

BRENT WEEKS

ASASINUL DIN UMBRĂ

PALADIN | FANTASY

*Speranțele sunt minciunile
pe care ni le spunem despre viitor.*

Cei slabi nu supraviețuiesc într-o lume a mizeriei,
unde cruzimea și nedreptatea fac legea. Teamă
e un sentiment pe care Azoth îl cunoaște din-
totdeauna. A venit vremea să-l uite. Trebuie să
învețe să ucidă, însă asasinatul este o artă care
se deprinde doar cu un preț uriaș.

*Viața e searbădă. Viața e lipsită de sens.
Când luăm viața cuiva, nu luăm nimic de valoare.*

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-15-8

BRENT WEEKS

ASASINUL DIN UMBRĂ

FANTASY

„O poveste nemaipomenită! Fascinantă de la început până la sfârșit. Personaje memorabile, o intrigă surprinzătoare, acțiune palpitantă și acea profunzime a scriiturii care mă face să admir opera unui scriitor.”

Terry Brooks

„Kyllar este un personaj minunat – înduioșător și infam, laș și curajos, onorabil și lipsit de scrupule... un roman de debut surprinzător!”

Dave Duncan

„*Asasinul din umbră* are majoritatea caracteristicilor unui adevărat roman fantasy: magie, acțiune, un inamic extrem de puternic care trage toate sforile, o sabie fermecată și un cavaler curajos.”

www.sffworld.com

„Un fantasy epic nemaipomenit care vă va ține cu sufletul la gură de la prima până la ultima pagină. Îl recomandăm călduros.”

Fantasy Book Critic

„Dacă nu se întâmplă ceva extraordinar în următoarele două luni, *Asasinul din umbră* e cartea anului pentru mine.”

BookspotCentral.com

„Personajele sunt complexe, profunde și, una peste alta, pur și simplu remarcabile.”

A Writer's Fantasy

BRENT WEEKS

ASASINUL DIN UMBRĂ

Traducere din limba engleză
de Petru Iamandi

Colecție coordonată de Mihai-Dan Pavelescu
Redactor: Ela-Evelina Jianu, Tatiana Bucur
Corector: Beatrice Feleagă
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEEKS, BRENT

Asasinul din umbră / Brent Weeks; trad. din lb. engleză de Petru Iamandi. – București: Paladin, 2017

ISBN 978-606-8673-15-8

I. Iamandi, Petru (trad.)

821.111

Brent Weeks

The Way of Shadows

Copyright © 2008 by Brent Weeks

© Editura Paladin, 2017, pentru prezenta ediție

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

CAPITOLUL 1

Azoth se ghemui la marginea uliței, simțind cum noroiul rece îi mustește printre degetele goale de la picioare. Se concentrează asupra spațiului îngust de sub perete încercând să-și adune curajul. Soarele mai avea câteva ore până să răsară, iar taverna era pustie. Majoritatea tavernei din oraș aveau podele din pământ, dar această parte a Furnicarului fusese construită peste o mlaștină și nici măcar cei chercheliți bine nu voiau să bea cu picioarele afundate până la glezne, motiv pentru care taverna era înălțată pe piloni și avea podeaua făcută din bețe groase, de bambus.

Din când în când, printre bețe mai scăpa câte un ban, dar, fiind dificil să-și facă loc, puțini se încumetau să-l recupereze. Malacii ghildei erau prea voinici, iar sfrijiții se temeau să se strecoare în întunericul sufocant, pe care-l împărțeau păianjenii, gândacii, șobolanii și motanul feroce, pe jumătate sălbatic, al stăpânului tavernei. De mai bine de un an aici îi plăcea lui Azoth să scotocească, deși mai crescuse între timp. Ultima oară se înțepenise înăuntru, noroc că după câteva ore de groază începuse să plouă și pământul se înmuiase îndeajuns ca să-și poată croi drum afară.

Acum era iar noroi, nici urmă de mușterii, și motanul tocmai plecase. În plus, Șobolanul trecea mâine să-și ia banii, și Azoth nu avea cei patru gologani. N-avea nici măcar unul, deci prea multe soluții nu erau. Cu Șobolanul nu puteai să te înțelegi, mai ales că nu-și controla forța. Omorâse în bătaie câțiva sfrijiți.

Azoth își făcu loc în noroi și se întinse pe burtă. Numai-decât, tunica subțire, și așa murdară, i se îmbibă de apă. Trebuia să acționeze repede. Era numai piele și os, iar dacă se alegea cu o răceală, puține șanse să se mai facă bine.

Bâjbâind prin întuneric începu să caute licărul metalic atât de dorit. În tavernă încă mai ardeau câteva lămpi, și lumina se filtra printre crăpăturile din podea, desenând dreptunghiuri ciudate pe noroi și apa stătută. Pâcla mlaștinii urca pe săgețile de lumină doar ca să se desprindă de ele iar și iar. Pânze de păianjen îi cuprindeau fața și apoi se destrămau. Băiatul simți o atingere pe ceafă.

Încremeni. Nu, fusese doar o închipuire. Răsuflă încet. Ceva licărea în beznă, întinse mâna și culese primul gologan. Se strecură până la grinda din lemn de pin, neșlefuită, sub care se înțepenise ultima dată, și împinse noroiul în stânga și-n dreapta, până când gaura se umplu de apă. Spațiul era atât de îngust încât trebui să-și întoarcă într-o parte capul ca să se poată strecura dedesubt. Ținându-și respirația și vârându-și capul în apa vâscoasă, începu să se târască.

Reuși să-și scoată capul și umerii, dar în clipa următoare, un ciot îi sfâșie tunica și-l împunse în spate. Azoth fu cât pe aci să scoată un țipăt de durere, dar se bucură că nu o făcu. Printre bețele de bambus văzu un bărbat la teighea.

În Furnicar nu aveai prea mult timp să judeci oamenii. Chiar dacă erai iute de mână, ca Azoth, care fura în fiecare zi, până la urmă tot erai prins, iar negustorii îi loveau fără milă pe cei din gilda șobolanilor care-i tot furau. Dacă voiau să mai rămână cu ceva, erau nevoiți s-o facă. Ideea era să alegi un negustor care să te bată atât de tare încât să nu-i mai calci prăvălia; unii negustori se îngrijeau să nu mai calci nicio prăvălie. Lui Azoth i se păru că în bărbatul ăsta deșirat se deslușește o oarecare bunătate, tristețe și singurătate. Avea în jur de treizeci de ani, o barbă blondă, încâlcită, și o spadă uriașă la sold.

— Cum de-ai putut să mă lași? șopti omul.

În mâna stângă ținea o carafă, iar în dreapta ceva ascuns privirii lui Azoth.

— După atâția ani în care te-am slujit, de ce tocmai acum? continuă el. Din cauza ei?

Azoth simți o mâncărime pe gambă. O ignoră. Închipuirea lui, din nou. Întinse mâna în spate ca să-și desprindă tunică. Trebuia să găsească banii și s-o șteargă de acolo.

Ceva greu căzu pe podea chiar deasupra lui Azoth, făcându-l să-și vâre capul în apă și tăindu-i răsuflarea. Mai-mai să înghită o gură de apă.

— Durzo Blint, mereu mă iei pe nepregătite, spuse namila de deasupra lui Azoth.

Printre bețele de bambus nu-i vedea decât pumnalul. Bărbatul probabil sărise de pe grinzile taverneli.

— Hei, la cacialmale mă pricep și eu, dar s-o fi văzut pe Vonda când și-a dat seama că n-ai de gând s-o salvezi. Că nici nu vrei să încerci. Mai să izbucnesc în plâns.

Bărbatul deșirat se întoarce spre nou-venit.

— În seara asta am omorât șase oameni, zise el rar și apăsător. Ești sigur că vrei să fii al șaptelea?

Azoth înțelese în sfârșit despre ce vorbeau. Deșiratul era Durzo Blint, mătrășitorul. Mătrășitorul e un fel de asasin – așa cum și tigru e un fel de motan. Dintre mătrășitori, Durzo Blint era, indiscutabil, cel mai bun. Sau, cum spunea șeful ghildei lui Azoth, nu stătea mult la discuție.

„Și eu care am crezut că pare un om bun!”

Azoth simți din nou cum îl mănâncă gamba. De data asta nu mai era închipuirea lui. Ceva îi urca pe picior, pe sub pantaloni. Ceva mare. Frica lui identifică agresorul: un păianjen-lup alb. Veninul lui lichefia carnea într-un cerc care se mărea treptat. Chiar și cu ajutorul unui vraci, în cel mai bun caz, un adult pierdea o mână sau un picior. Un șobolan al ghildei n-ar fi avut nici norocul ăsta.

— Blint, după cât ai băut, mare lucru să te poți ține pe picioare. Cât te-am urmărit, ai...

— Opt carafe. Și alte patru înainte.

Azoth nu se clinti. Dacă își freca picioarele ca să omoare păianjenul, apa ar fi clipocit și cei doi și-ar fi dat seama că era acolo. Chiar dacă Durzo Blint i se păruse un om blând, avea ditamai spada, iar Azoth știa prea bine că nu trebuie să ai încredere în adulți.

— Încerci să mă duci cu vorba, spuse bărbatul, cu un glas din care răzbătea teama.

— Nu încerc nimic, răspunse Durzo Blint. De ce nu-ți chemi prietenii înăuntru?

Păianjenul ajunsese pe coapsa lui Azoth. Tremurând, băiatul își ridică tunică și trase de betelia pantalonilor, desfăcând cingătoarea, rugându-se ca păianjenul să iasă pe acolo.

Deasupra lui, asasinul își vârî două degete în gură și fluieră. Azoth nu prinse mișcarea lui Durzo, dar fluierul se sfârși într-un gălgâit și, o clipă mai târziu, cel care-l scosese zăcea la pământ. Ușile din față și din spate se dădură în lături, în strigătele atacatorilor. Bețele de bambus se încovoieră și se zguduiră. Străduindu-se să nu zgândăre păianjenul, Azoth nu se mișcă, chiar dacă încă un corp prăbușit la podea îi împinse iar capul în apă.

Păianjenul se târî pe fundul lui Azoth și apoi pe degetul lui arătător. Băiatul își apropie încet mâna de ochi ca să-l vadă. Teama lui era întemeiată. Într-adevăr, era un păianjen-lup alb, cât degetul lui de lung. Îl aruncă îngreșat și își frecă mâna, căutând să vadă dacă nu cumva îl mușcase. Apoi apucă de creanga care i se prinsese de tunică și o rupse. Zgomotul se amplifică în tăcerea care se lăsase brusc de deasupra. Azoth nu vedea pe nimeni printre bețele de bambus. Câțiva metri mai încolo picura ceva, adunându-se într-o baltă. Era prea întuneric ca să poată vedea ce e, dar

Azoth nu trebuia să aibă o imaginație foarte bogată ca să-și dea seama despre ce e vorba.

Era o tăcere stranie. Azoth ar fi știut dacă cineva traversa încăperea după scârțâitul scândurilor și încovoierea bețelor de bambus. Lupta durase poate douăzeci de secunde și era sigur că nimeni nu părăsise taverna. Să fi murit cu toții?

Îl trecu un fior, și nu doar fiindcă stătea în apă. Deși moartea era ceva obișnuit în Furnicar, Azoth nu mai văzuse atâția oameni murind atât de repede și atât de ușor.

Chiar și în timp ce se ferea de păianjen, Azoth tot reușise să culeagă șase gologani. Dacă ar fi avut mai mult curaj, ar fi jefuit cadavrele din tavernă, dar nu-i venea să creadă că Durzo Blint era mort. Poate că Blint era un diavol, cum spuneau ceilalți șobolani ai ghildei. Poate că Blint stătea afară, așteptând să-l omoare fiindcă îl spionase.

Cu răsuflarea întretăiată de teamă, Azoth se întoarse și se târî spre gaură. Șase gologani nu erau de ici, de colo. Trebuia să dea doar patru, deci avea cu ce să cumpere pâine pentru el, Jarl și Păpușa.

Când mai avea doar o jumătate de metru până să iasă, ceva strălucitor îi luă ochii. Atât de aproape încât nu înțelese imediat despre ce e vorba. Era spada uriașă a lui Durzo Blint, vârâtă prin podea, înfiptă în noroi, împiedicându-l să fugă.

Chiar deasupra lui Azoth, de cealaltă parte a podelei, Durzo Blint șopti:

— Să nu scoți o vorbă despre asta. Ai înțeles? Am făcut și lucruri mai rele la viața mea decât să omor copii.

Spada dispăru, iar Azoth reuși să iasă afară. Se opri din fugă de-abia după câțiva kilometri.

CAPITOLUL 2

— Patru gologani! Patru! Aici nu sunt patru.

Fața Șobolanului era atât de roșie de furie încât coșurile îi arătau ca niște puncte albe. Îl înșfăcă pe Jarl de tunica jerpelită și-l ridică de la pământ. Azoth lăsă capul jos. Nu suporta să privească.

— Îți dau eu patru! strigă Șobolanul, împrôșcându-i cu scuipat.

În timp ce-l plesnea pe Jarl peste față, când cu stânga, când cu dreapta, Azoth își dădu seama că asistă la un spectacol. Nu că bătaia n-ar fi fost adevărată – Șobolanul lovea, nu glumă –, dar îl lovea cu palma. Așa se auzea mai tare. Șobolanul nici măcar nu se uita la Jarl. Se uita la restul ghildei, savurându-le teama.

— Cine-i la rând? întrebă Șobolanul, lăsându-l pe Jarl.

Azoth păși repede în față pentru ca Șobolanul să nu aibă timp să-i ardă un picior prietenului său. La șaisprezece ani, Șobolanul arăta deja ca un bărbat în toată firea și era și gras, caz unic printre cei născuți sclavi.

Azoth întinse cei patru gologani.

— Opt, scârnăvie, spuse Șobolanul, luându-i banii din mână.

— Opt?

— Trebuie să plătești și pentru Păpușa.

Azoth se uită în jur după ajutor. Câțiva malaci se foiră, uitându-se unii la alții, dar nu scoaseră o vorbă.

— E prea mică, zise Azoth. Ția mici plătesc de-abia după ce trec de opt ani.

Atenția se mută asupra Păpușii, care ședea pe ulița murdară. Fetița observă privirea celorlalți și se ofili, făcându-se mică. Păpușa era mărunțică, avea ochii uriași și, sub stratul de jeg, trăsăturile ei erau la fel de frumoase și desăvârșite ca ale unei păpuși.

— Eu zic că are opt ani, să vedem ce zice ea, spuse Șobolanul rânjind. Hai, Păpușa, zi-i, altfel îți zvânt în bătaie prietenul.

Ochii mari ai Păpușii se făcură și mai mari, iar Șobolanul izbucni în râs. Azoth nu protestă, nu spuse că Păpușa era mută. Șobolanul știa asta. Toți știau asta. Dar Șobolanul era Pumnul. Asculta doar de Ja'laliel, și Ja'laliel nu era aici.

Șobolanul îl trase pe Azoth mai aproape și coborî vocea.

— Azo, de ce nu vii printre băieții mei? Așa n-ar mai trebui să-mi dai niciun ban.

Azoth încercă să spună ceva, dar din cauza nodului din gât nu reuși să scoată decât un chițait. Șobolanul râse din nou și toți i se alăturară, unii bucurându-se de umilirea lui Azoth, alții sperând doar să-l binedispună pe Șobolan înaintea să le vină rândul. Azoth simți cum se înăbușă de ură. Îl ura pe Șobolan, ura ghilda, se ura pe sine.

Își dresе glasul și încercă din nou. Șobolanul îi surprinse privirea și rânji mulțumit. Șobolanul era mare, dar nu și prost. Știa până unde-l poate împinge pe Azoth. Știa că îl va face să cedeze, de teamă, ca toți ceilalți.

Azoth scuiă o flegmă pe fața Șobolanului.

— Du-te-n mă-ta, Șobolan-Grăsan ce ești.

Urmă o tăcere mormântală, cât o eternitate. Momentul de aur al victoriei. Lui Azoth i se păru că aude cum le cad fălcile de uimire. Normalitatea își reintră în drepturi când pumnul Șobolanului îl izbi direct în ureche. Puncte negre acoperiră lumea din jur în timp ce se prăbușea la pământ. Clipi de câteva ori spre Șobolan, al cărui păr negru strălucea ca un nimb, blocând soarele amiezii, și își dădu seama că va muri.

— Șobolane! Șobolane, vino încoace!

Azoth se rostogoli într-o parte și-l văzu pe Ja'laliel ieșind din clădirea ghildei. Pielea lui palidă era plină de broboane de sudoare, deși afară nu era chiar atât de cald. Ja'laliel tuși din piept.

— Șobolane! Am spus să vii încoace.

Șobolanul se șterse pe față. Disparația bruscă a furiei era aproape mai înspăimântătoare decât roșeața care-i lua locul. Șobolanul se însenină și-i zâmbi lui Azoth. Îi zâmbi, pur și simplu.

*

— Salutare, Jay-O, spuse Azoth.

— Salutare, Azo, răspunse Jarl apropiindu-se de Azoth și Păpușa. Știi că ești deștept ca noaptea. De-acum așa o să-i spună toți pe la spate: Șobolanu'-Grăsanu'.

— Voia să fiu una dintre fetițele lui, explică Azoth.

Stăteau rezemați de un zid, la câteva ulițe mai încolo, împărțind pâinea veche cumpărată de Azoth. Mirosul de pâine coaptă, mai puțin intens la o oră atât de târzie, acoperea în parte duhurile care veneau dinspre canalizare, dinspre gunoaiele ce putrezeau pe malurile fluviului, și dinspre tăbăcării, unde se amesteca miasma urinei cu aceea a creierului de oaie.

Dacă arhitectura ceurană însemna bambus și paravane din fibre de orez, arhitectura cenariană era mai rudimentară, mai greoaie, fără simplitatea studiată a conceptului ceuran. Dacă arhitectura alitaerană însemna granit și lemn de pin, arhitectura cenariană era mai puțin impresionantă, fără trăinicia voită a structurilor alitaerane. Dacă arhitectura osseină însemna turle grațioase și arcuri curajoase, arhitectura cenariană depășea un singur nivel doar în reședințele câtorva

nobili din partea de est. Clădirile cenariene erau înghesuite, umede, ieftine și joase, mai ales în Furnicar. Materialul care costa de două ori mai mult nu avea căutare, chiar dacă era de patru ori mai rezistent. Cenarienii nu gândeau pe termen lung fiindcă nu apucau să trăiască mult. De obicei, clădirile lor erau din bambus și fibre de orez, care creșteau în apropiere, pin și granit, care nu erau prea departe, dar un stil cenarian nu exista. Țara fusese cucerită de prea multe ori, motiv pentru care singurul lucru cu care se mândrea era supraviețuirea. În Furnicar nici măcar de mândrie nu putea fi vorba.

Cu gândul în altă parte, Azoth rupse pâinea în trei, apoi se încruntă. Două bucăți erau la fel, a treia mai mică. Puse una dintre bucățile mai mari pe picior și-i dădu cealaltă bucată mare Păpușii, care se ținea de el ca o umbră. Când să-i dea lui Jarl bucata mai mică, văzu cum Păpușa își strâmbă buzele a dezaprobare.

Azoth oftă și păstră bucata mică pentru el. Jarl nici măcar nu băgă de seamă.

— Mai bine una dintre fetițele lui decât mort, spuse Jarl.

— Nu vreau să ajung ca Bim.

— Azo, după ce Jail își cumpără libertatea, Șobolanul va fi șeful gildei noastre. Tu ai de-abia unșpe ani. Mai ai cinci ani până la eliberare. Nu mai apuci. În comparație cu tine, Bim va fi ăla norocos.

— Atunci ce să fac, Jarl?

De regulă, în aceste clipe se simțea el cel mai bine. Alături de cele două persoane de care nu avea de ce să se teamă și reducând la tăcere vocea insistentă a foamei. Acum pâinea parcă avea gust de pământ. Privi în gol, spre piață, fără să vadă nici măcar cum vânzătoarea de pește își bătea bărbatul.

Jarl zâmbi, albul dinților contrastând cu pielea lui neagră, de ladeshian.

— Dacă-ți spun un secret, poți să-ți ții gura?

Azoth aruncă o privire în jur și se aplecă spre Jarl. Ronțăitul pâinii uscate și plescăitul buzelor de lângă el îl făcură să se oprească.

— Eu pot. Nu știu dacă și Păpușa poate.

Se întoarseră amândoi spre locul în care ședea fata, care se lupta cu o coajă. Firimiturile din colțul gurii și privirea ei furioasă îi făcură pe cei doi să izbucnească în râs.

Azoth îi ciufuli părul blond și, văzând că e tot încruntată, o trase aproape de el. Fata se împotrivi, dar când Azoth îi dădu drumul, nu se îndepărtă. Se uită la Jarl, privindu-l întrebător.

Jarl își ridică tunică și scoase o bucată de pânză cu care se încinsese, ca un brâu.

— Eu nu vreau să fiu ca ceilalți, Azoth. Nu vreau să trăiesc la voia întâmplării. Vreau să plec.

Desfăcu brâul. Ascunse printre pliuri erau douăsprezece monede de aramă, patru de argint, și, incredibil, două de aur.

— De patru ani. De patru ani îi strâng, zise el și adăugă alte două monede de aramă.

— Adică aveai la tine banii ăștia ori de câte ori te lua la palme Șobolanul fiindcă nu-i dădeai partea?

Jarl zâmbi și, încet-încet, Azoth se dumiri. Bătăile erau un preț prea mic pentru speranță. După un timp, majoritatea șobolanilor se ofileau și se dădeau bătuti în fața vieții. Deveneau animale. Sau o luau razna, ca Azoth azi, și se lăsau uciși.

Uitându-se la comoară, o parte din Azoth parcă ar fi vrut să-l lovească pe Jarl, să înșface brâul și să fugă. Cu banii aceia putea scăpa de acolo, își putea cumpăra haine noi, se putea angaja ca ucenic undeva, oriunde.

Apoi o văzu pe Păpușa. Știa cum s-ar fi uitat fata la el dacă ar fi furat brâul acela promițător de viață bună.

— Dacă vreunul dintre noi poate scăpa din Furnicar, Jarl, tu ești ăla, nimeni altul. Meriți asta. Ai și un plan?

— Bineînțeles, răspunse Jarl și își ridică ochii căprui, strălucitori. Vreau să iei tu banii, Azo. De îndată ce aflăm unde locuiește Durzo Blint, pleci de aici. De acord?

Azoth se uită la grămăjoara de bani. Patru ani. Zeci de bătaii. Nu numai că nu știa dacă i-ar da vreodată atâția bani lui Jarl, dar se și gândise să-i fure de la el. Nu-și putu stăpâni lacrimile fierbinți. Îi venea să intre în pământ de rușine. Și-i era atât de frică. De Șobolan. De Durzo Blint. Mereu îi era frică. Dar, dacă scăpa de aici, îl putea ajuta pe Jarl. Iar Blint îl putea învăța cum să ucidă.

Azoth ridică privirea spre Jarl, neîndrăznind să se uite la Păpușa de teama a ceea ce putea vedea în ochii ei căprui.

— De acord. Îi iau.

Știa pe cine va ucide mai întâi.

CAPITOLUL 3

La trecerea străjerului, Durzo Blint se cățără pe zidul care împrejmuia mica moșie. Pentru mătrășitor era străjerul perfect: un pic mocăit, fără imaginație și gata să îndeplinească ordinele fără crâcnire. Omul își începu cei treizeci și nouă de pași, se opri la colț, se sprijini în halebardă, se scărpină pe burtă, pe sub cămașa de zale, se uită în toate părțile și își continuă drumul.

„Treizeci și cinci. Treizeci și șase.” Durzo se îndepărtă de umbra străjerului și se lăsă ușor pe partea cealaltă a zidului, ținându-se doar în vârful degetelor.

„Acum.” Își dădu drumul și căzu în iarbă tocmai când paznicul atingea podețul de lemn cu halebarda. Durzo se îndoii că străjerul l-ar fi auzit oricum, dar în meseria lui, paranoia îi cerea să fie atent la orice detaliu. Curtea era mică, iar casa era pe măsură. Era construită în stil ceuran, cu pereți translucizi, din hârtie de orez. Ușile și arcadele erau din lemn de chiparos și cedru alb, în vreme ce pentru tocărie și podele se folosiseră lemnul de pin din partea locului, mai ieftin. Avea un aer spartan, ca toate casele ceurane, în ton cu pregătirea militară și personalitatea ascetică a generalului Brant. Și chiar cu bugetul lui. În ciuda numeroaselor succese repurtate, regele Davin nu fusese prea darnic cu el – unul dintre motivele pentru care mătrășitorul se și afla acolo.

Durzo găsi o fereastră deschisă la etaj. Soția generalului dormea în pat; nu erau ceurani tipici, ca să doarmă pe tatami. Erau însă destul de săraci ca să doarmă pe o saltea umplută cu paie, nu cu puf. Soția generalului era o femeie

ștearsă, care sforăia ușor și ocupa mai degrabă mijlocul patului decât o margine. Așternuturile de pe partea patului spre care stătea cu fața erau în dezordine.

Mătrășitorul se strecură în cameră, folosindu-și Talentul ca să-și amortizeze zgomotul pașilor pe podeaua tare.

„Curios.” O privire scurtă îi confirmă faptul că generalul nu venise doar pentru o vizită conjugală nocturnă. Cei doi chiar împărțeau dormitorul. Poate că generalul era mai sărac decât credea lumea.

Durzo se încruntă sub mască. Era un amănunt de care nu avea nevoie. Scoase pumnalul otrăvit și se apropie de pat. Femeia nu va simți nimic.

Se opri. Femeia era întoarsă spre așternutul răvășit. Dormise lângă soțul ei înainte ca acesta să se dea jos din pat. Nu la margine, cum ar dormi o femeie care doar își îndeplinește datoria de soție.

Cei doi se iubeau. După moartea ei, prințul intenționa să-l însoare repede pe general cu o nobilă bogată. Numai că generalul ăsta, care se căsătorise din dragoste cu o femeie de origine umilă, va reacționa la asasinarea soției lui altfel decât un bărbat căsătorit din interes.

„Idiotul.” Prințul era atât de obsedat de putere încât credea că toată lumea e la fel. Mătrășitorul vârî pumnalul în teacă și ieși în hol. Trebuia să afle unde era generalul. Numai-decât.

— La naiba! Regele Davin e pe moarte. M-aș mira s-o ducă mai mult de-o săptămână.

„Vasăzică ceilalți încă nu știu.” Într-un fel, aveau dreptate. Peste trei zile mătrășitorul îi va da regelui doza finală de otrăvă.

Vocea venise din salonul de la parter. Mătrășitorul iuți pasul spre capătul holului. Casa era atât de mică încât salonul generalului putea fi folosit și ca birou. Acum Durzo îi vedea perfect pe cei doi.

Generalul Brant Agon avea barba cărunță, părul tuns scurt, dar nepieptănat, și un fel smucit de-a se mișca, uitându-se în toate părțile. Era slab și vânos, cu picioarele ușor crăcănate, după o viață petrecută în șa.

Cel din fața lui era ducele Regnus Gyre. Scaunul scârțâi când își schimbă poziția. Era un adevărat uriaș, înalt și lat în spate, dar deloc gras. Își împreună peste burtă degetele împodobite cu inele.

„Pe toți Îngerii Noptii! I-aș putea ucide pe amândoi acum, ca să pun capăt grijilor Celor Nouă.”

— Nu cumva ne facem iluzii, Brant? întrebă ducele.

Generalul nu răspunse imediat.

— Înălțimea Voastră...

— Nu, Brant. Am nevoie de părerea ta ca prieten, nu ca vasal.

Mătrășitorul se furișă mai aproape. Scoase pumnalele, atent să nu le atingă tăișurile otrăvite.

— Dacă stăm cu mâinile în sân, Aleine Gunder va fi rege, spuse generalul. Aleine e un om slab, lipsit de scrupule și de credință. Sa'kagé deja controlează Furnicarul; patrulele regelui nu părăsesc sub niciun chip drumurile principale și știi prea bine că situația se va înrăutăți. Jocurile Morții i-au întărit pe cei din Sa'kagé. Aleine nu vrea și nici nu poate să li se împotrivescă acum, cât încă mai putem să-i izgonim. Ne facem iluzii gândind că veți fi un rege mai bun? Nici pomeneală de așa ceva. Iar tronul vă aparține de drept.

Blint fu cât pe-acți să zâmbească. Cei Nouă Sa'kagé erau de acord cu fiecare cuvânt. Tocmai de aceea îl și sprijineau pe Aleine Gunder.

— Și tactic? Suntem în stare de așa ceva?

— Cu o minimă vărsare de sânge. Generalul Blaedan s-a mutat la granița ceurană și cred că a făcut-o dinadins. Ducele Wesseros e plecat din țară. Regimentul meu e în oraș. Oamenii cred în tine. Avem nevoie de un rege puternic. De un rege bun. Avem nevoie de tine, Regnus.

Ducele Gyre își privi mâinile.

— Cum rămâne cu familia prințului? Va face parte din „minima vărsare de sânge”?

— Vreți adevărul? Întrebă generalul cu o voce calmă. Da. Chiar dacă nu dăm ordinul, unul dintre oamenii noștri îi va uide. Chiar dacă le-am ordona să nu-i ucidă pe copiii prințului, unul dintre ei tot ar face-o, ca să vă protejeze. Cu riscul de a fi spânzurat. Atâta încredere au ei în Înălțimea Voastră.

Ducele Gyre trase adânc aer în piept.

— Întrebarea e dacă binele celor mulți e mai important decât uciderea câtorva persoane...

„Oare de câtă vreme îmi pun eu însumi întrebarea asta?” Durzo de-abia se stăpâni să nu arunce pumnalele în ei.

Furia neașteptată care-l cuprinsese îl descumpăni. „De unde până unde?”

Din cauza lui Regnus. Omul ăsta îi amintea de un alt rege pe care-l slujise cândva. Un rege care merita totul, cu prisosință.

— La o asemenea întrebare numai Înălțimea Voastră poate răspunde, spuse generalul Brant. Dar, dacă-mi este îngăduit, chiar credeți că e o întrebare atât de filosofică?

— Cum adică?

— Încă o mai iubiți, nu?

Regnus păru îndurerat.

— Am fost logodit cu ea zece ani, Brant. A fost prima mea dragoste. Cum am fost și eu pentru ea.

— Îmi cer iertare, Înălțimea Voastră. N-am vrut să...

— Brant, eu nu vorbesc niciodată despre asta. Acum însă, cu tine, voi face o excepție. Fiindcă e momentul în care voi hotărî dacă vreau să rămân ceea ce sunt sau să devin rege... Sunt cincisprezece ani de când tatăl Naliei m-a trădat și a măritat-o cu câinele de Aleine. Ar fi trebuit să trec deja peste asta. Am trecut, dar mă doare când o văd cu copiii ei și îmi închipui că împarte patul cu Aleine Gunder. Singura bucurie

pe care mi-a dăruit-o mie mariajul e fiul meu, Logan, și nu cred că mariajul ei a fost mai darnic.

— Înălțimea Voastră, ținând cont că ambele mariaje au fost impuse într-un fel sau altul, n-ați putea divorța de Catherine ca să vă căsătoriți cu...

— Nu, răspunse Regnus clătinând din cap. Dacă vor rămâne în viață, copiii reginei vor fi mereu o amenințare la adresa fiului meu, indiferent dacă-i exilez sau îi adopt. Fiul ei cel mare are cincisprezece ani – e prea mare ca să uite vreodată că ar fi avut dreptul la tron.

— Dreptul e de partea Înălțimii Voastre și, cine știe, problemele astea pot avea soluții neașteptate din clipa în care urcați pe tron.

Regnus înclină din cap nefericit, știind fără doar și poate că ține în mâini sute sau mii de vieți, dar neștiind că o ține și pe a sa. „Dacă pune la cale o revoltă, îl ucid, jur pe toți Îngerii Noptii. Acum îi slujesc numai pe cei din Sa’kagé. Și mă slujesc pe mine. Mereu pe mine.”

— Să mă ierte generațiile nenăscute, spuse Regnus Gyre cu ochii lucind de lacrimi. Însă nu pot ucide pentru ceea ce ar putea fi, Agon. Pur și simplu nu pot. Voi jura credință noului rege.

Mătrășitorul vârî pumnalele înapoi, în teacă, ignorând amestecul de ușurare și disperare pe care-l simțea.

„Din cauza afurisitei ăleia de femei. Ea m-a distrus. Ea a distrus totul.”

*

Blint văzu ambuscada de la cincizeci de metri depărtare și intră direct în ea. Mai era o oră până la răsăritul soarelui și singurii oameni de pe ulițele întortocheate ale Furnicarului erau negustori care dormiseră pe unde n-ar fi trebuit, iar acum se grăbeau să ajungă acasă, la neveste.

Ghilda – Dragonul Negru potrivit grifelor pe care le lăsase în urmă – se ascundea dincolo de locul în care se îngusta

ulița, unde puștanii puteau bloca ambele capete și ataca de pe acoperișurile joase.

Prefăcându-se că-l doare genunchiul drept, își trase pelerina în jurul umerilor și gluga pe față. Intră șchiopătând în capcană, și un puștan îi sări în față, fluturând o sabie ruginită. Băiatul fluieră și șobolanii ghildei îl înconjurară pe mătrășitor.

— Bravo, spuse mătrășitorul. Pândiți înainte de ivirea zorilor, când majoritatea ghilldelor dorm, ca să săriți pe câțiva boccelari care și-au petrecut noaptea la curve. Așa nu mai trebuie să dea socoteală nevestelor de unde au toate vânătăile alea și vă dau banii fără să opună rezistență. Nu-i rău deloc. A cui a fost ideea?

— A lui Azoth, răspunse un malac, arătând undeva, în spatele mătrășitorului.

— Gura, Roth! strigă șeful ghildei.

Mătrășitorul se uită spre băiatul de pe acoperiș, care ținea în mână o piatră, gata s-o arunce și-l ținutia crunt cu ochii lui de un albastru deschis. Figura lui i se părea cunoscută.

— Aoleu! L-ai dat de gol! spuse Durzo.

— Gura și tu! se răsti șeful ghildei, amenințându-l cu sabia. Dă punga cu bani, altfel ești mort.

— Ja'laliel, le-a spus „boccelari“, strigă un șobolan negru al ghildei. Negustorii n-au de unde să știe că le spunem așa. Țsta face parte din Sa'kagé.

— Gura, Jarl! Avem nevoie de banii lui.

Ja'laliel tuși și scuipă sânge.

— Hai, dă-ne...

— N-am timp pentru așa ceva. Hai, faceți loc, spuse Durzo.

— Dă-ne...

Mătrășitorul făcu doi pași înainte, răsuci mâna în care Ja'laliel își ținea sabia, îi smulse arma și-l trase spre el. Îl lovi cu cotul în tâmplă, dar nu îndeajuns de tare ca să-l ucidă.

Lupta se încheie înainte ca șobolanii ghildei să se dezmeticească.

— Am spus că n-am timp pentru asta, zise Durzo și își dădu gluga pe spate.

Știa că băieții nu prea aveau ce să vadă. Era deșirat, cu trăsături ascuțite, cu părul blond închis și o barbă rară, la fel de blondă, care-i acoperea obraji ciupiți ușor de vărsat. Puștanii se dădură înapoi de parcă ar fi văzut trei capete, nu doar unul.

— Durzo Blint, murmură Roth.

Băieții lasă pietrele să le cadă din mâini.

— Durzo Blint!

Numele trecu de la un șobolan la altul, în valuri. Durzo văzu un amestec de teamă și venerație în privirile lor. Tocmai încercaseră să tâlhărească o legendă.

— Ascute sabia asta, zise rânjind cu superioritate. Numai amatorii le lasă să ruginească.

Aruncă sabia în rigola plină de gunoaie. Apoi trecu printre puștanii care se împrăștiară care-ncotro, parcă s-ar fi temut să nu fie uciși cu toții.

*

Azoth îl urmări cum dispare cu pași mari în ceața zorilor, ca atât de multe alte speranțe, în cloaca Furnicarului. Durzo Blint era întruchiparea a tot ce-și dorea Azoth. Puternic, periculos, încrezător, neînfricat. Ca un zeu. Se uitase la toți membrii ghildei, gata să-l atace – chiar și la malacii Roth, Ja'laliel și Șobolanul – și nu făcuse decât să zâmbească. Să zâmbească! „Odată și-odată”, își jură Azoth. Nu îndrăzni să-și ducă gândul până la capăt pentru ca Blint să nu-i ghicească hotărârea, dar își dorea asta din tot sufletul. „Odată și-odată.”

Când Blint se îndepărtă destul de mult ca să nu bage de seamă, Azoth porni pe urmele lui.

CAPITOLUL 4

Paznicii sălii subterane a Celor Nouă îl măsurară pe Durzo cu o privire acră. Erau gemeni, doi dintre cei mai solizi oameni din Sa'kagé. Amândoi aveau câte un fulger tatuat pe frunte.

— Armele, îl somă unul dintre ei.

— Salut, Lefty, spuse Durzo, predând spada, cele trei pumnale, săgețile prinse de încheietura mâinii și mai multe bile de sticlă ce-i atârnau de celălalt braț.

— Eu sunt Lefty, zise celălalt, percheziționându-l amănunțit.

— Vă deranjați degeaba. Știți doar că, dac-aș vrea să omor pe cineva de acolo, aș putea s-o fac și cu mâinile goale.

— Ce-ar fi să-ți înfig spada asta frumoasă... spuse Lefty roșind.

— De fapt, Lefty propune să n-o faci pe fiorosul pentru ca toată lumea să fie mulțumită, interveni Bernerd. E doar o formalitate, Blint. E ca și cum ai întreba pe cineva cum o mai duce, doar așa, ca să te afli în treabă.

— Eu nu întreb.

— Îmi pare rău de pierderea pe care ai suferit-o, continuă Bernerd.

Durzo înțepeni, simțind cum i se răsucește cuțitul în rană.

— Sincer, adăugă uriașul, deschizând ușa și aruncându-i o privire fratelui său.

O parte din Durzo știa că ar trebui să spună ceva sarcastic, amenințător sau amuzant, dar limba îi era ca de plumb.

— Nu zici nimic, maestre Blint? întrebă Bernerd.

Durzo își reveni și pași în sala de întruniri a Celor Nouă fără să ridice ochii.

Era un loc care inspira teamă. O încăpere dominată de un podium din sticlă fibroasă, neagră. Pe podium erau nouă scaune. Un al zecelea scaun era mai sus, așezat ca un tron. În fața scaunelor se întindea doar podeaua goală. Cel interogată de cei Nouă trebuia să stea în picioare.

Sala arăta ca un dreptunghi mic, dar înalt. Tavanul era atât de sus încât părea că dispăre în întuneric, dând senzația că ai nimerit în iad. Faptul că scaunele, pereții și chiar podeaua erau încrustate cu gargui, dragoni și oameni care urlau nu atenua cu nimic acest sentiment.

Durzo însă intră cu dezinvoltură. Noaptea nu-l înfricoșă în niciun fel. „Măcar atât mi-a mai rămas.”

Cei Nouă își trăsese răglile pe spate. Nu-și puteau ascunde identitatea de Durzo, chiar dacă ar fi vrut. Mai sus de ei, pe tron, stătea Pon Dradin. Shinga era la fel de nemișcat și de tăcut ca de obicei.

— I-ai usis sosia? întrebă Corbin Fishill.

Fishill era un bărbat chipeș, elegant, renumit pentru cruzimea față de copiii ghildelor pe care le conducea. Hohotul de răs pe care l-ar fi putut provoca gângăveala lui îngheța sub privirea sa plină de răutate.

— Lucrurile nu stau așa cum v-ați așteptat, zise Durzo.

Raportă scurt: Regele va muri curând, oamenii de care cei din Sa'kagé se temuseră că-l vor succeda hotărâseră să renunțe, prin urmare tronul îi rămânea lui Aleine Gunder.

— Propun să-l convingem pe prinț să-l aducă lângă el pe generalul Agon, adăugă Druzo. Generalul îl va împiedica pe prinț să-și întărească puterea, iar dacă Halidorul face vreo mișcare...

Pol Graykin, fostul stăpân de sclavi, mărunțel de statură, îl întrerupse:

— Îți înțelegem... îngrijorarea privind Halidorul, dar eu unul nu cred că trebuie să ne irosim capitalul politic pe un general idealist.

— Nici nu trebuie, spuse Mama K.

Stăpâna Plăcerilor își păstrase frumusețea, deși trecuseră ani buni de când nu mai era prima curtezană a orașului.

— Putem obține ceea ce dorim pretinzând că altcineva a cerut asta, continuă ea, impunând atenție și tăcere. Prințul oricum voia să-l cumpere pe general cu o căsătorie de conveniență. Îi spunem că prețul lui Agon e un post înalt. Generalul nu va afla niciodată, iar prințul nu cred că va pune prea multe întrebări.

— Asta ne va ajuta să readucem în discuție problema sclaviei, spuse Pol Graykin.

— Nu vreau nici în ruptul capului să redevenim stăpâni de sclavi, strigă Brit Haggin, un ins solid, fălcos, cu ochii mici și pumnii plini de cicatrice, așa cum se cuvenea să aibă cel care răspundea de paza Sa'kagé.

— Discusia asta mai poate aștepta. Nu-i nevoie de prezența lui Blint pentru așa ceva, spuse Corbin Fishill, întorcându-și ochii cu pleoape căzute spre Blint. În seara asta n-ai isis pe nimeni.

Ultimele cuvinte le rosti apăsător. Durzo se mulțumi să-l privească, refuzând să se lase provocat.

— Mai posi uside?

Cuvintele nu aveau nici un efect asupra cuiva asemenea lui Corbin Fishill, care nu cunoștea decât limbajul violenței. Durzo se îndreaptă spre el. Corbin nici nu tresări, nici nu făcu vreo mișcare în timp ce Durzo se apropia de podium, deși unii dintre Cei Nouă începuseră să se agite. Blint văzu cum mușchii lui Fishill se încordează sub pantalonii de catifea.

Corbin încercă să-l lovească în cap cu piciorul, dar Durzo se feri, îi înfipse un ac în gambă și făcu un pas înapoi.

Se auzi un clopoțel și o clipă mai târziu Bernerd și Lefty năvăliră în încăpere. Blint își încrucișă brațele, fără să facă nici o mișcare de apărare.

Blint era înalt, numai vână și mușchi. Lefty se repezi asupra lui ca un cal de război. Durzo nu făcu decât să întindă mâinile, neîncleștate și, când Lefty se izbi de el, se întâmplă ceva neașteptat. În loc să dea de pământ cu Blint, Lefty, mult mai solid, își încheie sprintul la fel de brusc pe cât îl începuse.

Se opri cu fața în palma lui Durzo, spărgându-și nasul. Apoi se prăbuși pe lespezile de piatră.

— Stai! strigă Corbin Fishill.

Bernerd se opri în ultimul moment și îngenunche lângă fratele lui. Lefty gemea, iar sângele care-i curgea din nas umplea gura unui șobolan cioplit în podea.

Corbin își scoase acul din gambă cu o grimasă de durere.

— Se-i asta, Blint?

— Vrei să știi dacă mai pot ucide? întrebă Durzo arătându-i o sticlură. Dacă acul a fost otrăvit, ăsta-i antidotul. Dacă n-a fost otrăvit, antidotul te va ucide. E treaba ta dacă-l bei sau nu.

— Ești un mare ticălos, Blint, spuse Corbin. Dar ești un ticălos pe gustul meu. Voi doi, iesiți dracului de-aiși.

Duse sticlura la buze și bău.

*

Ceva era în neregulă cu tunelul ăsta. Azoth colindase și alte tuneluri pe sub Furnicar și, chiar dacă nu-i plăcea să înainteze prin beznă pipăind zidurile, până la urmă tot ajungea la capăt. Tunelul ăsta începuse la fel ca oricare altul: bolovănos, întortocheat și, desigur, întunecat. Însă, pe măsură ce înainta, pereții se îndreptau, iar podeaua era tot mai netedă. Tunelul ăsta era important.

Adică era altceva, nu neapărat în neregulă. În neregulă era ceea ce-l aștepta la cotitură. Azoth se ghemui, odihnindu-se,

cugetând. Nu se așează. Te așezai numai când știai că nu ai de ce să fugi.

Nu mirosea altfel, deși aerul era greu și stătut. Dacă își încorda ochii, parcă vedea ceva, dar era aproape sigur că privirea îi juca feste. Întinse mâna din nou. Oare aerul era mai rece aici?

Apoi fu sigur că aerul se schimba. Simți cum îl trec toți florii. Blint fusese aici acum douăzeci de minute. Fără torță. Azoth nu se gândise la asta până acum. Însă își aminti poveștile.

Îl izbi un damf. Grăbi pasul, neștiind dacă nu cumva e mai bine să se întoarcă. Era complet lipsit de apărare. Șobolanul păstra toate armele. Simți din nou un damf, pe celălalt obraz. „Un damf... de usturoi?”

— Puștiule, lumea asta e plină de secrete, auzi o voce. Secrete precum semnale magice și identitatea Celor Nouă. Dacă mai faci un pas, afli unul dintre ele. Apoi doi paznici care au primit poruncă să-i ucidă pe toți cei care intră aici te vor găsi și știi ce te-așteaptă.

— Maestrul Blint? întrebă Azoth scrutând întunericul.

— Data viitoare când urmărești pe cineva, nu te mai ascunde atât. Ieși prea mult în evidență.

Azoth nu știa ce înseamnă cuvântul, dar nu-i suna deloc bine.

— Maestre Blint?

Auzi cum hohotul de râs se îndepărtează de el. Sări în picioare, simțind cum speranța lui se pierde odată cu râsul. O luă la fugă prin întuneric.

— Așteaptă!

Nu primi niciun răspuns. Iuți pasul. Se împiedică de o piatră și căzu rău, julindu-și genunchii și mâinile pe podeaua zgrunțuroasă.

— Maestre Blint, așteaptă! Vreau să-ți fiu ucenic. Maestre Blint, așteaptă!

Auzi vocea chiar deasupra lui, deși când privi în sus, nu văzu nimic.

— Nu primesc ucenici. Du-te acasă, puștiule.

— Eu sunt altfel! Fac orice. Am bani!

Nu primi niciun răspuns. Blint dispăruse.

Liniștea era dureroasă, zvâcnea odată cu julturile de la genunchi și mâini. Azoth nu avea ce face. Îi venea să plângă, dar numai copiii plâng.

Se-ntoarse pe teritoriul Dragonului Negru când cerul începea să se lumineze. Părți din Furnicar se dezmeticeau din somnul adânc. Brutarii erau în picioare, ucenicii fierarilor înteteau focul, în timp ce ghilda șobolanilor, curvele, bățăușii și pungașii abia se duceau la culcare, iar hoții de buzunare, escrocii, cuțitarii și toți cei care acționau la lumina zilei încă mai dormeau.

De obicei, resimțea mirosurile Furnicarului ca fiind liniștitoare. Mirosul grajdurilor domina mirosul de dejecții umane care alunecau încet prin rigolele largi de pe fiecare uliță ca să murdărească și mai mult fluviul Plith, vegetația putredă de pe maluri sau din lunca apei leneșe, mirosul mai plăcut al oceanului când aveai noroc ca briza lui să bată spre oraș, duhoarea cerșetorilor adormiți, care nu se spălau niciodată, și care-i atacau pe șobolanii ghildei doar ca să-și verse furia împotriva lumii. Pentru prima oară mirosurile de acolo însemnau murdărie pentru Azoth, nu acasă. Repulsia și disperarea erau aburii care se înălțau din fiecare ruină și fiecare grămadă de rahat din Furnicar.

Moara abandonată de aici, folosită cândva la dezghiocarea orezului, nu era doar o clădire pustie în care ghilda se putea adăposti peste noapte. Era un semn. Morile de pe malul de vest erau prăduite de cei care, în disperarea lor, treceau de paznicii angajați de proprietari. Totul se reducea la gunoaie și repulsie, iar Azoth făcea parte din asta.

Ajuns la moară, Azoth înclină din cap către paznic și intră direct, fără să se ascundă. Băieții se mai trezeau noaptea ca să-și facă nevoile, deci nu puteau bănuși că fusese plecat. Dacă încerca să se furișeze înăuntru, atrăgea mai mult atenția asupra lui.

Poate asta însemna să nu iasă prea mult în evidență.

Se strecură între Păpușa și Jarl, locul lui obișnuit de lângă fereastră. Era frig, însă podeaua era netedă aici, fără prea multe așchii. Își înghionti prietenul.

— Jay-o, tu știi ce înseamnă a ieși în evidență?

Jarl se întoarse pe partea cealaltă, mormăind ceva. Azoth îl înghionti din nou, dar Jarl rămase nemișcat. „S-o fi culcat târziu.”

Ca toți puștanii, Azoth, Jarl și Păpușa dormeau lipiți unul de altul ca să se încălzească. De obicei, Păpușa dormea la mijloc fiindcă era mică și i se făcea repede frig, însă acum Jarl și Păpușa nu stăteau unul lângă celălalt.

Păpușa se trase aproape și-l luă în brațe, strângându-l tare. Azoth se bucură de căldura ei. Ceva îl rodea, într-un cotlon al minții, ca un șobolan, dar era prea obosit. Adormi pe dată.

CAPITOLUL 5

Coșmarul începu în clipa în care se trezi.

— Bună dimineața, zise Șobolanul. Ce mai face stârpitura mea preferată?

Veselia de pe fața sa îi spuse lui Azoth că o încurcase. Roth și Buză-de-Iepure îl încadrau pe Șobolan, arzând de nerăbdare să vadă ce urmează.

Păpușa dispăruse. Jarl dispăruse și el. Ja'laliel nu se vedea nicăieri. Clipind din cauza soarelui care se strecura prin acoperișul distrus al morii, Azoth se ridică în picioare și încercă să se orienteze. Ceilalți membri ai gildei plecaseră și ei, fie la treabă, fie la căutat prin gunoaie, fie doar hotărând că era un moment bun să rămână afară. Deci îl văzuseră intrând pe Șobolan.

Roth se postă lângă ușa din spate, iar Buză-de-Iepure trecu după Șobolan, în caz că Azoth o lua la fugă spre ușa din față, sau spre o fereastră.

— Unde-ai fost azi-noapte? întrebă Șobolanul.

— Am ieșit să mă piș.

— Ai pierdut distracția.

Când Șobolanul vorbea așa, monoton, cu vocea lipsită de orice emoție, Azoth simțea cum se cuibărește groaza în el, paralizându-l. Știa ce înseamnă violența. Văzuse marinari uciși cu sânge rece, prostituate cu cicatrice proaspete, un prieten omorât în bătaie de un vânzător ambulant. Cruziimea cutreiera Furnicarul la braț cu sărăcia și furia. Privirea ucigătoare a Șobolanului făcea din el o ciudățenie mai mare

decât Buză-de-Iepure. Buză-de-Iepure se născuse fără o parte din buză. Șobolanul se născuse fără conștiință.

— Ce-ai făcut? întrebă Azoth.

— Roth! porunci Șobolanul ridicând bărbia.

Roth deschise ușa, spuse „Cuțu-cuțu“, de parcă ar fi vorbit cu un câine, și trase ceva înăuntru. Era Jarl. Avea buzele umflate și ochii învinețiți, atât de tumefiați că de-abia mai vedea cu ei. Pierduse mai mulți dinți, și pe față i se uscaseră sângele scurs din locurile în care-i fusese smuls părul din cap.

Era îmbrăcat într-o rochie.

Azoth simți cum îl apucă groaza și se roși la față. Nu voia să-și arate slăbiciunea. Dar nici nu se putea clinti din loc. În cele din urmă întoarse privirea ca să nu vomite.

Jarl scoase un scâncet.

— Azo, te rog. Azo, nu întoarce privirea. N-am vrut să...

Șobolanul îl plesni peste față. Jarl căzu la pământ și rămase nemișcat.

— Jarl e-al meu, zise Șobolanul. Crede că se va împotrivi în fiecare noapte, și o va face. O vreme. Dar tot am să-l dovedesc. Timpul e de partea mea.

— Te omor. Ți-o jur, spuse Azoth.

— Ce vorbești? Nu cumva ești ucenicul jupânului Blint? întrebă Șobolanul zâmbind.

Azoth îi aruncă o privire cruntă lui Jarl, simțindu-se trădat. Jarl lăsă ochii în jos, iar umerii începură să i se zguduie de plâns.

— Jarl ne-a povestit tot, cred că mai mult lui Roth și Davi. Numai că eu unul nu prea înțeleg. Dacă maestrul Blint te-a luat ucenic, de ce mai ești aici, Azo? Te-ai întors ca să mă omori?

Plânsul lui Jarl conținu și băiatul se întoarse, agățându-se de un fir de pai.

Nu avea ce să le spună.

— N-a vrut să mă ia ucenic, recunosc Azoth.

Jarl se prăbuși.

— Toată lumea știe că nu ia ucenici, prostule, zise Șobolanul... Uite ce zic eu. Nu știu ce-ai făcut pentru el, dar Jarl mi-a poruncit să nu mă ating de tine, deci n-am să mă ating. Cu toate că, mai devreme sau mai târziu, asta va fi ghilda mea.

— Mai devreme, zise Roth, ridicând din sprâncene spre Azoth.

— Am planuri mari pentru Dragonul Negru, Azo, și n-am să te las să-mi stai în cale, continuă Șobolanul.

— Ce vrei de la mine? întrebă Azoth cu o voce subțire, pierită.

— Vreau să fii un erou. Vreau ca toți cei care nu îndrăznesc să mă înfrunte să se uite la tine și să spere. Pe urmă voi distruge tot ce-ai făcut. Voi distruge tot ce iubești. Te voi distruge și nimeni nu va mai îndrăzni să mă sfideze. Prin urmare, fă tot ce poți, mai bine sau mai rău, sau nu face nimic. Eu voi câștiga oricum. Ca întotdeauna.

A doua zi, Azoth nu-i mai dădu niciun ban. Spera că Șobolanul îl va lovi. Măcar o dată, ca să cadă de pe pedestal, ca să fie un șobolan ca oricare altul. Dar Șobolanul nu-l lovi. Se înfurie și înjură, cu ochi zâmbitori, și-i spuse ca în ziua următoare să aducă dublu.

Bineînțeles că Azoth nu aduse nimic. Doar întinse mâna goală, de parcă ar fi fost deja bătut. Nu mai conta. Șobolanul se înfurie, îl acuză că-l sfidează, dar nu-l atinse. Și așa se întâmplă în fiecare zi. Apoi Azoth se întoarse la muncă și începu să strângă bani, adăugându-i la cei primiți de la Jarl. Zilele erau groaznice: Șobolanul nu-l lăsa pe Jarl să stea de vorbă cu Azoth, așa că, după o vreme, Azoth crezu că Jarl nu mai voia să-i vorbească. Acel Jarl pe care-l cunoscuse el dispărea încetul cu încetul. Chiar și atunci când prietenul lui nu mai fu obligat să se îmbrace în rochie.

După lăsarea întunericului era și mai rău. Șobolanul îl lua pe Jarl în fiecare noapte în timp ce restul ghildei se prefăcea că nu aude. Azoth și Păpușa se înghesuiau unul într-altul și, în liniștea care urma, întreruptă de suspine, Azoth rămânea întins ore în șir, urzind tot felul de planuri de război despre care știa că nu le va pune niciodată în aplicare.

Începu să nu mai țină seama de nimic, îl înjura pe Șobolan în față, se împotriva ordinelor și ținea partea celor care erau bătuți. Șobolanul îl înjura și el, dar mereu cu un mic zâmbet în ochi. Treptat, sfrijitii, ca și ceilalți amărâți ai ghildei, se adunară în jurul lui Azoth privindu-l cu venerație.

Azoth simți tensiunea crescând în ziua în care doi malaci îi aduseră prânzul și se așezară alături de el pe verandă. Era ceva cu totul nou. Niciodată nu-și închipuise că vreunul dintre malaci va trece de partea lui. De ce ar fi făcut-o? Azoth era un nimeni. Apoi văzu unde greșise. Niciodată nu-și făcuse planuri pentru momentul în care malacii i se vor alătura. De cealaltă parte a curții Ja'laliel ședea nefericit, scuipând sânge și arătând mai neajutorat ca oricând.

„Ce prost sunt.” Șobolanul de-abia aștepta asta. Făcuse în așa fel încât Azoth să ajungă un erou. Îi și spusese. Deci nu avea cum să-i dea Șobolanului lovitura de grație. Dimpotrivă, Șobolanul îl va alunga pentru totdeauna.

*

— Tată, te rog, nu pleca.

Logan Gyre prinse calul tatălui de dârlogi fără să ia în seamă frigul de dinaintea zorilor și străduindu-se să nu plângă.

— Lasă asta acum, îi zise ducele Gyre lui Wendel North, intendentul care-i zorea pe servitorii ce cărau cuferele pline cu haine. Dar vreau să trimiți o mie de pelerine de lână.

Plătește din banii noștri și nu-i cere înapoi. Nu vreau să-i dau regelui prilejul de a spune nu.

Ducele își duse mâinile la spate și continuă:

— Nu știu în ce stare se află grajdurile garnizoanei, dar vreau ca cei din Havermere să-mi spună câți cai pot trimite înaintea de sosirea iernii.

— Am înțeles, Înălțimea Voastră. Trimit vorbă numai-decât.

Era un du-te vino continuu, servitorii încărcau căruțele care urmau să se îndrepte spre nord cu provizii. O sută de cavaleri ai lui Gyre făceau ultimele pregătiri, verificând dacă șeile, caii și armele sunt în regulă. Servitorii care-i însoțeau se grăbeau să-și ia rămas-bun de la familii.

Ducele Gyre se întoarse spre Logan. Văzându-și tatăl înveșmântat în platoșă, Logan simți cum ochii i se umplu de lacrimi de mândrie și teamă.

— Fiule, ai doar unsprezece ani.

— Pot să lupt. Chiar și maestrul Vorden recunoaște că mânuiesc spada aproape la fel de bine ca oștenii tăi.

— Logan, vreau să rămâi acasă nu pentru că n-aș avea încredere în priceperea ta. Dimpotrivă. Adevărul e că mama ta are mai multă nevoie de tine aici decât am eu acolo, în munți.

— Dar vreau să merg cu tine.

— Dacă ar fi după mine, n-aș pleca nici eu. Din păcate, ceea ce vrem noi nu contează.

— Jasin a spus că Cei Nouă încearcă să te pună într-o lumină proastă. A spus că o oaste atât de mică e o adevărată ofensă pentru un duce.

Logan nu aminti și celelalte lucruri spuse de Jasin. Considera că știe să-și țină cumpătul, deși în cele trei luni de când regele Davin murise, iar Aleine Gunder devenise Aleine al IX-lea, Logan se bătuse de cel puțin șase ori.

— Și tu ce crezi, fiule?

— Eu cred că nu ți-e frică de nimeni.

— Vasăzică Jasin a spus că mi-e frică... Așa ți-ai zdrelit pumnii?

Fără să vrea, Logan zâmbi cu gura până la urechi. Era înalt cât tatăl lui și, chiar dacă nu era încă la fel de vânjos, căpetenia gărzilor, Ren Vorden spunea că e doar o chestiune de timp. Ori de câte ori se bătea cu alți băieți, ieșea învingător.

— Fiule, ascultă-mă cu luare aminte. Comanda unei garnizoane la Vânturile Șuierătoare e, într-adevăr, sub demnitatea mea, dar e mai bună decât exilul sau moartea. Dacă rămân aici, până la urmă cu asta mă aleg din partea regelui. Vei veni să te antrenezi cu oamenii mei în fiecare vară. Acum însă am nevoie de tine aici. O jumătate de an vei fi ochii și urechile mele în Cenaria. Mama ta...

Ducele se opri și privi dincolo de Logan.

— Crede că tatăl tău e un nesăbuit, completă Catherine Gyre, apărând brusc din spatele lui.

Se trăgea din neamul Graesinilor, avea ochii verzi, era mărunțică și iute la mână. În ciuda orei matinale, purta o rochie frumoasă, din mătase verde, tivită cu hermină, iar părul îi strălucea.

— Regnus, să știi că, dacă pleci, nu vreau să te mai văd.

— Catherine, iar începi?

— Șacalul ăla o să te arunce în ghearele familiei mele, știi prea bine. Te va distruge, îi va distruge și pe ai mei... Va câștiga prin orice mijloace.

— *Asta-i* familia ta, Catherine. Hotărârea a fost luată.

Vocea ducelui Gyre sună poruncitor, ca un șfichiuit de bici, și Logan se făcu mic de frică.

— Ce fete iei cu tine?

— Nu iau nicio servitoare, Catherine, deși celor mai harnice le voi simți lipsa. Le las aici din respect pentru...

— Chiar atât de proastă mă crezi? Ai să găsești acolo destule haimanale.

— Catherine! Intră în casă. Imediat!

Femeia se supuse și ducele Gyre o urmări cu privirea. Apoi spuse fără să se întoarcă spre Logan:

— Mama ta... sunt câteva lucruri pe care ți le voi spune când vei fi mai mare. Acum vreau s-o respecti și să nu uiți că tu vei fi stăpânul aici în lipsa mea.

Logan făcu ochii mari, iar tatăl lui îl bătu pe umăr.

— Asta nu înseamnă că trebuie să uiți de lecții. Wendel te va învăța tot ce trebuie să știi. Pe legea mea, omul ăsta se pricepe mai bine decât mine să ne conducă moșia. Sunt patru zile de mers călare până la garnizoană. Tu ai o minte brici, fiule, tocmai de asta trebuie să rămâi. Orașul e un cuib de vipere. Sunt mulți care ar vrea să ne distrugă. Mama ta și-a dat seama, tocmai de aceea e atât de îngrijorată. Tu ești asul meu din mânecă, Logan. N-aș vrea să fii, dar ești singura carte care mi-a mai rămas. Surprinde-i mereu cu câte ceva. Fii mai isteț, mai bun, mai curajos și mai iute decât ei. Știu că e povară grea pentru tine, dar n-am încotro. Mă bazez pe tine. Casa de Gyre se bazează pe tine. Toată suita noastră, toți vasalii noștri, poate întreg regatul, contează pe tine.

Ducele Gyre își încălecă armăsarul alb, uriaș.

— Te iubesc, fiule. Dar nu mă dezamăgi.

CAPITOLUL 6

Întinericul era la fel de apăsător și de rece precum îmbrățișarea morții. Azoth se ghemui lângă perete, sperând că vântul îi acoperea bătaile tunătoare ale inimii. Cel de-al cincilea malac care i se alăturase furase un cuțit din ascunzătoare plină cu arme a Șobolanului și acum Azoth strângea în mână lama subțire, simțind cum îi pătrunde în carne.

Pe uliță nu se vedea nicio mișcare. Azoth își vârî mâinile la subțiori ca să le încălzească. Putea aștepta așa ore întregi. Nu mai conta. Alte ocazii nu mai avea. Și așa pierduse mult prea mult timp.

Șobolanul nu era prost deloc. Era foarte crud, dar și calculat. Spre deosebire de Azoth, care trei luni de zile fusese paralizat de frică. Trei luni în care ar fi putut pune ceva la cale. Șobolanul își anunțase intențiile. Ceea ce ușura lucrurile. Azoth cam știa ce vrea el, nu trebuia decât să pună lucrurile cap la cap. Acum simțea că intră în pielea Șobolanului mult prea ușor, ghicindu-i gândurile.

„Nu e de-ajuns să mă alunge. Așa aș putea rămâne la adăpost câțiva ani buni. Alți șefi de ghilde au apelat la crimă ca să-și păstreze puterea. Dacă omor și eu, sunt la fel ca ei.” Azoth răsuci ideea pe toate fețele. Ambițiile Șobolanului nu erau deloc mici. Șobolanul își înfrânase ura timp de trei luni. De ce se abținuse și nu-l lovise măcar o dată în cele trei luni?

Distrugere totală. Asta însemna. Șobolanul îl va distruge într-o manieră spectaculoasă. Își va potoli setea de sânge și își va întări puterea. Va face ceva atât de îngrozitor, încât Azoth va fi protagonistul unei povești pe care ghidele o

vor aminti la nesfârșit. Poate că nu-l va ucide, îl va schilodi doar, dar atât de rău încât toți cei care vor da ochii cu Azoth se vor teme de Șobolan și mai mult.

Azoth se încordă la auzul unui foșnet de pe uliță. Încet, aproape pe nesimțite, scoase cuțitul. Ulița era îngustă, clădirile se încovoiau atât de aproape de caldarâm încât un adult putea atinge în același timp zidurile din stânga și din dreapta. Tocmai de aceea o alesese Azoth. Nu voia să-și lase prada să se strecoare pe lângă el. Acum însă zidurile păreau că-i vor răul, întinzându-și degetele flămânde unul spre celălalt, ascunzând stelele și încercând să-l înșface. Vântul șuiera pe deasupra acoperișurilor spunând povești de groază.

Băiatul auzi din nou foșnetul și se relaxă. Un șobolan bătrân, plin de cicatrice, apărui de sub un morman de scânduri vechi și începu să amușine în jur. Azoth își ținu răsuflarea în timp ce șobolanul înainta încet. Miroși picioarele goale ale lui Azoth, își lipi botul umed de ele și, înțelegând că nu-niciun pericol, se pregăti să-l muște.

În aceeași clipă, Azoth îi înfipse cuțitul în dosul urechii și în pământul de dedesubt. Șobolanul tresări fără să chițăie. Băiatul retrase lama subțire, mulțumit de iuțeala de care dăduse dovadă. Privi din nou în lungul uliței. Tot nimic.

„Deci care-i slăbiciunea mea? Ce-aș face eu ca să mă distrug, dacă aș fi în locul Șobolanului?”

Simți cum îl gâdilă ceva pe gât și se lovi cu palma. „La naiba cu gângăniile astea.”

„Gângăanii? Dar aici e un frig de crapă pietrele.” Își lăsă palma jos – era caldă și lipicioasă.

Se întoarse și lovi la întâmplare, dar ceva îl izbi peste încheietura mâinii și scăpă cuțitul jos.

Durzo Blint ședea ghemuit la nici o jumătate de metru, fără să spună nimic. Doar îl privea, lung, cu ochii mai reci decât noaptea.

Azoth îi întoarse privirea și, preț de câteva clipe, rămăsă amândoi tăcuți.

— Ai văzut șobolanul, zise Azoth în cele din urmă.

Blint înălță o sprânceană.

— M-ai tăiat unde l-am tăiat. Ca să-mi arăți că ești mult mai priceput decât mine, cum și eu sunt mai priceput decât șobolanul.

Blint schiță un zâmbet.

— Ce șobolan ciudat ești. Pe cât de isteț, pe atât de prost.

Azoth se uită la cuțit – aflat acum, ca prin minune, în mâna lui Durzo – și simți cum îl cuprinde rușinea. Era prost, ce mai. Ce crezuse el? Că va reuși să sperie un mătrășitor? Îi spuse:

— Am să-ți fiu ucenic.

Mâna deschisă a lui Blint îl plesni peste față, lipindu-l de perete. Își juli un obraz și se prăbuși la pământ. Se răsuci și-l văzu pe Blint în picioare, privindu-l compătimitor.

— Dă-mi un motiv serios ca să nu te ucid, spuse Blint.

„Păpușa.” Fata nu numai că era răspunsul la întrebarea lui Blint, era și punctul slab al lui Azoth. Prin ea îl va lovi Șobolanul. Simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Mai întâi Jarl, acum Păpușa.

— Ar trebui să mă ucizi, zise Azoth.

Blint înălță cealaltă sprânceană.

— Ești cel mai bun mătrășitor din oraș, dar nu ești singurul. Și, dacă nu mă iei ucenic și nu mă ucizi, mă voi pregăti cu Hu Gibbet sau cu Wrable-Cicatrice. Îmi voi petrece tot restul vieții pregătindu-mă doar pentru clipa în care voi găsi prilejul de a te înfrunta. Voi aștepta până vei crede că am uitat clipele astea. Voi aștepta până vei crede că a fost vorba doar de amenințarea prostească a unui amărât de șobolan. După ce voi deveni maestru, vei tresări la orice umbră întâlnită în cale. Însă, după ce vei tresări de zece ori și eu nu voi fi acolo, nu vei mai tresări și atunci chiar voi fi acolo.

Nu-mi pasă dacă mă vei ucide. Sunt gata să-mi dau viața ca să ți-o iau pe-a ta.

Amestecul de amuzament și amenințare din ochii lui Durzo făcu loc doar amenințării. Azoth însă nu sesiză schimbarea din cauza lacrimilor. Văzu doar privirea inexpressivă a lui Jarl și își imaginează că o vede și în ochii Păpușii. Își imaginează că-i aude țipetele când vine Șobolanul s-o ia în fiecare noapte. Va țipa fără cuvinte în primele săptămâni, poate se va împotrivi – îl va mușca și-l va zgâria o vreme – apoi va înceta să mai țipe, să se mai împotrivească. Se vor auzi doar gemetele ei, zgomotele trupului și ale plăcerii Șobolanului. La fel cum se întâmpla cu Jarl.

— Viața ta e chiar atât de pustie, băiete?

„Va fi dacă spui nu.”

— Vreau să fiu ca tine.

— Nimeni nu vrea să fie ca mine.

Blint scoase o spadă neagră, uriașă, și atinse gâtul lui Azoth cu tăișul. În clipa aceea Azoth simți că nu-i mai pasă dacă lama îi va bea sângele. Mai bine mort decât să o vadă pe Păpușa dispărând.

— Îți place să faci rău? întrebă Blint.

— Nu, maestre.

— Ai ucis vreodată pe cineva?

— Nu.

— Atunci de ce-mi pierd timpul cu tine?

De ce vorbea așa? Chiar vorbea serios? Imposibil.

— Am auzit că ție nu-ți place. Că te poți pricepe la asta și fără să-ți placă, răspunse Azoth.

— Cine ți-a spus?

— Mama K. Ea mi-a spus că asta-i diferența dintre tine și câțiva dintre ceilalți.

Blint se încruntă. Scoase un cățel de usturoi dintr-o pungă și-l aruncă în gură. Vârî spada în teacă și începu să mestece.

— În regulă, băiete. Vrei să devii bogat?

Azoth înclină din cap.

— Ești ager. Dar poți să citești urmele și să-ți amintești cincizeci de lucruri în același timp? Ai mâini pricepute?

Azoth înclină din cap de fiecare dată.

— Fă o scamatorie, zise Durzo râzând.

Azoth nu făcu nimic, doar își privi picioarele.

— Nu vreau să-mi mai fie frică.

— Te bate Ja'laliel?

— Jail nu contează.

— Atunci cine contează?

— Pumnul nostru. Șobolanul.

De ce-i venea atât de greu să-i rostească numele?

— Te bate?

— Dacă... dacă nu faci unele lucruri cu el, răspunse Azoth cu vocea tremurată.

Văzând că Blint tace, adăugă:

— N-am să mai las pe nimeni să mă bată. Niciodată.

Blint continuă să privească dincolo de Azoth, dându-i timp să scape de lacrimi. Luna plină scălda orașul într-o lumină aurie.

— Curva asta bătrână poate fi și frumoasă, remarcă asasinul. Cu toate păcatele ei.

Azoth urmări privirea lui Blint, dar nu văzu pe nimeni. Ceața argintie se înălța din balega proaspătă a vitelor și se încolăcea în jurul vechilor apeducte sparte. În întuneric Azoth nu vedea Omul Însângerat mângălit peste Dragonul Negru, numele ghildei lui, dar știa că e acolo. De când se îmbolnăvisese Ja'laliel, gilda lui tot pierdea din teritoriu.

— Maestre...

— Așezarea cunoaște doar cultura străzii. Pe o stradă casele sunt din cărămidă, pe alta din chirpici, pe alta din bambus. Titlurile sunt alitaerane, hainele callaeane, muzica se cântă din harpe sethi și lire lodricare – afurisitele de lanuri

de orez sunt furate din Ceura. Dar, atâta timp cât n-o atingi și n-o privești prea de aproape, uneori e chiar frumoasă.

Lui Azoth i se păru că înțelege. Trebuie să ai grijă ce atingi și pe unde mergi în Furnicar. Bălți de vomă și alte fluide umane se vedeau la tot pasul, iar focurile făcute cu balebă și aburul gros care ieșea din căzile în care fierbea seul acopereau totul cu un luciul cenușiu, unsuros. Totuși, nu știa ce să răspundă. Nici măcar nu era sigur că Blint vorbește cu el.

— Ești aproape, băiete. Numai că eu nu iau ucenici, deci n-am să te iau nici pe tine...

Blint se opri, răsucind cuțitul alene.

— Doar dacă faci un lucru pe care nu-l poți face.

Speranța renăscu în pieptul lui Azoth pentru prima oară după atâtea luni.

— Fac orice.

— Trebuie să-l faci singur. Fără știrea nimănui. Trebuie să te hotărăști cum îl faci, când și unde. Totul de unul singur.

— Ce trebuie să fac?

Azoth simțea cum Îngerii Noptii îi strâng stomacul ca într-un clește. Cum de știa ce va spune Blint?

Blint ridică de jos șobolanul mort și i-l aruncă lui Azoth.

— Asta. Ucide-l pe Șobolan și adu-mi dovada. Într-o săptămână.

CAPITOLUL 7

Solon Tofusin își mîna calul pe Drumul lui Sidlin printre casele înghesuite, de prost gust, ale marilor familii din Cenaria. Majoritatea caselor aveau mai puțin de zece ani. Restul erau mai vechi, dar fuseseră modernizate de curînd. Clădirile de pe strada aceasta se deosebeau calitativ de toate celelalte construite în stil cenarian. Aparțineau unor oameni care credeau că banii pot cumpăra cultura. Toate epatau, încercînd să rivalizeze cu vecinele lor prin arhitectura exotică, fantezia constructorilor creînd turle ladeshiane sau cupole friakene ale plăcerii, conace alitaerane mai sobre sau imitații perfecte ale unor palate de vară ceurane. Era pînă și un templu ymurrian, în forma unui bulb, pe care i se păru că-l văzuse într-un tablou, cu tot cu stegulețe pentru rugăciuni. Bani din comerțul cu sclavi, gîndi el.

Nu sclavia în sine îl îngrozea. Pe insula lui, sclavia era ceva obișnuit. Nu ca aici. Aceste reședințe fuseseră construite din banii câștigați din luptele de gladiatori și vânzarea copiilor. Nu era în drumul lui, dar ținuse să treacă prin Furnicar ca să vadă cum arăta jumătatea tăcută a noului său oraș. Sărăcia de acolo făcea bogăția de aici să pară obscenă.

Era obosit. Mai mult trupeș decît înalt, cu burtă, însă, din fericire, cu pieptul și umerii lați. Calul se dovedea destoinic, dar nu era unul de război și de multe ori trebuia să-l ducă de căpăstru.

Proprietățile mari îi apăreau în față una câte una, deosebite de celelalte nu atît prin dimensiunile clădirilor, ci ale terenurilor dintre ziduri. În timp ce casele erau înghesuite

unele în altele, terenurile se întindeau în voie. Paznicii stăteau mai degrabă în fața unor porți din lemn solid decât din grilaj complicat – porți zdravene, făcute cu mult timp în urmă, pentru apărare, nu ca să atragă privirile.

Pe poarta primei reședințe era încrustat păstrăvul Jadwin, împodobit cu foiță de aur. Printre zăbrele zări o grădină bogată, plină de statui, unele din marmură, altele suflăte cu aur. „Nu-i de mirare că au mai bine de zece paznici.” Toți erau profesioniști, iar câțiva chiar destul de chipeși, fapt ce întărea zvonurile despre ducesă, motiv pentru care răsuflă ușurat când trecu mai departe. Și el era chipeș, cu pielea măslinie, ochii negri și părul la fel, negru ca o noapte neatinată de umbrele cenușii ale zorilor. A sta în aceeași casă cu o ducesă nesătulă, al cărei soț pleca adesea în lungi misiuni diplomatice, era o complicație de care nu avea nevoie.

„Nu că n-aș găsi același lucru acolo unde merg. Dorian, prietene, sper că ai fost inspirat.” Nici nu voia să se gândească la cealaltă posibilitate.

— Sunt Solon Tofusin. Vreau să vorbesc cu Înălțimea Sa, ducele Gyre, spuse Solon când ajunse în fața reședinței Gyre.

— Cu ducele? Întrebă străjerul, împingându-și coiful pe spate și scărpinându-se pe frunte.

„Omul ăsta e prost de-a binelea.”

— Întocmai, cu ducele Gyre, răspunse el rar, apăsând cuvintele mai mult decât era necesar, dar cu oboseală în glas.

— Mare ghinion, zise străjerul.

Solon așteptă, dar omul nu-i dădu niciun fel de explicații. „Nu e prost, e idiot.”

— Ducele Gyre e plecat?

— Nu.

„E clar. Ar fi trebuit să-mi dau seama după părul lui roșcat.”

— Știu că, după milenii întregi în care au fost victime a sute de raiduri, ceuranii mai deștepți s-au tras mai departe

și i-au lăsat pe strămoșii tăi de-a lungul coastei. Înțeleg că, atunci când pirații sethi ți-au prădat satul, au luat toate femeile arătoase – și au rămas doar strămoșii tăi – motiv pentru care, fără să fie vina ta, ești și prost și urât. Poți măcar să încerci să-mi explici cum se face că ducele Gyre e plecat și nu e plecat în același timp? Poți folosi cuvinte simple.

Surprinzător, omul zâmbi, într-un mod pervers.

— Văd că n-ai semne pe piele, nici inele în nas, nici măcar nu vorbești ca un pește. Chit că, pentru un pește, ești prea gras și prea bătrân. Lasă-mă să ghicesc: au vrut să te dea mării, dar zeii de-acolo nu te-au vrut și, când te-au lăsat valurile pe plajă, un trol, crezând că ești unul de-ai lui, te-a luat și te-a readus în simțiri.

— Trolul era orb, zise Solon și, când bărbatul izbucni în râs, hotărî că-i este simpatic.

— Ducele Gyre a plecat azi-dimineață. Nu se mai întoarce, spuse străjerul.

— Nu se mai întoarce? Niciodată?

— Nu sunt în măsură să vorbesc despre asta. De întors, se întoarce, dacă nu cumva am înțeles eu greșit. Va fi comandantul garnizoanei din Vânturile Șuierătoare.

— Dar ai spus că Gyre nu e plecat.

— Ducele l-a lăsat în loc pe fiul lui, până se întoarce.

— Dacă se mai întoarce.

— Pentru un pește ești destul de ager. Fiul lui, Logan, este stăpânul acum.

„Asta nu-i bine.” Solon nu-și mai aducea aminte dacă Dorian spusese ducele Gyre sau doar Gyre. Solon nici măcar nu se gândise că ar exista doi conducători ai Casei de Gyre. Dacă profeția era legată de ducele Gyre, trebuia să încalece imediat și s-o ia la sănătoasa. Însă, dacă era vorba despre fiul lui, Solon trebuia să-și lase calul tocmai când avea cea mai mare nevoie de el.

— Pot să vorbesc cu ducele Gyre?

— Știi să folosești spada aia? Întrebă străjerul. Dacă nu știi, te sfătuiesc s-o ascunzi.

— Poftim?

— Să nu spui că nu te-am avertizat. Vino cu mine.

Străjerul strigă spre un altul, de pe zid, care coborî să-ia locul, cât ceuranul îl conducea pe Solon. Un grăjdar luă calul, iar Solon își păstră spada.

Era imposibil să nu fii impresionat. Reședința Gyre părea să fie acolo de o veșnicie, sobră și solemnă ca tot ce ținea de o familie de viță veche. Acante și în interior și în exterior, sădite în solul roșu despre care Solon bănuia că fusese adus special pentru așa ceva. Aceste plante spinoase nu fuseseră alese doar ca să-i țină departe de ziduri pe cerșetori și hoți, ci și fiindcă erau asociate cu nobilimea alitaerană încă din vechime. Clădirea în sine era la fel de impunătoare, din piatră masivă, arcade largi și uși groase care să reziste unui berbec de asediu. Singurul compromis pe care puterea îl făcuse cu frumusețea erau trandafirii cățărațori, roșii, ce încadrau fiecare ușă și fiecare fereastră de la parter. Pe fundalul ferestrelor cu grilaj din fier și cadru din piatră neagră, roșul lor perfect crea un contrast izbitor.

Solon băgă de seamă sunetul metalic de-abia când străjerul trecu de intrare și se îndreptă spre capătul celălalt al clădirii. Aici, cu vedere peste fluviul Plit spre Castelul Cenaria, mai mulți străjери urmăreau încăierarea dintre doi bărbați împlătoșați. Insul mai scund se retrăgea, dând ocol celui mai solid, care-i căra lovitură după lovitură în scut. Cel mai mic se împiedică, iar adversarul se repezi în el cu scutul, ca un berbec. Cel mic ridică spada, dar o altă lovitură i-o zbură din mână, iar următoarea îl nimeri în coif, care sună ca un clopot.

Logan Gyre își scoase coiful și izbucni în râs, ajutându-l pe insul mai mic să se ridice în picioare. Țsta era noul stăpân? Un copil într-un corp de uriaș căruia, nici nu-i dăduseră

tuleiele. N-avea mai mult de paisprezece ani, poate era și mai mic. Solon parcă-l vedea pe Dorian cum râde. Dorian știa că nu-i plac copiii.

Străjerul ceuran se apropie de Logan și-i spuse ceva în șoaptă.

— Bine-ai venit, spuse băiatul întorcându-se spre Solon. Gulph mi-a spus că te dai mare spadasin. Chiar ești?

Solon se uită la ceuran, care nu făcu decât să-i zâmbească.

— Sunt destul de priceput, stăpâne Gyre. Dar nu lovituri aș vrea să schimb cu Înălțimea Voastră, ci cuvinte.

„Dacă plec acum, pot ajunge la garnizoană în șase-șapte zile.”

— Vorbim după ce ne duelăm puțin. Gulph, dă-i o armură.

Oamenii îl priveau cu drag și Solon înțelese că-l iubeau pe acest tânăr stăpân ca pe propriul lor fiu. Și râdeau la fiecare glumă a lui, răsfățându-l. Devenise noul stăpân peste noapte, iar oamenii încă nu se obișnuiseră cu ideea.

— N-am nevoie, zise Solon.

Chicotele încetară și oamenii îl priviră lung.

— Vrei să te duelezi fără armură? întrebă Logan.

— Nu vreau să mă duelez, dar, dacă asta vă este voia, mă voi supune – însă nu mă duelez cu o spadă boantă.

Perspectiva unui duel între bondocul ăsta sethi, neîmplătoșat, și uriașul lor îi făcu să jubileze pe cei din jur. Doar Gulph și încă vreo doi priviră neliniștiți. Cu armura groasă pe care o purta, Logan nu risca o rană prea gravă, chiar și cu o spadă ascuțită. Pericolul însă tot exista. Solon văzu în ochii lui Logan că și băiatul era conștient de asta. Logan se întrebă dacă nu cumva fusese prea cutezător cu un om despre care nu știa nimic, un om care poate că-i voia răul. Se uită din nou la Solon, văzând cât de solid arată.

— Înălțimea Voastră, poate că ar fi mai bine dacă... spuse Gulph.

— De acord, îi zise Logan lui Solon.

Apoi își puse coiful și își trase viziera.

— Sunt gata, anunță el scoțând spada din teacă.

Înainte ca Logan să facă o nouă mișcare, Solon își vârî degetele prin viziera băiatului și-l apucă de nas. Îl trase pe băiat spre el și-l răsuci. Logan căzu la pământ scoțând un geamăt. Solon îi desprinse pumnalul din cingătoare și i-l apropie de ochi, apăsându-i coiful cu genunchiul, fără să-l lase să se miște.

— Vă dați bătut? întrebă Solon.

Băiatul răsufă din greu.

— Mă dau.

Solon îi dădu drumul și se ridică în picioare, scuturându-și praful de pe pantaloni. Nu-l ajută pe băiat să se ridice.

Cei din jur rămaseră tăcuți. Unii scosese răspadele, dar fără să se apropie. Era clar că, dacă Solon ar fi vrut să-l ucidă pe Logan, ar fi făcut-o deja. Pe de altă parte sigur se gândeau ce le-ar fi făcut ducele Gyre dacă s-ar fi întâmplat așa ceva.

— Sunteți un tânăr nesăbuit, stăpâne Gyre, zise Solon. Un bufon care se maimuțărește în fața unor oameni cărora într-o zi s-ar putea să le cereți să-și dea viața pentru Înălțimea Voastră.

„A spus ducele Gyre, Dorian sigur a spus ducele Gyre. El m-a trimis aici. Dacă s-ar fi referit la duce, m-ar fi trimis direct la garnizoană. Profetia nu avea legătură cu mine. Dorian nu avea cum să știe că voi fi reținut, că voi ajunge în oraș atât de târziu. Sau avea cum să știe?”

Logan își scoase coiful. Era roșu la față, dar reuși să-și stăpânească furia.

— Mda. Am meritat-o. Și-am meritat și lecția pe care mi-ai dat-o. Sau ce-a fost asta. Îmi cer scuze. Vai de gazda care-și agresează oaspeții.

— Sper că v-ați dat seama că adversarii Înălțimii Voastre se lasă bătuți...

Logan privi contrariat. Se uită la cel cu care se lupta când sosise Solon, și lăsa privirea jos. Apoi, printr-un efort de voință, ridică ochii spre Solon.

— Îmi dau seama că spui adevărul. Deși mi-e rușine să-l aflu din gura ta, îți mulțumesc.

Acum oamenii lui erau cei care priveau rușinați. Îl lăsau să câștige fiindcă îl iubeau însă își făcuseră de rușine stăpânul. Nu erau pur și simplu afectați, ci chiar sufereau.

„Cum de se bucură băiatul ăsta de atâta loialitate? Doar fiindcă oamenii îi sunt loiali tatălui său?” Urmărind cum Logan se uita la fiecare om în parte – până când fiecare lăsa ochii în pământ – Solon se îndoii că acesta era răspunsul. Logan lăsa ca tăcerea aceea dureroasă să se prelungească.

— Peste șase luni mă voi alătura garnizoanei comandate de tatăl meu, zise Logan către oamenii lui. Nu ca să stau la căldură. Voi lupta, ca mulți dintre voi. Dar, din moment ce credeți că antrenamentul nostru nu e decât o distracție, fie cum vreți. Vă veți distra așa până la miezul nopții. Absolut toți. Măine reluăm pregătirea. Aștept să fiți aici toți, cu o oră înainte de ivirea zorilor. Ne-am înțeles?

— Înțeles, Înălțimea Voastră!

Logan se întoarse spre Solon.

— Îmi cer iertare, nobile Tofusin. Pentru tot. Te rog să-mi spui pe nume. Ești invitat la cină, bineînțeles, și, dacă vrei, le poruncesc servitorilor să-ți pregătească o odaie.

— Desigur, cu mare plăcere.

CAPITOLUL 8

Șobolanul se întâlnea cu Neph Dada de fiecare dată în alt loc. Prin hanuri, prin pivnițele prăvăliilor din port, prin brutării, prin parcurile din cartierul de est și prin fundăturile din Furnicar. Și de fiecare dată în alt ceas al zilei sau al nopții. Cel mai mult îi displăceau întâlnirile nocturne. Neph îi dădea fiori, mai ales când îi răsufla în față. Neph mereu îi respira în față, aplecat spre el ca să fie mai convingător, înșfăcându-l de braț cu mâna zbârcită, plină de pete cafenii, amețindu-l cu răsuflarea lui acră. Dacă încerca să-i demonstreze altceva decât să bage spaima în el, nu reușea. Uneori Șobolanul de-abia reușea să nu se scape pe el când Neph îl strângea cu gheara aia. Dacă se uita prea mult la mâna lui, cu kiurile, semnele negre care-i vrâstau degetele și i se îngroșau în jurul încheieturii, simțea că mai are puțin și plesnește.

Omul insista ca Șobolanul să-i spună pe numele mic, deși era un Vürdmeister și, prin urmare, „Neph” părea o blasfemie. Îl făcea să pară un om oarecare.

„Calmează-te.” Șobolanul respira rar, încercând să-și domolească frica. Era însoțit de gărzile lui de corp, deși amândoi malacii se obișnuiseră să li se facă vânt de îndată ce ajungeau la locul de întâlnire. Șobolanul voia să-i țină lângă el. Nu că i-ar fi putut ține piept lui Neph, dar de data asta Neph alesese un cimitir mic, supraaglomerat și stabilise întâlnirea la miezul nopții.

Intenționat, probabil. Poate că-i plăcea să vadă cum Șobolanului i se usucă gura, cum i se face părul măciucă. Mare noroc dacă Neph nu făcea ca ciolanele dintr-un mormânt

proaspăt să înceapă să se miște, să se îmbine în lumina verzuie, alcătuind un schelet care se ridică în picioare și...

„Termină, la naiba!”

— Prinde-l, îi zise unuia dintre malaci, ridicând nonșalant un craniu și aruncându-l în direcția lui.

Roth se dădu repede înapoi, iar craniul, subțire ca hârtia din cauza trecerii timpului sau a vreunei boli, se sfărâmă de o piatră.

Se îndepărtară repede și Șobolanul își aminti cât de mult ura întunericul. Nu c-ar fi fost beznă aici. Niciunul dintre cimitirele Furnicarului nu era foarte mare. La nici treizeci de metri se vedeau luminile tavernelor, ale sălilor de jocuri și ale bordelurilor. Avea însă senzația că e întuneric beznă.

„Nu mi-e teamă. El poate să se teamă de mine. Ar trebui să se teamă de mine. Unde o fi?”

— Salut, copile, îi șopti o voce răgușită în ureche.

Șobolanul tresări, disprețuindu-se pentru această reacție. Neph zâmbea cu gura știrbă până la urechi, părul lui alb, lung și rar, prelingându-i-se unsuros pe umeri.

— Ce dorești, Neph? De ce m-ai chemat aici?

— A, combinația de nerăbdare și filosofie.

Ca de obicei, Neph stătea mult prea aproape. Șobolanul știa că e o trăsătură tipic lodricară. Cei din neamul lui credeau că oamenii care stăteau atât de departe încât nu le simțeai răsuflarea ascundeau probabil ceva și, prin urmare, nu trebuia să ai încredere în ei. Negustorii din Cenaria care făceau afaceri cu lodricarii se plângeau mereu de asta, dar se dădeau repede mai aproape când miroseau că e vorba de bani.

Gestul lui Neph însă nu putea fi pus numai pe seama obiceiului. Omul nu mai locuia în Lodricar de cel puțin jumătate de secol, poate chiar de două ori pe atât. Neph stătea aproape de el fiindcă-i plăcea să vadă cum îl trec toate sudorile. Când amușina aerul în jurul lui n-o făcea doar ca

să-l facă să se simtă și mai prost că locuia pe străzi, ci și să pară mai misterios și să-l bage în sperieți de-a binelea.

— Ha! exclamă Neph, abătând un suflu de aer puturos spre fața Șobolanului. Asta vreau!

— Ce anume? întrebă Șobolanul, încercând să se dea înapoi în timp ce Neph își apropia fața de prună uscată, mâncată de vărsat, cu ochii de un albastru nesănătos, înfundați în orbite.

— Încă n-am renunțat la tine, prostovane. Uneori, fără să vrei, mai înveți câte ceva. Dar nu de asta am venit aici. Și nici tu. A sosit momentul să treci la acțiune. Dușmanii tăi sunt dispuși să te atace, dar încă nu s-au organizat.

— De unde știi?

— Știi mai multe decât crezi tu, Șobolane-Grăsane.

Neph râse din nou, umplând de scuipat fața Șobolanului, care fu cât pe-acți să-l pocnească pe bătrân. Oamenii nu-l porecleau Pumnul degeaba. Zvântase în bătaie o mulțime. Era mai ușor decât se credea. Chiar și pe stradă, cei mai mulți dintre puștani făceau orice numai să nu se bată. Șobolanul se asigura că lovește primul, de obicei în nas. Șocul loviturii primite în față, urmat de ochii care se umpleau de lacrimi, orbea victima. Pe urmă nu mai avea probleme. Dar, desigur, pe Neph nu-l lovise niciodată. Chiar dacă bătrânul părea fragil, un Vürdmeister știa să se apere și altfel.

— Ce ai de gând cu Azoth? întrebă Neph.

Șobolanul se gândise la asta și nu vedea de ce nu l-ar uide pur și simplu. Dădu să-i spună lui Neph, dar el i-o luă înainte:

— Lasă. Când am să vreau să știu ce gândești, am să-ți spun.

Neph mai scoase un hohot de râs sinistru.

— Ceea ce nu poți face e să-l omori. Dacă-l omori, va fi uitat; o să-i ia altul locul. Trebuie să-i distrugi absolut orice

speranță. Trebuie să trăiască așa, înfrânt, ca să-l vadă toată lumea.

— Mă gândeam să-l bat de față cu toți. Am găsit și cum să-l bat, să-l schilodesc bine, fără să-l omor.

— Și dacă șopârlele lui îi sar în apărare?

— N-o vor face. Sunt prea speriați.

— Spre deosebire de alți băieți pe care-i cunosc, Azoth nu-i prost deloc. A știut ce înseamnă când au venit malacii ăia la el. Poate chiar a plănuit asta. Primul lucru la care se așteaptă e să te sperii și să-l iei la bătaie. Deci are un plan și pentru asta.

Șobolanul simți cum i se ridică părul de pe ceafă. Azoth era isteț, iar el se bazase prea mult pe Neph. Pentru prima oară îi trecu prin minte că ar putea pierde controlul ghildei. Dacă pierdea controlul, își pierdea și viața.

— Dar și tu ai un plan. Ca să-l distrug, nu?

— Și chiar aș putea să ți-l spun, zise Neph, rânjind cu gura lui știrbă.

*

Se apropia. Azoth simți asta în timp ce se întindea pe podea, înconjurat de șopârlele lui, ghilda lui. *A lui*. Cinci-sprezece sfrijiți și cinci malaci. Jumătate dintre sfrijiții din Dragonul Negru și un sfert dintre malaci erau ai lui acum. Dormeau liniștiți în jurul lui, probabil chiar și Bursucul, care ar fi trebuit să se prefacă.

Azoth nu mai dormise de patru nopți. În noaptea în care se întorsese după discuția cu Blint, ca și în următoarele trei nopți, stătuse treaz făcând planuri, îndoindu-se, fremătând la gândul unei vieți fără Șobolan. Iar zorii zilei îi amestecaseră planurile cu ceața. Pe cei care se dăduseră de partea lui îi numea în glumă șopârle – cu siguranță nu erau dragoni

– puștii însă își însușiseră numele cu mândrie, fără să ia în seamă disperarea din el.

În timpul zilei nu stătuse o clipă locului, dăduse ordine, își instruisse amărătele de șopârle încercând să le transforme într-o adevărată forță, făcuse orice ca să nu mai caute o cale de a-l ucide pe Șobolan. Cât va aștepta Șobolanul? Acum era momentul anihilării. Toată lumea aștepta să vadă următoarea mișcare a acestuia. Toată lumea era sigură că va acționa într-un fel sau altul. Dacă n-o făcea cât mai curând, cei credincioși lui aveau să se îndoiască de el, iar de aici și până la pierderea ghildei nu mai era decât un pas.

Azoth îi pusese pe trei dintre sfrijiiți în care avea cea mai mare încredere s-o păzească tot timpul pe Păpușa. După care se îndoise că procedase corect. Trebuia să-și folosească oamenii cu mai multă înțelepciune. Avea nevoie de cei trei ca să culeagă informații: să tragă cu urechea la ce spun ceilalți membri ai ghildei, să vadă dacă vreuna dintre ghildele vecine ar vrea să primească șopârlele. În plus, ce puteau face cei trei sfrijiiți împotriva malacilor Șobolanului? Băieții, care aveau doar opt, zece și unsprezece ani, n-aveau cum să li se împotrivescă malacilor de cincisprezece, șaisprezece ani. Până la urmă îi pusese s-o păzească pe doi dintre malacii care i se alăturaseră printre primii, iar ziua o ținea pe Păpușa prin preajma lui.

Acum însă oboseala îl dovedea. Noaptea nedormite își spuneau cuvântul. Nu mai putea gândi limpede. Era doar o chestiune de timp până făcea o greșală prostească. Și asta numai fiindcă nu avea curajul să-l omoare pe Șobolan.

O putea face în noaptea asta. Foarte ușor. Șobolanul ieșise înainte de miezul nopții împreună cu doi malaci și, când avea să se întoarcă, probabil că urma să adoarmă imediat. Nememicul nu suferea de probleme cu somnul. Azoth avea, pe lângă cuțit, și un pumnal adevărat furat de unul dintre malaci. Nu trebuia decât să se apropie de Șobolan și să-l

înfigă în el. Oriunde în stomac. Chiar dacă dragonii Șobolanului îi erau îndeajuns de loiali ca să-l ducă la un vraci, acesta mai mult ca sigur îi va lua toți banii. Ce vraci trata pe degeaba un șobolan? Azoth trebuia doar să aștepte cinci minute după revenirea Șobolanului și să iasă chipurile să-și facă nevoile. La întoarcere, vâra pumnalul în el și gata.

Era singura soluție ca Păpușa să fie în siguranță.

Știa ce înseamnă să devii un mătrășitor. Se schimba totul. Mătrășitorii erau pumnalele întunericului. Azoth va învăța cum să se lupte, cum să ucidă. Nu va învăța doar cum, se va lupta și va ucide. Blint se va aștepta ca el să ucidă. Gândul ăsta îl sâcâia la fel ca privirea Păpușii pe care nu o lua cu adevărat în seamă decât în clipa în care se uita în ochii ei. Implicațiile unei crime îl preocupau mai puțin. Se agăța de imaginea lui Durzo Blint, de felul în care mătrășitorul râdea de ghildă, de Șobolan și mica lui oaste. Durzo Blint, neînfricatul. Durzo Blint – Azoth *putea* fi ca el.

Blint îl va lua cu el. Azoth nu va conduce Dragonul Negru. Nu va conduce nici măcar șopârlele. Dar nici nu voia s-o facă. Nu voia ca sfrijiții să se uite la el ca la un tată, iar malacii, care-l dominau cu înălțimea lor, să se uite la el ca la un atoateștiutor, în stare să-i ferească de toate relele. Nici măcar pe sine nu se putea feri de toate relele. Totul era o minciună. Iar el era un impostor. I se întinsese o cursă pe care niciunul n-o vedea.

Zgomotul inconfundabil al ușii de la intrare anunță întoarcerea Șobolanului. Azoth era atât de speriat încât ar fi izbucnit în plâns dacă nu i-ar fi spus Bursucului să stea treaz. Nu se cădea să plângă în fața oamenilor lui. Era sigur că Șobolanul va veni la el, își va pune malacii să-l ia și să-l ducă undeva, într-un loc în care să-i aplice o pedeapsă îngrozitoare, față de care cea suferită de Jarl să pară o simplă mângâiere. Dar, ca de obicei, Șobolanul intră în haremul lui, se întinse și adormi în doar câteva clipe.

Un mătrășitor nu plânge. Azoth încercă să-și domolească respirația, încercă să-și dea seama dacă adormiseră și însoțitorii Șobolanului.

Mătrășitorii n-au teamă de nimic. Ei sunt ucigași. Alții se tem de ei. Toți ce-i din Sa'kagé se tem de ei.

„Dacă rămân aici și încerc să adorm, s-ar putea să nu se întâmple nimic nici noaptea următoare, nici săptămâna următoare, dar Șobolanul tot va veni la mine. Și atunci va distruge totul.” Azoth îi văzuse privirea. Era convins că Șobolanul îl va distruge, și asta în mai puțin de o săptămână. „N-am de ales, ori mă distruge, ori îl omor.” În mintea lui, Azoth se vedea ca un erou, ca un personaj din povestea unui bard: cum îi dădea banii înapoi lui Jarl, cum îl ajuta pe Ja'laliel să-și cumpere libertatea, cum toți membrii ghildei îl îndrăgeau fiindcă îl omorâse pe Șobolan, cum Păpușa îi vorbea pentru prima oară, cu admirație în ochi, laudându-i curajul.

Era o prostie, iar el nu-și putea permite să dea dovadă de prostie acum.

Simți nevoia să urineze. Se ridică furios și se îndreptă spre ușa din spate. Însoțitorii Șobolanului dormeau duși, nici nu se clintiră când trecu pe lângă ei.

Aerul nopții era rece și rănced. Azoth cheltuisese cea mai mare parte din bani pe hrana șopârlelor. Azi cumpăraseră pește. Sfrijii mereu flămânzi le mâncaseră până și măruntaiele, după care vomitaseră tot. În timp ce urina cu boltă peste alee, se gândi că ar fi trebuit să pună pe cineva ca să-i împiedice să facă asta. Încă un amănunt pe care-l trecuse cu vederea.

Auzi un târșăit de picioare și se întoarse, încheindu-se repede la pantaloni. Dar, scrutând întunericul, nu văzu nimic. Își pierdea controlul, tresărea la orice zgomot făcut de cei peste treizeci de șobolani înghesuiți înăuntru, care se foiau în somn, gemând cu burțile goale.

Deodată zâmbi și își atinse cuțitul. Poate erau o sută de lucruri pe care nu le știa și alte o mie pe care nu le putea controla, acum însă știa ce trebuie să facă.

Șobolanul trebuia să moară; simplu ca bună ziua. Ce avea să se întâmple după aceea nu mai conta. Indiferent dacă îi mulțumeau sau îl ucideau, trebuia să-i facă felul Șobolanului. Trebuia să-i facă felul înainte de-a o nenoroci pe Păpușa. Trebuia să-i facă felul acum.

Și astfel hotărârea fu luată. Azoth își lipi cuțitul de încheietura mâinii și pași înăuntru. Șobolanul sigur dormea înconjurat de haremul lui. Azoth va trebui să facă doar doi pași lateral. Dacă vreunul dintre malaci o să se trezească, se va preface că se împiedică și-i va împlânta Șobolanului cuțitul în burtă. De câte ori va fi nevoie, până la moartea Șobolanului sau a lui.

Azoth mai avea patru pași până la Șobolan când privirea îi fu atrasă de locul în care dormea el de obicei. Bursucul zăcea pe spate, în întuneric, cu o dungă subțire pe gât, ce părea neagră pe pielea lui albă. Stătea cu ochii deschiși, dar nu se mișca.

Locul Păpușii era gol. Dispăruse, ca și Șobolanul.

CAPITOLUL 9

Stătea în întuneric, prea uluit ca să poată plânge. Chiar și în această stare de șoc Azoth știa că malacii Șobolanului nu dormeau. Asta așteptaseră: ca Azoth să iasă pentru câteva clipe și astfel s-o ia pe Păpușa. Nu avea niciun rost să trezească toată ghilda. În bezna și confuzia din jur nu-și va da seama care dintre malacii Șobolanului erau plecați. Și dac-ar ști, ce-ar face? Chiar dac-ar ști care au plecat, n-ar ști unde s-au dus. Chiar dacă ar ști unde s-au dus, ce-ar putea face?

Zăcea în întuneric, sărind de la un gând la altul, privind tavanul lăsat. Îi auzise, drăcia dracului. Auzise zgomotul și nici măcar nu se uitase.

Zăcea în întuneric, dărâmat. Orele se scurseră. Răsări soarele. Șobolanii se treziră, iar el fixa în continuare tavanul, așteptând să se prăbușească peste el, ca toate celelalte. Să fi vrut și nu s-ar fi putut clinti din loc.

Zăcea în lumină. Copiii țipau, sfrijiții trăgeau de el, strigând ceva. Ceva despre Bursuc. Întrebări. Numai cuvinte. Cuvintele erau doar vânt. Simți cum îl zgâlțâie cineva, dar el era departe.

Trecu mult timp până să se dezmeticească. Din cauza singurului sunet care-l putea scoate din transă: hohotul de râs al Șobolanului.

Simți cum îl furnică pielea și se ridică în capul oaselor. Încă mai avea cuțitul. Pe podea era sânge uscat, dar Azoth de-abia dacă-l văzu. Se ridică în picioare și se-ndreptă spre ușă.

Hohotul acela îngrozitor răsună din nou și Azoth o luă la fugă.

În clipa în care ieși pe ușă, văzu cu coada ochiului cum umbra tocului ușii se alungește și-i țâșnește în față. La fel de iute ca un păianjen pe care-l văzuse cândva, și la fel de eficient. Se izbi de umbră ca de un zid. Simți cum îi vruiește capul în timp ce era tras înapoi, în umbrele adânci dintre clădirea unde se aciuse ghilda și ruina de lângă ea.

— Ce faci, te grăbești să mori, micuțule?

Azoth nu putea clătina din cap, nu putea scăpa. Umbra îi strângea fața ca într-o menghină. Într-un târziu își dădu seama că era maestrul Blint.

— Cinci zile, puștiule. Cinci zile ai avut ca să-l ucizi.

Îi șoptea la ureche, în răsufierea lui amestecându-se vag mirosul de usturoi cu cel de ceapă. În fața lor, Șobolanul vorbea cu membrii ghildei, râzând și făcându-i să râdă. Erau și câteva șopârle de-ale lui Azoth, care râdeau la rîndul lor, în speranța că vor scăpa de răzbunarea Șobolanului.

„Așadar a început.” Puținele lucruri pe care reușise să le facă se duceau pe apa sâmbetei. Celelalte șopârle plecaseră. Mai mult ca sigur se vor întoarce, de voie, de nevoie, ca să vadă ce s-a întâmplat. Azoth nu putea fi supărat pe ei. În Furnicar făceai ce era nevoie ca să supraviețuiești. Nu era eșecul lor; era al lui. Blint avea dreptate: malacii care-l păzeau pe Șobolan erau pregătiți. Șobolanul era pregătit. Dacă i-ar fi atacat acolo, ar fi fost un om mort. Sau mai rău. Avusese tot timpul să pună ceva la cale, și nu făcuse nimic. Și-ar merita moartea.

— Te-ai mai calmat, puștiule? întrebă Blint. Foarte bine. Acum am să-ți arăt cât te-a costat șovăiala.

*

Pe Solon îl condusesese în salon un bătrân adus de spate și îmbrăcat într-o uniformă împodobită cu fireturi de aur și șoimul alb, în zbor, al Casei de Gyre, cu un samur în gheare, a cărui semnificație aproape că fusese uitată de-a lungul

secolelor. Un șoim din nord. Nu din Halidor, nici măcar din Lodricar, șoimii arctici trăiau numai în Ținutul Înghețat. „Așadar cei din neamul Gyre sunt un fel de cenarieni, cum sunt și eu.”

Cina era servită în salonul mare, o alegere ciudată după părerea lui Solon. Nu că salonul mare n-ar fi fost impresionant – era prea impresionant. Poate la fel de spațios ca sala mare din Castelul Cenaria, plin de tapiserii, steaguri, scuturi ale unor dușmani morți demult, tablouri enorme, statui din marmură sau suflate cu aur, și cu o pictură pe tavan care înfățișa o scenă din Alkestia. În fața unei asemenea splendori masa părea aproape insignifiantă, deși era lungă de cinci-sprezece metri.

— Solon Tofusin, din Casa de Tofusin, Căutătorii Vânturilor din Casa Regală Bra’aden a Imperiului Insular Seth, anunță bătrânul.

Solon era încântat că omul fie știa, fie căutase titlurile exacte, chiar dacă Seth nu mai era, de fapt, un imperiu. Solon se îndreaptă spre soția ducelui Gyre ca să-și prezinte omagiile.

Era o femeie atrăgătoare, impunătoare, cu ochii negri, pielea măslinie și oasele delicate ale Casei de Graesin. Deși avea o siluetă de invidiat, se îmbrăca modest, după normele cenariene: decolteu înalt, tiv până aproape de gleznele fine, rochia gri cambrată, dar nu prea strâmtă.

— Fiți binecuvântată, Înălțimea Voastră! spuse Solon salutând-o în maniera sethi tradițională, plecăciunea cu palmele deschise. Fie ca soarele să vă surâdă și toate furtunile să vă găsească în port!

Era puțin exagerat, cum era și să pui trei oameni să cineze într-un salon destul de mare ca să aibă propria climă.

Femeia doar își dresе glasul, fără a se osteni să-i răspundă. Se așezară, iar servitorii aduseră primul fel, supă de rață cu mandarine și chimen.

— Fiul meu m-a prevenit de unde veniți, dar văd că vă exprimați destul de bine și nici n-ați considerat necesar să vă prindeți inele sau altceva de nas. Și sunteți îmbrăcat. Mă bucur.

Era clar că amabila ducesă auzise de pățania fiului ei în duelul cu Solon și nu-i plăcea că Logan fusese umilit.

— Deci e adevărat? întrebă Logan.

Băiatul stătea într-un capăt al mesei, mama lui în celălalt, iar Solon, din nefericire, la mijloc.

— Sethi călătoresc goi-goluți pe corăbiile lor?

— Logan! îl apostrofă Catherine Gyre.

— Cer iertare că vă contrazic, Înălțimea Voastră, dar aceasta e o percepție greșită. Insula noastră se află în mijlocul celui mai cald curent din Marea cea Mare, deci e destul de cald chiar și în timpul iernii. Vara e aproape insuportabil. Prin urmare, deși nu purtăm chiar atâtea haine, sau chiar atât de groase, ca oamenii de aici, știm și noi ce e pudoarea.

— Pudoarea? Pudoare se cheamă atunci când femeile urcă pe jumătate goale în corăbii? întrebă ducesa.

Logan părea entuziasmat de imagine.

— Bineînțeles că nu toate sunt pudice. Dar pentru noi sâni sunt la fel de excitanți ca și gâtul. Chiar dacă e plăcut să-i săruți, nu există vreun motiv să...

— Mergeți prea departe! exclamă Catherine Gyre.

— Pe de altă parte, femeia care își arată gleznele e clar că nu speră să coboare sub punte de una singură. Înălțimea Voastră – continuă Solon, ridicând o sprânceană și prefăcându-se că se uită la gleznele ei, deși acestea erau prea departe și ascunse de picioarele mesei – femeile sethi v-ar considera cât se poate de necuviincioasă.

Ducesa se făcu cenușie la față. Dar până să spună ceva, Logan izbucni în râs.

— Glezne? Glezne? Ce... absurd! zise el și fluieră admirativ. Frumoase glezne ai, mamă.

Un servitor aduse felul doi, dar Solon nici măcar nu-l văzu când așeză platourile pe masă. „Oare ce m-a apucat?” N-ar fi prima oară când ar avea de suferit din cauza limbii lui ascuțite.

— Observ că lipsa dumneavoastră de respect nu se limitează la a-l lovi pe stăpânul casei, spuse Catherine Gyre.

Deci *acum* e stăpânul casei. Oamenii nu erau proști; îl protejau pe Logan; probabil ducesa le poruncise să nu-l lovească pe Logan în timpul antrenamentului.

— Mamă, cu mine a fost tot timpul respectuos. Iar pe tine n-a vrut să te jignească.

Logan își trecu privirea de la mama lui la Solon și le observă căutăturile de gheață.

— Nu-i așa, nobile Tofusin? întrebă el.

— Ducesă, tatăl meu mi-a spus cândva că la antrenament nu există gentilomi, fiindcă nici pe câmpul de luptă nu există gentilomi.

— Prostii, replică ea. Un gentilom adevărat e gentilom în orice situație. Cel puțin aici, în Cenaria.

— Mamă, nobilul Tofusin vrea să spună că spadele dușmane îi străpung în aceeași măsură pe nobili ca și pe țărani.

Ducesa își ignoră fiul și întrebă:

— Ce doriți de la noi, jupâne Tofusin?

Era o întrebare nelalocul ei pentru un oaspete, ca și forma de adresare, specifică oamenilor de rând. Solon contase pe curtoazia familiei Gyre, sperând că va trece o vreme până să dezvăluie motivul venirii lui aici. Crezuse că va putea aștepta momentul potrivit, va sta la masă în fiecare zi cu cei doi Gyre și va avea la dispoziție vreo două săptămâni până să-și anunțe intențiile. Băiatul i se părea simpatic, dar femeia asta, pe toți zeii! Ar fi fost de o mie de ori mai ușor cu seducătoarea Jadwin.

— Mamă, nu crezi că ești puțin cam...

Catherine Gyre nici măcar nu-și privi fiul; doar ridică palma spre el și se uită lung la Solon, fără să clipească.

„Vasăzică așa stă treaba.”

Logan nu era doar fiul ei. Chiar dacă era un copil, Logan era, totuși, stăpânul casei. În acel gest disprețuitor Solon desluși istoria familiei. Femeia ridică mâna, iar fiul ei, încă mic, încă lipsit de experiență, tace așa cum fac fiii ascul-tători, și nu o pedepsește, cum ar face stăpânul. În acel dispreț, ca și în disprețul cu care fusese întâmpinat, Solon văzu motivul pentru care ducele Gyre își lăsase fiul stăpân în absența lui. Ducele nu avea încredere să-și lase domeniul pe mâna soției.

— Aștept, zise ducesa.

Răceala din glasul ei îl făcu să ia o decizie. Lui Solon nu-i plăceau copiii, dar pe tirani nu-i putea suferi. „Lua-te-ar naiba, Dorian.”

— Doresc să fiu sfetnicul stăpânului Casei de Gyre, spuse el zâmbind călduros.

— Ha! Imposibil!

— Mamă, zise Logan, cu o voce mai aspră decât s-ar fi cuvenit.

— Nu, niciodată, răspunse ea. De fapt, jupâne Tofusin, ar fi mai bine să plecați.

— Mamă!

— Numaidecât, adăugă ducesa.

Solon rămase nemișcat, ținând cuțitul și furculița cu doi dinți – era mulțumit că-și amintise cum folosesc cenarieni obiectele astea – deasupra farfuriei, străduindu-se să rămână neclintit.

— Când îl veți lăsa pe stăpânul casei să se poarte ca un adevărat stăpân? întrebă el.

— Când va fi pregătit. Când va mai crește. Și nu permit să fiu luată la întrebări de un sălbatic sethi care...

— Așa a poruncit ducele când și-a lăsat fiul în locul său? Logan să fie stăpân când va fi pregătit? Tatăl meu mi-a spus că supunerea amânată e, de fapt, nesupunere.

— Gărzi! strigă ducesa.

— La naiba, mamă! Încetează!

Logan țâșni în picioare răsturnând scaunul.

Oamenii se repeziră la Solon, dar brusc își pierdură din avânt, descumpăniți. Schimbară o privire și încercară să se apropie în tăcere, deși cămășile din zale le zornăiau la fiecare pas.

— Logan, vorbim despre asta mai târziu, zise Catherine Gyre. Tallan, Bran, afară cu omul ăsta. Numaidecât!

— Eu sunt stăpânul casei! Nu-l atingeți! strigă Logan.

Cei doi se opriră. Ochii Catherinei scăpărau fulgere de furie.

— Cum îndrăznești să-mi subminezi autoritatea? Mă contrazici în fața unui străin? Ai întrecut măsura, Logan Gyre. Îți faci familia de rușine. Tatăl tău a făcut o mare greșală că a avut încredere în tine.

Solon simți cum i se strânge stomacul. Logan arăta și mai rău. Era alb la față și se clătina, mai să leșine. „Vipera. Distruge ce ar trebui să protejeze. Spulberă încrederea de sine a propriului fiu.”

Logan se uită la Tallan și Bran. Cei doi îl priveau mâhniți, vizibil afectați că asistau la umilirea lui. Băiatul se făcu mic, de parcă s-ar fi dezumflat.

„Trebuie să acționez.”

— Stăpâne Gyre, spuse Solon ridicându-se în picioare și atrăgând toate privirile. Îmi cer mii de scuze. Nu vreau să abuzez de ospitalitatea Înălțimii Voastre. Ultimul lucru pe care-l doresc e să vâd zădărnici în familia Gyre. Recunosc că m-a luat gura pe dinainte și am fost prea direct cu ducesa. Nu mă pricep întotdeauna să spun adevărul în așa fel încât să... nu rănesc sensibilitățile cenariene. Ducesă, îmi cer iertare pentru toate ofensele pe care vi le-am adus Înălțimii

Voastre sau stăpânului casei. Logan Gyre, îmi cer iertare dacă v-am vorbit cu nechibzuință și, desigur, voi pleca dacă îmi veți permite.

O mică întorsătură de frază – *dacă îmi veți permite.*

Logan se îndreptă de spate.

— Nu vă permit.

— Stăpâne? spuse Solon, pe fața lui citindu-se o derută totală.

— În casa asta adevărul mai mult se ascunde decât se spune pe șleau, nobile Tofusin, zise Logan. Nu m-ați jignit cu nimic. Aș vrea să rămâneți. Și sunt sigur că mama va face tot ce-i stă în putere ca să vă simțiți binevenit.

— Logan Gyre, nu-ți permit... interveni Catherine Gyre.

— Gărzi! strigă Logan ca s-o întrerupă. Ducea e obosită și surescitată. Să fie condusă în iatacul ei. Aș vrea ca la noapte unul dintre voi să stea de veghe la ușa ei, în caz că are nevoie de ceva. Mâine dimineață vom lua masa cu toții în salonul obișnuit.

Solon zâmbi în sinea lui. Logan tocmai își închisese mama în iatac și pusese un om s-o țină acolo până dimineață, fără să-i dea ducesei ocazia să se plângă de ceva. „Băiatul ăsta va fi extraordinar. Va fi? Este deja. Și tocmai m-am legat de el.” Nu era un gând care să-l liniștească. Nici măcar nu se hotărâse să rămână. De fapt, cu nici jumătate de oră în urmă, se hotărâse ca, cel puțin câteva săptămâni, să nu se hotărască. Acum îi aparținea lui Logan.

„Știai că așa se va întâmpla, Dorian?” Dorian nu credea în coincidențe. Solon însă nu se bucurase niciodată de încrederea prietenului său. Acum, cu sau fără încrederea lui, soarta îi era pecetluită. Își simțea gâtul țepăn, de parcă ar fi purtat o zgardă de sclav mult prea îngustă.

Până la sfârșitul mesei, excelente de altfel, nu mai spuse nimeni nimic. Solon ceru permisiunea să se retragă și porni în căutarea celui mai apropiat han care servea vin sethi.

CAPITOLUL 10

Avea fața desfigurată. Azoth văzuse odată fața unui om strivită de copita unui cal. Omul murise scuipând dinți rupți și sânge. Fața Păpușii arăta mai rău.

Azoth întoarse privirea, dar Durzo îl înșfăcă de păr și-l sili să se uite din nou.

— Privește, lua-te-ar dracu', privește. Asta ai făcut, băiete. La asta te duce șovăiala. Când spun să ucizi, ucizi. Nu mâine și nici peste cinci zile. Ucizi chiar în clipa aia. Fără șovăială. Fără îndoieli. Fără să te mai gândești. Supunere. Înțelege cuvântul ăsta? Eu știu ce vorbesc. Tu nu știi nimic. Ești un nimic. Asta ești. Ești slăbiciunea întruchipată. Ești un gunoi. Ești sângele care țâșnește din nasul fetei ăsteia.

Azoth nu se mai putu abține și izbucni în plâns. Dădu din mâini, încercând să se întoarcă, dar strânsoarea lui Durzo era ca de oțel.

— Nu! Privește! Asta ai făcut. E numai vina ta! Eșecul tău! Cel pe care trebuia să-l omori a făcut asta. Cel care urmează să moară nu trebuie să facă nimic. E ca și mort. Nu peste cinci zile, cel pe care trebuie să-l omori e ca și mort din clipa în care ai acceptat să-l omori. Înțelege?

Azoth vomită, dar Durzo tot nu-i dădu drumul, întorcându-l pentru ca voma să n-o stropească pe Păpușa. Când termină, Durzo îl întoarse și-i dădu drumul, iar Azoth se îndepărtă, fără ca măcar să-și șteargă mizeria de pe buze. Se uită la fată. N-o mai ducea mult. De-abia mai respira. Nasul i se umplea de sânge, sângele i se prelingea pe bărbie, picura, aluneca pe așternut, pe podea.

O privi îndelung, până când nu-i mai văzu fața, până când văzu doar unghiuri și curbe roșii, în locul chipului ca de păpușă. Unghiurile roșii deveneau albe, incandescente, arzându-i memoria, chinuindu-l. Rămase nemișcat pentru ca cicatricile minții să-i dea imaginea perfectă a ceea ce făcuse, să se potrivească perfect cu rănille ei.

Durzo nu spunea nimic. Nu mai conta. Durzo nu mai conta. Azoth nu mai conta. Tot ce conta era fetița plină de sânge, care zăcea pe așternutul plin de sânge. Simți cum se prăbușește ceva în el, ceva ce-l lăsa fără suflare. O parte din el se bucura; o parte din el jubila că se simte strivit, redus la zero, dat uitării. Asta și merita.

Apoi își reveni. Clipi de câteva ori și observă că nu mai plânge. *Nu se va lăsa* strivit. Ceva îi spunea că nu trebuie să se lase strivit. Se întoarse către Durzo.

— Dacă o salvezi, sunt sclavul tău. Pentru totdeauna.

— N-ai înțeles nimic, băiete. Ai dat greș. În plus, fata asta e pe moarte. Nu mai ai ce face. Nu mai are nicio valoare. O fată de pe stradă valorează exact atât cât ia pentru preacurvie. Nu-i faci un bine dac-o salvezi. Nu-ți va mulțumi pentru asta.

— Te caut după ce-l omor, zise Azoth.

— Deja ai dat greș.

— Mi-ai dat o săptămână. Au trecut doar cinci zile.

Durzo clătină din cap.

— Pe toți Îngerii Noptii. Fie. Dar îți fac felul dacă vii fără dovezi.

Azoth nu răspunse. Plecase deja.

*

Fata se stingeă încet și sigur. Durzo nu-și putea stăpâni o anumită furie profesională, detașată. Cei care o bătuseră cu atâta cruzime nu-și terminaseră treaba. Judecând după

rănile oribile de pe fața ei, intenția fusese ca fata să supraviețuiască, iar cicatricile hidoase să-i facă viața un chin. Și iat-o acum, se stingea, viața scurgându-se din ea prin nasul spart, care-i sângera în continuare.

Și nici n-o putea ajuta. De asta își dăduse seama imediat. Îi omorâse pe cei doi malaci care o păzeau după ce o zvântaseră în bătaie, dar bănuiala lui era că niciunul dintre ei nu-i distrusese fața. Se arătaseră mult prea speriați de răul pe care-l pricinuiseră. O parte din Durzo, care mai păstra o urmă de rațiune, îi cerea să pornească imediat după vinovat și să-l ucidă, dar hotărâse deja să se îngrijească mai întâi de fetiță.

Zăcea pe un pat improvizat în una dintre căsuțele de refugiu, secrete, pe care le deținea în Furnicar. O curățase cât de bine se pricepuse. Știa multe despre supraviețuire: învățase să supraviețuiască așa cum învățase și să ucidă. Era ca și cum te-ai apropia de granița dintre viață și moarte din direcția opusă. De aceea își dăduse repede seama că rănile ei erau prea grave ca s-o mai poată ajuta. Fusese lovită cu picioarele și sângera în interior. Asta avea s-o omoare, nu sângele care-i curgea întruna pe nas.

— Viața e searbădă, spuse el fetiței nemișcate. Viața nu are nicio valoare, e lipsită de sens. Te ajut dacă te las să mori. De-acum încolo vei fi urâtă. Toți vor râde de tine. Se vor uita lung la tine. Te vor arăta cu degetul. Se vor cutremura. Le vei auzi, fără să vrei, întrebările. Vei cunoaște mila lor egoistă. Vei fi o curiozitate, un monstru. Viața ta nu mai valorează nimic acum.

Altă soluție nu avea. Trebuia s-o lase să moară. Îi făcea un bine. Nu era corect, dar îi făcea un bine. *Nu era corect.* Gândul nu-i dădea pace, urâtenia și sângele ei, felul în care se stingea, nu-i dădeau pace.

Poate că ar fi trebuit s-o salveze. Pentru băiat. Poate că fata va fi imboldul lui. Mama K spunea că Azoth ar putea fi prea moale. Poate că din asta Azoth va învăța să acționeze

primul, să acționeze repede, să-i ucidă pe cei care-l amenință. Băiatul așteptase deja prea mult. Durzo risca oricum. Băiatul jurase că va fi sclavul lui dacă o va salva, dar ce-ar însemna ca această fată desfigurată să stea în preajma băiatului? I-ar aminti mereu de eșecul lui.

Durzo nu-l putea lăsa pe Azoth să se autodistrugă din cauza unei fete. Nu putea permite așa ceva.

Răsuflarea întretăiată a fetei îl făcu să se hotărască. N-o va ucide și nu era atât de laș încât s-o lase să moară singură. Mda. Va face tot posibilul s-o salveze. Nu era vina lui dacă murea. Dacă supraviețuia, se descurca el cu Azoth.

Dar cine dracu' s-o salveze?

*

Solon se uită la drojdia de pe fundul celui de-al șaselea pahar de ceva ce putea fi numit, cu mare îngăduință, vin sethi, roșu. Orice negustor de vinuri de pe insulă ar fi murit de rușine să servească o așa poșircă la majoratul celui mai amărât dintre nepoții lui. Cât despre drojdie, umplea cel puțin jumătate din pahar. Cineva ar fi trebuit să-i spună hangiiului să nu lase un vin ca ăsta să se învechească. Vinul ăsta trebuia băut înainte să împlinească un an. Cel mult. Kaede n-ar fi tolerat așa ceva.

Așa că-i spuse hangiiului. Și, după expresia lui, își dădu seama că-i mai spusese. De cel puțin două ori.

Mda, la naiba. Dădea bani buni pe un vin prost, sperând că, după câteva pahare, nu va mai băga de seamă cât de prost e. Greșea. Cu fiecare pahar îl înjura și mai abitir. Cum naiba să trimiți un vin prost atâta drum, peste Marea cea Mare? Oare chiar se câștiga ceva din asta?

În timp ce lăsa pe masă încă o monedă, își dădu seama că hangii câștigau de pe urma unor prostănaci ca el, căroră

li se făcea dor de casă. Gândul îi întoarse stomacul pe dos. Sau poate vinul. La un moment dat va trebui să-l convingă pe Logan Gyre să investească în vinuri sethi.

Se lăsă pe spătarul scaunului și făcu semn să i se mai aducă un pahar, ignorându-i pe cei câțiva mușterii și pe hangiul plictisit. Ceea ce făcea el acum era un exercițiu inacceptabil de autocompătimire, pe care i l-ar fi interzis imediat lui Logan Gyre dacă l-ar fi văzut că se complăce într-o îndeletnicire atât de juvenilă. Bătuse atâta drum, pentru ce? Își aminti zâmbetul lui Dorian, abia schițat, răutăcios, după care se dădeau în vânt fetele.

— Soarta unui regat stă în mâinile tale, Solon.

— Ce-mi pasă mie de Cenaria? E în cealaltă jumătate a lumii!

— N-am spus că regatul se numește Cenaria, zisese Dorian, cu același zâmbet afurisit, care dispăruse apoi. Solon, doar știi că nu ți-aș cere asta dacă ar exista o altă soluție să...

— Nu ai toate informațiile. Trebuie să existe o altă soluție. Măcar spune-mi ce-ar trebui să fac. Dorian, știi ce-aș lăsa în urmă. Știi cât mă va costa asta.

— Știu, spusese Dorian, trăsăturile lui aristocrate arătând cât de îndurerat putea fi stăpânul atunci când își trimitea oamenii la moarte ca să îndeplinească o misiune absolut necesară. Are nevoie de tine, Solon...

Amintirile lui Solon fură întrerupte de vârful unui pumnal care-l împunse în șira spinării. Sări în picioare stropind masa cu drojdia din cel de-al șaptelea pahar.

— Destul, prietene, îi șopti o voce la ureche. Știu ce ești. Trebuie să vii cu mine.

— Altfel? Întrebă Solon amețit.

Cine putea să știe că era aici?

— Da. Altfel, răspunse vocea, amuzată.

— Altfel ce? Mă ucizi de față cu cinci martori?

Solon rareori bea mai mult de două pahare într-un han. Acum băuse prea multe ca să opună rezistență. Cine naiba mai era și ăsta?

— Te credeam mai deștept. Dacă știi ce ești și tot te ameninț, crezi că n-am curajul să te omor?

Replica îl derută pe Solon.

— Și ce m-ar împiedica să...

Individul îi înfipse un ac gros în umăr și i-l scoase la fel de iute.

— Gata cu vorba. Asta e otravă. Dacă vii și faci tot ce-ți spun, îți dau antidotul. E de-ajuns sau mai ai și alte întrebări?

— De fapt...

— Ai să te convingi că e otravă fiindcă peste vreo treizeci de secunde ai să simți o mâncărimă.

— Aha. Rădăcină de ariamu? întrebă Solon, încercând să se concentreze.

Mergea la cacialma? De ce-ar fi mers la cacialma?

— Plus alte câteva lucruri. Ultimul avertisment.

Simți o mâncărimă în umăr. La naiba. De rădăcina de ariamu știa cum să scape, dar de asta...

— În regulă. Ce vrei de la mine?

— Să ieșim. Nu te întorci, nu scoți o vorbă.

Solon se îndreptă spre ușă, aproape tremurând. Omul spusese „ce ești”, nu „cine ești”. Poate se referea la faptul că e sethi, dar celălalt comentariu, privind deșteptăciunea, nu se potrivea. Sethi erau faimoși sau notorii din mai multe motive, însă, pe drept sau pe nedrept, inteligența nu era unul dintre ele.

De-abia puse piciorul în stradă că simți din nou vârful pumnalului în șira spinării. Bărbatul îi luă spada din teacă.

— Nu era nevoie, spuse Solon scărpinându-și umărul. Arată-mi ce vrei.

Omul îl duse în spatele hanului, unde așteptau doi cai. Încălecară și porniră spre miazăzi, traversând Podul Vanden.

Se lăsară înghițiți de Furnicar și, cu toate că Solon nu credea că omul făcea când la stânga, când la dreapta doar ca să-l deruteze, foarte curând nu mai știu unde se află. Afurisitul ăla de vin!

În cele din urmă se opriră în fața unei cocioabe, ca multe altele din jur. Solon descălecă nesigur și-și urmă însoțitorul înăuntru. Omul purta haine închise la culoare și o pelerină largă de un cenușiu închis, cu gluga ridicată. Solon își putea da seama doar că e înalt, athletic și probabil zvelt. La semnul lui, Solon îl urmă în încăpere.

Mirosul de sânge îl izbi imediat. O fetiță zăcea pe un pat improvizat, de-abia răsuflând, de-abia sângerând, cu fața desfigurată. Solon se întoarse.

— E pe moarte. N-am ce să-i fac, zise el.

— Eu am făcut tot ce m-am priceput, spuse celălalt. Acum fă și tu tot ce te pricepi. Ai aici toate instrumentele de care e nevoie.

— Nu știu ce crezi tu că sunt, dar să știi că te înșeli. Nu sunt vraci!

— Dacă moare, mori și tu.

Solon simți greutatea privirii celuiilalt. Apoi bărbatul se întoarse și ieși.

Solon se uită la ușa închisă și simți cum îl copleșește disperarea, ca niște valuri gemene de întuneric venind din două părți. Apoi se scutură. Destul. Era, într-adevăr, obosit, beat, otrăvit și niciodată nu se pricepuse prea mult în a-i vindeca pe alții. Dorian spusese că cineva avea nevoie de el aici, nu? Deci Solon mai avea treabă, nu putea muri acum.

Numai dacă, desigur, fusese nevoie de el doar ca să-l facă pe Logan să-și înfrunte mama.

„Mda. Țasta-i cusurul profeției. Nu știi dacă s-o crezi sau nu.” Solon îngenunche lângă fetiță și trecu la treabă.

CAPITOLUL 11

Mama K se așează picior peste picior la modul absent-provocator, cum numai o curtezană cu experiență o putea face. Unii se foiau din obișnuință. Mama K seducea din obișnuință. Cu o siluetă pe care o invidiau cele mai multe dintre fetele ei, putea lăsa impresia că are treizeci de ani, deși nu ezita să-și spună vârsta. Dăduse o petrecere uriașă când împlinise patruzeci. Puțini dintre cei care-i spusese că le eclipsează pe celelalte curtezane mințiseră, căci Gwinvere Kirena fusese curtezana numărul unu a unei epoci. Durzo știa cel puțin douăzeci de bărbați care se duelaseră pentru ea și cel puțin tot atâția nobili care o ceruseră în căsătorie, însă Gwinvere Kirena nu voia să se lege de niciun bărbat. Știa prea bine ce le poate pielea bărbaților.

— Azoth ăsta chiar te-a pus pe jar, nu? zise Mama K.

— Nu.

— Mincinosule, zâmbi femeia, punându-și în valoare buzele pline, roșii și dinții perfecți.

— Ce m-a dat de gol? întrebă Durzo nu foarte interesat, deși stătea ca pe jar fiindcă, fără voia lui, situația scăpase de sub control.

— Te uitai la sânii mei. Tu te uiți la mine ca la o femeie doar când ești cu gândul în altă parte și nu te mai poți controla, răspunse Mama K zâmbind din nou. Nu-ți face griji, îmi place cum te uiți.

— Nu încetezi niciodată?

— Ești mai ușor de citit decât crezi, Durzo Blint. Găsești doar trei refugii când te simți copleșit. Vrei să ți le spun, dragul meu mătrășitor, mare și puternic?

— Despre asta vorbești de obicei cu mușteriii?

O întrebare banală. Mai mult de-atât, o întrebare cu care curvele erau atât de obișnuite încât nu le mai ofensa cu nimic.

Mama K nici nu clipi.

— Nu. Dar am avut parte de un baron nu prea înzestrat căruia îi plăcea să o fac pe doica și, când se obrăznicia, îi...

— Scutește-mă.

Pierdea mult oprind-o din povestit, dar Durzo știa că Mama K ar fi ținut-o așa cel puțin zece minute, fără să omită vreun detaliu.

— Atunci ce vrei, Durzo? Uite, iar îți privești mâinile.

Într-adevăr, își privea mâinile. Chiar dacă uneori Gwinvere îl călca pe nervi, sfaturile ei erau mereu binevenite. Nu numai că era una dintre cele mai sensibile persoane pe care le cunoștea, dar avea și un oarecare Talent de prooroc. Nu îndeajuns ca să ajungă în Capela din Ossein, și nici ca să ajungă o soră cu drepturi depline, însă dublat de inteligența ei nativă, putea fi extrem de folositor.

— Vreau să știu ce trebuie să fac, Gwinvere, spuse el după o lungă tăcere, ridicând privirea.

— În privința băiatului?

— Cred că-i lipsește chemarea.

*

Șobolanul stătea pe veranda din spate a ruinei pe care gilda o considera casă. Mirosea a urină și fecale, dar colindase prea mult străzile ca să-i mai pese. Oricum, duhoarea era mai suportabilă decât respirația lui Neph. Luna care scăpata era acoperită de nori, dar întunericul se potrivea cu starea lui de spirit. Azoth era undeva, prin preajmă. Malacii

Șobolanului credeau că șopârlele erau moarte, dar numai odată cu moartea lui Azoth își putea găsi liniștea.

Azoth rămăsese întins pe podea toată ziua, ca în transă, Șobolanul însă, precaut, nu se apropiase să-l vadă cu ochii lui. Știa că, dacă s-ar fi apropiat prea mult, Azoth ar fi putut să-și revină și să sară la el. Poate era doar un șiretlic, ca să-l facă să se dea mai aproape. Șobolanul își imaginea scena: se apropia de Azoth, așa cum stătea el, în nesimțire, îl împungea cu piciorul, se apleca să pocnească din degete în fața lui – pentru ca în clipa următoare să simtă în gât lovitura de cuțit fatală.

Clătină din cap. Bolnavă imaginație mai avea!

Neph probabil că ar fi făcut haz pe seama lui din cauza asta. Șobolanul însă nu se simțea în siguranță până când nu era sigur că Azoth e mort. Dacă-l putea umili mai întâi, cu atât mai bine. Dar Azoth trebuia să moară. Șobolanul nu avea somn până nu se asigura că e mort. Adevărul era că Șobolanul nu mai putea închide un ochi.

Tocmai de aceea stătea aici, în spatele casei, cu toată murdăria și mirosul greu din jur. Unul dintre malaci stătea de pază, dar deși vedea intrarea din față foarte bine, cineva se putea furișa prin spate fără ca nimeni să prindă de veste. Azoth, de exemplu.

Șobolanul își răsuci spada scurtă, rezemându-i vârful de podeaua de lemn, iar luna se oglindi o clipă în lama de oțel. Privi de-a lungul uliței, continuând să-și răsucescă spada. Azoth ar veni de acolo, țâșnind dintr-o umbră într-alta ca... Șobolanul clipi de câteva ori. *Era* ceva acolo. Spada scurtă încetă să se mai răsucescă în timp ce Șobolanul scruta umbrele, simțind cum îl sugrumă frica. Se ridică în picioare, anevoie.

Azoth apăru încet, fără să alerge, mergând agale, cu capul plecat. Părea fragil, nevolnic, dar Șobolanul simțea că se înăbușă. Strânse spada până nu-și mai simți degetele de durere.

— Stai pe loc, Azo, strigă el, ridicând spada.

Azoth tresări, luând privirea din pământ pentru prima dată.

— Șobolane, zise el și înghiți în sec.

— Nu te apropia, răspunse Șobolanul pe un ton poruncitor.

Azoth înțepeni, la cinci metri de el. Văzându-l cum se supune, Șobolanul se înroși la față.

— Știu că ai un cuțit. Dă-mi-l!

Azoth părea că mai are puțin și izbucnește în plâns. Scoase cuțitul de la brâu și i-l întinse, cu mânerul înainte.

— Te rog, spuse el. Nu vreau să mor. Iartă-mă. Fac tot ce vrei. Doar nu mă lovi.

Șobolanul luă cuțitul.

*

— Ce-i al lui, e-al lui, e isteț, spuse Durzo. Însă aici nu e nevoie numai de istețime. L-ai văzut alături de toți ceilalți șobolani. Are acel...?

Durzo pocni din degete, în căutarea cuvântului potrivit.

— Pe cei mai mulți îi văd doar iarna, zise Mama K. În restul anului dorm pe stradă. Eu le ofer doar un acoperiș deasupra capului, nu un cămin.

— Dar l-ai văzut.

— L-am văzut.

Nu avea cum să-l uite. Băiatul pur și simplu *ardea*.

— Gwinvere, ce părere ai? E șiret?

*

Șobolanul vârî cuțitul la cingătoare și-l căută pe Azoth de alte arme. Nu mai avea. Frica îi dispăru, fiind înlocuită de o stare de exaltare.

— Să nu te lovesc? Întrebă el și-l plesni cu dosul mâinii.

Ce caraghios. Lovitura puternică aproape că-l făcu să zboare pe Azoth. Căzu la pământ și, după câteva clipe, se ridică încet cu mâinile și genunchii sângerând. „Ce mic e! Cum de m-am temut de-un prichindel ca ăsta?” Din ochii lui Azoth părea că picură frica. Plângea, scâncind în întuneric.

— Trebuie să te lovesc, Azoth. Mă obligi. Eu n-am vrut să se întâmple așa ceva. Am vrut să fii de partea mea. Acum însă trebuie să te bat.

Și totuși, parcă era prea ușor. Azoth se întorsese la gildă deja distrus. Șobolanului nu-i plăcea asta. Voia să găsească ceva care să-i pecetluiască umilința.

Se apropie de el și-l înșfăcă de păr. Îl trase până îl ridică în genunchi, bucurându-se de fiecare țipăt de durere.

Ceea ce avea să facă acum fusese ideea lui Neph. Șobolanului nu-i plăceau neapărat băieții mai mult decât fetele. Nu prea vedea care-i diferența. Plăcerea era puțin altfel, dar rezultatul final era același. Șobolanul nu s-ar fi gândit că așa ceva putea fi o armă eficientă dacă Neph nu i-ar fi spus cât de mult afecta moralul unei persoane.

Era una dintre distracțiile preferate ale Șobolanului. Oricine putea să sperie o fată, el însă îi speria de moarte pe toți băieții din gildă. Se uitau la Bim, Weese, Pod sau Jarl și tremurau din toate încheieturile. Cu cât o făcea mai des, cu atât îl stârnea mai mult. Uitându-se la Azoth, cum stătea în genunchi, cu ochii holbați de frică, simți cum se înfierbântă. Nimic nu se compara cu flacăra sfidării care se înălța falnică pentru ca, de-a lungul mai multor nopți, să se stingă, să se reaprindă și apoi să se stingă pentru totdeauna.

*

— Mătrășitorul trebuie să se piardă, spuse Durzo. Mai mult de-atât, să se abandoneze. Ca să devină ucigașul perfect trebuie să devină altcineva, pentru fiecare victimă. Sper că înțelegi, Gwinvere.

Femeia se așeză din nou picior peste picior.

— Curtezanele se deosebesc de curve prin faptul că înțeleg ce trebuie să facă. Eu intru în pielea fiecărui bărbat care-mi trece pragul. Din clipa în care știu ce-i poate pielea, știu și cum să-l mulțumesc. Știu cum să-l manipulez ca să-l fac să-mi cumpere dragostea și să se ia la întrecere cu cei care vor același lucru, dar fără să fie gelos pe ei.

— Mătrășitorul trebuie să-și cunoască victimele la fel, zise Druzo.

— Și crezi că Azoth nu e în stare de așa ceva?

— Ba da, e-n stare. Dar, după ce cunoști un bărbat sau o femeie... după ce intri în pielea lor și rămâi acolo mai mult timp, sfârșești prin a-i iubi...

— Nu e o dragoste adevărată, îl întrerupse Gwinvere cu o voce domoală.

— ... și, când îi iubești, trebuie să-i omori.

— Și tocmai asta nu poate face Azoth.

— E prea moale.

— Chiar și acum, după tot ce i s-a întâmplat micuței lui prietene?

— Chiar și acum.

*

— Ai avut dreptate, spuse Azoth printre lacrimi.

Privi în sus, spre Șobolan. Lumina lunii îi arunca umbra peste el.

— Știam ce vrei, și voiam și eu același lucru. Dar pur și simplu... n-am putut... Acum sunt pregătit.

Șobolanul se uită la Azoth și o ușoară suspiciune apăru în ochii lui.

— Am găsit un loc bun pentru noi, continuă Azoth. Dar nu mai contează... O putem face și aici. Trebuie s-o facem aici.

Șobolanul îl pironi cu privirea în care Azoth nu putea desluși nimic. Băiatul se ridică încet, ținându-se de șoldurile Șobolanului.

— Hai s-o facem aici. Ca să ne audă toată ghilda. Ca să știe toți.

Tremura din tot corpul și nu avea cum să ascundă asta. Deși copleșit de repulsie, privea încrezător, dând de înțeles că tremuratul se datora doar incertitudinii lui naive. „Nu pot. Nu pot. Să mă ucidă. Orice, numai asta nu...” Dacă se mai gândea mult, dacă mai stătea la îndoială încă o secundă, era pierdut.

Azoth ridică o mână tremurândă spre obrazul Șobolanului, se ridică în picioare, apoi se înălță pe vârfuri și-l sărută.

— Nu, zise Șobolanul, plesnindu-l. O facem cum vreau eu.

*

— În meseria asta, omul nu trebuie să prețuiască nimic, trebuie să sacrifice... spuse Durzo.

— Totul? întrebă Gwinvere. Cum ai făcut tu, atât de bine? Soră-mea ar avea ceva de spus în privința asta.

— Vonda a murit fiindcă n-am sacrificat totul, răspunse Durzo evitând privirea lui Gwinvere.

Afară stăpânirea nopții asupra orașului începea să slăbească.

Privindu-l pe Durzo, văzându-i fața aspră, îndurerată, ciupită de vărsat, galbenă la lumina lămpii, Gwinvere se mai îmblânzi.

— Te-ai îndrăgostit, Durzo. Nici măcar mătrășitorii nu sunt imuni. Dragostea înseamnă nebunie.

— Dragostea înseamnă eșec. Am pierdut totul fiindcă am dat greș.

— Și ce faci dacă Azoth dă greș?

— Îl las să moară. Sau îl omor eu.

— Dar ai nevoie de el, zise ea cu blândețe în glas. El va chema *sa'kariul*. Fără *sa'kari*, ai să...

Durzo clătină din cap, dar, până să spună ceva, se auzi un ciocănit în ușă.

— Intră, spuse Mama K.

Una dintre servitoarele lui Gwinvere, evident și ea tot o fostă curtezană, acum prea în vârstă pentru bordeluri, băgă capul pe ușă.

— E un băiat care dorește să vă vadă, doamnă. Îl cheamă Azoth.

— Poftește-l înăuntru.

Durzo se uită la Gwinvere.

— Ce dracu' caută aici?

— Nu știu, răspunse Gwinvere amuzată. Bănuiesc că, dacă poți scoate din el un mătrășitor, trebuie să aibă ceva calități.

— Mda. Nici trei ore n-au trecut de când ne-am despărțit, bombăni Durzo.

— Și?

— Și i-am spus că-l omor dacă-l văd fără dovadă. Știi că eu nu ameninț doar ca să mă aflu în treabă. Poate că ai avut dreptate, acum însă nu mai pot face nimic, spuse Durzo oftând.

— N-a venit pentru tine. A venit pentru mine. Așa că ce ar fi s-o faci pe umbra și să dispari?

— S-o fac pe umbra?

— În clipa asta, Durzo.

Ușa se deschise și în cameră intră un băiat plin de sânge, vrednic de plâns. Chiar și bătut măr, în ochii lui Gwinvere, băiatul avea o aureolă anume; femeia l-ar fi ales dintr-o mie de șobolani ai ghildei, și nu doar fiindcă Talentul ei făcea ca întreaga lui siluetă să pară că strălucește ca o stea. Acest șobolan avea foc în priviri. Stătea drept, chiar dacă avea fața plină de vânătăi, iar gura și nasul îi erau pline de sânge. Băiatul se uită la ea mândru, dar, fie din cauza tinereții, fie pentru că era prea isteț, o privi mai mult în ochi decât îi admiră decolteul.

— Vezi mai mult decât majoritatea, nu-i așa? zise Mama K.

Nu era o întrebare. Azoth nici măcar nu înclină din cap. Era prea mic ca să-i ia în râs tendința de a transforma întrebările în afirmații, prin urmare altceva era în privirea lui directă.

„Desigur.”

— Și ai văzut ceva îngrozitor, nu-i așa?

Azoth nu făcu decât s-o fixeze cu ochii lui mari, tremurând. Era imaginea perfectă a inocenței care murea în fiecare zi în Furnicar. Simți cum se trezește în ea ceva despre care crezuse că murise demult. Doar cu o vorbă, își dădu seama că îi putea oferi băiatului brațele unei mame, îmbrățișarea unei mame, un cămin. Îi putea oferi un refugiu, chiar și acestui copil al Furnicarului, care probabil nu știa ce-i aceea o îmbrățișare. O privire blândă, o atingere ușoară pe obraz, un singur cuvânt și se va prăbuși în brațele ei, plângând.

„Dar ce va face Durzo?” De-abia trecuseră trei luni de când Vonda era în pământ. Durzo pierduse nu doar o femeie, iar Gwinvere nu era deloc sigură că-și va reveni vreodată. „Va înțelege că lacrimile lui Azoth nu sunt un semn de slăbiciune?”

Ca să fie corectă cu ea însăși, Gwinvere știa că, dacă-l îmbrățișa pe Azoth, nu o va face doar pentru băiat. Nici nu-și

mai amintea de când nu mai îmbrățișase pe cineva care nu plătise pentru acest privilegiu.

„Și ce va face Durzo dacă va vedea dragostea adevărată? Va deveni mai înțeleghător sau își va spune că Azoth e prea slab și-l va uide, în loc să accepte faptul că are nevoie de el?”

Femeia avu nevoie doar de o clipă ca să-l citească pe Azoth și să vadă ce opțiuni are. Prea multe erau în joc. N-o putea face.

— Așadar, Azoth, pe cine-ai omorât? întrebă ea, încrucișându-și brațele sub sâni mari.

Azoth se albi la față. Clipi de câteva ori în timp ce frica îi limpezea ochii de lacrimile care stăteau să curgă.

— Prima ta victimă, adăugă Mama K. Bravo.

— Nu știu despre ce vorbești, răspunse Azoth iute.

— Știi prea bine cum arată un ucigaș, zise femeia cu o voce ascutită. Așadar, pe cine-ai omorât?

„Arăt ca un ucigaș. Sunt un ucigaș.”

— Vreau să vorbesc cu Durzo Blint. Te rog. Unde e?

— Chiar aici, răspunse Blint, din spatele lui Azoth.

Azoth tresări, întrebându-se cum de nu-l văzuse.

— Și, dacă tot m-ai găsit, cineva trebuie să moară, continuă Blint.

— E... îngăimă Azoth, uitându-se la Mama K, întrebându-se dacă poate vorbi în fața ei și ghicind după căutătura lui Blint că trebuie să se grăbească. E mort.

— Unde-i cadavrul? întrebă Blint.

— E... e în râu.

— Deci n-ai nicio dovadă. Convenabil.

— Uite dovada, strigă Azoth, înfuriindu-se brusc.

Aruncă spre Durzo ce ținea în mână. Durzo o prinse în aer. Era o ureche însângărată, caldă încă.

— Asta numești tu dovadă? întrebă Durzo, privind urechea fără să clipească.

Nu arăta deloc surprins. Afurisitul.

— Eu o numesc ureche. Gwinvere, ai auzit vreodată de cineva că a murit fiindcă și-a pierdut o ureche?

— Te rog să nu mă bagi la mijloc, Durzo Blint.

— Pot să-ți arăt cadavrul, zise Azoth.

— Parcă spuneai că e în râu.

— Acolo și este. Te rog.

Durzo șovăi.

— Du-te, Durzo, spuse Mama K. Măcar atât să faci pentru el.

*

Soarele se ridicase bine deasupra orizontului când sosiră la atelierul de reparații navale. Durzo intră singur și ieși peste zece minute, ridicându-și o mânecă udă. Nu se uită la Azoth, doar îl întrebă:

— Băiete, de ce era în pielea goală?

Așa că, Azoth îi povesti pe un ton rece, detașat. Noaptea dispărea ca un vis urât și nu-i venea să creadă că făcuse ceea ce-și amintea acum. Altcineva trebuie să fi fost. În timp ce băiatul povestea, Blint se uita la el cum n-o mai făcuse nimeni până acum. Poate cu milă, Azoth nu-și dădea seama. Nu știa ce-i mila.

— Păpușa trăiește? întrebă Azoth.

Durzo îi puse mâinile pe umeri și-l privi în ochi.

— Nu știu. Arăta rău de tot. Am omul cel mai priceput pe care l-am putut găsi ca s-o salveze. Băiete, îți mai dau o șansă, zise Blint și-și întoarse privirea, clipind des.

— Încă o încercare? întrebă Azoth cu umerii gârboviți.

Avea vocea plată, stinsă. Nu mai putea nici să se înfurie.

— Imposibil. Am făcut tot ce mi-ai cerut.

— Nu te mai pun la încercare, îți mai dau o șansă ca să te răzgândești. Ai făcut tot ce ți-am cerut. Dar nu de viața asta ai nevoie. Vrei să scapi de traiul ăsta? Îți dau o pungă

cu arginți și te dau ucenic la un fierar sau la un spițer din cartierul de est. Dacă vii cu mine, trebuie să renunți la tot. Din clipa în care te apuci de meseria asta, nu vei mai fi același niciodată. Vei fi singur. Vei fi altfel. Pentru totdeauna... Și asta nu e tot. Nu încerc să te sperii. Sau poate că asta încerc să fac. Dar nu exagerez cu nimic. Nu te mint. Cel mai rău lucru, băiete, e ăsta: Legăturile dintre oameni sunt ca niște funii. Dragostea e un ștreang. Dacă vii cu mine, trebuie să renunți la dragoste. Știi ce înseamnă asta?

Azoth clătină din cap.

— Înseamnă că poți să ți-o tragi cu câte femei vrei, dar nu poți iubi niciuna. N-am să te las să te nenorocеști *din cauza unei fetișcane*, zise Durzo răstit, încleștându-și mâinile pe umerii lui Azoth, ca niște gheare, privindu-l ca o păsăre de pradă. Înțelegi?

— Cum rămâne cu Păpușa?

Azoth își dădu seama cât de obosit era. Își dădu seama că făcuse o greșeală înainte de a termina întrebarea.

— Câți ani ai? Zece-unșpe? Crezi că o iubești?

— Nu.

„Prea târziu.”

— Te anunț dacă supraviețuiește, dar dacă vii cu mine, Azoth, nu mai pomenești de ea. Înțelegi? Dacă intri ucenic la fierar sau la spițer, poți s-o vezi de câte ori vrei. Te rog, băiete! Gândește-te bine. Asta ar putea fi ultima ta șansă de a fi fericit.

„Fericire? Eu vreau doar să nu-mi mai fie frică.” Lui Azoth îi fusese frică de când se știa. Lui Blint nu-i era frică. Celorlalți le era frică de el. Îi șopteau numele cu venerație.

— Dacă vii cu mine, pe toți Îngerii Noptii, vei fi *al meu*. Din clipa în care începem, devii mătrășitor sau mori. Cei din Sa'kage nu-și pot permite altceva. Dacă rămâi singur, peste câteva zile te caut și te duc la meșter.

Blint își șterse mâinile ude de parcă ar fi vrut să scape de obligație. Se răsuci pe călcâie și dispăru în umbrele străzii.

*

Ieșind din firida în care stătuse până atunci, Azoth privi spre casa ghildei, la nici o sută de metri de el. Poate că nu trebuie să plece cu Blint chiar acum. Îl ucisese pe Șobolan. Dacă se întorcea, putea lua totul de la capăt.

„La ce să se întoarcă? Sunt prea mic ca să fiu șeful ghildei. Ja'laliel e tot pe moarte.” Jarl și Păpușa erau schilodiți pe viață. Azoth nu avea cum să fie întâmpinat ca un erou. Roth sau alt malac va prelua șefia ghildei, iar Azoth se va teme din nou, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

„Dar mi-a promis că mă ia ucenic!” Da, promisese, dar toți știau că nu e bine să te încrezi în cei mari.

Blint îl deruta. Deși nu-i plăcuse cum vorbise despre Păpușa, văzuse ceva la el care-l pusese pe gânduri. Mătrășitorul nu era chiar atât de insensibil. Era ceva în acest ucigaș de legendă care-i dorea binele lui Azoth.

Azoth nu credea că Păpușa nu mai conta doar fiindcă nu mai era frumoasă. Nu știa dacă va putea ucide din nou. Nu știa ce-i va face Blint sau de ce. Dar acel ceva pe care-l văzuse la el i se părea mult mai prețios decât toate îndoielile lui.

Azoth îl văzu pe Jarl ieșind din casa ghildei. Jarl îl văzu și el și, în ciuda distanței, Azoth îi zări zâmbetul, dinții albi, strălucitori, în contrast cu pielea de ladeshian. După sângele de pe veranda din spate și absența Șobolanului, ceilalți probabil își dăduseră seama că șeful lor era mort. Jarl îi făcu semn cu mâna și porni în grabă spre el în lumina orbitoare a soarelui.

Azoth îi întoarse spatele celui mai bun prieten al lui și se lăsa îmbrățișat de umbre.

CAPITOLUL 12

Dintre toate remediile împotriva mahmurelii de care auzise vreodată, exercițiul fizic intens fusese omis. Simțind cum îi plesnește capul de durere, cum nădușește sub armură și cum stomacul îi e gata să se golească în coif, Solon ajunsese la concluzia că toate astea erau o pedeapsă meritată pentru pășaniile prin care trecuse cu o seară în urmă. Și totuși, i se părea că-i bate pe străjerii lui Gyre mai mult decât e nevoie.

Pară lama halebardei cu spada lui lungă și o împinse cu putere, apoi se apropie de Gulph și-i aplică o lovitură de picior direct în burtă. Acum câțiva ani i-ar fi putut atinge chiar și coiful cu piciorul. Oricum, era mulțumit că-i putea bate pe străjerii lui Gyre, dar asta era rezultatul faptului că cei mai buni prieteni ai lui erau un profet și un maestru spadasin din eșalonul doi. „Feir nu m-ar cruța, m-ar ocări pentru câtă grăsime am pus pe mine. Și pentru cât de lent am devenit.”

— Stăpâne, zise Wendel North, apropiindu-se de cei care se duelau.

Logan ieși din lupta pe care o pierdea, urmat de Solon. Intendentul îi aruncă lui Solon o privire piezișă, dar nu protestă împotriva prezenței acestuia.

— Stăpâne, mama Înălțimii Voastre tocmai s-a întors.

— Da? Unde a fost, Wendel, adică nobile North?

În fața bărbaților, Logan se descurca mai bine, dar a o face pe stăpânul cu un om care cu două săptămâni în urmă îl bătea la fund era până peste poate. Solon se strădui să nu zâmbească. Să-i submineze ducesa autoritatea lui Logan, nu el. El nu se va amesteca.

— A vorbit cu regina.

— De ce?

— A înaintat o petiție pentru a obține tutela.

— Poftim? făcu Solon.

— Ducea îl roagă pe rege s-o numească pe ea stăpână aici până la revenirea ducelui sau până când ajungeți la majorat... care, în țara aceasta, nobile Tofusin, se atinge la vârsta de 21 de ani.

— Dar tata a lăsat scrisori prin care mă numește pe mine stăpân. Regele poate interveni numai dacă e vorba de trădare.

Wendel North își împinse ochelarii pe nas, agitat.

— Lucrurile nu stau chiar așa, stăpâne.

Solon privi înapoi, spre străjerii care încetaseră să se mai bată și acum se dădeau mai aproape.

— Înapoi, câinilor! strigă el și străjerii se supuseră numaidecât.

— Regele poate numi un tutore pentru un minor dacă stăpânul casei nu a lăsat documentele necesare, continuă Wendel. Lucrurile stau cam așa: tatăl Înălțimii Voastre a lăsat două copii ale unei scrisori prin care vă numește stăpânul casei în absența lui. O copie a dat-o ducesei, iar pe cealaltă mi-a dat-o mie. De îndată ce-am auzit că ducea a plecat, am vrut să văd din nou copia mea, pe care o țineam încuiată într-un sertar. A dispărut. Iertare, stăpâne, spuse intendentul roșu la față. Jur că n-am nicio vină. Am crezut că numai eu am cheia.

— Ce-a spus regina? întrebă Solon.

Wendel clipi de câteva ori. Așa cum bănuise Solon, Wendel știa, dar nu voia ca și Solon să afle cât de vastă era rețeaua lui de iscoade.

— Chestiunea s-ar fi rezolvat destul de ușor, dar regele n-o lasă pe regină să ia hotărâri fără voia lui. Le-a întrerupt

discuția, spunând că va studia problema. Îmi cer iertare, nu știu ce vrea să facă mai departe.

— Eu știu, zise Solon, exasperat că durerea de cap nu-l mai părăsește.

— Ce anume? întrebă Logan.

— Cine e consilierul legal al familiei?

— Eu te-am întrebat primul, zise Logan.

— Băiete!

— Conte Rimbald Drake, răspunse Logan ușor îmbufnat.

— Înseamnă că trebuie să vorbim cu contele Drake. Nu-maidecât.

*

— Chiar trebuie să port încălțări? întrebă Azoth.

Nu-i plăceau încălțărilor. Nu mai simțea pământul, cât de neted e, unde mai pui că-l rodeau.

— Atunci mergi la contele Drake desculț și într-o tunică de cinci gunderi, răspunse Durzo.

— Vorbești serios?

— Nu.

Deși îi invidiasse de atâtea ori pe fiii negustorilor și ai nobililor care se perindau prin piețe, Azoth nu crezuse că hainele purtate de ei pot fi atât de incomode. Dar acum Durzo era stăpânul lui și deja își pierduse răbdarea văzând cât îi ia să se îmbrace, așa că Azoth își ținu gura. Era ucenicul lui Durzo doar de trei zile și încă își mai făcea griji că mătrășitorul s-ar putea răzgândi, renunțând la el.

Traversară Podul Vanden spre cartierul de est. Pentru Azoth era o revelație. Nu încercase niciodată să meargă dincolo și nu-i crezuse pe șobolanii care se lăudau că izbucniseră să treacă de paznici. Pe malul de răsărit al râului nu erau ruine și nici clădiri pustii. Pe străzi nu era nici urmă de

cerșetori. Mirosea altfel, un miros străin, necunoscut. Azoth nu mai simțea duhoarea de baligă a grajdurilor de vite. Până și rigolele miroseau altfel. Era câte una din trei în trei străzi, iar străzile mari nu aveau așa ceva. Oamenii nu aruncau zoaiele și gunoaiele pe fereastră ca să le ia apa. Aici le duceau pe a treia stradă, unde le aruncau în niște canale din piatră, astfel încât până și pe acolo se putea merge în siguranță. Și mai îngrijorător era că oamenii nu miroseau cum trebuie. Bărbații nu miroseau a sudoare și a lucrurile cu care se îndeletniceau. Când treceau, femeile lăsau în urmă un parfum fin, abia simțit, nu unul greu, amestecat cu sudoarea sexului făcut pe apucate. Când îl întrebă pe Blint despre asta, mătrășitorul îi răspunse doar:

— Băiete, cred c-o să-mi dai mult de furcă!

Ajunseră lângă o clădire din care aburul ieșea în valuri. De acolo apăreau bărbați și femei cu capul acoperit, strălucind de curățenie. Azoth nu îndrăzni să întrebe.

— E o baie publică, explică Blint. O altă chestie luată de la ceurani. Singura deosebire e că aici bărbații și femeile se îmbăiază separat. Mai puțin când vine vorba de Mama K, desigur.

Proprietăreasa crâșmei *Curva Cherchelită* îl întâmpină pe maestrul Blint cu apelativul jupâne Tulii. Blint îi răspunse cu un accent străin, mlădiindu-se ușor, și porunci să-i fie adusă trăsura.

— Unde mergem? întrebă Azoth după ce porniră la drum. Cine e contele Drake?

— E un vechi prieten al meu, un nobil care trebuie să-și câștige existența. E consilier legal.

Azoth privi derutat, motiv pentru care maestrul Blint continuă:

— Consilierul e un om care face lucruri mai rele în limitele legii decât fac majoritatea escrocilor în afara ei. Dar

contele e un om de treabă. O să mă ajute să scot tot ce-ai mai bun din tine.

— Stăpâne, cum se mai simte Păpușa?

— Nu mai e problema ta. N-ai voie să mai întrebi de ea.

După un minut în care trecură de mai multe străzi, Durzo răspunse:

— Se simte rău, dar va supraviețui.

Apoi rămase tăcut până ajunseră la mica reședință a contelei.

Contele Drake era un bărbat amabil, de vreo patruzeci de ani, cu un pince-néz în buzunarul de la vestă. Închise ușa în urma lor șchiopătând și se așeză în dosul unei mese acoperite de teancuri de hârtii.

— N-am crezut că o să accepți vreodată un ucenic, Durzo. De fapt, mi-aduc aminte că îi și înjurai... de mama focului, zise el.

— Încă mai cred în fiecare cuvânt pe care l-am spus, replică Durzo morocănos.

— Mda, ori ești extrem de subtil, ori vorbești anapoda, prietene.

Contele Drake zâmbi, totuși, și Azoth își dădu seama că e sincer, fără strop de răutate sau meschinărie. Durzo zâmbi și el.

— Ți-au dus dorul, Rimbold, spuse el.

— Zău? Nu știu ca cineva să mai fi tras în mine de ceva vreme.

Durzo izbucni în râs și Azoth fu cât pe-acți să cadă de pe scaun. Nu-și închipuia că mătrășitorul poate să râdă.

— Am nevoie de ajutor, zise Durzo.

— Tot ce am e și al tău.

— Vreau să faci din băiatul ăsta unul nou.

— Adică? întrebă contele Drake, privindu-l cercetător pe Azoth.

— Un fel de nobil, relativ sărac. Cum sunt cei care sunt invitați la evenimente sociale, dar care nu atrag atenția.

— Am înțeles. Al treilea fiu al unui baron. Va face parte din marea nobilime, dar nu va fi cineva foarte important... Mai bine fiul cel mare al unui baron din est. Verii mei de-al doilea locuiesc la două zile de aici, undeva, dincolo de Havermere, și cele mai multe dintre pământurile lor au fost luate de Lae'knaught, deci dacă vrei o identitate inatacabilă, l-am putea face un Stern.

— De acord.

— Numele de botez? Îl întrebă contele pe Azoth.

— Azoth.

— Nu cel adevărat. Numele nou.

— Kyllar¹, spuse Durzo.

Contele scoase o foaie de hârtie și își puse pince-nézul.

— Cum să-l scriem? K-Y-L-E-R?

Durzo dictă literă cu literă și avocatul scrisese numele, zâmbind larg.

— Un vechi joc de cuvinte jaeran?

— Doar mă cunoști, răspunse Durzo.

— Nu, Durzo, pe tine nu te cunoaște nimeni. Mi se pare, totuși, cam de rău augur, nu crezi?

— Se potrivește cu viața pe care o va duce.

Pentru a o suta oară Azoth simți că nu e doar un copil, ci un intrus. I se părea că peste tot erau secrete pe care nu le putea afla, mistere pe care nu le putea desluși. Nu erau numai conversațiile păsărești cu Mama K despre ceva numit sacaree sau politica Sa'kagé, despre intrigile de la curtea regală sau magie, despre ființe din Ținutul Înghețat, imaginare pentru toți, dar nu și pentru Durzo, sau despre alte ființe despre care mătrășitorul afirma cu toată tăria că nu

---

¹ Joc de cuvinte cu referire la *killer* – ucigaș (n.r.).

există, ori zei și îngeri necunoscuți, despre care Blint nu voia să-i spună nimic, chiar dacă îl pisa cu întrebările. Acum i se hotăra numele. Azoth vru să ceară o explicație, dar cei doi treceau deja la alte lucruri.

— Când ai nevoie de asta și cât de credibil trebuie să fie? întrebă contele.

— Cât se poate de credibil. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Mi-am închipuit. Am să fac în așa fel încât nimeni să nu afle nimic... numai familia Stern să nu vină aici. Sigur, ar mai fi o problemă majoră. Trebuie să-l înveți să se comporte ca un nobil.

— A, nu, eu nu.

— Ba sigur că da... zise contele, plescăi din buze, își puse pince-nézul pe nas și-l privi pe Azoth. Când vrei să-l iau la mine?

— Peste câteva luni, dacă rezistă. Mai întâi trebuie să-l învăț câte ceva, răspunse Durzo privind pe fereastră. Cine-i ăla?

— A, e tânărul lord Logan Gyre. Va ajunge cândva un duce destoinic.

— Nu despre el am întrebat. Despre sethi.

— Nu știu. Nu l-am mai văzut. Pare a fi un sfetnic.

Durzo trase o înjurătură. Îl înșfăcă de mână pe Azoth și aproape că-l târî afară.

— Ești pregătit să te supui? întrebă Durzo.

Azoth înclină repede din cap.

— Îl vezi pe puștiul ăla?

— Ți se pare că e un puști?

Tânărul despre care contele spusese că îl cheamă Logan Gyre purta o pelerină verde tivită cu negru, cizme din piele fină, neagră, lustruite bine, o tunică din bumbac și o spadă. Mai avea douăzeci de metri până la ușă și era condus de un servitor. Avea chipul unui băietan, dar la trup arăta cu mult mai mare decât Azoth. Era imens, deja mai înalt decât avea

să ajungă el vreodată și mai lat în spate decât toți băieții pe care-i văzuse până atunci, dar nu părea deloc gras. În vreme ce Azoth se simțea stingher în hainele lui, Logan se mișca dezinvolt, sigur pe el, chipeș, ca un stăpân. Privindu-l, Azoth se simți mic și sărac.

— Ia-te la bătaie cu el. Distrage-i atenția sethiului până ies eu de aici.

— Logan! strigă o fată de la etaj.

— Serah! strigă și Logan, uitându-se în sus.

Azoth se uită spre maestrul Blint, dar el dispăruse deja. Nu mai avea timp să spună ceva. Nu mai conta dacă înțelege sau nu. Erau secrete pe care încă nu avea voie să le înțeleagă. Acum nu putea decât să acționeze sau să ezite, să se supună sau să nu se supună.

Servitorul deschise ușa și Azoth se ascunse după colț. Când Logan păși înăuntru și privi zâmbind în sus, pe scări, Azoth apăru de după colț.

Cei doi se ciocniră și Azoth căzu pe spate. Logan fu cât pe-acum să se împiedice de el, când Azoth se rostogoli pe o parte și simți piciorul celuilalt direct în burtă.

— Aah!

Logan se prinse de balustradă.

— Scuză-mă...

— Matahală afurisită! strigă Azoth de-abia ridicându-se de jos și ținându-se de burtă. Rahat cu ochi...

Se întrerupse, dându-și seama că toate ocările pe care le știa îl vor da de gol că vine din Furnicar.

— N-am vrut să... zise Logan.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă fata din capul scărilor.

Logan privi în sus și pe fața lui își făcu loc o expresie vinovată. Azoth îl lovi cât putu de tare în nas silindu-l să facă un pas înapoi.

— Logan! strigă sfetnicul sethi.

Dar blândețea din ochii lui Logan dispăruse deja. Acum fața lui arăta ca o mască, încordată, dar nu și furioasă. Îl înșfăcă pe Azoth de pelerină și-l ridică de la podea.

Azoth intră în panică; începu să lovească la întâmplare, țipând, simțind cum îl dor pumnii în timp ce-l pocnea peste obraji și în bărbie.

— Logan!

— Încetează! îi strigă Logan lui Azoth. Încetează!

Încordarea lui Logan se prefăcu în furie pe măsură ce Azoth îi căra pumni cu nemiluita. Continuă să-l țină suspendat cu o singură mână, iar cu cealaltă îl izbi în burtă o dată, de două ori. Azoth simți că rămâne fără aer. Apoi un pumn de mărimea unui baros îi turti nasul, orbindu-l cu lacrimi și durere.

Auzind ca prin vis mai multe strigăte, Azoth simți cum se învâртеște scurt în aer și – preț de o clipă – cum zboară.

Se lovi cu capul de podeaua tare și văzu numai stele verzi.

CAPITOLUL 13

Logan insistase să urce la etaj ca s-o ajute pe contesă să se îngrijească de Kyllar Stern. Îi venea să intre în pământ de rușine, și nu doar fiindcă își pierduse cumpătul în fața frumoasei fiice a contelui Drake. Pentru Solon, cele zece secunde fuseseră foarte edificatoare.

Contele Drake și Solon rămaseră singuri. Contele îl conduse în biroul lui.

— Luați loc, zise contele și se așează de cealaltă parte a mesei de scris. De unde sunteți, lord Tofusin?

Titlul fusese folosit din pură curtoazie, sau poate ca să-l momească. Solon chicoti.

— E prima oară când mi se pune întrebarea asta, răspunse el și arătă spre sine de parcă ar fi spus: „Uită-te la pielea mea”.

— Nu văd niciun cercel al unui clan și nicio urmă de cercel.

— Știți, nu toți sethi poartă așa ceva.

— Eram convins că poartă.

— Ce se întâmplă? Ce vreți să aflați?

— Sunt curios să știu cine sunteți cu adevărat, nobile Tofusin. Logan Gyre nu este doar un tânăr extraordinar pe care-l consider aproape ca pe un fiu, este și capul uneia dintre cele mai puternice familii din țară. Nu v-am văzut niciodată, n-am auzit de nobilul Tofusin niciodată, și iată-vă, pe neașteptate, sfetnicul lui! Asta mi se pare foarte ciudat. Nu mă deranjează că sunteți sethi – dacă sunteți cu adevărat –, dar am petrecut ceva timp pe insulele Hokkai și Tawgathu și singurii sethi care nu-și prind cercei în obraji sunt copiii

sclavilor eliberați, care nu aparțin niciunui clan, precum și exilații, renegați și de clan și de familie. Deci, cine sunteți, nobile Tofusin?

— Cunoștințele voastre despre cultura noastră sunt admirabile, conte Rimbald. Dar incomplete. Eu fac parte din Casa de Tofusin, Căutătorii Vânturilor din Casa Regală. Tatăl meu a fost trimis la Sho'cendi.

— A fost ambasador pe lângă magi?

— Întocmai. Sho'cendi primesc învățăcei din toată lumea, dar toleranța școlii dă naștere la intoleranță în oraș. Dat fiind că n-am avut talent la magie, am fost educat alături de negustori și nobili. Absența cerceilor mi-a făcut viața mai ușoară. Ar fi multe de spus, dar nu cred că vă interesează să intru în amănunte.

— Mi se pare corect.

— Cum ați ajuns în Seth? întrebă Solon.

— Sclavia. Înainte să iau parte la mișcarea care a pus capăt sclaviei aici, acum șapte ani, credeam că o cale mai moderată ar avea mai mulți sorți de izbândă. M-am dus la Hokkai ca să văd dacă pot ușura traiul sclavilor.

Judecând după cât de mică era casa lui – foarte mică pentru un nobil, fie și un conte – contele Drake nu se numărase printre stăpânii de sclavi care se simțeau vinovați din cauza bogăției pe care o acumulaseră astfel. Probabil fusese un susținător înfocat al emancipării sclavilor, de la început până la sfârșit, gândi Solon.

— În Seth e altfel, zise el. Anul Bucuriei schimbă totul.

— Știu, am promovat ideea și aici, chiar am contribuit la adoptarea legii, dar cei din Sa'kagé au avut grijă s-o răstălmăcească. În loc ca fiecare sclav să fie eliberat la fiecare șapte ani, sclavii urmau să fie eliberați după șapte ani de stat la stăpân. Chipurile, așa era mai simplu, era absurd să cumperi un sclav în al șaselea an și să-l ții doar o lună sau o săptămână. Desigur, se ținea o evidență riguroasă, dar, în

timp ce în Seth fiecare al șaptelea an era o sărbătoare, sclavii fiind eliberați, aici anii treceau și sclavii rămâneau tot sclavi. Adică sclavi pe viață. Erau bătuți, pedepsiți, puși să joace Jocurile Morții, iar copiii lor erau trimiși la cămine.

— Am auzit că erau niște locuri groaznice căminele alea, spuse Solon.

— Cei din Sa'kagé le-au înființat, ca locuri în care copiii prostituatelor puteau cunoaște izbăvirea. E-adevărat, ca sclavi, dar izbăviți. Suna bine, dar așa a apărut, de pildă, Casa Milei. Îmi cer scuze, n-ar trebui să mai vorbesc despre asta. Au fost niște vremuri întunecate. Ce face băiatul, nu mai coboară?

— Poate că ar trebui să începem, propuse Solon. Nu cred că are rost să așteptăm. După cum se uita Logan la fiica voastră, s-ar putea să mai stea de vorbă o vreme.

Contele chicoti.

— Ce faceți? Mă puneți la încercare?

— Ducele Gyre știe?

— Da. Suntem prieteni, la fel cum sunt și Logan și Serah. Amândoi le-am spus clar copiilor că nu pot fi decât prieteni. Pe moment pare să fie suficient. Regnus nu vrea să fie mai dur cu Logan, dată fiind situația căsniciei lui.

— N-o cunosc. Mă puteți lămuri?

— Mă tem că nu se cade. Oricum, Logan și Serah mai au timp să crească. Dar în ce problemă ați venit aici?

— Catherine Gyre.

— Aveți grijă, spuse contele.

— Ducele v-a dat vreo scrisoare prin care îl lăsa pe Logan stăpân al casei în absența lui?

— Mi-a vorbit despre asta, dar a fost nevoit să plece în grabă. A spus că o va aduce intendentul.

— Ducesa a luat scrisoarea și, foarte probabil, a distrus-o. Apoi s-a dus să discute cu regina.

— S-a dus la Nalia Gunder? întrebă contele uluit.

— E ceva neobișnuit?

— Ele două sunt departe de a fi prietene. Ce s-a întâmplat?

— Ducesa a rugat-o pe regină să o numească tutorele lui Logan. Regele le-a găsit vorbind despre asta și a spus că va delibera. Ce înseamnă asta?

Contele Drake își scoase pince-nézul și își scărpină nasul.

— Adică Logan e la mâna lui. Îl poate lăsa stăpân cât vrea el, mai mult sau mai puțin.

— Moment în care Catherine Gyre îi ia locul.

— Nu, răspunse contele Drake oftând. Mai rău. În mod legal, regele poate pune pe oricine în locul lui Logan, atâta timp cât e vorba de o rudă, adică aproape pe orice nobil. Catherine tocmai a dat Casa de Gyre pe mâna regelui!

*

— Data viitoare să te miști mai repede, îi zise Blint lui Azoth când băiatul își reveni gemând.

— Nu cred că pot să mă mai mișc. Parcă m-a izbit cineva cu capul de perete.

Blint izbucni în râs, a doua oară când îl auzea. Mătrășitorul ședea pe marginea patului în care zăcea Azoth.

— Te-ai descurcat destul de bine. Au crezut că te-ai simțit umilit când ai căzut în fața fiicei contelui, o chestie copilărească, inofensivă. Tânărul Gyre nu mai putea de rușine – se pare că, pe cât e de mare, pe atât e de cumsecade, nu se pierde niciodată cu firea. A contat și faptul că ești cam un sfert din el și că și-a înfuriat prietena. Toată lumea a fost impresionată.

— Impresionată? De ce? E o prostie.

— În lumea lor, lupta are regulile ei. Lupta înseamnă să fii umilit, să fii rănit și, în cel mai rău caz, să rămâi desfigurat pe viață, dacă te alegi cu nasul spart sau cu o cicatrice. Nu

înseamnă să-ți riști viața. În lumea lor, poți să te lupți cu un om și apoi să te împrietenești cu el. De fapt, tu va trebui să faci în așa fel încât să te împrietenești cu Logan. Cu unul ca el nu poți fi decât prieten la cataramă sau dușman de moarte. A sosit momentul să-ți faci un prieten. Un prieten puternic.

— Vonda era prietena ta? A murit?

De când stătea pe lângă maestrul Blint, Azoth tot încercase să-l întrebe despre femeia pe care o amintise în prima noapte în care-l văzuse, dar nu îndrăznise. Acum pur și simplu îl luase gura pe dinainte.

Durzo se albi la față. Când vorbi, vocea nu era nici furioasă, nici amenințătoare, era doar moartă.

— Să nu mai rostești numele ăsta niciodată.

Ridică mâna ca și cum ar fi vrut să-l atingă pe Azoth sau să-i ciufulească părul, dar o retrase la fel de repede. Se ridică în picioare și plecă fără să mai spună o vorbă.

Azoth închise ochii, nedumerit. Își puse mai multe întrebări legate de maestrul lui. De ghildă. Se întrebă dacă Ja'laliel își cumpărase libertatea. Însă cel mai mult se gândi ce făceau Jarl și Păpușa.

*

— Salutare, Azo.

— Salutare, Jay-O.

Chiar dacă rosti cuvintele cu aceeași intensitate, Azoth simți cum moare o parte din el. Sau poate își dădu seama că o parte din el era deja moartă. Relația lui cu Jarl nu va mai fi niciodată ca înainte. Ca înainte de Șobolan. Acum era altfel. Mereu va fi altfel.

Se priviră lung în sala comună a casei Mamei K. Era aproape de miezul nopții, nu peste mult timp șobolanii

ghildei aveau să fie scoși de acolo. Puteau să stea în magazie din zori și până la miezul nopții, în plus, iarna puteau rămâne să și doarmă, dar numai dacă se supuneau regulilor gazdei: să nu se bată, să nu fure, să intre doar în bucătărie și în sala comună, și să nu le stea în cale adulților care veneau în vizită. Șobolanul care încălca regulile nu mai dormea acolo toată iarna, și nici ghilda lui. De obicei, asta însemna condamnarea la moarte pentru șobolanul vinovat fiindcă toată ghilda trebuia să doarmă în canale ca să nu înghețe de frig, așa că ceilalți sigur îi luau capul.

Și totuși, locul era mereu arhiplin. Șobolanii ședeau în fața sobei, pe podeaua acoperită de covoare groase, numai bune pentru somn. Covoarele fuseseră curate cândva, acum însă erau îmbâcsite de praf și pline de pete după câți dormiseră pe ele. Dar Mama K nu se supăra pentru atâta lucru și în fiecare an apăreau alte covoare, nou-nouțe. Erau și scaune solide, jucării și păpuși, și multe jocuri. Uneori Mama K le dădea și de mâncare, chiar dacă niciodată ceva foarte dulce, ca să nu-i strice la stomac. Aici șobolanii jucau cărți, se lăudau și bârfeau cu toți cei care se întâmplau să fie acolo, chiar și cu puști din afara ghildei lor. Era singurul loc în care șobolanii aveau voie să semene a copii. Era singurul loc sigur pe care-l știau.

Acum, la întoarcere, totul părea altfel. Ceea ce păruse până nu demult luxul de pe lume, era o încăpere ca oricare alta, cu doar câteva obiecte și jucării simple, fiindcă șobolanii oricum le stricau. Pătau tot, spărgeau tot ce era fragil, nu din răutate, ci doar din ignoranță. Locul era la fel; Azoth se schimbase. Azoth care strâmbă din nas la duhoarea ce venea dinspre șobolanii ghildei – oare ei nu simțeau nimic? Nu le era rușine? Sau doar lui îi era, văzând ceea ce fusese și el?

Așa cum făcea după fiecare lecție de citit cu Mama K, Azoth îl căutase pe Jarl. Acum însă, când stăteau față în față, nu-și mai găseau cuvintele.

— Am nevoie de ajutorul tău, zise Azoth în cele din urmă. Nu avea cum să-i ascundă motivul real al venirii lui aici. Nu venise doar ca să-și vadă un prieten. Venise cu treabă.

— Ajutorul meu?

— Vreau să știu ce s-a întâmplat cu Păpușa. Unde e? Și mai vreau să știu ce se întâmplă cu ghidele.

— Mda, n-ai de unde să știi.

— Nu.

Ghidele nu mai făceau parte din viața lui. Nimic nu mai era ca înainte.

— Maestrul te-a bătut? întrebă Jarl, uitându-se la ochii învinețiți ai lui Azoth.

— Nu... nu peste față. Cu ochii învinețiți m-am ales după o bătaie. Maestrul mă lovește și el, dar nu ca... aici Azoth se întrerupse.

— Nu ca Șobolanul?

— Ce mai face? întrebă Azoth încercând s-o facă pe neștiutorul.

— De ce nu-mi spui tu? Doar tu l-ai omorât.

Azoth deschise gura, dar văzând doi sfrijiți în camera din față a Mamei K, o închise la loc.

— Nu-i așa că Blint te-a pus să-l omori pe Șobolan ca să vadă dacă poți s-o faci? întrebă Jarl cu o voce joasă.

— Nu. Ai înnebunit? zise Azoth.

Îi răsuna în cap glasul maestrului Blint din timpul pregătirii: „Cuvintele îți scapă. Cuvintele întotdeauna îți scapă”.

Jarl îl privi mâhnit și rămase tăcut o vreme.

— Iartă-mă, Azoth, n-ar trebui să insist. Mai bine îți mulțumesc. Șobolanul... m-a nenorocit. Nici nu mai știu ce-i cu mine. L-am urât dar, câteodată... Câteodată îmi plăcea ce făcea. Și-l urăsc când îmi aduc aminte, când visez și-mi aduc aminte că-mi plăcea. Tu te-ai îndepărtat de mine, Azoth. Te-ai îndepărtat în timp ce eu eram chinuit. Să știi că n-am vrut... Nu mi-a plăcut... Nu mi-a plăcut să descopăr cum

sunt eu cu adevărat. În adâncul sufletului meu. Când a dispărut Șobolanul, te-am văzut cum ai plecat cu Blint...

Jarl clipi repede și întoarse privirea.

— Câteodată te urăsc și pe tine, continuă el. Fiindcă l-ai omorât pe Șobolan și pe urmă ai plecat. M-ai lăsat singur. Dar poate n-am dreptate. Tu n-ai făcut nimic rău. Doar... eu și Șobolanul am făcut.

Azoth nu mai știa ce să spună. Jarl clipi din nou, furios.

— Termină, Jarl. Termină.

Jarl își șterse lacrimile iute, cu pumnii.

— De ce ai nevoie, Azoth?

Azoth s-ar fi cuvenit să spună ceva, era conștient de asta. Să-l asigure într-un fel, dar nu știa cum. Jarl fusese prietenul lui – era prietenul lui, nu? –, dar se schimbase. Azoth se schimbase. Acum trebuia să fie Kyllar, însă nu era decât un impostor, cu un picior într-o lume, cu celălalt picior într-o altă lume, încercând să reziste în timp ce lumile se îndepărtau una de alta. Nu-și dădea seama de ce-i lăsase să se agațe cataclismul numit Șobolanul, dar de un lucru era absolut sigur. Între Azoth și Jarl se căscase o prăpastie, iar Azoth se temea să se și apropie de ea, nu înțelegea ce este, știa doar că îl sperie și-l face să se simtă murdar. Jarl îl lăsa să ridice zidurile la loc punând o întrebare simplă – o întrebare simplă la care se răspundea tot simplu, o problemă pe care o puteau rezolva.

— Păpușa, spuse Azoth cu blândețe.

Simțea un fel de ușurare că se îndepărta de cel care-i fusese prieten cândva, dar îl și muștra conștiința.

— A, știai că a fost...?

— Da. Și-a revenit?

— Trăiește. Dar nu știi dacă o să reziste. Toți râd de ea. Fără tine, nu mai e cum era odată. Împart mâncarea cu ea, dar gilda se destrămă văzând cu ochii. Lucrurile stau

prost de tot. Ceilalți nu vor s-o mai țină în ghildă. N-avem destulă mâncare.

„În ghildă, nu în ghilda noastră.” Azoth păstră o mină impasibilă, refuzând să arate cât de mult îl dureau cele auzite. N-ar fi trebuit să-l doară. El își dorise să plece, plecase din proprie inițiativă, dar tot pustiit se simțea.

„Vei fi singur. Vei fi altfel. Mereu.”

— Ja'laliel e c-un picior în groapă, Șobolanul i-a furat banii cu care se putea elibera. Iar acum cei din ghildă au pierdut cheiul în fața Celui-care-arde, ca să nu mai zic de alții care le suflă în ceafă.

— Cei din ghildă?

Jarl făcu o grimasă.

— M-au dat afară din Dragonul Negru. Pe toți ne-au dat. Cică n-au nevoie de toți poponarii Șobolanului.

— Nu mai ești în nicio ghildă? Întrebă Azoth.

Era un adevărat dezastru. Puștii fără ghildă erau o pradă ușoară pentru oricine. Faptul că Jarl supraviețuise după ce fusese alungat era o surpriză, faptul că avea destulă mâncare ca s-o împartă cu Păpușa era o minune, iar faptul că făcea asta era de toată lauda.

— Câțiva am reușit să ne organizăm. Ceilalți ne spun Poponarii. Eu am să-ncerc să intru la Bătăuși, în cartierul de nord. Roth a pornit o ghildă acolo. Caută oameni, ghilda lui crește. Umblă vorba că ar putea pune stăpânire pe piața din Durdun.

Ăsta era Jarl. Mereu făcea planuri.

— Roth, spui? Vrea s-o ia și pe Păpușa?

Tăcere vinovată.

— Am întrebat, crede-mă, Azoth. Pur și simplu nu vrea. Dacă ai putea să...

Jarl deschise gura ca să mai spună ceva, dar renunță.

— Nu te las să-mi ceri, Jarl. Te-am căutat ca să ți-i dau înapoi, zise Azoth, își ridică tunica, scoase brâul plin cu monede și i-l dădu lui Jarl.

— Azoth, brâul ăsta... e de două ori mai greu.

— Am să mă îngrijesc și eu de Păpușa. O lună o las numai în seama ta, de acord?

Ochii lui Jarl se umpleau de lacrimi. Azoth se temu să nu pățească la fel. Acum își spuneau Jarl și Azoth, nu Jay-O și Azo. Oare de când?

— Roth nu-și lasă ghilda să vină la Mama K, zise Jarl. Spune că aici e plin de spioni. Nu știu dacă mai pot veni.

— Dacă vrei, îi spun Mamei K despre tine, îi spun cât de isteț ești. Asta dacă nu reușești să intri la Bătăuși.

— Ai face tu asta pentru mine?

— Bineînțeles, Jay-O.

— Azo?

— Spune.

— Aș vrea să...

— Și eu, Jarl. Și eu.

CAPITOLUL 14

„Prețul nesupunerii e moartea.” Cuvintele i se foiau prin cap în fiecare zi în care își puna la cale nesupunerea.

Antrenamentul lui Azoth era extrem de dur, dar nu și brutal. În gildă, un Pumn te bătea ca să-ți dovedească ceva, și dacă făcea o greșeală, te lăsa schilod pe viață. Maestrul Blint nu făcea greșeli. Azoth suferea exact atât cât voia Blint. De obicei, foarte mult.

„Și ce dacă?” Azoth mânca de două ori pe zi. Mânca oricât voia, iar Blint îi alunga durerea din mușchi înaintea fiecărui antrenament.

La început, totul se rezuma la înjurături și bătăi. Azoth nu făcea nimic cum trebuie. Dar înjurăturile erau doar niște cuvinte, iar bătăile o durere de moment. Blint nu avea nicio intenție să-l schilodească și, dacă voia să-l omoare, Azoth nu-l putea opri în niciun fel.

Niciodată nu se simțise mai în siguranță.

După mai puțin de o săptămână își dădu seama că îi plăcea antrenamentul. Duelurile cu arme boante, trecerea obstacolelor, chiar și lecțiile despre plantele medicinale. Maestrul Blint o rugase pe Mama K să-l învețe să citească, motivând că el nu avea răbdare – cititul era greu de tot. „Și ce dacă?” Două ore pe zi pline de frustrări nu însemnau nimic. Lui Azoth îi plăcea viața asta.

După mai puțin de o lună își dădu seama că era talentat. Poate că nu și-ar fi dat seama dacă n-ar fi fost atât de concentrat asupra fiecărei reacții și stări de spirit a maestrului Blint: din când în când, maestrul îl privea cu oarecare surprindere

cum stăpânește o nouă deprindere mai repede decât s-ar fi așteptat.

Atitudinea lui Blint îl făcea să tragă și mai mult de el, sperând să vadă privirea aceea nu numai o dată pe săptămână, ci chiar o dată pe zi. Pe de altă parte, ore în șir, Mama K îl ajuta să descifreze toate floricelele alea de pe hârtie. Avea ea un fel de a surâde și a spune lucrul potrivit care-l făcea să uite de oboseală. Cuvintele înseamnă putere, zicea Mama K. Cuvintele pot schimba mintea și inima omului; cuvintele pot ajunge acolo unde tu nu poți; cuvintele pot fi o altă spadă pentru cel care le mănuieste cu pricepere.

Azoth era sigur că nu va ajunge atât de priceput, dar când se sătura de buchiseală și azvârlea cartea cât colo, își atrăgea mânia Mamei K o săptămână întreagă, la capătul căreia îi aducea un buchet de flori furate și o îmbuna.

Îi dăduse o grămadă de bani lui Jarl ca să aibă grijă de Păpușa, Jarl însă nu-i putea da banii direct fetei; întotdeauna se găsea cineva care să-i fure. Iar dacă vreun membru al Dragonului Negru afla că fata era ajutată de cineva din afara ghildei, sigur avea să-i facă zile fripte.

Cel mai rău era că fetița rămăsese singură. Mută și cu fața desfigurată nu avea cum să-și facă prieteni.

Prețul nesupunerii e moartea, spusese maestrul Blint. Și îi interzisese s-o mai vadă pe Păpușa. Pentru totdeauna.

Mama K îl asigură că până la urmă tot va intra în grațiile maestrului Blint, dar că, pe moment, tot ce spunea el e literă de lege. Ceea ce îi spori speranțele – până când femeia îl lămuri: legea străzii, inflexibilă și omnipotentă, nu jalnica lege a regelui. Mare păcat, pentru că Azoth voia s-o vadă pe Păpușa pentru ultima dată.

Prilejul se ivi fără ca el să contribuie cu ceva. Maestrul Blint primise o misiune, așa că îl lăsa singur. Îi lăsa o listă cu ce trebuie să facă, dar băiatul știa că, dacă se grăbește, se

achită de toate sarcinile și-i mai rămân câteva ore până la lecția de citire cu Mama K.

Se apucă de treabă cu cea mai mare viteză. Șterse de praf armele, urcând pe o scară ca să ajungă la șirurile de sus și la tot ce ținea de echipamentul de luptă. Verifică și curăță armele de antrenament, făcute din lemn. Unse și curăță armele folosite de maestrul Blint în ultima vreme. Unse cu altfel de ulei țințele și manechinele din piele pe care maestrul Blint îl punea să le atace ore întregi. Verifică cusăturile celor pe care maestrul însuși le lovea cu piciorul și găsi câteva plesnite, așa că le refăcu. Nu se descurca prea bine cu acul, dar în cazul ăsta maestrul Blint îi tolera neîndemânarea – măcar aici. Mătură și, ca întotdeauna, nu aruncă gunoiul în stradă, ci îl răsturnă într-o ladă mică. Maestrul Blint îi interzisese să iasă din casă. Putea ieși numai la porunca lui.

Se trezi că șterge a doua oară unul dintre pumnalele lui Blint. Unul lung și subțire, cu filigran de aur. Din întâmplare sau din cauza trecerii timpului, aurul se subțiasse în ghinturi, lăsând loc sângelui să se usuce acolo – Blint îl folosisese de curând și trebuie să-l fi vârât în teacă fără să-l mai șteargă. Azoth se văzu nevoit să curețe sângele cu vârful altui pumnal, la fel de subțire.

Ar fi trebuit să înmoaie lama în apă și apoi s-o frece bine, dar asta era ultima lui sarcină. Mai avea trei ore până la lecția cu Mama K. Dacă se moșmonea până atunci, nu mai avea cum să plece.

„Ce se întâmplă dacă nu faci nimic?” îl întrebase Blint. „Nimic. Trebuie să plătești scump pentru libertatea asta, băiete. Să ții bine minte.” Maestrul Blint se referea la cum trebuie să-ți ataci victima atunci când șansele sunt la jumătate, Azoth simțea însă acum povara acelor cuvinte.

„Dacă fac ceva, ce mi se poate întâmpla mai rău? Mă omoară maestrul Blint.” Ceea ce era foarte rău. Și puțin probabil. Spre deosebire de alți mătrășitori, care-și petreceau

toată viața în Furnicar, maestrul Blint primea misiuni numai de la cei cu dare de mână. Adică, în general, de la nobili. Adică în cartierul de est. Deci Blint era în cealaltă parte a orașului.

„Dacă nu fac nimic, ce se poate întâmpla mai rău? Moare Păpușa.”

Lăsă pumnalul jos cu o grimasă și o înjurătură de necaz.

Descoperi că era mult mai greu s-o găsească pe Păpușa decât își închipuise. Ghilda Dragonul Negru nu mai exista. Dispăruse. Kyllar se duse până la vechiul ei teritoriu și află că ghilda fusese înghițită de Mâna Roșie, Cel-ce-arde și Cuțitul Ruginit. Vechile mângălituri ale Dragonilor Negri de pe clădiri și apeducte abia se mai vedeau. Avea la el două pumnale, dar nu fu nevoit să le folosească. La un moment dat îl opriră câțiva băieți din Cel-ce-arde, dar unul dintre malaci făcuse parte dintre șopârlele lui. Băiatul le spuse câteva cuvinte celorlalți, care se pregăteau să-l jefuiască, și-i făcu să dea înapoi. Șopârla nu-i spuse nimic lui personal.

Cutreieră fostul teritoriu de câteva ori, dar nu reuși s-o găsească pe Păpușa. I se păru că-l zărește pe Corbin Fishill, despre care maestrul Blint îi spusese că e o persoană importantă, unul dintre Cei Nouă. Iar toți puștanii ghildei pe care-i văzu se ținură departe de el.

Când își dădu seama că mai are puțin și trebuie să se întoarcă, își aminti de vechea brutărie. Păpușa era acolo, singură. Stătea cu spatele la el și, preț de o clipă, Azoth se opri în loc, temându-se să-i atragă atenția. Apoi fata se întoarse.

Sadismul Șobolanului era mai mult decât evident. O lună nu fusese îndeajuns ca să-i vindece rănila, ci doar să arate cum fusese fața ei în ultimele săptămâni și cum avea să-i rămână pentru restul vieții. Șobolanul o bătuse până făcuse tot ce voia cu ea sau o lăsase inconștientă. Apoi îi scrijelise fața cu cuțitul.

O tăietură adâncă îi cobora din colțul ochiului stâng până în colțul gurii. Deși fusese cusută în zeci de locuri, cicatricea

avea să-i tragă colțul gurii în sus, într-un zâmbet nefiresc, pentru totdeauna. Pe celălalt obraz avea un X mare, însoțit de unul mai mic, deasupra buzelor. Probabil se chinuia îngrozitor să mănânce, să zâmbească sau să se încrunte. Un ochi era și acum umflat, iar Azoth nu era sigur că fata va mai vedea cu el. Celelalte răni păreau pe cale să se vindece. O crustă pe frunte, celălalt ochi, învinețit cândva, acum înconjurat de o pată galbenă abia vizibilă, și nasul sigur rupt de Șobolan, pus la loc.

Una peste alta, fața ei era, sau ar fi trebuit să fie, un testament al cruzimii. Intenția Șobolanului fusese ca toți cei care o vor privi pe Păpușa să știe că nu era victima unui accident nefericit. Intenția lui fusese ca toată lumea să știe că fata primise o pedeapsă binemeritată. Pentru o clipă Azoth regretă că moartea Șobolanului nu fusese pe măsură.

Apoi timpul păru că își reia curgerea. Azoth o privea lung pe Păpușa, îi privea fața cu oroare. Ochii ei, cândva atât de inocenți și plini de speranță, erau înecați în lacrimi. Păpușa își acoperi fața și se întoarse, plângând încet, cu umerii zguduiți de suspine.

Azoth se așeză lângă ea.

— Am venit cât de repede am putut. Am un stăpân acum și a trebuit să-i încalc ordinul ca să vin aici. N-am putut să te las singură aici. Ai trecut prin multe, săraca de tine.

Fata începu să suspine și mai tare.

Azoth își imaginează insultele care-i fuseseră adresate. Câteodată îi venea să-i omoare pe toți cei din Furnicar. Cum să-și bată ei joc de Păpușa? Era un miracol că încă mai trăiește. Un miracol, ca și în cazul lui Jarl. Probabil că Jarl își riscase viața de zeci de ori.

Azoth o trase mai aproape. Fata se întoarse și se agăță de el de parcă s-ar fi temut că lacrimile o vor înghiți cu totul. Băiatul o strânse în brațe și plânse împreună cu ea.

După o vreme se simți vlăguit. Nu mai știa de când o ținea în brațe, dar trecuse ceva timp.

— Am o veste bună.

Fata îl privi cu ochii ei mari, căprui.

— Vino cu mine, adăugă Azoth.

Păpușa îl urmă și părăsiră Furnicarul, trecură Podul Vanden și ajunseră la casa contelui Drake. Fata privi descumpănită când străjerul le deschise poarta și-i lăsă să intre.

Contele Drake era în birou. Se ridică și-i pofti înăuntru, izbutind să nu-și arate surprinderea la vederea chipului desfigurat al Păpușii. Își ținea firea mai bine decât Azoth.

— Ți-a spus Azoth de ce te afli aici, domnișoară? întrebă contele.

Păpușa clătină din cap, sfioasă, agățându-se de Azoth.

— Ți-am găsit o familie, continuă contele. Noii tăi părinți vor să aibă grijă de tine, să fii fiica lor. Nu va mai trebui să dormi pe străzi. E o familie de servitori care lucrează aici, în cartierul de est. Dacă accepți, nu va mai trebui să te întorci în Furnicar.

Sigur, povestea era puțin mai complicată. Contele Drake cunoștea familia respectivă de mai multă vreme. De-a lungul anilor primise și alți copii orfani, născuți sclavi, motiv pentru care nu mai puteau hrăni încă o gură în plus. Azoth se angajase să-i asigure hrana Păpușii din simbria lui, care era deja foarte generoasă și care avea să crească, după cum îl asigurase maestrul Blint, pe măsură ce devenea tot mai util. Contele Drake nu fusese deloc încântat să se ascundă de maestrul Blint, dar după ce Azoth îi explicase cum stăteau lucrurile, se arătase dispus să-l ajute.

Păpușa se agăță de Azoth, fără să înțeleagă sau fără să creadă cuvintele contelui. Drake se ridică în picioare.

— Mda, sunt sigur că vrei să-i mai spui câte ceva. Eu trebuie să plec, mă așteaptă trăsura.

Contele îi lăsa singuri, iar Păpușa îl privi pe Azoth cu ochi acuzatori.

— Nu fi prostuță.

Fata îl strânse de mână, cu toată puterea.

— Stăpânul mi-a poruncit să nu te văd. Azi e ultima oară când ne mai vedem.

Fata îl trase de mână, supărată.

— N-am ce face. Nu vreau așa ceva, dar stăpânul a zis că mă omoară dacă află că i-am încălcat ordinul. Îmi pare rău. Te rog să nu fii supărată pe mine.

Fata plângea din nou, dar Azoth nu avea cum s-o ajute.

— Trebuie să plec. Stăpânul se poate întoarce dintr-o clipă într-alta. Îmi pare rău, spuse el și întoarse privirea, îndreptându-se spre ușă.

— Nu mă lăsa.

Azoth simți un fior de gheață pe șira spinării. Se întoarse, nevenindu-i să creadă. Era vocea unei fete, la care s-ar fi așteptat dacă n-ar fi știut că Păpușa e mută.

— Te rog, adăugă Păpușa.

Avea o voce frumoasă, care nu se potrivea deloc cu fața ca o mască pe care i-o lăsase Șobolanul.

Ochii lui Azoth se umplură din nou de lacrimi și băiatul ieși în fugă pe ușă...

Și se izbi într-un ins înalt și zvelt și dur de parcă ar fi fost cioplit din stâncă. Azoth căzu pe spate privind îngrozit.

Maestrul Blint era roșu la față de furie.

— Cum îndrăznești? Mă sfidezi, după tot ce-am făcut pentru tine? Tocmai l-am ucis pe unul dintre Cei Nouă, și tu, uite ce faci! Te plimbi două ceasuri pe la locul crimei ca să afle toată lumea că ucenicul lui Blint a fost acolo. Nu m-ar mira ca totul să se ducă de râpă din cauza ta!

Îl ridică de jos ca pe un piseu și-l lovi. Tunica lui Azoth se sfâșie în strânsoarea lui Blint și băiatul căzu din nou. Blint

se aplecă imediat și pumnul i se abătu nemilos asupra fălcii lui Azoth.

Azoth căzu cu fața la podea, dar reuși să vadă cum Păpușa se repede la maestrul Blint în timp ce spada neagră, uriașă, ieșea din teacă.

— Să nu-i faci vreun rău! strigă Azoth.

Înnebunit, se aruncă asupra lui Blint și apucă spada. Blint însă era o forță a naturii, nici măcar nu se sinchisi, ridică fata ca pe o pană și o lăasă în hol. Încuie ușa, o deschue și o încuie la loc în doar câteva secunde. Se întoarse spre Azoth, dar cuvintele îi pieriră de pe buze. Spada neagră, Răzbunarea, impunătoare, se afla încă în mâinile lui Azoth, ascuțită, gata să pătrundă în carne. Numai că acum nu mai era neagră. Era de un albastru strălucitor.

Mâna lui Azoth fu înconjurată de un foc albastru, incandescent, care-i arse cu răceala lui degetele zdrelite, întinzându-se de-a lungul lamei...

— Nu, asta nu! E a mea! strigă Blint și, dintr-o singură mișcare, îi zbură spada din mâini ca pe o năpârcă.

Acum Blint nu mai era furios, era pur și simplu turbat. Azoth nici nu văzu prima lovitură. Nici nu-și dădu seama când ajunsese din nou la podea. Ceva umed și lipicios îi bloca vederea.

Apoi lumea se pierdu în lovituri dure, repetate, lumină orbitoare și durere groaznică, răsuflarea iute, cu damf de usturoi, a maestrului Blint, țipete și bătăi într-o ușă care părea să se îndepărteze tot mai mult.

CAPITOLUL 15

Durzo se uita fix în berea brună acoperită de spumă, de parcă acolo ar fi găsit toate răspunsurile. Nu le găsea și trebuia să ia o hotărâre. Veselia obișnuită și veselia forțată a bordelului se învolburau în jurul lui, dar nimeni, bărbat sau femeie, nu-l deranja. Poate de teama Răzbunării de pe masă, scoasă din teacă. Poate de teama privirii lui.

„Să nu-i faci vreun rău!” urlase Azoth. Ca și cum Durzo ar fi fost oricând gata să omoare o fetiță de șapte ani. Ce credea băiatul ăsta că era, un monstru? Apoi își aminti că-l zvântase în bătaie, centimetru cu centimetru pe copilul care nu opunea nicio rezistență, lăsându-l inconștient, până când contele Drake spărsese ușa ca să-l oprească. Fusesse cât pe-aci să-l omoare pe conte, atât de tare își pierduse cumpătul. Îl pironise cu privirea – afurisit să fie contele Drake și ochii lui de sfânt.

Albastrul ăla incandescent. La dracu'! La dracu' cu toată magia. În fulgerul albastru al Răzbunării văzuse moartea speranței lui. Speranța începuse să-i moară odată cu moartea Vondei, iar albastrul ăla fusese ca o ușă care ți se trânteste în nas pentru totdeauna. Însemna că Azoth merită, iar Durzo nu. Magia îl părăsea pe Durzo, abandonându-l, de parcă toți anii ăștia fuseseră în van. Băiatul prelua de la el tot ce-l făcea deosebit. Lui Durzo Blint ce-i mai rămânea?

Cenușă. Cenușă și sânge, nimic altceva.

Deodată, până și spada îi păru o bătaie de joc. „Răzbunare? Să le dai oamenilor după faptă și răsplată? Dacă aș face asta, primul pedepsit aș fi eu, mi-aș îndesa spada pe gât.”

Doar la moartea Vondei mai fusese atât de aproape de nebunie, în urmă cu patru luni și șase zile. Oftând, clătină halba, dar nu sorbi din ea. Avea destul timp. După ce lua hotărârea, trebuia să bea. Nu o halbă, ci douăsprezece, indiferent de ce hotăra.

Băuse mult cu Vonda. Ceea ce o scotea din sărite pe sora ei. De fapt, relația în sine o scotea din sărite pe Mama K. Îi interzisese lui Durzo s-o mai vadă pe surioara ei nevinovată. Îi interzisese Vondei să-l mai vadă pe mătrășitor. Mama K, atât de deșteaptă în alte privințe, încurajase astfel mai mult decât orice relația lor. Înconjurat de femei ușoare, pe care fie că le plătea sau nu, surioara lui Gwinvere îl descumpănise, făcându-l să-și dorească să afle ce este virginitatea.

Aflase. Fusese dezamăgit, dar n-o arătase. Era, oricum, un semn de ipocrizie, fata avea și alte mistere. Vonda nu se purta întotdeauna frumos cu el, dar cel puțin nu-i știa de frică. Durzo nu credea că-l înțelegea îndeajuns ca să se teamă de el. Vonda părea că alunecă pe suprafața vieții, în timp ce alții plonjau în scursorile ei. Durzo fusese cel care n-o înțelesese și tocmai acest lucru îl fermecase.

Ar fi putut să nu spună nimănui despre legătura lor. Ar fi putut; cunoștea programul lui Gwinvere destul de bine ca s-o țină secret poate ani întregi. În pofida intuiției lui Gwinvere, Durzo știa cum să fie enigmatic. Dar, din păcate, se întâmplase altfel. Vonda se confesase surorii ei. Imediat, probabil, așa îi era firea. O mică indiscreție, fără să-i bănuiască urmările.

— Pune-i capăt acum, Durzo Blint, îi spusese Gwinvere cât se poate de calm. Fata asta te va distruge. Îmi iubesc sora, dar sunt obligată să te previn că de la ea ți se va trage sfârșitul.

Simple cuvinte. Cuvinte prin care Gwinvere încercase să-și impună voința. Ca de obicei. Cu toată puterea pe care o avea, o înfuria faptul că nu putea conduce viețile altora.

Desigur, Gwinvere avusese dreptate. Poate nu așa cum intenționase ea; Durzo încă mai credea că femeia încercase să-l manipuleze, ca de obicei. Însă Gwinvere avusese dreptate. Întotdeauna îl înțelesese mai bine decât ceilalți, la fel cum o înțelesese și el. Erau ca niște oglinzi unul pentru celălalt și, dacă lui Durzo i-ar fi plăcut vreodată ce vedea în oglindă, Gwinvere Kirena ar fi fost perechea perfectă pentru el.

„De ce mă gândesc la asta? E de domeniul trecutului. Totul s-a terminat.” Acum trebuia să aleagă: îl instruia pe băiat, în speranța că va scoate ceva din el, ori îl omora?

„Speranța.” Frumos. „Speranțele sunt minciunile pe care ni le spunem despre viitor.” Sperase și înainte. Îndrăznise să viseze la o altfel de viață, până când...

— Pari gânditor, Gaelan Foc-de-Stele, zise un bard ladeshian, așezându-se în fața lui Durzo fără să fie invitat.

— Mă gândesc pe cine să ucid. Mai spune-mi o dată așa și te pun în capul listei.

Omul zâmbi cu încrederea celui care știe că are dinții perfecți, ce nu fac decât să-i scoată în evidență trăsăturile frumoase. Un ladeshian vanitos de data asta. Pe toți Îngerii Noptii.

— Tot ce s-a întâmplat în ultimele luni ne-a făcut extrem de curioși.

— Tu și Societatea vă puteți duce la dracu', Aristarchos, spuse Durzo.

— Dacă ai avea nevoie de noi acolo, am sosi cât ai bate din palme. Dar eu cred că-ți place să fii în centrul atenției, *Durzo Blint*. Sau ești legat prin acest cod, al răzbunării? Ches-tiunea se dezbate la greu în Societatea noastră.

— Văd că vă ciondăniți din cauza acelorași probleme. Altceva mai bun n-aveți de făcut? Vorbiți de dimineață până seara. De ce nu faceți și ceva practic?

— Încercăm, Durzo. De fapt, asta-i și motivul pentru care sunt aici. Vreau să te ajut.

— Ce drăguț.

— Cred că ți-ar prii ajutorul câtorva prieteni. Nu-i așa că ai pierdut-o? Nu-i așa că te-a lăsat?

Durzo observă că-și răsuca din nou pumnalul pe degete. Nu ca să-l intimideze pe ladeshian – care, spre lauda lui, nu-i aruncă nici măcar o privire –, ci ca să-și ocupe mâinile cu ceva. Nu trebuia să se enerveze. Se opri.

— Uite de ce n-am fost prieten niciodată cu tine sau cu cei care au venit ca să discute cu mine, Aristarchos: nu știu dacă micul vostru cerc a fost interesat de mine sau doar de puterea mea. Cândva am fost aproape convins să vă împărtășesc câteva dintre tainele mele, dar mi-am dat seama că ceea ce împărtășesc unuia dintre voi, împărtășesc, de fapt, tuturor. Așa că, spune-mi, ce motiv aș avea să le dau dușmanilor mei o asemenea putere?

— Aici am ajuns? Atunci de ce nu ne spulberi de pe fața pământului, prietene? Ești cel mai potrivit pentru asta.

— Eu nu ucid fără motiv. Frica nu e de-ajuns ca să mă motiveze. Chiar dacă ți se pare greu de înțeles, să știi că pot avea puterea și fără s-o folosesc.

— Atunci ești mai capabil decât se tem mulți dintre noi. Înțeleg acum de ce-ai fost tu alesul, zise Aristarchos mângâindu-și bărbia. Ține minte ce-ți spun, Durzo Blint, adăugă el și se ridică. Sunt departe de casă și nu dispun de toate mijloacele pe care mi le-aș dori, dar dacă apelezi la mine, te voi ajuta cum pot. Din clipa în care crezi că ai un motiv întemeiat, nu trebuie să-mi mai dai vreo explicație. Rămas-bun.

Omul ieși din bordel zâmbind și făcând cu ochiul curvelor care păreau dezamăgite că pierd un client. Își purta farmecul ca pe o mască, remarcă Durzo.

„Măștile se schimbă, dar cei care le poartă rămân la fel, nu?” Durzo trăise atât de mult printre cei din pleava societății încât vedea răul peste tot. Știa că răul e acolo; fără doar și poate. Răul și întunericul se găseau și în inima lui Rimbold

Drake. Contele însă nu se conforma acelui întuneric. Nu. Contele – măcar el – se schimbase.

Teama nu-i de-ajuns ca să mă motiveze, spusese el – în timp ce se gândea să ucidă un copil. „Ce fel de monstru am devenit?”

Acum era prins ca într-o capcană. Fără putință de scăpare. Tocmai îl ucisese pe Corbin Fishill. Moartea lui fusese comandată de ceilalți din grupul Celor Nouă și de Shinga. Corbin condusese ghildele de parcă ar fi fost în Halidor, asmuțindu-le pe unele împotriva altora, încurajând războiul deschis între ele și fără să facă absolut nimic ca să pună capăt brutalității. Poate că halidoranii făceau asta din credința că așa se vor alege cei mai buni. Metoda dădea roade numai dacă voiau să apară indivizi precum Șobolanul. Ceea ce era departe de intențiile celor din Sa'kagé.

Mai rău de-atât, potrivit informațiilor, Corbin lucra pentru Halidor. Fapt care nu avea nicio scuză. Nu neapărat fiindcă acceptase să lucreze pentru Halidor, ci fiindcă nu le spusese și Celor Nouă. Loialitatea față de Sa'kagé înainte de toate.

Asasinatul fusese aprobat și fusese just, dar asta nu însemna că prietenii lui Corbin se împăcau cu ideea. Durzo mai ucisese membri ai Celor Nouă și înainte, dar întotdeauna avusese grijă să-și ascundă urmele. Azoth se foise ore întregi pe acolo, cu puțin înainte de asasinat și foarte mult după aceea. Știau destui că Durzo îl luase ucenic și puteau face legătura foarte ușor. Mai multă neglijență nici că se putea, vor spune ei. Semn că Durzo Blint își ieșise din mână.

Faptul că se număra printre cei mai buni făcea din el și o țintă. Orice semn de slăbiciune dădea speranțe mătrășitorilor din eșalonul doi că-i vor lua locul. Azoth n-avea de unde să știe toate astea. Nu știa atât de multe lucruri, mai ales că în fulgerul albastru al spadei Durzo își văzuse propria

moarte. Dacă-l lăsa în viață, moartea lui era aproape sigură. Mai curând sau mai târziu.

Iat-o, balanța divină. Socoteala divină. Pentru ca cineva să trăiască, altcineva trebuia să moară.

În cele din urmă, Durzo Blint luă hotărârea și începu să bea.

*

— Maestrul Blint n-a venit să mă vadă.

— Nu, spuse Mama K.

— Au trecut patru zile. Ai spus că nu mai e furios, zise Azoth încleștându-și mâinile.

Crezuse că Blint i le ciuntise, dar erau în regulă. Îl durea tot corpul, deci nu-și închipuisese doar că fusese bătut, dar mâinile îi scăpaseră tefere.

— Trei zile. Și să știi că nu e furios. Bea asta.

— Nu. Nu mai vreau. Mai mult rău îmi face.

Azoth regretă imediat cuvintele. Mama K înălță din sprâncene și-i aruncă o privire rece. Chiar și ghemuit sub păturile calde, într-un mic dormitor din casa ei, când îl pironea cu ochii ei de gheață, simțea cum îl trec toți fiorii.

— Copile, hai să-ți spun o poveste. Ai auzit vreodată de Șarpele din Haran?

Azoth clătină din cap.

— Șarpele ăsta are șapte capete și, cum îi tai unul, cum îi cresc alte două în loc.

— Zău? Chiar există așa ceva?

— Nu. În Haran i se spune Șarpele din Ladesh. E imaginar.

— Atunci de ce-mi vorbești despre el?

— Chiar te prefaci că nu-nțelegi?

Văzând că Azoth nu spune nimic, femeia continuă:

— Dacă mă lași să termin, ai să vezi că povestea e o analogie. Analogiile sunt minciuni spuse de oamenii mari.

— De ce?

Faptul că era imobilizat în pat, îl făcea și mai nerăbdător pe Azoth.

— De ce spune lumea minciuni? Fiindcă-i sunt de folos. Acum bea doftoria asta și ține-ți gura.

Azoth știa că întrecuse măsura și se abținu. Bău fiertura cu aromă de mentă și anason.

— În acest moment cei din Sa'kagé au propriul lor Șarpe din Haran. Îl știi pe Corbin Fishill?

Azoth înclină din cap. Corbin era un tânăr chipeș, impunător, care venea din când în când la Ja'laliel.

— Corbin a fost unul dintre Cei Nouă. El conducea ghildele.

— A fost? exclamă Azoth, aproape strigând.

Băiatul nu avea de unde să știe că Fishill era un om important, darămite că era atât de important.

— Durzo l-a omorât acum trei zile. Corbin nu numai că nu se pricepea să-i conducă pe cei mici – felul în care s-au măcelărit ghidele între ele este o mare prostie. Când căminele au fost închise, cei din Sa'kagé au profitat de ocazie ca să-și adune propria oaste. Corbin accepta sau încuraja războiul dintre ghilde ca să-i elimine pe cei născuți în sclavie. Pe deasupra, era și spion. Cei din Sa'kagé credeau că e spion ceuran, dar acum sunt siguri că primea bani din Halidor. Halidoranii îl plăteau cu aur ceuran – ca să nu-i dea de gol dacă era prins și să nu se apuce să-l cheltuiască imediat, atrăgând astfel atenția asupra lui. Acum că e mort, i-au umblat prin lucruri, dar din nefericire, n-au găsit nimic compromițător. Dacă era halidoran, era mai periculos decât am crezut noi, și Sa'kagé ar fi trebuit să-l tortureze până mărturisea. S-au gândit însă că e mai important doar să arate ce pățesc cei care li se pun în cale. Acum problema e și mai serioasă. Corbin e mort, dar cum s-a purtat el cu ghidele seamănă foarte mult cu felul în care își cresc copiii regii-vrăjitori ai

Halidorului. Cei mici sunt supuși unui regim extrem de sever, care-i ucide pe cei mai mulți, în ideea că rezistă doar cei mai buni. După părerea noastră, Corbin n-a avut timp să cultive loialitatea ghilldelor față de Halidor – pe copiii străzii nu-i prea interesează de unde le vine hrana –, dar faptul că Halidorul vrea să-i atragă pe tineri de partea lui ne spune că are planuri pe termen lung.

— De unde știți că n-a fost decât omul cel mai ușor de infiltrat în Sa'kagé?

— Nu știm, răspunse Mama K zâmbind. În clipa de față Halidorul poartă un război la granița de est și e departe de a avea sorți de izbândă. Dar Regele-zeu e renumit pentru grija cu care își planifică fiecare victorie, tocmai de aceea cred că va aștepta să treacă mai mulți ani până să pornească spre sud, pentru ca Cenaria să cadă la primul atac. Dacă va controla Sa'kagé, cucerirea orașului va fi floare la ureche. Dacă a reușit să-și plaseze un om atât de sus, problema noastră e că ar fi putut face la fel cu mulți alții. Celelalte capete ale șarpelui s-ar putea arăta oricând. Orice om, chipurile de încredere, ar putea lucra pentru Halidor.

— De ce e asta problema ta? întrebă Azoth.

— E și problema mea fiindcă fac parte dintre Cei Nouă. Sunt Stăpâna Plăcerilor.

Azoth rămase cu gura căscată. Știa dintotdeauna că cei din Sa'kagé erau periculoși, extrem de numeroși și intangibili. Apartenența Mamei K la această organizație nu i se părea nelalocul ei, toată lumea știa că fusese curvă și că acum era foarte bogată, dar niciodată nu-și închipuise așa ceva. Ca Stăpână a Plăcerilor, Mama K deținea controlul asupra a tot ce însemna prostituție în Cenaria. Toți cei care se ocupau cu negoțul plăcerilor răspundeau în fața ei.

— Pe lângă îndatoririle mai... obositoare, fetele mele trebuie să stea și cu urechile ciulite, continuă Mama K zâmbind. Nici nu-ți închipui cât de vorbăreți devin bărbații în fața a

ceea ce cred ei că sunt doar niște târfe proaste. Eu răspund de spionii organizației. Trebuie să știi ce face Halidorul. Dacă nu știi, nu știi nici cei din Sa'kagé și, dacă nici noi nu știm, atunci țara se duce de râpă. Crede-mă, nu vrem ca Garoth Ursuul să ne fie rege.

— De ce-mi spui toate astea? Eu sunt un nimeni, zise Azoth.

— Poate. Dar, după părerea mea, ești mai isteț decât crede Durzo. Și-ți spun toate astea fiindcă vrem să fii de partea noastră. Deunăzi ai făcut o mare prostie mergând de colo-colo – asta te-ar putea costa viața, și pe tine, și pe Durzo. Totuși, dacă ai fi știut ce se întâmplă, pun pariu că nu te-ai fi dus acolo. Ai făcut o greșală, însă Durzo n-ar fi trebuit să te bată fiindcă ai avut inițiativă. De fapt, sunt sigur că-i pare rău, deși mă îndoiesc că-și va cere scuze vreodată. Nu cred că-i stă în fire să se scuze. Nu cred că-i stă în fire să-și recunoască greșelile. Noi vrem să fii mai mult decât un ucenic, Azoth. Noi vrem să fii aliatul nostru. Ești pregătit pentru așa ceva?

Băiatul încuviință încet din cap.

— Ce trebuie să fac?

CAPITOLUL 16

— S-a întâmplat acum șapte sute de ani. Vremuri stăpânite de sânge și foc. Oamenii se întorceau împotriva vecinilor. Frații se ucideau între ei. Nevestele își părăseau bărbații, își lăsau pruncii din brațe ca să pună mâna pe arme. Regele Jorsin Alkestes stătea în balconul palatului regal din Hyril și privea la ceea ce făcuse și la cum dispăreau toate: Ținuturile Luminoase, un imperiu stăpânit de înțelepciune și dreptate, unde femeile puteau merge pe drumul regelui noaptea fără teama de a fi atacate, unde nimeni nu murea de foame fiindcă cei bogați își împărțeau avutul cu cei nevoiași. Jorsin privea și lacrimile i se rostogoleau pe fața bătută de soare, mâncată de vreme. Privea la tot ce se alesese de pământul și supușii lui.

Bardul ciupea corzile harpei în timp ce vorbea cu vocea joasă, cântând doar ici și colo pentru ca povestea să sune și mai dramatic.

— Hm, făcu Solon. „Fața bătută de soare.” Cam melodramatic. La noi barzii spun „față măslinie”. Iar în țara de origine a bardului cred că se spune „față oacheșă”. Chiar dacă Jorsin Alketes avea, probabil, obraji la fel de roșii ca și părul. Se pare că acum, dacă tot e mort, care mai de care și-l revendică.

— Tu ai vrut să-l ascultăm, zise Logan.

Tavanul hanului era jos, iar oamenii vorbeau încet între ei, cei mai mulți ignorându-l pe bardul ladeshian. Acesta

stătea în picioare pe o treaptă, sprijinit de perete, singura porțiune mai ridicată din sala mare. Era un bărbat solid, cu o voce puternică, frumoasă. Un bard ladeshian era o raritate, unde mai pui că era și chipeș, bine făcut și obișnuit să atragă atenția tuturor.

— Îmi place mult povestea asta, spuse Solon. Dar, ca să găsești grâul, trebuie să alegi neghina. Nădărduiam că ladeshianul o va interpreta altfel, se pare însă că a auzit-o de la un alitaeran de mâna a treia.

Azoth – „nu, Kyllar, mereu Kyllar, chiar și în gând tot Kyllar” – asculta liniștit. Logan îl invitase să vină cu ei, părănd mai nerăbdător să intre într-o tavernă „amărâtă” decât să-l vadă pe bard, chiar dacă era vorba de un ladeshian. Dacă asta înțelegea Logan prin tavernă „amărâtă”, era clar că aparținea altei lumi. Kyllar se simțea stingher chiar și aici. Cu numai o lună în urmă ar fi fost scos în șuturi dintr-un loc ca ăsta. La fel ca orice șobolan. Oare schimbarea se datora faptului că purta altfel de haine? Chiar dacă nu-i era foame – mâncase de *două* ori peste zi – servitoarea se și repezise să le pună ceva pe masă. Era nemaipomenit să fii tratat atât de bine, o parte din el însă nu privea deloc cu ochi buni ce se întâmpla în jur.

Adevărul era că nu-și putea permite să arate tot ce simțea fiindcă așa ceva i-ar fi stricat planurile. Invitația lui Logan era ca o ofertă de pace. Perceptorul lui – sau sfetnicul sau ce o fi fost insul ăsta rotofei, cu pielea măslinie – venise ca să se asigure că nu sar unul la gâtul celuilalt. Kyllar nu scosese o vorbă în trăsură, gândindu-se tot drumul cum s-o facă pe nobilul de la țară cu străinii ăștia. Nu se simțea deloc pregătit. Nu știa nici măcar ce nu trebuie să știe, dar, oricum, nu putea să tacă tot timpul. Mama K îi poruncise să se dea bine pe lângă Logan Gyre. Cei din Sa'kagé nu aveau pe nimeni aproape de el, iar băiatul ducelui putea deveni

o piesă importantă în marele joc. Dacă nu imediat, în doar câțiva ani, spusese ea.

Încercarea de a se împrieteni cu o persoană doar pentru a o spiona îl făcea să se simtă murdar. Desigur, așa își putea salva țara, deci era și în folosul lui Logan, dar Kyllar știa că doar se amăgește. Faptul că Logan îi era simpatic, îi îngreuna și mai mult situația. Simțea că i-ar fi fost mult mai ușor dacă se prefăcea că e prietenul cuiva pe care nu-l simpatiza.

Bardul povestea acum despre cât de frumoase fuseseră Ținuturile Luminoase și despre cum se destrăma imperiul lui Jorsin, în timp ce prietenii îl trădau, iar nebunia începea să-i stăpânească mintea.

— Povestea asta e un punct de referință a unei culturi, remarcă Solon.

— Poftim? făcu Logan tresărind.

Kyllar văzu că băiatul se holba la corsajul ce stătea să plesnească pe o servitoare aflată la două mese mai încolo, care așeza mai multe farfurii cu mâncare.

— Nu la puncte din alea mă refeream, spuse Solon sec.

Logan roși și deschise gura ca să se scuze într-un fel.

— Cum adică, nobile Tofusin? întrebă Kyllar fără să-l privească pe Logan, dar sperând că acesta aprecia că schimbase vorba.

— Păi, cred că știi cam ce s-a întâmplat în Alkestia, răspunse Solon.

Kyllar nu știa și se bucură când preceptorul începu să explice.

— Un mag tânăr, strălucit, construiește un imperiu, spunând că n-o face din setea de putere, ci pentru ca lumea să se poată împotrivi Stăpânului Iadului. Profeții din peste zece țări par să-i confirme temerile... Așadar, tânărul construiește imperiul. Urmează o bătălie pe viață și pe moarte cu hordele întunericului, creaturi de coșmar, dar, cu ajutorul magiei, Jorsin triumfă. Apoi lucrurile iau o întorsătură urâtă. Jorsin

nu mai are încredere în nimeni. Prietenilor le e frică de el; unii îl trădează, alimentându-i neîncrederea. Jorsin începe să creadă că nu l-a alungat pe Stăpânul Întunericului. De aici și până la nebunie, crimă, trădare și moarte nu mai e decât un pas – ca în toate poveștile bune... Povestea asta este interesantă din mai multe puncte de vedere. Mă gândesc în primul rând la cât de carismatic trebuie să fi fost Jorsin. A fost, probabil, unul dintre cei mai puternici magi, mai toate versiunile susțin asta. Mulți s-au strâns în jurul lui. Nu numai oșteni și oameni de rând, ci și nobili, oameni mari, s-au pus în slujba lui Jorsin Alkestes. Generali care și-au asmuțit oștile asupra lui, au sfârșit prin a vorbi cu el și a i se alătura – chiar dacă erau apărați de propriii magi împotriva oricăror vrăji... Un alt aspect interesant este felul în care reacționăm la astfel de povești. Asta am vrut să spun prin cuvântul reper. La momente diferite, în țări diferite, Jorsin este descris fie ca un personaj negativ, fie ca un erou tragic. Este fie teribil de arogant, fie un inocent, care are o misiune nobilă. La fel se vorbea despre el chiar și pe vremea lui, dar povestea pe care o ascultăm într-un moment sau altul pare să reflecte timpul pe care îl *trăim*.

— Și ce spune despre noi? întrebă Kyllar.

— Lasă-mă să ghicesc, interveni Logan. Atunci când regii sunt puternici, dar și despotici, Jorsin e descris ca fiind rău și hrăpăreț. Atunci când regii sunt slabi și meschini, Jorsin e nobil și imaculat. Așa se plâng oamenii de conducătorii lor fără să se teamă de consecințe. Jorsin poate semăna cu cineva din propria ta țară, dacă persoana respectivă e cea pe care ți-o dorești, sau cu cineva din altă țară, dacă persoana respectivă îți inspiră frică.

Solon se arată încântat.

— Într-adevăr, așa fac barzii tot timpul, fiindcă le place să creadă că sunt mai mult decât niște povestitori, spuse el râzând. Bine ar fi să-și spună povestea cum trebuie.

Între timp bardul își pierduse răbdarea. Nu scoase o vorbă când văzu că nimeni nu aplaudă la sfârșitul poveștii. Degetele îi rămaseră nemișcate, apoi începură o melodie exotică.

— Așadar, nimănui nu-i pasă de Jorsin în seara asta, zise el tare. Atunci aș putea să spun alte povești, care vă plac mai mult. „Darla ușuratică și cei treizeci de comandanți.” „Mary-cea-voioasă și plugarul.” „Cum le-a cucerit marele Will pe femeile ceurane...”

Kyllar nici măcar nu auzise de poveștile astea, spre deosebire de Solon, care spuse:

— Cred că e cazul să plecăm. Una e ca mama ta să creadă că te corup, Logan, și alta e chiar s-o fac.

Mușteriii deja ciuleau urechile, nerăbdători să audă despre ce era vorba în poveștile alea. Bardul se gândi câteva clipe și ridică privirea spre ei, fulgerându-i cu ochii lui căprui.

— Duceți-vă la dracu'!

Hangiul făcu ochii mari, mai să-i sară din cap. Semăna cu un cocostârc, avea mărul lui Adam mult prea mare și i se mișca tot timpul. Se repezi la bard, înainte ca spiritele să se înfierbânte.

— Ce te-a apucat? îl întrebă în șoaptă, dar furios la culme.

— Mă amuz. Fugi de-aici, piticule, răspunse bardul.

Hangiul simți cum mărul lui Adam i se ridică și coboară de mai multe ori.

— Dacă nu cânti ce vrea lumea, te arunc afară imediat și-ți ard și câteva pentru beleaua în care mă bagi, spuse el arătând spre reteveiul pe care-l purta la cingătoare. Ai înțeleș?

— Mă ameninți? întrebă bardul ciupind corzile tot mai repede, semn că tensiunea dintre ei creștea, și zâmbind batjocoritor.

— Ia-o cum vrei.

— Aha. Atunci am s-o iau ca pe o amenințare și-am să te ameninț și eu, replică bardul iuțind ritmul. Dacă te atingi de mine, să știi că intru în toate hanurile din cartierul ăsta și cânt pe gratis. Un bard de valoarea mea face toți banii, dar eu am să cânt pe gratis și n-am să sar niciun han. Am să-mi presar spectacolele cu anecdote amuzante despre cum mi s-a aplecat de la mâncarea ta, cât de urâte sunt servitoarele tale, cum te interesează mai mult bărbații decât femeile, cum îndoi berea cu apă și cât de pline de gândaci sunt paturile tale, cu două sau mai multe picioare. Până îmi trec vânătăile, nu mai vezi picior de mușteriu pe aici. Și-acum alege.

Hangiul rămase cu gura căscată. Apoi o închise și, fără să mai scoată vreun cuvânt, se întoarse în bucătărie.

Bardul începu să cânte la harpă o melodie stranie, tulburătoare.

— După Bătălia de pe Câmpiile Jaerane, Jorsin Alkestes a găsit un băiat. Părea cât se poate de obișnuit. Era fiu de nobil, dar ajunsese pe drumuri după ce familia îi fusese ucisă. Jorsin l-a luat cu el și copilul a devenit Ezra Făuritorul, poate cel mai Talentat mag din toate timpurile, și mâna dreaptă a lui Jorsin. Unii credeau că Jorsin e înnebunit după putere sau doar nebun, Ezra însă credea că Stăpânul Iadului bătea la poartă. Și, la fel ca Jorsin, credea că trebuie să acționeze într-un fel sau altul.

Mușteriii, puțini fiind cei care se prefăcuseră că nu urmăresc confruntarea bardului cu hangiul, începură să sporoiască din nou când văzură că bardul nu le spune nicio poveste deocheată. Curând, doar Kyllar, Logan și Solon mai ascultau, dar bardul părea că nu se sinchisește. Nici măcar nu se uita spre ei.

— Ezra a petrecut ultimii ani ai războiului născocind tot felul de obiecte magice, nemaivăzute până la el. *Curoch*, spada puterii. *Iures*, sceptrul legii. Capcane și gheme de foc pe care le puteau folosi chiar și oștenii fără Talent. Arme care

nu se rupeau sau nu trebuiau ascuțite. Ciocanele de război ale lui Oren Razin. O armură care putea absorbi vraja făcută împotriva ei. Ezra lucra neîncetat, zi și noapte. Dar, la un moment dat, a dispărut. Nu că ar fi plecat. Lumea știa exact unde e trupul lui. Dar Ezra nu răspundea când i se vorbea. Și nu mânca decât dacă i se vâra hrana în gură. Nici chiar Jorsin nu putea să-l trezească... O lună mai târziu, a deschis ochii și a spus: „Am găsit“. S-a dus imediat în atelier și s-a apucat de lucru. După încă o lună a ieșit de acolo. Nimeni nu știa ce făcuse, dar când a fost asediat Castelul Hyril, șapte dintre Bravii Însoțitori ai lui Jorsin au fost chemați în sala tronului... Șase dintre ei au ajuns eroi, Apărătorii Luminii. Primiseră *sa'kari*. Corvaer Blackwell a devenit Corvaer cel Roșu. Trace Arvagulania a intrat în sală ca o femeie formidabilă, cu o minte brici, dar scundă, urâtă și ignorată, și a ieșit ca Trace cea Albă. De Irene Blochwei a început să asculte întreaga pădure, iar Oren a căpătat forța pământului însuși. Shrad Marden a devenit stăpâna apei, capabilă să inunde un deșert sau să sece sângele oricărui bărbat. Eric Daadrul avea pielea din metal lichid și se putea transforma în orice armă voia, fără ca alte arme să aibă vreun efect asupra lui. Roșu, Alb, Albastru, Verde, Cafeniu și Argintiu, fiecare erou și-a luat locul cuvenit. Patru bărbați și două femei au ieșit din sala tronului pentru a intra în istorie. Ce s-a întâmplat cu cea de-a șaptea persoană?

Kyllar văzu cum Solon se încruntă și șoptește:

— N-a existat așa ceva.

Apoi bardul ridică privirea și ochii lui îi întâlnește pe cei ai lui Kyllar. Cântă și lumea se opri în loc.

Kyllar stătea în sala impunătoare, slab luminată, în locul în care Jorsin îi poruncise să aștepte. O poruncă ciudată, așa cum erau mai toate poruncile lui Jorsin în ultima vreme. Ciudată, dar eficientă. Sala tronului fusese construită în așa fel încât să-i pună la respect și pe prieteni și pe dușmani.

Pereții erau împodobiți cu sori strălucitori și stele numai din spade, o dovadă indirectă că Jorsin era atât de bogat și de puternic încât se folosea de săbii ca să-și înfrumusețeze pereții. Stâlpii de susținere erau suflați în foițe de aur, dar minunea cea mare erau pereții și tavanul, plini de magie, oricând gata să se acopere de tot ce voia Jorsin. El însuși născocise acea vrajă, ajutat numai de Ezra. De obicei pereții rămâneau din piatră simplă, iar tavanul doar dădea iluzia că e mult mai înalt decât în realitate, imagini perfecte care făceau ca stâlpii de susținere auriți să dispară în cer. Kyllar însă se ospătase aici când Jorsin îi uimise pe Delphini dându-le impresia că mănâncă în vârful Parnasului și altădată, când întreaga sală se prefăcuse într-un infern de gheață după ce Jorsin se înfuriase în fața ambasadurilor din Chantry. Dar acum sala era întunecată. Kyllar stătea în spate, în armura care încă mai strălucea prin locurile în care nu fusese îndoită și zgâriată în bătălia de ieri. Fără lumina torțelor, nu putea fi văzut de cei adunați în fața tronului. Îi cunoștea destul de bine: Shrad la un capăt, făcându-i plăcere să se creadă înstrăinat; chipeșul și gălăgiosul Cor, ca de obicei lângă Irene cea tăcută, femeia care cântărea cu atenție ce auzea; Oren, concentrat, și Eric, cu demnitatea eroului care răspunde de viețile altora de ani de zile.

Unii fuseseră rivalii lui, acum însă erau cu toții egali, majoritatea prieteni. Cei șase stăteau aliniați și se apropiară de tron în același timp.

Desigur, Jorsin coborâse de pe tron înainte de sosirea lor. Niciodată nu-i plăcuse să stea nemișcat și nici să se formalizeze cu cei în care avea încredere, mai ales acum, la vreme de război. Jorsin era un rege destoinic în timpul războiului, Kyllar spera că e la fel de destoinic și pe timp de pace. Era înalt, cu umerii lați, cu părul roșcat, ondulat, și ochii verzi. Ager la trup, era și mai ager la minte, mai puternic și deplin conștient de asta. Sora lui Kyllar îl credea „frumos de pică”.

Azi împăratul purta o coroană de aur subțire, preferata lui. Lui Jorsin îi plăcea să spună că nicio coroană nu trebuie să fie grea ca să-i amintească de îndatoririle lui. Era împodobită cu șase spade, una pentru fiecare dintre cele Șase Regate. Jorsin era îmbrăcat doar cu o cămașă de zale subțire, semn că azi nu se aștepta să meargă la luptă.

Împăratul Alkestes nu era bătrân, azi însă așa părea. În ultima lună magii tot șușotiseră despre o lucrare de care se ocupa Ezra, dar ieri Jorsin trecuse pe la el și toții magii din oraș se minunaseră. Chiar și Kyllar simțea că parcă îl învăluie ceva, senzație care nu-i dădea pace. Încolțise un mag cu întrebările, dar omul îi spusese doar că se lucra la o vrajă la care nici nu îndrăznea să se gândească. Și că Jorsin, probabil, se folosea și de Iures și de Curoch ca să-și sporească puterile. Era ceva nemaivăzut și nemaiauzit.

Ezra arăta și mai rău decât Jorsin, dacă se putea așa ceva. Întotdeauna fusese slab, acum însă era numai piele și os, abia atingându-se de mâncare în ultimele două luni. Jorsin spusese cândva că puterea lui față de cea a magilor era la fel ca puterea lui Ezra față de puterea lui. Ținând cont că Ezra avea doar 20 de ani, cuvintele lui Jorsin băgaseră frica în mulți dintre cei care nu vedeau cu ochi buni puterea împăratului – desigur, Jorsin poate doar glumise, ca să-i înspăimânte. În ciuda istovirii evidente, ochii lui Ezra aveau același neastâmpăr. Se mișca de parcă în orice clipă ar fi putut să leșine sau să facă o săritură.

Cei șase ingenuncheară în fața împăratului.

— Ridicați-vă, porunci Jorsin. Apărătorii mei, prieteni, mi se umple inima de mândrie. Deși disprețuiesc focurile războiului și ciocanele lipsurilor care v-au călit, nici nu vă închipuiți cât de mult mă bucur că din aceste locuri au apărut niște caractere oțelite ca ale voastre.

Jorsin era pur și simplu nepriceput în privința jocurilor de cuvinte, chiar și atunci când nu încerca să aibă haz.

— Sunteți cei mai mari eroi dintre Bravii Însoțitori. Sunteți tot ce pot avea mai bun Ținuturile Luminoase, pavăza lor.

Kyllar simți cum îl roade invidia. Toți erau eroi, bărbați și femei, iar el se crezuse egalul lor. Luptase alături de ei, uneori îi condusesese în luptă. *Trayethell*, reprezentat de una dintre spadele din coroana lui Jorsin, îi era destinat lui – asta dacă se întâmpla să câștige războiul. Se crezuse egalul lor și acum se întreba cu ce-i greșise împăratului ca să fie umilit în fața celor atât de lăudați.

— Astăzi vrem să vă onorăm și să vă încredințăm o nouă misiune. Vă vom da mai multă putere ca să ne îndepliniți scopurile și vă vom pune într-o primejdie și mai mare decât sunteți acum. Acceptați această misiune?

— Da, răspunseră toți.

— Aveți întrebări?

— De ce și eu, Maiestate? întrebă Oren Razin.

Kyllar tresări. Dintre toți bărbații și femeile de acolo, Oren merita mai mult decât oricare să fie numit erou.

— Voi îndeplini tot ce-mi veți cere, dar mă întreb dacă nu cumva Ahilles ar fi mai bun în locul meu.

Kyllar se simți dezorientat pentru o clipă. Parcă-i fugea pământul de sub picioare, era ca un dop de plută care sălta pe valuri. Ahilles? Țsta era numele *lui*. „Numele lui? Da, desigur. Sigur că era numele lui. Doar nu-l chema altfel.”

Câțiva dintre ceilalți încuviințară din cap, oferindu-se să-și schimbe locul cu el, deși nu-l vedeau de acolo. Lui Kyllar i se împăienjeniră ochii de lacrimi și încercă să-și dea seama care dintre ei se oferise, nu care tăcuse.

— Depart de noi gândul de a știrbi onoarea lui Ahilles Thorne, dar aceasta este o misiune pentru care el nu este potrivit. Vedeți voi, sa'kari își aleg singuri stăpânii. Iar acum v-au ales pe voi.

Sa'kari? Adică cele mai prețioase dintre pietrele prețioase ale schimbării, pietrele prețioase ale celei mai de seamă metamorfoze.

— Suntem la ananghie, continuă Jorsin. Tirzula are un Telling și, dacă nu vă legați de acești sa'kari, Ținuturile Luminoase vor cădea în mâna dușmanilor. Și noi odată cu ele.

În timp ce vorbea, din tavan începu să coboare o masă rotundă, din piatră, care se învârtea încet. Era groasă de peste o jumătate de metru, avea pe puțin trei metri în diametru și era ținută în aer doar de magia lui Ezra. Chiar dacă era cenușiu la față de oboseală, tânărul nici măcar nu se uita cum coboară masa uriașă; nu era niciun efort pentru el să o coboare din aer.

Eroii se răsfirară și se postară în jurul mesei goale. Ezra puse o mână pe masă și, unul după altul, șase globuri colorate i se desprinseră de pe degete, se solidificară și se rostogoliră pe masă, oprindu-se în fața fiecărui erou.

— Crestați-vă palma și puneți-o pe sa'kariul din fața voastră, zise el.

Shrad se creștă primul, cu o privire disprețuitoare. Când sângele îi picură pe sa'kariul albastru, globul deveni incandescent. Sângele păru că e absorbit de glob chiar în clipa în care se strecură în el, dilatându-se la lumină. Deasupra sa'kariului pâlpâiră mai multe rune, dar Ahilles era prea departe ca să le vadă. Deși mâna lui Shrad era la cincisprezece centimetri deasupra sa'kariului, în clipa următoare piatra sări de pe masă și i se lipi de palmă. Shrad se dădu înapoi, clătinându-se pe picioare, și își scutură mâna ca să scape de el, dar sa'kariul nu cedă. Arăta ca o stea albastră legată de mâna lui. Shrad continuă să-și scuture mâna, țipând, până când steaua în sfârșit dispăru.

Rămase gâfâind, simțind că nu mai are aer, încovoiat. Dar viu. Cât se poate de viu.

Ceilalți cinci își crestară și ei palmele. Lumina țâșni pe rând din fiecare. Era prea intensă, orbitoare chiar. Ahilles ridică o mână și nu-i veni să creadă că lumina îi trecu prin palmă.

Apoi dispăru. Ahilles auzi răsuflarea întretăiată a celor șase și, când Ezra aprinse din nou lămpile din sală, văzu nerăbdarea de pe chipul lui și al împăratului.

Trace Arvagulania înțelese prima, desigur. Întinse o mână și lumina albă sări din ea, de astă dată mai ușor. Trecu peste brațele și picioarele ei ca o pânză de lumină și vânt, pomind de jos și învolburându-se în sus, despletindu-i părul lung, alb-auriu. „Păr alb-auriu?”

Femeia izbucni în râs, dar până și râsul îi era schimbat. Suna precum un dans al îngerilor. Era mlădioasă, minunată, prea înaltă pentru veșmintele ei vechi, care acum îi erau largi unde o strânseseră și strâmte unde îi fuseseră largi.

Apoi lumina țâșni din fiecare, pe rând. Fiecare împrumută ceva din natura pietrei prețioase. Părul lui Corvaer deveni roșu, iar focul trecu peste metalul roșu care-i făcea pielea să strălucească precum vopseaua, și se mișcă odată cu el, moale ca bumbacul. Flori se împletiră în părul Irenei. Femeia ridică un braț și în clipa următoare din el țâșniră ghimpi, ca un scut viu. Oren întotdeauna fusese solid, acum însă părea uriaș, cu o gravitate neatinsă vreodată. Parcă ar fi cântărit cinci mii de kilograme. Își încleștă pumnii și, preț de o clipă, pielea îi deveni de granit. Shrad avea pielea albastră; apa se completa cu focul lui Corvaer, în magie ca și în viață. Eric Daadrul era îmbrăcat într-un metal care-i scotea în evidență fiecare mușchi încordat, pumnalele, spadele, securile și buzduganele prinzând formă și topindu-se în mâinile lui.

Încet, fiecare renunță la putere. Sa'kariul lui Trace deveni un colier de platină albă în jurul gâtului ei. Sa'kariul lui Oren deveni o brățară cafenie în jurul unui biceps. Ceilalți îi păstrară la rândul lor, purtându-i în fel și chip.

— Voi sunteți Apărătorii Luminii, spuse Jorsin. Gândiți-vă la această zi și învățați tot ce puteți din noile voastre puteri. Măine vom lupta din nou.

Îngenuncheară în fața lui, după care fiecare îl salută pe Ezra. Chiar și Shrad îl salută, fără vreo urmă de sarcasm. Apoi plecară.

— Ahilles, apropie-te, spuse Jorsin.

Ahilles se supuse, sub privirile lui Jorsin și Ezra. Se înclină în fața împăratului.

— Ești furios, prietene? Invidios? Întrebă Jorsin.

— Am prea mare încredere în Alteța Voastră ca să fiu furios, se auzi Ahilles spunând. Niciodată nu ați greșit în a-i pune pe toți cei care vă slujesc în locul care li se cuvine...

— Cu o singură excepție, îl întrerupse Jorsin, mijindu-și ochii verzi. Nu te întrebi dacă nu cumva aceasta e cea de-a doua greșeală a mea? Oren a avut curajul să mi-o spună în față.

— Sunt invidios, recunosc Ahilles. Dar nu vreau să vă pun cuvântul la îndoială.

— N-am făcut o greșeală, prietene. Și n-am vrut să te jignesc – cel puțin nu fără să știu care pot fi urmările. Mulți dintre supușii mei vor pune întrebarea pe care mi-a pus-o Oren, mai ales în zilele întunecate care vor veni. Îmi dau din ce în ce mai mult seama de limitele profeției. Ca și de limitele mele.

Jorsin se așeză pe tron, cu fața lividă de oboseală, lipsit de vitalitatea lui obișnuită, lăsându-se greoi, de parcă și-ar fi pierdut voința de a se mai mișca vreodată.

— Am o misiune și pentru tine, Ahilles. O misiune despre care unii ar spune că ar fi sub demnitatea ta. Dar tu ești singura piesă de valoare cu care mai pot juca. Misiunea asta însă te va costa ceva. Te va costa mult...

— Kyllar!

— Poftim?

Kyllar tresări, ochii lui refuzând să se concentreze asupra sălii mari a hanului, refuzând să vadă fețele necunoscute din jur, dar oprindu-se în cele din urmă asupra lui Logan.

— Trebuie să mergem. Hai, Kyllar, revino printre cei vii.

Kyllar clipi de câteva ori și încercă să-și dea seama ce se întâmplase cu el.

— Am adormit?

— Cam așa ceva, răspunse Logan. Să mergem.

Kyllar se ridică și-l urmă pe Logan afară din han. Pe drum întoarse capul spre bard. Omul cânta în continuare la harpă fixându-l cu privirea.

CAPITOLUL 17

— Stăpâne, ai auzit de Jorsin Alkestes?

Durzo nici măcar nu ridică ochii de pe calcinator, doar mări flacăra de sub vasul de cupru.

— Bineînțeles. Este un erou de poveste. Dă-mi ăla.

Kyllar scoase o retortă de sub tuburile șerpuitoare ale alambicului și i-l dădu. Durzo turnă amestecul gros, albastru, peste calcinator. Preț de o clipă amestecul rămase nemışcat. Apoi începură să se formeze bule mici și, în scurt timp, dădu în clocot.

— Ai auzit și de Ahilles Thorne? întrebă Kyllar.

— Adu găleata, băiete.

Kyllar înșfăcă găleata de lături și o aduse la masă.

— Numele mi-e cunoscut. Mi se pare că l-a trădat pe Alkestes. A fugit de pe câmpul de luptă înainte de marea confruntare.

Lui Kyllar nu-i plăcu ce aude și privi încruntat spre calcinator. Amestecul albastru se prefăcuse în pudră. Durzo ridică vasul de cupru de pe foc cu o mânășă de lână groasă și turnă pudra în găleată. Luă alt vas de cupru, turnă o parte din amestecul albastru în el și-l agăță deasupra flăcărilor, după care lăsă primul vas să se răcească.

— Ești sigur? întrebă Kyllar.

Tot nu înțelegea ce se întâmplase la han. Era prima oară când ascultase un bard și auzise adeseori că orice poveste bună are ceva magic în ea, dar crezuse că e doar o figură de stil. Acolo, la han, i se păruse că el însuși făcuse parte din poveste.

— Sigur? repetă Blint cu dispreț. S-a întâmplat cu sute de ani în urmă. Eu nu sunt sigur de ce-au făcut nobilii aici acum șapte ani, când au pus capăt sclaviei. Cum să fii sigur de ce s-a întâmplat cu sute de ani în urmă? Du găleata la porc.

Kyllar luă găleata și o duse porcului pe care maestrul Blint îl cumpărase pentru experimente.

— Dar de ce întrebi?

Kyllar lăsă găleata în țarcul porcului.

— Am fost cu Logan la un han și un bard ladeshian a spus povestea lui Ahilles și a unor pietre prețioase numite sa'kari. Pietrele prețioase ale celei mai mari schimbări, cam așa ceva. Toți eroii erau acolo, a fost ca un vis. Le-am și uitat numele. Fiecare își primea sa'kariul, iar eu îi urmăream de departe, din umbră. Și-i pizmuiam fiindcă nu primeam și eu unul.

Durzo rămase cu gura căscată și ochii pironiți asupra lui, dar Kyllar nici nu băgă de seamă. Încerca să-și amintească – totul fusese atât de clar, iar acum îi dispărea din memorie, în ciuda eforturilor lui de a se agăța de fiecare amănunt.

— Pe urmă Jorsin le-a spus să plece, după ce fiecare s-a legat de sa'kariul lui, și m-a chemat în fața lui. Voia să-mi dea o misiune...

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Blint aproape șoptit.

— M-a trezit Logan. A spus că adormisem. Crezi că înseamnă ceva?

Se auzi un fâșâit și, când se întoarse, Kyllar văzu cum țâșnește flacăra din vasul de cupru din spatele maestrului Blint. Flacăra dispăru numaidecât. Blint luase repede vasul și îl pusese – nu îl răsturnase – pe masă. Acum ieșea fum din el și din ceea ce ar fi trebuit să fie o pulbere albastră rămăsese numai o crustă neagră. O crustă neagră pe care Kyllar era sigur că foarte curând va trebui s-o răzuiască până când vasul va străluci.

— M-ai ținut de vorbă! zise Blint. Vezi? Ai rămas prizonier în trecut și n-ai mai fost de niciun folos în prezent. Hai, să vedem dacă porcul ăla urât mirositor mai e în viață. Pe urmă va trebui să ne ocupăm de părul tău.

Porcul nu mai era în viață și, după câtă otravă înghițise, nu mai putea fi mâncat, prin urmare Kyllar petrecu o jumătate de zi tranșându-l și îngropând fiecare părticică din el. Apoi maestrul Blint îi spuse să se dezbrace până la brâu și să-și frece părul cu o pastă cu miros înțepător. Pasta îi ardea scalpul, dar Blint îl sili să rămână așa timp de o oră. Când, în sfârșit, își clăti părul, Blint îi puse o oglindă în față și Kyllar aproape că nu se recunoscuse. Acum avea părul blond spre alb.

— Noroc că ești tânăr, altfel ar fi trebuit să-ți dau și pe sprâncene, zise Blint. Acum îmbracă-te. În hainele lui Azoth.

— Merg cu tine? Într-o misiune?

— Îmbracă-te!

*

— Înțeleg de ce „tuberculoza aparentă” costă 900. Și sunt sigur că-ți trebuie mai multe doze de otravă ca să dai impresia că asta-i boala și nu alta, spuse nobilul. Dar 1 500 pentru o sinucidere aparentă? E absurd. Înjunghie victima și pune-i cuțitul în mână.

— Ce-ar fi s-o luăm de la capăt? propuse maestrul Blint, calm. Dumneata vorbești știind că eu sunt cel mai bun mătrășitor din oraș, iar eu vorbesc știind că s-ar putea să accept să-i fac felul cuiva.

Tensiunea creștea în odaia de la etaj a hanului. Barbă-căruntă, cum îl poreclise Azoth, nu se arătă deloc mulțumit, dar trase adânc aer în piept, își trecu o mână prin părul cărunt și întrebă:

— De unde până unde 1 500 de galbeni, pentru o sinucidere care nu-i sinucidere?

— E nevoie de luni de zile ca să înscenezi o sinucidere, răspunse maestrul Blint. Depinde de cum e victima. Dacă e melancolică, termenul poate fi scurtat la șase săptămâni. Dacă a mai încercat să se sinucidă, poate fi doar o săptămână. Găsesc eu cum să ajung la ea ca să-i dau niște fierturi. Victima devine din ce în ce mai deprimată, se retrage în sine, devine bănuitoare. Simptomele se agravează treptat. Apoi s-ar putea ca un animal de companie să moară. Victima e deja ursuză și neîncrezătoare și foarte curând începe să-și verse furia pe prietenii. Prietenii care o vizitează – cel puțin cei invitați la masă – o suportă din ce în ce mai greu. Ajung să se certe cu victima. N-o mai vizitează. Uneori victima scrie un bilet de adio. Alteori chiar se sinucide, deși eu o urmăresc îndeaproape ca să mă asigur că folosește o metodă eficientă, care să aibă efectul dorit. Dacă am destul timp la dispoziție, toată lumea crede că e vorba de sinucidere. Deseori familia însăși ascunde detaliile și acoperă puținele urme care rămân.

— Pe toți zeii, chiar e posibil așa ceva? exclamă Barbă-căruntă.

— Posibil? Bineînțeles. Greu? Foarte. E nevoie de un număr extrem de mare de otrăvuri amestecate cu grijă – știi că oamenii reacționează în mod diferit la otrăvuri? – și foarte mult timp. Dacă e nevoie de un bilet fals, sunt analizate și corespondența și jurnalele victimei, de aia nu numai scrisul de mână, ci și stilul și preferința pentru anumite cuvinte trebuie să coincidă, zise Durzo rânjind. Asasinatul e o artă, domnul meu, iar eu sunt cel mai înzestrat artist din oraș.

— Câți oameni ai ucis până acum? întrebă Barbă-căruntă.

— E de-ajuns dacă știi că sunt mereu ocupat.

Omul își scărpină barba și continuă să privească nota de plată pe care i-o dăduse maestrul Blint, evident descumpănit.

— Pot să te întreb despre alții, maestre Blint? Întrebă el, deodată plin de respect.

— Prefer să mă întrebi numai despre cei cărora le vrei moartea.

— De ce?

— Pentru mine, secretele sunt sacre. Prin urmare, nu vreau să discut despre metodele mele. Și, ca să fiu cinstit, cu cât știu mai mult cei care mă angajează, cu atât se tem mai mult. Cu ceva timp în urmă am avut un client care se mândrea foarte mult cu felul în care era apărat. M-a întrebat cum aș face ca să-l omor. M-a enervat atât de tare, încât i-am spus. După aia a încercat să angajeze un mătrășitor ca să mă omoare, dar toți profesioniștii din Cenaria l-au refuzat. Până la urmă a angajat un amator.

— Cu alte cuvinte, te crezi o legendă, zise Barbă-căruntă, ciupindu-se de fața uscată.

Azoth se întrebă cine era Barbă-căruntă. Bineînțeles că Durzo Blint e o legendă! Cine l-ar angaja dacă n-ar ști atâta lucru? În același timp, auzind cum maestrul Blint vorbește despre meseria lui cu un nobil – cu un nobil precum contele Drake – i se părea cât se poate de ciudat. Ca și cum cele două lumi ale lui Azoth erau presate una într-alta. Simțea, ca și nobilul, amestecul de teamă și venerație.

În ghilda lui, Durzo Blint fusese o legendă fiindcă era puternic și oamenilor le era frică de el, fiindcă nu avea teamă de nimeni. Asta îl și atrăsese pe Azoth. Dar nobilul din fața lui era respectuos din alte motive. Pentru el, Durzo Blint era o creatură a nopții. Era omul care putea distruge acele lucruri pe care Barbă-căruntă le îndrăgea atât de mult, care punea în pericol tot ceea ce crezuse el că e mai sigur. Blint nu arăta că s-ar teme de ceva, dimpotrivă, arăta doar dezgustat.

— N-ai înțeles. N-am vrut să spun că bag groaza în toți mătrășitorii din oraș, explică maestrul Blint cu zâmbetul pe buze. Adevărul e că noi, profesioniștii, chiar dacă nu suntem

prieteni la toartă, ținem totuși legătura. Suntem colegi, unii chiar în relații amicale. Cel de-al doilea mătrășitor la care a apelat a fost Wrable Cicatrice...

— Am auzit de el, spuse nobilul. Se pare că e al doilea după dumneata.

— Și prieten cu mine. El mi-a spus ce voia clientul cu pricina. După asta... dacă o metaforă militară ți se pare mai potrivită, generale – a fost ca și cum ai încerca să ataci un oraș care se așteaptă la așa ceva în comparație cu un oraș care habar n-are ce-l așteaptă. În primul caz s-ar putea ca atacul să reușească, în cel de-al doilea e sinucidere curată.

— Înțeleg, zise generalul, se opri o clipă, aparent surprins că maestrul Blint știe cu cine are de-a face, și continuă zâmbind larg: Văd că ești și un tactician priceput.

— Cum așa?

— De când ai început să spui povestea asta nu cred că s-au oferit prea mulți să-ți ia capul.

Maestrul Blint zâmbi larg. Iată doi bărbați, își dădu Azoth seama, care se înțeleg.

— Nici măcar unul. Orice general capabil știe că diplomația e o prelungire a războiului.

— Noi spunem că războiul e o prelungire a diplomației. Dar pot fi de acord și cu interpretarea dumatăle... Odată eram copleșit de Lae'knaught și silit să rezist pe poziții timp de două zile, în așteptarea întăririlor. Aveam câțiva prizonieri pe care i-am plasat aproape de dușmani, spunându-le celor care-i păzeau că vom primi întăriri în zorii zilei. În timpul luptei, prizonierii au fost eliberați și imediat le-au dat vestea comandanților. Oastea celor din Lae'knaught și-a pierdut curajul și a încetat atacul, dând astfel răgaz trupelor noi să ni se alăture. Astfel, diplomația ne-a salvat viața. Ceea ce ne aduce din nou la problema noastră. Am nevoie de un tip de diplomație care nu e pe lista dumatăle.

— Sunt sigur că putem ajunge la un compromis.

— Mă tem că n-am fost foarte sincer cu dumneata, maestre Blint, spuse generalul Brant Agon. Mă aflu aici în numele regelui.

Fața maestrului Blint deveni impenetrabilă.

— Înțeleg că, spunându-ți acest lucru, s-ar putea să-l pierdem pe cel de la care avem numele dumitale. Regele însă consideră că merită să riște două vieți, a contactului nostru, și a unuia dintre miniștri – adică a mea.

— Sper că n-ai făcut prostia să înconjori hanul cu oșteni? zise maestrul Blint.

— Nici pomeneală de așa ceva. Am venit singur.

— Atunci ai făcut cel puțin o alegere înțeleaptă azi.

— Am făcut două. Te-am ales pe dumneata, maestre Blint. Și am preferat să-ți vorbesc pe față, fapt pe care sper să-l apreciezi...

— După cum știi, deși bogat, regele nu e puternic nici din punct de vedere politic, nici militar. Un adevăr amar, dar nu și o noutate. Regii noștri sunt slabi de o sută de ani. Aleine Gunder vrea să schimbe asta. Dar, pe lângă luptele interne despre care, fără îndoială, știi mai multe decât bănuiesc eu, regele a aflat de curând despre câteva planuri perfide prin care se urmărește furtul unor sume mari de bani nu numai din vistierie, ci – printr-o sumedenie de stratageme – de la aproape fiecare nobil din țară. Intenția fiind, după părerea noastră, ca Cenaria să devină atât de împovărată încât să nu-și mai poată permite să întrețină o oaste.

— Cu alte cuvinte, se fură o întreagă avere fără ca cineva să aibă habar.

— Ministrul de finanțe are habar – el e cel care a pus la cale totul. Nimeni altcineva. Stratagemele sunt aproape geniale. Planul se întinde pe o perioadă de șase-șapte ani – poate și mai mult. A început prin plasarea unor persoane în poziții-cheie din care încă n-au început să acționeze. Povestea e mult mai complicată, dar nu e nevoie s-o știi pe toată.

— Dar ce trebuie să știu? întrebă Blint cu ochii închiși.

— Te-am studiat atent, maestre Blint. Deși informațiile despre dumneata sunt greu de obținut. Toată lumea știe că Sa'kagé are o mare putere aici. Cei din afara țării știu și ei. Halidorul știe... Regele vrea să-ți dea mai multe misiuni, de-a lungul mai multor ani. Unele vor presupune un simplu asasinat, altele plasarea unor informații, în timp ce în alte cazuri nu va trebui să ucizi pe nimeni, doar să fii văzut în anumite locuri. Regele Ursuul trebuie să creadă că toți cei din Sa'kagé sunt aliați cu noi.

— Adică vreți să devin agent guvernamental.

— Nu... chiar.

— Presupun că mă veți ierta pentru tot ce-am făcut până acum.

— Am fost împuternicit să-ți fac o astfel de ofertă.

Maestrul Blint se ridică în picioare, râzând.

— Nu, generale. Rămas-bun.

— Mă tem că nu pot accepta un refuz. Regele a interzis așa ceva.

— Sper că nu e o amenințare cu moartea.

— Nu, răspunse generalul și se întoarse, uitându-se la Azoth. Dacă e să omorâm pe cineva, îl omorâm pe băiat.

CAPITOLUL 18

Maestrul Blint ridică din umeri.

— Și ce dacă?

— O vom omorî și pe iubita ta. O cheamă Vonda, nu?

— Din partea mea n-aveți decât s-o omorâți pe cățeaua aia. Dar s-ar putea să nu vă fie chiar atât de ușor, dat fiind că e moartă de patru luni.

Generalul nu făcu nici măcar o pauză.

— Și o vom omorî pe așa-zisa „Mama” Kirena, care pare a fi singurul prieten care ți-a rămas. Apoi te vom aranja și pe tine. Eu nu vreau să se întâmple toate astea, dar așa sună oferta regelui.

— Faceți două greșeli. Prima, credeți că pun mai mare preț pe viața altora decât pe a mea. Când știți cu ce mă ocup, cum puteți face o asemenea greșeală? A doua, credeți că pun preț pe viața mea.

— Te rog să mă înțelegi. Așa am primit ordin. Aș prefera să n-am de-a face cu dumneata. Cred că e sub demnitatea unui rege să angajeze criminali. Cred că e o chestie imorală și nesăbuită să ți se vâre bani în buzunar în loc să ți se pună cătușe la mâini. Pentru mine ești un individ dezgustător. O epavă umană care nu știu dacă mai are ceva în comun cu omul care ai fost cândva. Dar regele a hotărât că avem nevoie de dumneata. Eu sunt militar. Am fost trimis să te conving și nu-mi place să dau greș.

— Faceți și o gafă de ordin tactic, prietene, spuse maestrul Blint. Chiar dacă regele îmi omoară ucenicul, chiar

dacă mă omoară și pe mine, sigur e că va pierde un general. Trebuie să recunoști că nu câștigi nimic din asta.

— Nu cred că regele îmi va deplânge prea mult moartea.

— A, deci ți-ai dat seama! E prima dată când dai ochii cu mine, Brant Agon, dar să știi că eu te-am mai văzut.

Generalul privi nedumerit.

— Da? La fel și jumătate din cerșetorii orașului.

— Nevasta tot pe jumătatea dumitale de pat doarme? E frumos, dar cam incomod, nu crezi? Poartă tot cămașa aia de noapte amărâtă, cu tivul brodat cu margarete?

Generalul Agon înțepeni.

— Zici că te dezgust? Întrebă Durzo. Îmi datorezi viața!

— Poftim?

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce ai fost promovat în loc să primești un cuțit în spate?

După căutătura lui, chiar și Azoth își dădu seama că generalul își pusese această întrebare.

— Am fost acasă la dumneata în noaptea în care a murit regele Davin, când te-ai întâlnit cu Regnus Gyre. Pe el îl aștepta moartea, pe dumneata altceva, mult mai rău, dar am schimbat totul. Te-am salvat. Am salvat-o și pe nevasta dumitale. Nu mă aștept la recunoștință, generale, dar vreau să mă respecti!

Generalul Agon se făcu cenușiu la față și îngăimă:

— Dumneata... dumneata i-ai spus lui Aleine că prețul meu e promovarea. Iar el a crezut că mă cumpără.

Azoth îl văzu cum cade pe gânduri analizând toate comentariile pe care trebuie să le fi auzit în ultimele patru luni, simțindu-se tot mai rău.

— De ce?

— Dumneata ești generalul acoperit de glorie, bătrânul erou de război. Dumneata trebuie să-mi spui, replică Durzo surâzând batjocoritor.

— Fiindcă am primit comanda armatei, dușmanii celor din Sa'kagé s-au dezbinat și regele a fost împiedicat să numească un om de încredere. Nemernicilor, v-ați infiltrat peste tot!

— Eu? Nicidecum. Eu sunt doar un mercenar. Și o epavă umană.

Deși era tot cenușiu la față, generalul se ținea la fel de drept.

— Să știi că... m-ai pus pe gânduri, maestre Blint. Deși tot mai cred că ar trebui să fii spânzurat pentru crimele comise, îmi dau seama că te-am dezonorat, cum m-am dezonorat și pe mine, cu vorbe nesăbuite. Dar scuzele mele nu influențează cu nimic hotărârea regelui de a-l sluji. Așa cum ai făcut atunci când ai venit să-mi iei viața. Eu...

— Ieși de-aici. Numaidecât. Dacă-ți retragi amenințările, mai aștept câteva minute.

Generalul se ridică în picioare și, privindu-l pe maestrul Blint cu precauție, se îndreptă spre ușă. O deschise și rămase cu ochii pe asasin până o închise. Azoth îl auzi cum se îndepărtează pe hol.

Maestrul Blint fixă ușa cu privirea și se ridică de la masă. În loc să se relaxeze, acum că generalul părăsise încăperea, simți cum se încordează, gata de orice. Arăta ca o mangustă care așteaptă să se repeadă asupra unui șarpe.

— Azoth, dă-te din dreptul ușii. Stai lângă fereastră.

Azoth nu șovăi nici măcar o secundă. Învățase lecția bine. Nu trebuia să înțeleagă; trebuia doar să se supună.

Auzi cum cineva se împiedică pe trepte și înjură. Se apropie de fereastră și se uită la maestrul Blint, dar fața ciupită de vărsat a stăpânului nu trăda nimic.

— Ești bine, Azoth? întrebă Blint fără să-l privească. Pari cam agitat.

— N-am nimic, răspunse Azoth. Avea un nod în stomac din cauza emoțiilor, dar nu se simțea rău.

Ușa se trânti de perete și generalul Agon dădu buzna în odaie cu spada trasă.

— Ce-ai făcut? urlă el.

Îl lăsară genunchii și se rezemă de tocul ușii ca să nu cadă. Maestrul Blint nu răspunse. Generalul clipi de câteva ori și încercă să se îndrepte de spate, dar o crampă la stomac îl făcu să se îndoiaie la loc. După ce spasmul trecu, reuși să îngaime:

— Cum?

— Am pus otravă pe mânerul ușii. Ți-a pătruns prin piele.

— Dar dacă am fi căzut la învoială...

— Ți-aș fi deschis ușa. Dacă ai fi purtat mănuși, aveam un plan de rezervă. Acum vreau să mă asculți cu toată atenția. Regele e doar un copil, incompetent, perfid și spurcat la gură. Vreau să-ți fie foarte clar. Eu sunt un mătrășitor de mâna întâi. El e un rege de mâna a doua. Nu vreau să lucrez pentru el. Dacă vrei, mă poți angaja în nume propriu: îl ucid pe rege, dar nu voi uide pentru el. Nici el, nici dumneata n-aveți cum să-mi forțați mâna. Știu că nu va crede asta, fiindcă regele e genul de om care crede că poate obține absolut tot ce dorește. Dar de data asta va crede.

Maestrul Blint se ridică în picioare.

— În primul rând, voi lăsa un mesaj pentru el în seara asta, la castel. În al doilea rând, voi încerca să aflu ce i s-a întâmplat contelui Yosar Glin. El e clientul care m-a trădat. În al treilea rând, uite ce ți s-a întâmplat ție. În al patrulea... ia loc, Agon, și lasă sabia aia. Mă jignești.

Generalul Agon se prăbuși pe un scaun. Spada lungă îi scăpă din mână. Părea că nu mai are putere s-o ia de jos. Totuși, privirea îi era la fel de limpede și se străduia să audă fiecare cuvânt rostit de maestrul Blint.

— Generale, nu mă interesează pe cine omoară regele. Știu că hanul e înconjurat și că arbaletierii sunt gata să tragă asupra ferestrelor acestei încăperi. Nu contează. Cum, și mai

important, nu contează nici amenințările regelui. Nu vreau să fiu cățelul nimănui. Slujesc pe cine vreau eu, când vreau eu, iar pe Aleine Gunder n-am să-l slujesc niciodată. Azoth, apropie-te.

Azoth se apropie de stăpânul lui, întrebându-se de ce îi folosise Blint numele adevărat. Se opri în fața maestrului, care își puse mâinile pe umerii lui și-l întoarse cu fața spre general.

— Azoth este cel mai bun ucenic al meu. Este agil. Este deștept. Învăță din prima. Își dă toată silința. Azoth, spune-i generalului ce-ai învățat despre viață.

— Viața e searbădă, spuse Azoth fără șovăire. Viața e lipsită de sens. Când luăm viața cuiva, nu luăm nimic de valoare. Mătrășitorii sunt ucigași. Asta-i tot ce facem. Asta-i tot ce suntem. În meseria asta atât de aspră nu-și au loc poezii.

— Generale Agon, zise Blint. Mă urmărești?

— Te urmăresc, răspunse generalul, cu ochii scăpărând de mânie.

— Atunci ține minte asta, spuse maestrul Blint cu vocea de gheață. Prefer să-mi ucid ucenicul decât să-l folosești împotriva mea.

Generalul îl privi lung pe Azoth și se smuci pe scaun ca mușcat de șarpe. Bărbatul se holba la Azoth. Azoth îi urmări privirea și își dădu seama că-i fixează pieptul.

O lamă înroșită de sânge îi pătrundea în piept. Azoth o simți cum îl străpunge, încet-încet, din spate în față. Lama era rece, apoi caldă, apoi dureroasă. Clipi încet și se uită la rândul lui la general, care-l urmărea îngrozit. Apoi se uită din nou la lama de oțel.

O recunosc. O curățase în ziua în care plecase în căutarea Păpușii. Sperase ca maestrul Blint s-o șteargă măcar după ce o folosea. Filigranul reținea sângele, care se usca acolo dacă nu era curățat. Azoth trebuia să folosească vârful unui stilet ca să scape de el. Dura ora întregi.

Apoi ochii lui Azoth fură atrași de locul în care ajunsese lama pumnalului. În unghiul acela, pe pieptul unui copil, ar fi trebuit să spargă vasele de sânge de deasupra inimii. Iar victima se prăbușea de îndată ce ucigașul scotea pumnalul. Victima murea în doar câteva secunde. Într-o baltă de sânge.

Azoth tresări în clipa în care pumnalul dispăru brusc. Băiatul își dădu seama, vag, cum i se înmoaie genunchii. Căzu într-o rână și simți cum ceva cald îi curge din piept.

„Hainele. Se pătează hainele.”

Scândurile podelei îl izbiră fără milă când se prăvăli pe ele. Rămase cu fața în sus. Maestrul Blint ținea un pumnal plin de sânge în mână și spunea ceva.

„Oare maestrul Blint chiar m-a înjunghiat?” Lui Azoth nu-i venea să creadă. Ce rău făcuse? Maestrul Blint fusese mulțumit de el. Probabil din cauza Păpușii. Nu-i trecuse supărarea. Și lucrurile păreau să meargă atât de bine.

Apoi se trezi într-un tunel. Pe neașteptate. Acum zăcea pe podea, acum stătea într-un tunel. Nu-și dădea seama de dimensiuni, dar tunelul părea că duce undeva... Peste tot o lumină albă-aurie. Și îi era cald. Foarte cald.

CAPITOLUL 19

— Maiestate, vă rog!

Regele Aleine Gunder al IX-lea se așeză pe tron.

— Brant, e doar un singur om. Unul singur! zise el și dădu drumul unui potop de înjurături. Vrei să-mi trimit familia la țară de frica unui singur om?

— Nu e un simplu om, Maiestate, spuse generalul Brant Agon. Cuvântul „om” s-ar putea să nu acopere tot ce înseamnă Durzo Blint. Înțeleg implicațiile...

— Ce vorbești! Îți dai seama ce va spune lumea dacă-mi trimit familia departe, așa, pe nepusă masă? întrebă regele și înjură din nou, fără să-și dea seama. Știu ce se zvonește despre mine. Știu! Nu vreau să dau apă la moară, Brant.

— Maiestate, asasinul ăsta nu amenință doar așa, ca să se afle în treabă. Jur pe tot ce am mai sfânt că și-a ucis ucenicul chiar în fața mea ca să-mi arate că nu glumește!

— Trebuie să fi fost vreun truc al lui. Haide, generale. Erai afectat de otrăvuri și nu știai ce se întâmplă.

— Doar corpul mi-a fost afectat, nu și mintea. Știu ce-am văzut.

Regele pufni disprețuitor, apoi strâmbă din nas când simți mirosul ușor de pucioasă.

— La naiba! Idioții ăia nu se pricep la nimic!

Una dintre conductele prin care venea aerul fierbinte dinspre Crăpătura Insulei Vos se spărsese din nou. „Nu prețuiește deloc câți bani scutesc meșterii noștri în fiecare an încălzind tot castelul cu țevi fixate în pereți. Nu-i pasă că turbinele care se învârt datorită vântului ce se înalță din

Crăpătură produc energia a două sute de mori de vânt. Îi sare țandăra dacă simte miros de pucioasă o dată la două săptămâni.” Agon se întrebă ce zeu supăraseră Cenaria ca să se aleagă cu un astfel de rege.

Ar fi trebuit să insiste mai mult pe lângă Regnus Gyre. Ar fi trebuit să-i explice mai clar ce și cum. Ar fi trebuit să-l mintă despre ce vor păți copiii acestui om. L-ar fi slujit cu mândrie pe Regnus. Cu mândrie și onoare.

— Și ce dacă l-ai văzut cum ucide un băiat? zise regele. Cui ce-i pasă?

„Ție ar trebui să-ți pese. Lui Regnus i-ar păsa.”

— Sigur a fost un copil al străzii pe care l-a ales doar ca să te impresioneze.

— Îmi cer iertare, Maiestate, dar aici greșiți. La viața mea am avut de-a face cu oameni formidabili. L-am înfruntat în luptă dreaptă pe Dorgan Dunwal, m-am luptat cu lăncierii Lae'knaught conduși de Graeblan. Am...

— Bine, bine. O mie de bătălii afurisite de pe vremea afurisitului de tată. Sunt impresionat până la lacrimi. Dar despre arta conducerii n-ai învățat nimic, recunoști?

Generalul Agon înlemni.

— Nu atât cât a învățat Maiestatea Voastră.

— Păi, *generale*, dacă ai fi învățat, ai ști că regele nu are voie să-și păteze renumele, zise și începu iar să înjure, cu și mai mult năduf. Auzi vorbă, să fug din castelul meu în miez de noapte!

Nu avea cum să-l convingă. Regele îl lua în răs, când ar fi trebuit să se ia pe sine. Însă Agon îi jurase credință și hotărâse demult că orice jurământ e măsura omului care-l face. Era ca-n căsnicia lui; nu-și retrăgea jurământul față de soție doar fiindcă ea nu putea avea copii.

„Mai aveau însă jurămintele vreo valoare dacă propriul tău rege plănuise să-ți ia viața? Nu în luptă dreaptă, ci cu spada unui asasin, în miez de noapte?”

Asta însă se întâmplase înainte ca Agon să-i jure credință. Acum, după ce-i jurase, nu mai conta – de-ar fi știut atunci ce știa acum – că ar fi preferat să moară decât să-l slujească pe Aleine Gunder al IX-lea.

— Maiestate, măcar am îngăduința Voastră ca să fac un exercițiu diseară cu gărzile mele, la care să ia parte și magul Curții? Căpitanul are obiceiul să facă așa ceva neanunțat, ca să-și țină oamenii în alertă.

„Deși mă întreb de ce nu-ți retez capul ăsta sec.”

— La dracu', generale, cu fixurile dumitale. Bine. Fie.

Generalul Agon dădu să părăsească sala tronului. Predecesorul regelui, Davin, avusese capul la fel de sec. Dar știa asta și aplecase urechea la sfetnicii lui.

Aleine al X-lea, fiul regelui, avea doar 14 ani, dar promitea de pe acum. Cel puțin părea să moștenească inteligența mamei. „Dacă ar avea vârsta ca să preia puterea, poate aș încerca o vorbă cu asasinul ăsta. Ba chiar l-aș angaja.” Generalul Agon clătină din cap. Asta însemna trădare și așa ceva era de neconceput pentru un general.

*

Fergus Sa'fasti fusese trimis în Cenaria mai mult pentru simțul politic decât pentru Talentul lui. Adevărul era că reușise cu greu să-și câștige roba albastră. Dar talentele lui, chiar dacă nu și Talentul, îl ajutaseră mult în Cenaria. Chiar dacă era și nătâng și nesăbuit, regele putea fi manipulat, dacă-i trecea cu vederea capriciile și potopul de înjurături.

În seara asta Fergus colinda castelul ca și cum ar fi fost de gardă. Încercase să-i vorbească regelui, dar Aleine al IX-lea – între prieteni i se spunea Nouă fiindcă avea mintea unuia de nouă ani, nu fiindcă era al nouălea – îl înjurase și-i poruncise să facă ce-i spune generalul.

După părerea lui Fergus, generalul Agon era o relicvă. Păcat că nu se putuse adapta cu Nouă. Aveai ce învăța de la bătrânul ăsta. Pe de altă parte, Fergus devenea mai important, cu cât regele avea mai puțini sfetnici.

Fără să-i convină deloc misiunea din seara asta – ce naiba căuta aici? – Fergus își continuă singur rondul prin curtea castelului. Se gândise să ceară un însoțitor, dar magii erau considerați mai periculoși decât o sută de oameni la un loc. Chiar dacă lucrurile nu stăteau chiar așa, ar fi fost o mare greșeală să recunoască.

Curtea castelului avea forma unui hexagon lat de trei sute de metri. La nord-vest și sud-est era mărginit de fluviul Plith, care – împărțit în două de Insula Vos pe o distanță de un kilometru – își unea apele tumultuoase la sud de castel.

Curtea răsună de vocile oamenilor, nechezatul cailor și lătratul câinilor care se pregăteau de odihnă. Oștenii întărziau la jocurile de noroc în cazarmă, iar sunetele unei lire și înjurăturile vesele se pierdeau în ceața deasă care se lăsa în jur.

Fergus își înfășură și mai bine pelerina în jurul lui. Așchia de lună ce se zărea nu reușea să desfacă valurile de ceață rece care se revărsau pe porțile castelului, dinspre râu. Aerul umed îl pișcă de gât și Fergus regretă că se tunsese nu demult. Regele îl batjocorise pentru părul lui lung, Stefanie însă se dădea în vânt după el. Regele îl tachina și acum, după ce se tunsese.

Ceața se îndesă lângă poarta de fier. Fergus încremeni. Îmbrățișă puterea – *îmbrățișă*? lui i se păruse întotdeauna că se ia la trântă cu ea – și își miji ochii. Puterea îl liniști. Nu simțea nicio amenințare, acum că și auzul și vederea îi erau mai agere.

Trăgând adânc aer în piept, Fergus se sili să treacă de poartă. Nu-și dădea seama dacă era doar rodul imaginației, dar avea senzația că ceața se opintește în zidurile castelului

ca o oaste invadatoare, strecurându-se înăuntru printre druggii porții. Ceața îi ajungea până aproape de umeri, iar torțele fixate deasupra celor doi străjeri nu aveau nicio putere în fața ei.

Fergus înclină scurt din cap spre soldați, se întoarse și o luă înapoi, spre castel. Simțea o greutate între omoplați, ca și cum l-ar fi sfredelit ochii cuiva, dar se stăpâni să se uite peste umăr. În timp ce se îndrepta spre grajduri, senzația deveni tot mai puternică. Aerul părea greu, atât de gros încât avea impresia că pășește printr-un castron cu supă. Ceața părea că se încolăcește în jurul lui și că-i linge ceafa, luându-l în zeflema.

Luna și stelele nu se mai vedeau deloc. Lumea părea înecată în ceață.

Când ajunsese la colțul grajdurilor, Fergus simți cum îi fuge piciorul. Întinse o mână ca să se sprijine de peretele din lemn al grajdului, dar, preț de o clipă, simți ceva moale. De parcă ar fi atins un om care stătea acolo.

Fergus se dădu înapoi înspăimântat și încercă să cheme puterea. Nu văzu pe nimeni. În cele din urmă îmbrățișarea veni. I se păru că vede ceva mișcându-se în grajd, dar poate că imaginația îi juca feste.

Parcă-i mirosise a usturoi. Nu, era doar imaginația lui. Dar de ce să-și imagineze tocmai asta? Șovăi câteva secunde bune. Chiar dacă era un mag slab, nu era și un bărbat slab. Pregăti un ghem de foc și scoase pumnalul. Trecu de colțul clădirii încordându-și toate forțele magice și obișnuite în el.

Intră dintr-un salt și se uită repede în toate părțile. Nimic. Caii erau în boxe, mirosurile lor se amestecau cu ceața groasă. Se auzea numai zgomot de copite și respirația egală a cailor adormiți. Fergus scrută întunericul încercând să observe vreo mișcare, dar nu zări nimic.

Cu cât privea mai atent, cu atât se simțea mai ridicol. O parte din el îl îndemna să cerceteze fiecare boxă, iar cealaltă parte să plece numaidecât. Nimeni nu va ști că a plecat. Se putea duce în celălalt capăt al castelului. Dar, dacă prindea singur un intrus, cu siguranță regele avea să-l răsplătească din plin. Regele se pricepea cu adevărat la asta: știa cum să-și răsplătească prietenii.

Încet, Fergus dădu o formă vizibilă focului pe care-l pregătise. Flacăra pâlpâi o clipă, apoi se întări, arzându-i în palmă. Un cal din prima boxă fornăi și se cabră, și Fergus se dădu mai aproape ca să-l liniștească. Dar, cu focul într-o mână și pumnalul lucitor în cealaltă, calul era greu de strunit. Calul nechează tare și bătu din copite, trezindu-și vecinii.

— Sst! făcu Fergus. E-n regulă.

Un necunoscut, și cu focul magilor, era însă prea mult pentru cai, care începură să necheze tot mai tare. Armăsarul de alături începu să izbească pereții boxei cu copitele.

— Hei, ce dracu' faci aici? Nu vezi că-mi sperii caii? auzi Fergus din spate.

Fu atât de surprins încât scăpă pumnalul și pierdu focul. Se răsuci pe călcâie. Era doar șeful grajdurilor, un ins bărbos, îndesat, de pe Insula Planga. Kevin se apropie cu un felinar în mână. Îl aruncă lui Fergus o privire disprețuitoare, în timp ce magul își scotea cu două degete pumnalul dintr-un morman de baligă.

Kevin trecu repede pe lângă boxe și, la atingerea și vocea lui, caii se potoliră imediat. Fergus se uită lung după el, stingher. În cele din urmă Kevin se întoarse.

— Nu făceam decât să patrul...

— Folosește un felinar, prostule.

Kevin îi vârî felinarul în mână și se îndepărtă spunând:

— Să-mi sperie el caii cu focuri vrăjitorești!

— E foc de mag! E cu totul altceva! îi strigă Fergus.

Kevin ieși furios din grajd. Fergus dădu să se întoarcă, dar auzi o bufnitură. Ieși în fugă și-l găsi pe Kevin la pământ, leșinat.

Până să strige după ajutor, Fergus simți ceva fierbinte în ceafă. Ridică o mână și simți cum cineva îi ia felinarul, ușor, din cealaltă. Mușchii i se contractară.

Lumina se stinse.

CAPITOLUL 20

— Ce naiba ai mai făcut? întrebă Mama K, ridicând ochii spre Durzo care dădea buzna înăuntru.

— Numai lucruri bune. Și mi-a rămas timp și de-o băută. Maestrul Blint rânji cu gura până la urechi, puțind a băutură și usturoi.

— Nu mă interesează chiolhanurile tale. Ce i-ai făcut lui Azoth? continuă Mama K uitându-se la băiatul care zăcea în patul din camera de oaspeți.

— Nimic, răspunse Durzo, cu același rânjet prostesc. Poți să verifici. N-are nimic.

— Cum adică n-are nimic? De ce nu-și vine în fire? Când m-am întors acasă i-am găsit pe servitori tremurând de frică. Mi-au spus că ai apărut aici cu... un cadavru. Am urcat și l-am găsit pe Azoth. Nu pot să-l trezesc. Poți să tai lemne pe el.

Cuvintele femeii îl făcură să izbucnească în hohote de râs. Mama K îl plesni peste față cu toată puterea.

— Spune-mi ce-ai făcut. L-ai otrăvit?

Durzo deveni serios.

— Nu, răspunse el clătinând din cap, încercând să-l limpezească. Dar e mort. Trebuie să fie mort.

— Cum adică?

— Gwinvere, zise Durzo aproape văitându-se. Știi doar că nu pot spune mai mult. Cineva m-a amenințat. Cineva care-și poate pune amenințarea în practică. A spus că mai întâi îl omoară pe Azoth, pe urmă te omoară pe tine... și știa și de Vonda!

Mama K făcu un pas înapoi. Cine avea puterea să-l amenințe pe Durzo? Cine sau ce anume îl putea speria pe Durzo Blint?

Durzo se prăbuși pe un fotoliu și își ascunse fața în mâini.

— Trebuie să se creadă că e mort. Mai ales după seara asta.

— Te-ai prefăcut că-l omori pe Azoth?

Durzo încuviință din cap.

— Ca să demonstrez că nu-mi pasă. Ca să demonstrez că nu mi se poate forța mâna.

„Dar îți pasă“, gândi Mama K, „și ți se poate forța mâna“. Știa că și Durzo gândește la fel. Mătrășitorul nu era chiar atât de invincibil pe cât părea. Iar atunci când își pierdea controlul, devenea extrem de vulnerabil. Tot ce putea face pentru el era să-l trimită la unul dintre bordelurile ei și să pună pe cineva să stea cu ochii pe el. Putea rămâne acolo două-trei zile fără probleme. Sau aproape fără probleme.

— Am eu grijă de băiat, se auzi ea spunând. Te-ai gândit ce să facem cu el după ce se trezește?

— Știu o familie la care poate sta, în cartierul de est.

— Îl aduci înapoi după ce-i crește părul? Întrebă Mama K.

— Nu! Va rămâne acolo. E mort. E mort acum. Trebuie să-i schimbăm tot. Familia, numele. Absolut tot.

— Ce-ai folosit?

Durzo o privi derutat.

— Ce otravă... bine, bine, nu-mi spune ce otravă... cât timp va rămâne așa?

— Nu știu.

Mama K îl țintui cu privirea. Ar fi vrut să-l plesnească din nou. Omul ăsta era nebun. Chiar și un ucigaș experimentat ca Durzo putea greși doza de otravă când venea vorba de un copil. Un copil nu e pur și simplu un adult de dimensiuni mai mici. Durzo l-ar fi putut ucide. Azoth s-ar putea să nu-și

mai revină. Sau s-ar putea trezi că nu-i mai merge mintea deloc sau că nu-și mai poate mișca mâinile și picioarele.

— Știi că ar putea muri.

— Uneori mai trebuie să și riști, zise Durzo și își pipăi buzunarele, în căutarea usturoiului.

— Ai început să ții la băiatul ăsta, și asta te sperie. O parte din tine îi vrea moartea, nu-i așa, Durzo?

— Dacă tot trebuie să-ți ascult pălăvrăgeala, n-ai vrea să-mi dai ceva de băut?

— Spune-mi.

— Viața e searbădă. Dragostea e o iluzie. Mai bine să moară acum decât să murim amândoi din cauza lui.

Spunând asta, Blint păru că se dezumflă. Mama K își dădu seama că își pusese lacăt la gură.

— Cât timp vrei să stai la bordel?

— Nu știu, răspunse Blint, abia bolborosind.

— Vorbește clar! Mai mult sau mai puțin ca de obicei?

— Mai mult, zise Durzo după un minut. Cu mult mai mult.

*

Potopul de înjurături ajunse în sala tronului cu zece secunde înaintea regelui. Generalul Agon auzi cum servitorii se împrăstie ca potârnichile, văzu cum străjerii de la intrarea în sală fac fețe-fețe, iar cei de care nu era absolută nevoie se-ndepărtau cu iuțeală.

Regele Aleine al IX-lea dădu buzna înăuntru.

— Brant! Ești un morman de...

Generalul șterse în minte lungă listă de cuvinte care-l caracterizau în fel și chip și se concentrează de-abia atunci când Nouă trecu la subiect.

— Ce s-a întâmplat aseară?

— Maiestate, pur și simplu nu știm.

Un alt șir de înjurături, unele mai creative decât de obicei. Dar Nouă nu era extraordinar de creativ și, întrucât nimeni nu îndrăznește să înjure în prezența lui, arsenalul regelui se limita la variațiuni ale cuvântului „rahat”.

— Știm doar atât, continuă Brant Agon, cineva a pătruns în castel. Suntem aproape siguri că e omul despre care am vorbit.

Asta ca să îngreuneze sarcina spionilor care ascultau.

— Durzo Blint, zise regele, înclinând din cap.

Generalul oftă.

— Da, Maiestate. Se pare că i-a lăsat inconștienți pe un străjer, pe Fergus Sa’fasti și pe șeful grajdurilor.

Alte înjurături, apoi:

— Cum adică, „i-a lăsat inconștienți”?

Regele începu să măsoare sala în lung și-n lat.

— Nu aveau nicio rană și nu-și aminteau nimic, doar străjerul avea un semn mic la ceafă, ca o împunsătură de ac.

Regele înjură și mai abitir, revărsându-și mânia și asupra magului rușinat. Ca de obicei, Brant se simți mai mult plictisit decât ofensat. Înjurăturile regelui însemnau doar „Uitați-vă la mine, sunt un copil răzgâiat”. În cele din urmă Nouă trecu la altceva:

— Cum, numai atât ați găsit?

— Deocamdată doar atât. Niciunul dintre străjerii Maiestății Voastre, ai soției Maiestății Voastre, ai fiicelor Maiestății Voastre sau ai fiilor Maiestății Voastre nu a raportat ceva ieșit din comun.

— Nu-i corect, strigă regele tropăind spre tron. Ce rău am făcut ca să pățesc așa ceva?

Se așează pe tron... și începu să mormăie. Apoi pur și simplu sări de pe tron și-l înșfăcă de guler pe generalul Agon.

— Lumină sfântă! Simt cum mă duc! Mor! Lua-v-ar dracu’ pe toți! Mor! Gărzi! Ajutor! Gărzi!

Vocea regelui se înălță tot mai sus, iar membrii gărzii regale începură să sufle în fluier, să sune din clopote, sala tronului devenind un adevărat vacarm.

Generalul se desprinsese de rege și-l împinse în brațele lingușitorului Fergus Sa'fasti. Regele se prăbuși la podea și începu să plângă ca un copil. Agon îl ignoră și se îndreptă cu pași mari spre tron.

Se aplecă și imediat văzu ce căuta: un ac lung și gros, cu vârful în sus, prins într-o pernuță uzată de pe tron. Încercă să-l scoată cu degetele, dar acul opuse rezistență. Era înfipt bine ca să nu se îndoiaie când regele se așeza.

Generalul scoase pumnalul și sfâșie pernuța. Extrase acul, fără să dea atenție clopotelor și membrilor gărzii regale care năvăleau în sală și fie se postau în jurul regelui, fie îi mânau pe toți ceilalți într-o sală alăturată ca să-i ia la întrebări. Agon citi bilețelul prins de ac: „Putea fi și otrăvit”.

— La o parte! strigă un ins mărunțel împingându-i pe cei care-i stăteau în cale.

Era medicul regelui.

— Lăsați-l să se apropie! ordonă generalul.

Gărzile se îndepărtară de rege, care continua să scâncească pe podea.

Brant îi făcu semn medicului, îi arată bilețelul și șopti:

— Cred că regele are nevoie de vin de mac, un pahar mare. N-a fost otrăvit.

— Mulțumesc, spuse medicul.

În spatele lui, regele își dăduse jos pantalonii și acum își întindea gâtul ca să-și vadă rana de pe fesă.

— Credeți-mă, știu cum să-l liniștesc, adăugă medicul.

Generalul își reprimă un zâmbet.

— Însoțiți-l pe rege în apartamentele lui, ordonă el. Postați gărzi la ușă și puneți doi căpitani înăuntru. Ceilalți treceți la posturile voastre.

— Brant! urlă regele în timp ce era ridicat de pe jos. Brant! Îl vreau mort! Pe toți dracii, îl vreau mort!

Brant Agon rămase pe loc până când sala tronului se goli. Regele voia să pornească un război împotriva unei umbre, o umbră palpabilă doar prin oțelul lamelor ei. Cam asta însemna să omori un mătrășitor. Sau chiar mai rău. Câți oameni aveau să moară pentru ca mândria regelui să poată fi salvată?

— Domnule general? i se adresă o femeie cu sfială în glas. Era una dintre servitoare. Ținea o boccea în brațe.

— Am fost... aleasă de celelalte servitoare ca să vin aici, domnule general. Dar regele a plecat și... Aș putea să...?

Generalul o privi cu atenție. Avea în jur de șaiszeci de ani și tremura de frică. Era clar că fusese „aleasă” împotriva voinței ei.

— Ce anume?

— Eu și celelalte servitoare am găsit astea. Le-a lăsat cineva în dormitoarele regale, domnule general.

Servitoarea îi dădu boccea. Erau șase pumnale negre înăuntru.

— Unde? întrebă Brant cu vocea gătuită.

— Sub... sub perne, domnule general.

CAPITOLUL 21

Lui Azoth i se păru că aude un lipăit de pași. Un zgomot straniu când ești mort, căruia Azoth nu-i putea găsi altă explicație. Picioare de copil, desculțe, pe lespezi de piatră. Azoth probabil era undeva afară, fiindcă zgomotul nu se izbea de pereți. Încercă să deschidă ochii, dar nu reuși. Poate asta înseamnă să fii mort. Poate că, atunci când ești mort, nu-ți părăsești corpul. Poate zaci pur și simplu și *simți* cum te descompui, încet-încet. Spera să nu se apropie vreun câine sau vreun lup. Avusese coșmaruri groaznice cu un lup care-și arăta colții la el, fixându-l cu ochii lui galbeni. Dacă era prins ca într-o capcană în propriul lui corp mort, dacă începeau să sfâșie bucăți din el? Nu va simți nimic, ca într-un somn profund, sau se va împărți în fărâme de luciditate și se va risipi în pământ, după ce va trece prin burțile a zece câini?

Simți o atingere pe față și deschise brusc ochii. Auzi un icnet de spaimă înainte să deslușească cine-l scosese. Era o fetiță, în jur de cinci ani, cu ochii atât de mari încât păreau cât jumătate de față.

— N-ai mai văzut un cadavru până acum? întrebă el.

— Tati! Tati! țipă fetița, surprinzător de tare pentru un copil atât de mic.

Țipătul ei îi străpunse capul ca o mie de pumnale și, gemând, Azoth căzu înapoi pe perne. *Perne?* Așadar nu era mort. Ceea ce era probabil un lucru bun.

Când se trezi din nou, trecuse ceva timp fiindcă încăperea era luminată și aerisită. Ferestrele largi erau deschise, iar mobila din lemn de cireș și podeaua din marmură

străluceau în razele soarelui. Azoth recunoscuse stucatura din tavan; o mai văzuse și altădată. Se afla în camera de oaspeți a contelui Drake.

— Deci te-ai întors din lumea morților, spuse contele zâmbind și, văzându-i privirea, adăugă: Îmi cer scuze. Nu te mai gândi la asta. Nu te mai gândi la nimic. Mănâncă ceva.

Contele îi puse în față o farfurie plină cu ouă fierte și șuncă, împreună cu un pahar de vin îndoit cu apă. Mâncarea îi potoli stomacul, făcându-l să negligeze alte funcții cognitive mai importante. După câteva minute Azoth își dădu seama că nu mai rămăsese nimic nici pe farfurie, nici în pahar.

— Așa mai merge, zise contele și se așeză pe marginea patului, ștergându-și pince-nézul cu un aer absent. Ți-aduci aminte cine sunt și unde te afli? Foarte bine. Ți-aduci aminte cine ești?

Azoth înclină din cap. Kyllar.

— Am câteva mesaje pentru tine, dar dacă nu te simți îndeajuns de bine...

— Nu, vă rog.

— Maestrul Tulii a spus că misiunea ta acum e să te pregătești pentru o nouă viață și să te faci bine. Ca să-l citez: „Stai dracului în pat și, până vin eu, să te faci bine!”

Kyllar izbucni în râs. La ce altceva să te aștepti de la maestrul Blint...

— Și când vine?

Contele se posomorî.

— Nu prea curând. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Ai să stai aici. Până atunci. Îți vei continua lecțiile cu maestrul, desigur, dar ne vom da silința cu toții să nu mai arăți ca un copil al străzii. Maestrul Blint a spus să ai răbdare, nu te faci bine chiar atât de repede. E ceva legat de Talentul tău... Și încă ceva. Mica ta prietenă...

— Nu cumva...?

— E bine, Kyllar.

— Sigur?

— Noua ei familie i-a dat un nume, haine frumoase, primește trei mese pe zi. Sunt oameni buni. Și o iubesc. De-abia acum fata trăiește cu adevărat. Și, dacă vrei s-o ajuți cu ceva, trebuie să te faci bine.

Kyllar simți că plutește. Soarele care pătrundea în cameră părea și mai cald și mai strălucitor. Pe pervazul unei ferestre trona o glastră cu trandafiri galbeni și levănțică. Nu se mai simțise atât de bine de pe vremea când Șobolanul încă nu devenise pumnul Dragonului Negru.

— Au dus-o la magul curții regale și el le-a spus că se va face bine, deși n-o va putea ajuta să scape de cicatrice.

Cineva tocmai îi mânjise toată această fericire cu smoală.
— Îmi pare rău, băiete, zise contele Drake. Știu că ai făcut tot ce ți-a stat în putere. Nu pot decât să-ți promit că va avea o viață mult mai bună decât cea de copil al străzii.

Kyllar de-abia îl auzea. Privi spre fereastră, departe de conte.

— Încă n-am cum să vă răsplătesc. Doar când voi primi simbria de la maestrul... stăpânul meu.

— Nu-i nicio grabă. Mă plătești când poți. A, încă un lucru pe care stăpânul tău m-a rugat să ți-l transmit. A spus: „Învață de la oamenii ăia numai ce te face mai puternic, restul nu contează. Ascultă cu luare aminte, vorbește puțin, fă-te bine și bucură-te de timpul petrecut acolo. S-ar putea să fie singura perioadă fericită din viața ta. ”

*

Kyllar rămase la pat vreme de două luni. Încercă să doarmă cât îi spusese Drake, dar și așa îi rămânea o grămadă de timp în care nu avea ce face. Niciodată nu mai avusese atâta timp liber; și nu-i plăcea. Cât bătuse străzile, grija lui,

clipă de clipă, fusese cum să-și astâmpere foamea sau cum să-l mulțumească pe Șobolan sau pe ceilalți băieți mai mari care-l terorizau. De când intrase ucenic la maestrul Blint era atât de ocupat cu antrenamentul că nici nu mai avea timp să gândească.

Stând în pat zi și noapte, timpul părea că se târăște ca un melc. De antrenat nu avea cum să se antreneze. De citit putea să citească, dar era mai mult un chin. O săptămână, Azoth se străduise să devină Kyllar. Folosindu-se de îndrumările maestrului Blint, și de faptele pe care oricine le putea verifica, născocise tot felul de povești despre familia lui, despre ținutul de baștină și despre aventurile prin care trecuse, având grijă ca totul să sune frumos și nevinovat, așa cum ar trebui să fie viața unui băiat de unsprezece ani.

Curând reuși să intre în pielea lui Kyllar și în mare parte din timp reușea să se gândească la sine ca fiind Kyllar. Le cunoscu și pe fiicele contelui Drake. Ilena era fetița drăgălașă, de cinci ani, pe care o speriasse de moarte când își revenise în simțiri; Mags era prea înaltă și prea slabă pentru cei opt ani pe care-i avea, iar Serah, cea mai mare dintre ele, în vârstă de doisprezece ani, era mai rezervată și se ținea deoparte. Compania fetelor îl mai scotea dintr-ale lui, deși contesa le spunea mereu să nu-l „plictisească” pe Kyllar și să-l lase „să se odihnească”.

Contele și contesa îl fascinau, dar contele Drake lucra mai tot timpul, iar contesa avea ideile ei despre băieții de unsprezece ani – care nu coincideau deloc cu ceea ce știa Kyllar despre ei. Nu-și dădea seama dacă femeia știe cine e cu adevărat, dacă doar se preface că nu știe ca să-l schimbe mai repede, sau dacă Drake îi ascunde întreaga poveste.

Contesa era mlădioasă, cu pielea albă și ochii albaștri, o întruchipare terestră a ființelor celeste în care credea Drake. Asemenea contelui, soția lui nu avea nicio reținere în a-l ajuta pe Kyllar, de parcă ar fi vrut să demonstreze că nu e

sub demnitatea ei să o facă. Nu era vorba de falsă smerenie: când lui Kyllar i se făcuse rău în prima săptămână și vomitase pe jos, dăduse fuga și-l ținuse strâns până încetase să mai tremure, apoi își suflecuse mânecile și curățase chiar ea podeaua. Kyllar se simțise prea rău ca să mai poată fi jenat de ce se întâmplase.

Nici nu mai ținea minte de câte ori îl îndopase cu bună-tăți și-l întrebase cum se simte, de câte ori îi citise cărți de adormit copiii. Cărțile erau pline de viteji care omorau tot felul de vrăjitoare. Copiii din ele nu trebuiau să scurme prin grămezile de gunoaie și vomă în fața unui han, căutând resturi de mâncare. Băieții mai mari nu le băgau frica în oase. Niciodată nu-și abandonau prietenii. Prințesele pe care le salvau nu erau zvântate în bătaie până nu le mai recunoștea nimeni. Nimeni nu era desfigurat în așa hal încât nici măcar un mag să nu-l poată face bine.

Kyllar ura poveștile astea, dar știa că femeia îi dorea binele, așa că dădea din cap, zâmbea și striga plin de entuziasm când eroii câștigau – de fiecare dată.

„Nu-i de mirare că toți micii nobili vor să conducă oști. Dacă totul s-ar întâmpla ca în cărțile pe care le citesc mămicile lor, ar fi ceva. Ar fi ceva dacă te-ai simți mulțumit când omul rău moare, în loc să vrei să vomți, fiindcă ai văzut cum arată cartilajul și sângele care țâșnește dintr-o ureche pe care tocmai ai tăiat-o. Milioane de dăre de sânge care se amestecau cu apa în timp ce el trăgea să moară, ținut sub apă de funia pe care i-ai legat-o de gleznă.”

După ce termina de citit, contesa credea că starea de vomă și tremuratul lui Kyllar erau cauzate de slăbiciunea lui, astfel că, după ce-i stârnea amintirile, îl lăsa să se lupte singur cu fantomele lor furioase.

Kyllar se întreba dacă nu cumva tocmai din cauza acestor amintiri nu se putea da jos din pat. Până acum ar fi trebuit

să se facă bine. Maestrul Blint sigur va fi dezamăgit când se va întoarce.

Dar maestrul Blint nu se mai întorcea, spre deosebire de coșmarurile lui. În fiecare noapte Kyllar devenea Azoth. În fiecare noapte Azoth întorcea privirea și-l vedea pe Șobolan venind spre el, în pielea goală, păros, masiv, cu ochii strălucind de poftă. În fiecare noapte Azoth îl privea cum dă din brațe în apă, încercând să scape de greutatea legată de gleznă. În fiecare noapte vedea cum Șobolanul îi scrijela fața Păpușii.

Coșmarurile îl trezeau brusc și Kyllar rămânea întins, luptându-se cu amintirile. Azoth fusese slab, dar acum Azoth nu mai exista. Kyllar era puternic. Kyllar acționase. Kyllar va fi la fel ca maestrul Blint. Nu se va teme niciodată. Acum era mai bine. Era mai bine să stea în pat și să aibă coșmaruri decât să audă cum Șobolanul își bate joc de Jarl, care plânge neajutorat.

Somnul nu-l făcea decât să treacă de la un coșmar la altul. Ziua nu-l alina prea mult, doar că amintirile se îndepărtau încetul cu încetul. În fiecare dimineață își spunea că făcuse ce trebuia, că fusese nevoit să-l ucidă pe Șobolan, că fusese nevoit s-o abandoneze pe Păpușa, că fusese nevoit să-l părăsească pe Jarl, că cel mai bine era să nu-i mai vadă niciodată, că nu avea de unde să știe ce i se va întâmpla Păpușii. Își spunea că viața e searbădă, că nu era cine știe ce, dacă lua viața cuiva. Dar nu-l ajuta cu nimic.

Fără vizitele lui Logan Gyre n-ar fi reușit să iasă la liman. Din două în două zile Logan venea să-l vadă, însoțit, inevitabil, de Serah Drake. La început, Kyllar crezuse că băiatul vine doar fiindcă se simte vinovat, punându-i boala misterioasă pe seama bătăii pe care i-o trăsese; dar curând cei doi descoperiră că se simt bine împreună și deveniră prieteni la cataramă. Logan era un pic cam ciudat: isteț, probabil mai isteț decât Jarl, și citit –, citise sute de cărți, deși aproape

sigur jumătate dintre ele erau fără valoare, în genul celor cu care-l agasa contesa pe Kyllar.

Kyllar credea că Logan n-ar supraviețui nici măcar o săptămână în Furnicar; pe de altă parte, băiatul vorbea despre politică de parcă ar fi vorbit despre armele cu care exersa în fiecare zi. Știa numele, istoriile, prietenii și dușmanii a zeci de curteni, precum și evenimentele majore și motivația din viața fiecărui nobil de rang înalt din regat. Mai tot timpul Kyllar nu știa dacă înțelege despre ce vorbește Logan fiindcă totul făcea parte din ceea ce se întâmpla la curtea regală care, pentru el, era o necunoscută, sau fiindcă Logan folosea mereu cuvinte pompoase. Adept al stilului grandilocvent, așa pretindea el că este. Ce-o fi mai însemnând și asta.

Și totuși, prietenia lor mergea înainte, probabil doar pentru că Serah era mereu acolo, intervenind când era nevoie. Kyllar nici nu mai știa de câte ori rămăsese tăcut fiindcă nu înțelegea o aluzie sau o glumă făcută de Logan. Văzând că tăcerea se prelungește, și înainte ca Logan să-l întrebe de ce n-a înțeles una sau alta, Serah își dădea seama că e un moment delicat și schimba subiectul. Dacă nu i-ar fi plăcut de ea atât de mult, poate că trăncăneala ei l-ar fi scos din sărite pe Logan, însă... Oricum, probabil că așa se comportau fetele de sânge nobil.

Într-o dimineață Kyllar ședea în pat, după încă o noapte petrecută ghemuit sub pături. Visase că *el* o bătuse pe Păpușa, că *el* o lovise cu picioarele, că *lui* îi sticliseră ochii de satisfacție în timp ce frumusețea ei se topea sub furia sa dezlănțuită.

La un moment dat intră în cameră contele Drake. Avea degetele pătate de cerneală și părea foarte obosit. Contele își trase un scaun lângă pat.

— Se pare că primejdia a trecut.

— Poftim? făcu Kyllar.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus nimic, dar a trebuit să fim siguri că nu faci vreun gest nesăbuit. În ultimele luni au fost mai multe atentate la viața maestrului. Drept urmare, acum sunt cu patru mătrășitori mai puțini în orașul nostru. După trei atentate, maestrul tău i-a transmis regelui că, dacă vor urma și altele, regele va fi următorul pe lista lui.

— Maestrul Blint să-l ucidă tocmai pe rege?

— Sst! Nu-i pronunța numele. Nici măcar aici. Unul dintre cei Nouă, Dabin Vosha, cel care se ocupă de contrabanda Sa'kagé, a auzit de amenințarea maestrului tău. El a hotărât că acum ar fi momentul potrivit să capete mai multă putere și a angajat un mătrășitor să-i facă felul lui Durzo, crezând că Durzo fie va fi ucis, fie îl va uide pe rege, în semn de răzbunare. Durzo a aflat și i-a ucis pe amândoi, și pe mătrășitor, și pe Vosha.

— Toate astea s-au întâmplat în timp ce eu am zăcut aici.

— Întocmai. Nu ți-am spus pentru că oricum nu aveai cum să fii de ajutor.

— Dar ce avea de împărțit Dabin Vosha cu maestrul... cu stăpânul meu?

Kyllar nu mai auzise numele acela până acum.

— Nu știu. Poate că nu aveau nimic de împărțit. Așa lucrează Sa'kagé. Comploturi peste comploturi, cele mai multe în mintea hoților și ucigașilor care le urzesc. Majoritatea n-au niciun succes. Majoritatea fac un pas și-apoi se sting, ca acesta. Dacă-ți bați capul cu tot ce încearcă ei să facă, devii un simplu spectator și nu un jucător... Oricum, regele a aflat despre ultimul atentat la viața maestrului tău și acum i-a intrat frica în oase. Vestea ar trebui să ne bucure, dar regele, chiar dacă stângaci, își consolidează puterea pe zi ce trece. Tocmai l-a numit pe lordul Pol Graykin drept tutore al prietenului tău, Logan.

Kyllar se uită nedumerit la conte.

— Credeam că tatăl lui l-a lăsat stăpân peste domeniul Gyre.

— Cum îți spuneam, comploturi peste comploturi. A intervenit mama lui Logan, sperând să preia ea puterea. Am făcut o contestație în numele lui Logan, dar sigur va fi respinsă. Logan a fugit din oraș ca să se alăture tatălui său. Cred că, până la urmă, va petrece jumătate de an aici și jumătate cu tatăl lui, la Vânturile Șuierătoare. Dar în nici un caz nu va mai fi stăpânul casei.

— De-abia mă împrietenisem cu el.

— Băiete, crede-mă pe cuvânt, un om ca Logan Gyre îți va fi prieten pe viață. Pe moment însă, va trebui să-și dea toată silința ca să nu-și piardă domeniul.

— De ce?

— Graykin e unul dintre cei care și-a cumpărat titlul cu banii câștigați din comerțul cu sclavi. Și asta nu e tot. Lumea îl poreclește Năpastă. Face parte din Cei Nouă Sa'kagé, el e Stăpânul Sclavilor.

CAPITOLUL 22

Kyllar simți o palmă. Grea.

— Deșteptarea, băiete!

Kyllar lăsa anevoie coșmarul în urmă și văzu fața maestrului Blint, foarte aproape, gata să-l plesnească din nou.

— Maestrul... Maestrul Tulii?

— Îmi pare bine că-ți amintești de mine, Kyllar.

Blint se ridică și închise ușa.

— N-am mult timp la dispoziție. Te-ai făcut bine? Să nu mă minți doar ca să-mi faci pe plac.

— Sunt încă slăbit, stăpâne, dar mă fac bine.

Kyllar simțea cum inima îi stătea să-i sară din piept. De săptămâni întregi tot aștepta să-l vadă pe maestrul Blint și, acum că era aici, nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Ai să te mai simți rău încă vreo câteva săptămâni. Mama K zice că din cauza Talentului tău.

— Mi-a spus și contele Drake. Ce înseamnă asta?

Întrebarea lui Kyllar sună mai imperativ decât ar fi vrut el, dar Blint păru că nu observă.

— Mda, Talentul sigur îl ai. Magia. Numai prin magie devii un mătrășitor adevărat. Dacă n-ai avea-o, nu te-aș fi luat ucenic.

— Adică voi putea să...?

— Zbori? Să devii invizibil? Să urci pe ziduri fără probleme? Să arunci flăcări? Să te plimbi ca un zeu printre muritori? spuse Blint zâmbind cu superioritate. Nu.

— Voiam să întreb dacă mă voi putea mișca la fel de iute ca tine.

Din nou în vocea lui Kyllar răsună tonul imperativ.

— Asta încă nu știu. Te vei putea mișca mai iute decât majoritatea celor lipsiți de Talent, dar nu sunt mulți cei care sunt la fel de înzestrați ca mine.

— Atunci ce înseamnă? Că am Talentul, sau un Talent, sau ce-o fi.

— Acum ești prea slăbit, Kyllar. Vorbim altădată despre asta.

— Și așa stau degeaba toată ziua. Nici măcar nu mă pot da jos din pat. Nimeni nu-mi spune nimic.

— Bine, fie. În Callae sau Alitaera ți s-ar spune mag și nu mai puțin de șase școli s-ar bate pe tine și pe culoarea robei pe care ar trebui s-o porți. În Lodricar sau Halidor ți s-ar spune meister și ți s-ar tatua brațele cu ki, iar regele tău ar fi venerat ca un zeu, în timp ce ai complota să-l înjunghii pe la spate. În Ymmur sau Friaku, ai fi un *gorathi*, un războinic stăpânit de Furii, invincibil în propriul clan și, cândva, un rege neîntrecut în arta supunerii și a sclaviei. În vest, mda, ai fi în ocean.

Blint rânji, dar Kyllar nu schiță niciun gest.

— Nimeni nu știe cu adevărat cum funcționează. Magii presupun – ei spun că emit ipoteze, ca să sune mai respectabil – că fiecare ținut produce Talentul lui, tocmai de aceea bărbații cu pielea albă și ochii albaștri devin vrăjitori, în timp ce bărbații oacheși cu părul blond sunt războinici *gorathi*. Se spune că tocmai de asta singurii magi din Gandu sunt Vindecători. Văd câțiva oameni cu pielea galbenă care pot vindeca și încep să strige că pielea galbenă înseamnă vindecare. Adevărul e că gandianii nu-și trimit Talentații la școlile magilor fiindcă ei înșiși sunt mai buni învățători.

— În noaptea aia, pe alee, nici nu te-am zărit.

— Talentul e și ceea ce este și ceea ce trebuie să fie. Ca și mintea ta.

Kyllar se uită la Blint fără să spună nimic.

— Să-ți dau un exemplu: unii oameni pot face o sumedenie de adunări în minte, da? Alții vorbesc vreo zece limbi. Ca să facă asta, oamenii trebuie să fie inteligenți, da?

— Da.

— Dar numai faptul că poți face nu știi câte adunări în minte nu înseamnă că asta îți vine așa, de la sine. Îți trebuie exercițiu. Însă un om care se ocupă de socoteala registrelor și are talent pentru așa ceva, poate. Dacă un diplomat are talent la limbi străine, dar nu le și învață, rămâne doar cu limba maternă. Același lucru e valabil și pentru Talent. Și mai e ceva. Oamenilor de ambele categorii, și a celor care se pricep la cifre, și a celor care se pricep la cuvinte, le merge mintea brici. Sunt deștepți.

— Da.

— Cei care se pricep la cifre ar putea învăța o altă limbă, dacă și-ar da toată silința, dar niciodată nu vor putea vorbi fluent zece limbi străine. Pe de altă parte, cei care se pricep la cuvinte niciodată nu vor putea să adune în minte o coloană de numere din trei cifre. Înțelegi unde vreau să ajung?

Kyllar se gândi un minut, și maestrul Blint așteptă răbdător, deși îl avertizase că nu are timp.

— Încă nu știm cât Talent am, deci nu poți spune ce-am să pot face.

— Corect. Și eu fac unele lucruri mai bine, iar altele mai prost. De la mine vei învăța unele lucruri pe care le fac mai bine. Trebuie să te ascunzi? Talentul tău va îndoi lumina și te va ascunde. Trebuie să mergi fără să te audă nimeni? Talentul tău va înăbuși zgomotul pașilor tăi. Dar, ca orice talent, Talentul are limitele lui. Dacă mergi în soarele amiezii, vei fi văzut. Dacă pășești pe frunze uscate, vei fi auzit. Ești Talentat, dar nu ești zeu. Poți fi cel mai mare meșter la cuvinte din lume, dar dacă-l înjuri pe rege, sigur vei face cunoștință cu gâdele lui.

— Dacă știi zece limbi străine, iar tu îmi vorbești într-a unsprezecea, n-am cum să știu ce spui.

— Uneori chiar ascuți ce vorbesc. Acum trebuie să plec. Conte Drake va avea grijă de tine în continuare. E un om cumsecade, Kyllar. Poate prea cumsecade. Poți avea încredere deplină în el. Numai să nu-l lași să-ți intre în suflet. Și gândește-te că ești Kyllar. În fiecare clipă. Azoth a murit.

— A murit?

Cuvântul stârni toate amintirile, toată teama și furia care crescuseră în Kyllar, ca și cum ar fi dat drumul unei săgeți din arbaletă. Ca și cum zidul de apărare pe care-l înălțase în jurul lui, tot ce păstra în el, s-ar fi năruit brusc. Îl apucă de braț pe maestrul Blint.

— Eu... eu sigur n-am...

— Sigur! Nu-ți mai amintești? Nu mai știai pe ce lume trăiești. Ai crezut că ești pe moarte, iar eu m-am folosit de ocazie ca să-l asigur pe generalul Agon că te-am ucis.

Panica îi dispăru încet. Azoth închise ochii și încercă să-și amintească, dar totul era o nebuloasă.

— Deci n-am... n-am murit?

— Seamănă a Iad? Întrebă Blint arătând în jur. Ha. Îți închipui cum arată Raiul!

Azoth își aminti cum privise în jos și văzuse un pumnal înfipt în pieptul lui – i se păruse atât de real. „Cum era posibil așa ceva?”

— N-aș putea să lucrez pentru ei, zise maestrul Blint. Aș fi doar o spadă care ucide pentru ei. N-ar putea să mă curețe, n-ar putea să mă vâre în teacă. Iar în cele din urmă m-ar ucide. E mai ușor să fii cu ochii pe dușmani decât pe prieteni.

— Și ai început să ucizi mătrășitori? Întrebă Azoth.

Nu că i-ar fi păsat. Doar încerca să înțeleagă cum stau lucrurile. De zece săptămâni încerca să nu se gândească la după-amiaza aceea, acum însă nu mai putea să se abțină.

Își aminti cum se uita generalul, uluirea lui. Își aminti cum îi urmărise privirea, până la pieptul lui...

— Mda. Niciun mătrășitor de valoare n-ar accepta așa ceva. Oameni ca Wrable și Gibbet sunt plătiți prea bine pentru lucruri de rutină ca să-și riște viața cu un mătrășitor adevărat... Deci, nu uita. Acum ești un Stern. Ești mândru de asta, chiar dacă ești sărac. Familia Stern e o familie de baroni, deci face parte din nobilimea mare, chiar dacă la nivelul cel mai de jos...

— Știi, răspunse Azoth tăios. Știi.

„I se păruse doar sau maestrul Blint îl privise cu vinovăție?” Mătrășitorul se căută în buzunar și scoase un cățel de usturoi pe care-l aruncă în gură. Dacă ar fi fost altcineva, Azoth ar fi jurat că încearcă să-i distragă atenția, să iasă în fugă din încăperea înainte ca Azoth să-l pună la podea. „De ce am ținut atât de mult să-i fac pe plac unui om care vrea să mă ucidă? Fiindcă mi s-a părut că ține la mine.” În toate aceste săptămâni în care zăcuse în pat, Kyllar fusese singur. Renunțase la tot ce ținea de vechea lui viață. Avusese doi prieteni adevărați, Jarl și Păpușa. Care ținuseră la el. Acum pretindea că e prieten cu Logan Gyre —, dar chiar și el îl părăsise. Nici măcar Mama K nu venea să-l vadă. Contele îl anunțase că femeia plecase din oraș și că se va întoarce de-abia peste câteva luni.

Simți o durere aproape fizică în clipa în care contele și contesa intrară împreună în camera lui. Era atât de evident că cei doi se iubeau mult; trăiau în siguranță, erau fericiți împreună, se completeau. Chiar și Logan și Serah schimbau câte o privire care-i spunea că se plac. Privira aceea, dragostea lor îl făceau pe Kyllar să tânjească după ceva atât de profund încât simțea că se înăbușă. Nu semăna deloc cu foamea; unui șobolan foamea îi era la fel de familiară precum canalul în care căuta căldura în timpul iernii. Era o senzație chinuitoare, dar obișnuită, de care nu avea de ce să se teamă.

Aici însă era vorba de un fel de sete, de parcă era uscat tot, aproape gata să se sfărâme. Murea de sete pe malurile celui mai mare lac din lume. La care nu putea ajunge. Pentru el, lacul acela era ca un ocean. Cu apa sărată, o mare moartă din care, dacă sorbea, i se făcea tot mai sete, până-și pierdea mințile și murea. Dragostea însemna moarte pentru un mătrășitor. Nebunie și slăbiciune, vulnerabilitate și moarte, nu numai pentru mătrășitor, ci pentru orice persoană pe care o iubea. Tot ce ținea de vechea viață a lui Kyllar murise. Jurase că nu va iubi niciodată, dar când o făcuse, încă nu i se întâmplase ceva care să semene cu ceea ce aveau contele și contesa. Mare noroc dacă cineva ținea cât de cât la el.

În răstimpul petrecut alături de maestrul Blint începuse să creadă că mătrășitorul ținea la el, se legase de el. Crezuse chiar că maestrul Blint e mândru de el. Deși generalul cărunt îi era necunoscut lui Azoth, îl impresionaseră mânia și uluiala pe care i le citise în ochi în clipa în care maestrul Blint îl înjunghiasse pe Azoth. Maestrul n-ar fi trebuit să facă așa ceva.

Azoth izbucni în lacrimi.

— Cum de-ai putut să faci așa ceva? Ce e cu tine? N-a fost drept.

Blint păru descumpănit, dar în clipa următoare răbufni. Îl înșfăcă de tunică și-l zgâlțâi bine.

— Naiba să te ia! Folosește-ți capul! Dacă nu pricepi nici asta, mă faci să-mi pară rău că nu te-am omorât când trebuia. Generalul m-a crezut când am spus că nu-mi pasă dacă te omoară?

Azoth își feri privirea.

— Tu ai pus la cale totul.

— Bineînțeles! De ce crezi că ți-am decolorat părul? Numai așa te puteam salva. Azoth trebuia să moară, iar Kyllar să trăiască. Altfel dușmanii ar fi avut de ce să se agațe. Orice legătură pe care o vei avea cu o persoană sau alta va fi

folosită împotriva ta. Mai ales de cei cu care lucrăm noi. De asta suntem atât de puternici. De asta patru mătrășitori n-au izbutit să mă omoare. Fiindcă nu sunt legat de nimeni. De asta nu trebuie să te îndrăgostești. Așa devii vulnerabil. Din clipa în care te legi de cineva, nu mai ai scăpare. Dacă cineva crede că-mi pasă cât de cât de ce ți se întâmplă, devii ținta tuturor celor care te cunosc. A tuturor.

— Chiar și a Mamei K?

„Cum de se descurcă? Cum poate trăi așa? Cum de e atât de puternic?”

— Chiar și a Mamei K. Acum privește! Uită-te la mâinile mele!

Blint ridică mâinile. Erau goale. Blint încleștă o mână și o lovi de celălalt braț, din care țâșni un pumnal înfricoșător. Îndepărtă mâna și pumnalul se retrase în braț. Apoi se risipi ca un fum și dispăru.

— Am un mic Talent în a crea iluzii optice, Kyllar. Pentru ce-ai văzut acum am folosit cam un sfert din puterea pe care o folosesc într-o zi. Cu tine m-am descurcat mai bine fiindcă o ai și tu. N-am făcut decât să-ți înfig un ac în spate și să-l țin așa până am creat iluzia optică.

— Dar am simțit pumnalul, zise Kyllar, recăpătându-și stăpânirea de sine.

Lacrimile dispăruseră. Acum redevenise Kyllar.

— Bineînțeles. Ai simțit când ți-am înfipt acul în spate și ai văzut pumnalul înfipt în piept. În același timp corpul tău a încercat să lupte cu mai multe otrăvuri minore. Ai reacționat cum ai putut. A fost doar un joc. Pentru iluzia aia am folosit aproape toată puterea pe care o folosesc într-o zi. Dacă oamenii lui Agon ar fi năvălit în cameră, am fi fost pierduți. Otrăvurile pe care le-am folosit te-au dat peste cap. Ar fi putut chiar să te ucidă. N-am avut de ales, a trebuit să-mi asum riscul.

„Maestrului Blint chiar îi pasă de ce mi se întâmplă.” Kyllar se luminează la față. Maestrul Blint riscase, își folosisese

aproape toată puterea ca să-l salveze pe Azoth. Chiar dacă era vorba doar de o simplă simpatie pe care un maestru o avea pentru un ucenic talentat, cuvintele lui Blint îl impresionară pe Azoth – *Kyllar!* – de parcă mătrășitorul l-ar fi îmbrățișat.

Niciunui adult nu-i păsase ce se întâmplă cu el. Singura persoană care riscase ceva pentru el fusese Jarl, dar el făcea parte din altă viață.

Adevărul era că Azoth îl ura pe Azoth. Azoth era laș, pasiv, slab, fricos, trădător. Azoth șovăise.

Maestrul Blint nu știa: otrăvurile în care fusese înmuiat acul chiar îl *omorâseră* pe Azoth. Acum el era Kyllar și Kyllar avea să fie tot ceea nu îndrăznise Azoth să fie.

În clipa aceea Azoth deveni Kyllar, iar Kyllar deveni sclavul lui Blint. Chiar dacă până acum i se supusese fără tragere de inimă sau de teamă, chiar dacă își închipuise că odată și-odată se va întoarce și-l va uide pentru cât de chinuitoare fusese pregătirea, totul dispăru într-o clipă. Maestrul Blint era dur cu Kyllar fiindcă viața era dură. Viața era dură, dar Blint era mai dur, mai puternic, mai tare decât orice atac al Funicarului asupra lui. Interzicea dragostea fiindcă dragostea îl putea distruge pe Kyllar. Maestrul Blint știa mai bine cum stăteau lucrurile. Era puternic și avea să-l facă puternic și pe el. Era aprig, la fel avea să fie și Kyllar. Totul spre binele lui Kyllar. Totul pentru a-l proteja, pentru a face din el cel mai bun mătrășitor.

Deci fără dragoste. Și ce dacă? Asta e. Poate că nobilii erau sortiți să trăiască pe malurile aceluia lac și să bea din el după pofta inimii. Viața obișnuită nu-i era hărăzită acestui șobolan. Viața lui Kyllar era o viață pustie. Dar și în deșert era viață, și o oază mică numită Kyllar. Pentru Azoth nu mai era loc. Oaza era prea mică, iar Azoth era prea slab, prea însetat. Însă Kyllar se putea descurca. Kyllar se va descurca. Maestrul Blint va fi mândru de el.

— Mda, zise maestrul Blint.

Desigur, nu știa ce gândește Kyllar, băiatul însă recunoscu nerăbdarea din ochii lui.

— Așadar, mai vrei să devii mătrășitor? Ești gata să devii o spadă a umbrelor?

CAPITOLUL 23

— Deșteptarea, băiete. E timpul să omori pe cineva.

Kyllar se trezi imediat. Avea paisprezece ani și acum era îndeajuns de pregătit ca să revadă din timp lista cu măsurile de supraviețuire, nu să-și aducă aminte de asta în ultima clipă. Pentru fiecare întrebare, răspunsul era cel mai scurt cu putință. Asupra fiecărei senzații se oprea doar o fracțiune de secundă, până hotăra dacă e în pericol sau nu. „Ce te-a trezit?” O voce. „Ce vezi?” Întuneric, praf, lumina după-amiezii, o cocioabă. „Ce miroși?” Blint, canalizare, fluviul Plith. „Ce simți?” O pătură caldă, paie proaspete, patul meu, niciun semnal de avertisment. „Te poți mișca?” Da. Unde ești?” Într-o casă secretă. „E vreun pericol?” Ultima întrebare, desigur, era punctul culminant. Se putea mișca, armele lui erau în teacă, totul era bine.

Siguranța nu era garantată, nici chiar aici, în această casă secretă, dărăpănată, din Furnicar, în întunericul uneia dintre puținele porțiuni din vechiul apeduct care încă mai stăteau în picioare. De câteva ori Durzo legase o spadă de tavan, deasupra patului lui Kyllar, iar afurisitul de obiect era aproape invizibil când se uita mai întâi la vârful ei. Durzo îl trezise pe Kyllar și, văzând că băiatul nu-și dăduse seama de pericol în numai două secunde, tăiasse sfoara. Din fericire, prima și a doua oară acoperise vârful spadei. Dar nu și a treia oară.

Altădată, Durzo îl pusese pe Wrable Cicatrice – numai Durzo îi spunea Ben – să-l trezească pe Kyllar. Wrable Cicatrice se îmbrăcase cu hainele lui Durzo și-i imitase vocea

perfect – ceea ce nu făcea parte din Talentul lui Wrable Cica-trice. Kyllar însă nu se lăsase păcălit. O masă cu mult usturoi nu te făcea să miroși ca atunci când mestecai direct căței de usturoi.

Înțelese în sfârșit cuvintele lui Durzo. E timpul să omori pe cineva.

— Crezi că sunt pregătit? întrebă Kyllar, cu inima aproape să-i sară din piept.

— Ești pregătit de un an de zile. Dar de-abia acum s-a ivit ocazia să acționezi de unul singur.

— Ce trebuie să fac?

„Sunt pregătit de un an de zile?” Așa veneau complimentele lui Blint, dacă veneau. Și, de obicei, chiar și un compliment făcut printre dinți era urmat de o critică.

— Trebuie să mergi la castel. E și un termen. Azi. Victima ta are douăzeci și șase de ani, fără pregătire militară, n-ar trebui să fie înarmat. Dar e un tip popular și ocupat ca o albinuță. Foarte ocupat. Un *asasin* poate avea... și accidente neprevăzute.

Durzo rosti cuvântul „asasin” cu un rânjet larg, ca orice mătrășitor.

— Dar asta nu modifică nimic înțelegerea. Individul trebuie să moară. Așa că, la treabă!

Inima lui Kyllar bătea la fel de nebunește. Deci asta trebuia să se întâmple. Nu era un simplu test. Deloc, dar putea el să se descurce de unul singur? Putea el să facă ce face un mătrășitor? Putea el să aleagă calea cea mai potrivită de a intra (în ditamai castelul), putea el să ucidă de unul singur, fără să ia viața unor nevinovați, putea el să scape de acolo după ce-și îndeplinea misiunea? Ba mai mult, putea el să-și folosească Talentul, adevărata măsură a ceea ce deosebește un mătrășitor de un asasin obișnuit?

„De unde scoate Blint toate astea?” Omul se pricepea de minune să dibuiască și să exploateze slăbiciunile lui Kyllar.

Băiatul nu fusese în stare să-și folosească Talentul. Încă nu. Nici măcar o dată. Însă momentul se apropia, a spus Blint. Mereu îl forța să facă lucruri noi, în speranța că, învingându-și grijile și limitele, va reuși să-l scoată la iveală. Dar nimic nu mergea.

Durzo se întrebase cu glas tare dacă nu cumva ar fi mai bine să-l omoare pe Kyllar, dar în cele din urmă hotărâse că, atâta timp cât băiatul era în stare să facă ce putea face un mătrășitor, merita să-l instruiască mai departe. În sinea lui însă era sigur că toate eforturile lui vor da greș. Fără Talent, Kyllar nu putea deveni un adevărat mătrășitor. Așa ceva era imposibil. Mătrășitorul nu era mătrășitor adevărat fără Talent. Deocamdată, Blint continua să-l învețe.

— Cine a comandat asasinatul? întrebă Kyllar.

— De la Shinga.

— Și ai încredere că pot să-l duc la îndeplinire?

— Intri în castel în după-amiaza asta. Dacă dai greș, intru eu diseară și le dau două capete celor din Shinga.

Kyllar nu trebuia să întrebe al cui va fi celălalt cap.

— Cu ce-a greșit victima?

— Nu-i nevoie să știi.

— Mai contează, dacă-mi fac treaba?

În mâna lui Durzo apăru un pumnal, dar privirea nu i se înăspri. Se gândea. Juca pumnalul pe degete. Deget, deget, deget, stop. Deget, deget, deget, răsucire. Kyllar văzuse un bard făcând asta, cu o monedă, dar numai Durzo folosea un pumnal.

— Nu. Nu mai contează. Îl cheamă Devon Corgi și să spunem că, atunci când majoritatea oamenilor încearcă să întoarcă spatele întunericului, vor să se aleagă cu ceva. Care le îngreunează mișcările. Și așa nu mai reușesc să iasă la lumină. Un singur om am cunoscut la viața mea gata să renunțe la tot ca să se lepede de Sa'kagé.

— Cine a fost?

— Băiete, peste mai puțin de două ore trebuie să te întâlnești cu victima. Sunt alte întrebări pe care ar trebui să le pui.

*

— Devon Corgi? repetă străjerul încruntându-se. Nu, nu-l cunosc. Hei, Gamble, ai auzit de unu', Devon Corgi?

Întrebarea îi era adresată altui străjer, care patrula prin fața uriașei porți de vest a castelului.

Era mult prea ușor. Kyllar furase cu mult timp în urmă o tunică și o geantă care alcătuiau uniforma celui mai folosit serviciu de curierat din oraș. Locuitorii care nu aveau servitori angajau băieți – băieți din cartierul de est, dar niciodată șobolani – ca să le ducă mesajele. Ori de câte ori străjerii păreau că vor să-l ia la întrebări, Kyllar se apropia de ei și-i întreba unde stă cutare.

„Oare chiar nu știi? Chiar nu văd?” Oamenii ăștia erau străjeri, sarcina lor era să-l protejeze pe Devon Corgi, ca și pe toți cei de-aici, cum să-l trimită pe ucigaș direct la victimă? Cum de puteau fi atât de proști? Se simțea puternic, dar și neliniștit. Era mulțumit că nenumăratele ore de instrucție cu Blint își arătau roadele. Într-adevăr, Kyllar devenea din ce în ce mai periculos. Și totuși... cum de nu-și dădeau seama ce vrea să facă?

— Ba bine că nu, e omul care-a venit săptămâna asta, căruia i se zbate-un ochi și se sperie și de umbra lui. Cred că-i în turnul de nord. Dacă vrei, îi transmit eu mesajul. În zece minute-mi încep rondul, acolo mă opresc prima dată.

— Nu, mulțumesc. Sper să mă aleg cu un bacșiș gras. Pe unde s-o iau?

În timp ce străjerul îi arăta încotro s-o apuce, Kyllar încerca să-și facă un plan. De ucis nu avea cum să fie greu. Pentru un băiat era mult mai ușor să se apropie de victimă decât

pentru un adult, de aceea, în clipa în care stârnea bănuiele, de obicei era prea târziu. Greu era până-și găsea victima. Devon nu avea un loc al lui. Mergea de colo-colo. Țsta era un risc în plus, mai ales că trebuia să-l omoare chiar azi. Turnul de nord îi convenea. Era izolat. Dar faptul că străjerul avea același drum cu el nu-i surâdea câtuși de puțin. Kyllar tocmai vorbise cu el, îi spusese pe cine caută.

Cu machiajul făcut de Blint, Kyllar arăta altfel, mai mic cu câțiva ani. Fiecare moarte trebuia să fie un mister, nu? „Mătrășitorul lasă în urmă doar cadavre, nu și dovezi.“ Așa că-l va găsi pe Corgi și va sta ascuns până va trece străjerul, după care îl va ucide.

„O să intru și o să ies repede, fără probleme, chiar și fără Talent.“

Castelul i se părea copleșitor. Deși Blint vorbea întotdeauna cu dispreț despre el, era cea mai impunătoare clădire pe care o văzuse Kyllar vreodată. Din același granit negru ca și vechile apeducte din Furnicar, adus din carierele de la granița ceurană. Sa'kagé deținea controlul asupra exploataării carierelor, așa că acum doar cei bogați își permiteau să-și ridice casele din acest material. Unul dintre motivele pentru care majoritatea stâlpilor de sprijin ai apeductelor dispăruseră demult. Săracii din Furnicar, care nu aveau nicio legătură cu Sa'kagé, scormoneau prin cariere ca să-și întărească propriile case sau să vândă piatra pe piața neagră (înfruntând amenințările celor din Sa'kagé) clasei de mijloc.

Castelul fusese construit cu patru sute de ani în urmă, când, de-a lungul celor treizeci de ani de domnie a regelui Abinazae, Cenaria se impusese ca o mare putere. Regele tocmai terminase castelul când a hotărât să pornească spre est ca să cucerească și Chantry. Inițial, cu cel puțin o sută de ani înainte, acolo se înălțase o fortăreață. Insula Vos era înconjurată de fluviul Plith, un șanț natural de apărare, și era dominată de o colină în vârful căreia străjuia fortăreața. Curtea acesteia

alcătuia acum partea de nord a Furnicarului. Furnicarul se întindea pe o peninsulă îngustă care se termina brusc în mare, mai puțin ultimele sute de metri, aplatizate înainte de a se întâlni cu marea. Constructorii se folosiseră de detaliile din teren cu atâta pricepere încât nici fortăreața din lemn, nici Furnicarul înconjurat de ziduri din lemn nu fuseseră cucerite vreodată. Dar orașul crescuse odată cu mândria regelui Abinazae, Castelul Cenaria a fost construit din piatră, iar orașul s-a extins până la malul de est al fluviului Plith. Apeductele însă erau un mister. Existau acolo cu mult înaintea regelui Abinazae și nu păreau să servească vreunui scop, dat fiind că apa fluviului era potabilă, chiar dacă nu foarte curată.

Lăsând în urmă curtea hexagonală a castelului, Kyllar urcă treptele din piatră pe care călcaseră atâtea tălpi de-a lungul secolelor încât fiecare avea o adâncitură la mijloc. Străjerii nu-i dăduseră atenție, mai ales că băiatul se străduia să pară un servitor de rând. Era unul dintre vicleșugurile la care recurgea de cele mai multe ori. Lui Blint îi plăcea să spună că o deghezare reușită îl apăra pe mătrășitor mai bine decât umbrele. Kyllar știa că putea trece neobservat aproape pe lângă oricine, cu excepția contelui Drake, căruia nu-i scăpau prea multe.

Curând lăsă în urmă forfota care umplea curtea interioară și sala mare, trecu pe lângă șirurile de oameni care așteptau să intre în sala tronului, de ușile duble, deschise, care dădeau spre grădină, și se îndreptă spre turnul de nord. Străbătu mai multe încăperi în care lumea se vânzolea de colo-colo și pași în anticamera turnului.

Nici urmă de Devon Corgi. Străduindu-se pentru prima oară să nu facă zgomot, Kyllar deschise ușa care ducea spre scară și urcă încet treptele. Pereții erau absolut goi. Nicio decorațiune, nicio firidă, nicio statuie, nicio perdea ornamentală după care să se poată ascunde.

Ajunse în vârful turnului. Părea a fi un dormitor mai mare, nefolosit în prezent. Un tânăr cu un registru mare în

mână scotocea prin sertarele unei comode, făcând probabil inventarul așternuturilor îngrijit împăturite pentru patul enorm, cu salteaua de puf, și al perdelelor pentru fereastra oblonită. Kyllar așteptă. Devon stătea întors pe jumătate spre ușă și, fără Talentul care să-i mascheze apropierea, Kyllar avea toate șansele să fie văzut.

Așteptarea se dovedi partea cea mai rea. Dându-și seama că e prins ca într-o capcană, Kyllar parcă-l vedea pe străjer urcând treptele până în vârful turnului, dintr-o clipă într-alta. Fiindcă o să-l vadă aici, la o oră atât de târzie, sigur îl va percheziționa. Percheziționându-l, sigur îi va găsi despicătura din pantaloni, va băga mâna prin ea și va da de pumnalul lung legat de coapsă. Însă n-avea de ales. Kyllar așteptă, ascultând, ciulind urechile ca să audă până și cum pana zgârie hârtia.

În cele din urmă văzu cum Devon dispare în micul cabinet din celălalt capăt al dormitorului aproape circular. Se furișă înăuntru și căută un loc în care să se ascundă. Pășea fără zgomot, nu se auzea nici măcar cum pielea încălțărilor atinge piatra. Maestrul Blint îl învățase cum să fiarbă seva arborelui de cauciuc ca să facă o talpă netedă și moale. Era scumpă și doar puțin mai moale decât pielea tăbăcită bine, dar pentru maestrul Blint conta până și cel mai mic detaliu. De asta era și cel mai bun.

Nu avea unde să se ascundă. *Ideal* ar fi fost un loc de unde să poată vedea toată încăperea, să-și pregătească armele și să se poată mișca repede, fie ca să atace, fie ca să fugă. Dintr-un astfel de loc ar fi putut ține sub observație totul, ar fi putut ataca sau fugi fără probleme. Dar aici nu erau colțuri întunecate. Încăperea era practic un cerc. Existau câteva paravane, dar acum erau strânse și rezemate de perete. Din păcate, singurul loc în care se putea ascunde era sub pat. Dacă ar fi fost mătrășitor, Kyllar și-ar fi făcut vânt și ar fi sărit pe candelabru, așa însă...

„Sub pat? Maestrul Blint sigur m-ar omorî pentru asta.”

Însă altă soluție nu avea. Kyllar se lăsă în patru labe și se târî sub pat. Bine că era încă slab, altfel n-ar fi încăput. De-abia își găsi locul, că și auzi cum urcă cineva.

„Străjerul. În sfârșit. Acum aruncă o privire și șterge-o.”

De unde stătea vedea bine doar cabinetul, ceea ce însemna că nu zărea scara, dar după zgomotul pașilor, își dădu seama că nu era străjerul. Devon ieși din cabinet cu o lădiță în brațe și pentru o clipă vinovăția i se citi pe față.

— N-ai voie aici, Bev, spuse el.

— Văd că pleci, răspunse o femeie pe care Kyllar n-o vedea, pe un ton acuzator.

— Ba nu, zise Devon și un ochi începu să i se zbată.

— Ai furat de la ei și acum furi de la rege și nu știu de ce mă mai mir că ai ajuns să mă minți și pe mine. Nemernicule!

Kyllar auzi cum femeia se întoarce și cum Devon se apropie de pat și lăsă lădița la doar câțiva centimetri de el.

— Îmi pare rău, Bev.

Văzând că Devon se îndreaptă spre ușă, Kyllar intră în panică. Dacă Devon se lua după femeie, iar femeia cobora treptele? Va trebui să-i omoare pe amândoi acolo, știind că străjerul va apărea dintr-o clipă într-alta.

— Bev, te rog...

— Du-te la dracu'! zise ea și trânti ușa.

„Dorință împlinită.” Era cel mai negru umor cu putință, pe placul lui Durzo. Maestrul spunea că ironia conversațiilor auzite din întâmplare era unul dintre marile avantaje ale meseriei lui, deși, tot după el, înțelepciunea ultimelor cuvinte era mult exagerată, „La dracu'” sau ceva asemănător fiind replica cea mai des întâlnită. „Dorință împlinită?” Lui Kyllar nu-i plăcea nici măcar că se gândise la așa ceva. Tot ce plănuise omul ăsta avea să se sfârșească în curând, iar Kyllar rânji fără să vrea.

Devon înjură cu jumătate de glas, dar nu plecă pe urmele femeii.

— Unde-i străjerul ăla? se întrebă el. Trebuia să fie de mult aici.

Cam așa se întâmplă, îi spusese Durzo lui Kyllar. Ajungi la sfârșitul dramei – fie că tocmai a început sau ține de ceva timp, sosirea ta anunță sfârșitul – și rareori afli despre ce e vorba. Care era legătura dintre Bev și Devon? Era iubita lui? Părtașă la fărădelegi? Doar o prietenă? Sora lui?

Kyllar nu știa. Și nici nu avea să știe vreodată.

Se auzi un zăngănit dinspre trepte, înăbușit de ușa închisă. Devon luă registrul în mână. Ușa se deschise.

— Salut, Dev, zise străjerul.

— A, salut, Gamble, răspunse Dev cu o voce nesigură.

— Te-a găsit curierul?

— Ce curier?

— S-o fi rătăcit. Totu-i în regulă?

— Bineînțeles.

— Atunci ne mai vedem.

Devon așteaptă o jumătate de minut după plecarea străjerului și se apropie de pat, începând să-și umple buzunarele. Kyllar nu vedea cu ce anume.

„Acum e momentul.” Străjerul era departe, chiar dacă Devon apuca să strige, nu avea cum să se facă auzit. Devon se îndepărtă de pat și se apropie de masă, dându-i răgaz lui Kyllar să iasă iute de sub pat, ca un gândac. Se ridică în picioare și scoase pumnalul. Devon era la câțiva metri de el. Inima lui Kyllar bătea cu putere, băiatul simțind cum sângele îi bubuie în urechi.

Kyllar făcu totul ca la carte. Aplecat de spate, înaintă repede și fără zgomot, înfipt bine pe picioare pentru ca, în cazul unei riposte, să nu-și piardă echilibrul. Ridică pumnalul la nivelul ochilor, pregătindu-se să-i aplice lui Devon ceea

ce Durzo numea rânjetul roșu – tăierea ambelor jugulare și a traheii. În clipa următoare văzu chipul Păpușii.

Imaginea îi umplu ochii minții, acoperind-o pe cea a victimei. Era privirea pe care i-o aruncase fata atunci când Kyllar alesese bucata cea mai mare de pâine pentru el. Ochii ei mari, nevinovați, spuneau: „Ce faci, Azoth? Doar știi că așa ceva nu se cade.”

Își reveni târziu, de parcă uitase tot ce-l învățase Durzo. Era la doar câțiva centimetri de Devon și, cu toate că Devon încă nu-l auzise, apropierea de el îl descumpăni pe Kyllar. Își îndreptă pumnalul spre ceafa lui, dar probabil că scoase un zgomot fiindcă bărbatul se întoarse spre el. Pumnalul se împlântă în ceafa lui Devon, îi nimeri șira spinării și ricoșă. Fiindcă-l ținuse prea strâns, lucru pentru care sigur ar fi luat bătaie de la Durzo, pumnalul îi sări din mână.

Devon se întoarse și scoase un scâncet. Părea mult mai surprins de apariția lui Kyllar decât de lovitura din ceafă. Făcu un pas înapoi, odată cu Kyllar. Își duse o mână la ceafă, își privi degetele și le văzu pline de sânge. Apoi se uitară amândoi în jos, spre pumnal.

Devon nu se repezi să-l ridice. Kyllar îl recuperează și, când se ridică în picioare, văzu cum bărbatul cade în genunchi.

— Te rog, nu mă omorî.

Era incredibil. Devon avea ochii holbați de groază – fixându-l cu privirea pe micul Kyllar, a cărui deghizare îl făcea să arate și mai mic, și mai tânăr. Ce era atât de înfricoșător la el? gânde Kyllar. Devon însă arăta de parcă își văzuse moartea cu ochii. Era alb la față, cu ochii bulbucați, jalnic, neajutorat.

— Te rog.

Kyllar îi tăie beregata furios. De ce nu se apăraseră? De ce nu făcuse o încercare măcar? Era mai solid decât Kyllar. Avusese ocazia. De ce se purtase ca mielul dus la tăiere? Un miel mare și prost, prea prost ca măcar să se miște. Pumnalul îi trecu prin trahee, dar de-abia îi atinse o jugulară. Tăietura

era îndeajuns de adâncă pentru a fi mortală, dar moartea ar fi fost prea lentă. Kyllar îl înșfăcă de păr și-l tăie din nou, de două ori, puțin mai sus, pentru ca sângele să-i țâșnească în voie. Niciun strop nu-l atinse pe Kyllar. Acționase exact cum îl învățase Durzo.

Auzi un zgomot dinspre trepte.

— Devon, îmi pare rău, spuse Bev înainte să intre în cameră. Am simțit nevoia să mă întorc. N-am vrut să...

Femeia păși înăuntru și-l văzu pe Kyllar. Îi văzu fața, văzu pumnalul din mâna lui, îl văzu cum îl ține de păr pe Devon, care-și dădea ultima suflare. Era o tânără nu prea arătoasă, îmbrăcată într-o rochie albă, de servitoare. Cu șoldurile late, cu ochii depărtați, cu gura căscată de uimire și cu un păr lucios și frumos cum Kyllar nu mai văzuse până acum.

„Termină ce-ai început.”

Lunile de antrenament își spuseră în sfârșit cuvântul. Kyllar traversă camera într-o clipă. Trase femeia spre el, îi puse piedică, se răsuci și o trânti la podea. Kyllar era o forță a naturii, la fel de neînduplecată precum forța gravitației sau Durzo. Femeia era acum sub el, cu fața la covorul care acoperea o parte din podea. La următoarea mișcare trebuia să-i strecoare pumnalul între coaste. Atât de ușor încât femeia de-abia îl va simți. Nici nu va trebui să-i vadă fața. Băiatul însă șovăi.

Ori ea, ori el. Femeia îl văzuse. Deghizarea lui era valabilă atâta timp cât nimeni nu știa că există un ucigaș de paisprezece ani. Îi văzuse fața. Dăduse peste victimă. Așa devenea și ea o victimă, colaterală. Un accident neprevăzut, cum spunea Blint. Mătrășitorul trebuia să-și facă treaba. Nu era prea profesionist, dar uneori nu putea evita asta. „Nu contează”, spusese Blint. „Termini ce ai de făcut.”

Blint îl lăsa în viață atâta timp cât dovedea că poate face tot ce face un mătrășitor, chiar și fără Talent.

Și totuși, iat-o pe femeia asta, cu fața în jos, cu Kyllar țintuind-o la podea, cu vârful pumnalului împungându-i ceafa, cu mâna stângă răsucindu-i părul, încercând să nu-și imagineze cum va înflori sângele pe rochia ei albă, de servitoare. Femeia asta nu era vinovată cu nimic.

„Viața e searbădă. Viața e lipsită de sens. Când luăm viața cuiva, nu luăm nimic de valoare.” E adevărat. E adevărat.

Trebuia să mai existe o cale. Să-i spună să fugă de-acolo? Și să nu sufle o vorbă? Să plece din țară și să nu se mai întoarcă? L-ar asculta? Nu, bineînțeles că nu. Ar da fuga la cel mai apropiat străjer. De îndată ce-ar ajunge lângă o matahală de soldat, frica pe care i-a inspirat-o ei aici ar fi la fel de neînsemnată ca un șobolan înarmat cu un cuțit.

— Doar i-am spus ce-o să se întâmple dacă fură de la Sa'kagé, zise femeia cu o voce ciudat de calmă. Nenorocitul. După ce mi-a luat tot, n-a avut nici măcar bunul-simț să moară singur. Am venit doar ca să-mi cer scuze și tu vrei să mă omori?

— Da, răspunse Kyllar, însă mințea.

Mutase vârful pumnalului în punctul cel mai vulnerabil de pe ceafa ei, dar arma refuza să se miște.

Cu coada ochiului văzu o umbră urcând treptele. Nu făcu nicio mișcare, nu dădu de înțeles că o văzuse, însă simți cum îl trec toți fiorii. Era mijlocul după-amiezii; nu ardeau nici torțele, nici lumânările. Umbra aceea era maestrul Blint. Îl urmărise tot timpul pe Kyllar. Văzuse totul. Învoiala fusese încheiată cu Shinga, deci nu putea face un lucru de mântuială.

Kyllar strecură pumnalul între coastele femeii, îl răsuci și simți fiorul și icnetul ei din clipa morții.

Se ridică în picioare și scoase pumnalul din ea, cu mintea brusc detașată, îndepărtându-se de el cum o făcuse și atunci, la atelierul de reparații din port, cu Șobolanul. Șterse lama roșie de rochia ei albă, vârî pumnalul în teaca prinsă de

coapsă și verifică în oglinda din încăpere dacă se pătase cu sânge, așa cum fusese învățat.

Era trist, purta tristețea întregii lumi fiindcă era curat. Mâinile nu-i erau pătate de sânge.

Când se întoarse, îl văzu pe Blint în pragul ușii, cu brațele încrucișate. Kyllar îl privi doar, plutind undeva, dincolo de propriul corp, bucuros de senzația de amorțire.

— Nu cine știe ce, dar acceptabil, spuse Durzo. Cei din Shinga vor fi mulțumiți.

Văzând ochii absenți ai lui Kyllar, Blint strânse din buze.

— Viața e lipsită de sens, continuă el, jucându-se cu un câțel de usturoi între degete. Viața e searbădă. Când luăm viața cuiva, nu luăm nimic de valoare.

Kyllar îl privea inexpresiv.

— Repetă, lua-te-ar dracu'!

Mâna lui Durzo se mișcă și un pumnal vâjâi prin aer și se înfipse în masa din spatele lui Kyllar.

Băiatul nici măcar nu tresări. Doar repetă cuvintele, mecanic, simțind cum îl furnică degetele, pipăind iar și iar bucata de carne moale care se lăsase străpunsă de pumnal. Chiar atât de ușor era? Chiar atât de simplu era? Înfingeai pumnalul și moartea sosea numaidecât? Nimic spiritual. Nu se întâmpla nimic. Nimeni nu era trimis în raiul sau iadul contelui Drake. Doar se opreau. Nu mai vorbeau, nu mai respirau, nu se mai mișcau, în cele din urmă nu mai tresăreau. Se opreau.

— Durerea aia pe care o simți e slăbiciunea care-ți părăsește inima, zise maestrul Blint aproape blând. E durerea renunțării la amăgire. Amăgirea e sens, Kyllar. Nu există un scop mai înalt. Nu există zei. Și nici arbitri ai binelui și-ai răului. Nu-ți cer să-ți placă realitatea. Îți cer doar să fii îndeajuns de puternic ca s-o înfrunți. Dincolo de ea nu e nimic. E doar perfecțiunea pe care o atingem devenind

noi înșine arme, la fel de puternici și de nemiloși precum spada din întuneric. Viața nu are ceva cu adevărat bun în ea. Luată ca atare, viața nu e nimic. E doar cea care scoate la iveală învingătorii, iar noi suntem învingătorii. Suntem mereu învingători. Nu există decât victoria. Chiar dacă victoria nu înseamnă nimic. Învingem, fiindcă a pierde e o ofensă. Scopul nu scuză mijloacele. Mijloacele nu scuză scopul. Nu ai cui să te scuzi. Nu există nicio scuză. Nu există dreptate. Știi câți oameni am ucis eu?

Kyllar clătină din cap.

— Nici eu. Știam cândva. Îmi aminteam numele fiecărui om pe care-l ucideam în afara câmpului de luptă. Pe urmă s-au adunat prea mulți. Îmi aminteam doar numărul lor. Pe urmă îmi aminteam doar de cei nevinovați. Într-un târziu până și pe ei i-am uitat. Știi ce pedepse am primit pentru crimele mele, pentru *păcatele* mele? Niciuna. Eu sunt dovada absurdității celor mai prețuite abstracțiuni ale omenirii. Un univers drept n-ar tolera existența mea.

Blint îi luă mâinile într-ale lui.

— Îngenunchează! spuse el.

Kyllar îngenunche lângă balta de sânge care se prelingea din trupul femeii.

— Țsta e botezul tău, zise maestrul Blint și-i vârî mâinile în sânge.

Sângele era cald.

— Asta e noua ta religie. Dacă e să crezi în ceva, crede în ceea ce cred ceilalți mătrășitori. Crede în Daenysos, regele sângelui, al spermei și al vinului. Daenysos e o minciună, ca toți zeii, dar cel puțin nu va face un neputincios din tine. Acum pleacă și să nu te speli pe mâini. Și încă ceva: când trebuie să ucizi un nevinovat, nu-l lăsa să vorbească.

*

Kyllar mergea clătinându-se pe străzi, ca un om beat. Ceva nu era în ordine cu el. Ar fi trebuit să simtă ceva, dar parcă era gol pe dinăuntru. Ca și cum sângele de pe mâini ar fi tâșnit dintr-o rană a sufletului.

Sângele se usca acum, devenea din ce în ce mai cleios, roșul intens se preschimba în cafeniu, peste tot, mai puțin în pumnii încheștați. Își ascunse mâinile, ascunse sângele, se ascunse pe sine, iar în mintea lui – mai puțin amorțită decât inima – își dădu seama că e un semn în asta. Va fi mătrășitor și se va ascunde mereu. Kyllar însuși era o mască, o identitate asumată de conveniență. Masca aceea, ca și toate celelalte, se vor potrivi fiindcă, înainte să ajungă la sfârșitul instrucției, fiecare trăsătură distinctivă a lui Azoth va dispărea cu desăvârșire. Fiecare mască se va potrivi, fiecare mască îl va înșela pe privitor fiindcă sub acele măști nu va fi nimic.

Kyllar nu putea intra în Furnicar deghizat în curier – curierii nu intrau niciodată în Furnicar – așa că se îndreptă spre o casă din cartierul de vest, pe o stradă înțesată de căsuțele meșteșugarilor și servitorilor care nu locuiau pe domeniile stăpânilor. Trecu de colțul unei clădiri și se izbi de o fată. Ar fi răsturnat-o, dacă n-ar fi prins-o la timp de mâini.

— Îmi cer scuze, zise el.

Observă rochia albă, simplă, de servitoare, asemănătoare celei purtate de femeia pe care tocmai o ucisese, cu părul strâns la spate ca al ei, și cu un coș plin de ierburi proaspete. În sfârșit, observă petele roșii, înspăimântătoare, pe care le lăsase pe mânecile ei. Până să dispară, s-o ia la fugă înainte ca fata să vadă petele, cicatricile care se întretăiau pe fața ei îl făcură să înțeleagă peste cine dăduse.

Erau albe acum, cicatricile, în locul celor care i se înfipseseră în minte, tăieturi adânci, roșii, inflamate, țesuturi plesnite, dâre de sânge, sângele înghițit cu noduri, sângele

care se strângea în bule în jurul nasului spart. Avu timp să vadă doar cicatricile inconfundabile și ochii mari, căprui, la fel de inconfundabili.

Păpușa privi în jos, descumpănită, fără să-l recunoscă pe Azoth în acest ucigaș. Văzu petele de pe mâneci și imediat ridică ochii, groaza întipărintu-se în fiecare trăsătură a feței care nu era atinsă de cicatrice.

— Dumnezeuule! Ce-ai pățit? întrebă ea.

Kyllar o și luase la fugă, cu toată viteza, prin piață. Și totuși, oricât de repede alerga, tot nu putea uita grija – cât de nemeritată! – și groaza – cât de meritată! – din ochii ei frumoși. Ochii ei mari și căprui îl urmăreau. Într-un fel, știa că-l vor urmări mereu.

CAPITOLUL 24

Şase ani mai târziu

— Aroganţa ta, Dorian, e legendară. Astăzi însă te întreci pe tine.

Remarca lui Ludi Norgeats Sa'seuran, un bărbat gras, care purta robe din mătase mari cât nişte corturi, toate cu însemnele rangului, era un altfel de exemplu de râde ciob de oală spartă.

— Îndrăzneşti să dai lecţii acestei auguste adunări despre ce *trebuie* să facem? adăugă el.

— Da, răspunse Dorian stârnind câteva chicoteli înfundate.

Feir îşi ascunse capul pe mâna dolofană. Dorian habar n-avea de politică. Dar un om cu însuşirile lui, cu originea şi felul lui de a fi, nu era lipsit de putere. Chiar şi în Adunarea celor din Sa'seuran erau câţiva care-i apreciau pe cei care preferau să spună adevărul, indiferent dacă era sau nu pe placul celorlalţi.

— Cred că am ascultat suficiente argumente, spuse Hursel Blat înainte ca Ludi Norgeats să-i dea înainte cu acuzaţiile.

— De acord, zise Rudol Barrat. Ceilalţi ce părere aveţi?

Sala Adunării era la etajul trei al *Sho'cendi*. Şcoala Focului, după cum era mai bine cunoscută, avea forma unei piramide cu patru laturi. Fusese înfiinţată la începutul *diasporei taumaturgice* de către magii care credeau că apropiatele furtuni ale războiului vor trece chiar pe lângă atotputernica lor şcoală. În mare parte avuseseră dreptate.

Sa'seuran, cum își ziceau ei, fuseseră atacați de trei ori. Invadatorii încercaseră să dea foc școlii, fără niciun rezultat însă. Pereții din sticlă roșie pur și simplu absorbiseră flăcările de fiecare dată, strălucind și mai abitir. Sticla aceea nu putea fi sfărâmată, motiv pentru care școala fusese mutată de acolo bucată cu bucată de trei ori, dar de fiecare dată magii se întorseseră și o ridicaseră la loc. De fiecare dată erau doar umbrele foștilor frați: legi pierdute, obiceiuri pierdute, cunoștințe pierdute, putere pierdută.

În ultimele șapte secole, apăruseră legi și obiceiuri noi în locul celor pierdute, însă prea puține cunoștințe noi, iar putere deloc. Acum Sho'cendi era condusă de Adunare, avându-l în frunte pe Rudol Barrat, cea mai nouă Lumină din Nerev. Feir nu știa cum de ajunsese Rudol să conducă Sho'cendi. Rudol părea a fi cel mai bun dintre cei mai răi, atât. Înalții Sfetnici nu erau răi, dar erau toți alitaerani. Între aroganța celor care proveneau din preaputernicul regat din sudul Midcyrului și aroganța firească a magilor, aceștia erau niște oameni care nu se considerau zei, ci primii dintre muritori.

Feir știa că Dorian nu prea are răbdare pentru așa ceva. Stătea în fața Adunării nu ca solicitant, ci ca un rege scos din sărite că e luat la întrebări de niște proști. Dorian ținea capul sus, cu părul negru și lucios ca pana corbului, pieptănat pe spate, cu ochii albaștri părând și mai pătrunzători datorită pielii albe. Era de înălțime medie și îndesat, fără să fie predispus la îngrășare, în ciuda orelor dedicate studiului. Purta robele simple ale unui Hoth'salar, un Frate întru Vindecare, din lână verde oliv, fără niciun fel de podoabe.

— Ținând cont de valoarea fratelui Dorian și de însușirile lui deosebite, a-l lăsa să meargă într-o țară despre care el însuși a spus că va fi invadată curând e curată nebunie. A risca să pierdem un om atât de prețios în Halidor, un om cu reputația lui, e mai mult decât o aventură. Dacă...

— E o propunere sau un argument, Înalte Sfetnic? întrebă Rudol, străpungându-l cu privirea.

— O propunere.

— Atunci formuleaz-o fără ocolișuri.

— Propun ca fratelui Dorian să-i fie respinsă cererea de a pleca într-o expediție în Cenaria. Mai mult de-atât, propun ca, ținând cont de valoarea și reputația lui de om care acționează după capul lui, să rămână în Sho'cendi până când această adunare îi va permite să plece.

Lumina din Nerev supuse propunea la vot și, în timp ce soarele după-amiezii târzii pătrundea prin sticla roșie și scălda încăperea în stacojiu, mâinile se ridicară una după alta. Rudol Barrat începu să numere, apoi spuse:

— Frate Dorian, vei rămâne în Sho'cendi. Dacă ai nevoie de ceva din oraș, un servitor îți va sta mereu la dispoziție. Sper că nu vei lua asta ca pe o formă de reclusiune, ci mai curând ca pe un semn al aprecierii de care te bucuri, alături de însușirile tale, în fața noastră. Te vei muta într-o locuință mai spațioasă și toată lumea se va strădui să-ți facă șederea aici cât mai plăcută. Chestiunea va fi supusă unui nou vot de azi în șase luni.

Furia lui Dorian era la fel de rece ca și ochii lui.

— Peste șase luni, Cenaria va fi o ruină fumegândă, pământul va fi semănat cu sare, femeile vor fi sclave, cadavrele bărbaților și copiilor vor umple străzile și vor înfunda fluviul Plith. Aveți puterea de a-i ajuta pe acei oameni. Aveți puterea de a opri măcelărirea lor.

— Nu-i treaba noastră. Dacă intervenim, lumea ne va urî și mai mult, zise Hurol Blat. Vom trimite negociatori ca să evalueze situația și să vadă dacă pot înființa o ambasadă...

— Negociatori? Pretinsa voastră vină pur și simplu mă îngreșează, Înalți Sfetnici, spuse Dorian. N-aș vrea să fie așa, dar puterea trebuie folosită ca să poată fi menținută, iar când deții puterea, obligația ta este s-o folosești cum se cuvine

– indiferent de consecințe. Lumea vă va urî până se va alege praful de voi. Vreți să se aleagă praful de voi? Așa să fie.

Dorian se răsuci pe călcâie fără să mai aștepte încuviințarea lor și părăsi încăperea.

Feir încercă să se strecoare după el, dar aflându-se la aproape doi metri de ușă, era imposibil să se strecoare afară fără să-l vadă cineva. Îl găsi pe Dorian în camera lui, pregătindu-și coburii.

– Nu credeam că cineva ar putea să pună Adunarea cu botul pe labe, zise Feir.

Dorian îl privi de parcă l-ar fi plesnit cineva peste față.

– Dacă nu sunt doar arogant? Dacă am dreptate?

– Și toți ceilalți greșesc?

– Crezi că negocierea e singura soluție de a rezolva toate disputele?

– Așa îmi place să cred.

– Negocierea e un compromis. Funcționează numai atunci când ambele părți au aceeași moralitate. Chiar dacă e o moralitate imperfectă. Chiar și atunci e compromis, în sensul că există o cale de mijloc, că ambele părți au argumente la fel de valide. Din păcate, câteodată una dintre părți greșește total. Când cineva îți invadează țara nu stai la discuții cu el.

– Dorian, oftă Feir, acum nu mai e problema noastră. Adunarea a decis și, chiar dacă nu suntem de acord cu decizia ei, trebuie să ne conformăm.

– Majoritatea oamenilor sunt peste medie sau mediocri? Întrebă Dorian, strecurând un mic carnet de însemnări în coburi.

– Asta e o tautologie.

– Tautologia are și ea noima ei.

– Cei mai mulți oameni sunt mediocri. Asta și înseamnă mediocru: calitate medie, spuse Feir.

– Calitatea obișnuită – adică mediocritatea – nu este norma numai în privința înălțimii și a greutateii, ci și a inteligenței, moralității și a înțelepciunii?

— Întocmai.

— Când vrei să pregătești un cal de luptă, o faci singur sau apelezi la un grăjdar?

— Nici una, nici alta. Apelez la șeful grăjdarilor.

— Fiindcă e peste medie. Știi că se va descurca mult mai bine decât un simplu grăjdar sau chiar decât tine.

— Da.

— Încă o chestiune. Dacă un om e mai înalt decât majoritatea, este și mai deștept?

— Nu neapărat.

— Atunci, spune-mi, prin ce excelează membrii acestei Adunări?

— Cred că prin inteligență și înțelepciune.

— Crezi sau doar sper?

— Sper, mormăi Feir. Stai, nu-mi spune, știu unde bați. Tot ce au ei de fapt e Talentul, într-o măsură mai mare sau mai mică. Toți sunt mai puternici decât magii obișnuiți și se pricep la politică, ceea ce, în lumea noastră, înseamnă să te împrietenești cu cei care te pot ajuta să promovezi.

— Mda, i-ai evaluat corect. Talentul și abilitatea politică sunt echivalente cu inteligența și înțelepciunea sau indică prezența acestora?

— Nu, dar „mulți sfetnici sunt dotați cu multă înțelepciune”, răspunse Feir.

— Indiferent de numărul sfetnicilor, tot regele ia hotărârile.

— Deci tu ești regele în această analogie?

— Pe tot ce am mai sfânt, omule! Pe cine întrebi când vrei să afli ce-ți rezervă viitorul? Pe idioțiiăștia care te mușcă de fund sau pe mine?

— Cu alte cuvinte, dacă prevezi viitorul, asta arată cât de înțelept ești?

— Nu, răspunse Dorian clătinând trist din cap. Voi fi Prooroc de-abia când voi înnebuni de-a binelea. Dar încă nu

mi-am pierdut mințile, prin urmare, cel puțin pe moment, înțelepciunea și proorocirea merg mână în mână. Eu sunt șeful grăjdarilor; eu sunt regele; eu sunt Proorocul!

— Deci iar te ridici împotriva lumii întregi.

— Nu, prietene, mă ridic *pentru* lumea întreagă. Vrei să vii cu mine?

— Să vin cu tine? Doar nu pleci nicăieri. Nu poți pleca. Ți s-a interzis să pleci.

— Feir, despre ce crezi că am vorbit până acum? Bineînțeles că plec. Înalții Sfetnici greșesc. Acum nu-i pot ajuta, dar pe cineva tot pot să ajut. Înainte să-mi răspunzi, află un lucru: dacă vii cu mine, vei regreta uneori și nu vei mai păși niciodată în Sălile Focului.

— Ești mai mult decât convingător.

— De asemenea, îmi vei salva viața de multe ori, vei avea o fierărie și vei fi cunoscut în lumea întreagă drept cel mai mare armurier, vei avea un mic rol în salvarea lumii și vei muri mulțumit, chiar dacă nu atât de bătrân pe cât dorești.

— Parcă m-am mai liniștit, zise Feir pe un ton glumeț, deși simțea cum stomacul i se strânge ca un ghem.

Dorian rareori îi spunea ce știe, dar când o făcea, nu mințea niciodată. Feir voia să afle mai multe amănunte, dar nu insistă, de teamă să nu i se spună ceva îngrozitor.

— Doar un mic rol în salvarea lumii? se mărgini el să întrebe.

— Feir! Scopul tău în viață nu e propria fericire. Noi facem parte dintr-o istorie mult mai mare. Cu toții. Dacă rolul tău nu va ajunge în cântecele barzilor, crezi că nu va avea valoare? Unele dintre cele mai impresionante povești nu sunt spuse niciodată, corect? Scopul nostru în această călătorie nu este să-l vedem pe Solon, ci pe băiat. Vom înfrunta multe primejdii până ajungem acolo. Moartea e o posibilitate foarte reală. Știi ce trebuie să-i spunem băiatului? Doar

patru cuvinte. Poate chiar trei, dacă numele contează ca unul singur. Vrei să știi care sunt cuvintele?

— Bineînțeles.

— Întreab-o pe Mama K.

— Asta e tot? Ce înseamnă?

— Habar n-am.

Uneori Proorocii îți dădeau mari bătaii de cap.

— Îmi ceri prea multe, zise Feir.

Dorian înclină din cap.

— Spuneai că voi regreta dacă accept?

— De multe ori. Dar nu și la sfârșit.

— Ar putea fi mai ușor dacă mi-ai spune mai puțin.

— Crede-mă, aș prefera să nu văd cu atâta limpezime ce te așteaptă în funcție de fiecare alegere pe care ai putea s-o faci. Dar, dacă ți-aș spune mai puțin, m-ai urî că îți ascund ceva. Dacă ți-aș spune mai mult, poate n-ai mai avea curajul să continui.

— Atunci nu-mi mai spune.

Pe toți zeii, oare chiar atât de rău avea să fie?

Feir își privi mâinile. Va avea o fierărie. Va fi cunoscut în toată lumea pentru priceperea lui. Unul dintre visele cele mai scumpe. Poate chiar se va însura și soția îi va face băieți. Se gândi să-l întrebe pe Dorian, dar nu îndrăzni. Oftă.

— Am încredere în tine, Dorian. Te voi urma până la capătul pământului.

Dorian zâmbi larg.

— Excelent! Atunci ajută-mă să găsesc o cale să fur *Curochul*.

Feir se cutremură, sigur că înțelesese greșit.

— Aș fi jurat că tocmai ai spus că vom fura spada lui Jorsin Alkestes, care, din întâmplare, e cel mai bine păzit artefact din Midcyru. Un artefact pe care cei mai mulți magi nu-l pot folosi fără să se facă scrum.

— A, nu pentru noi. El va avea nevoie de spadă de-abia peste douăzeci de ani. Dar asta e singura noastră șansă de a pune mâna pe ea.

— El? Care el? Același el căruia îi vom spune s-o întrebe pe Mama K?

— Nu. Altul. Și nu te prefăce că asta schimbă ceva. Știu că te-ai hotărât deja. Mergem în Cenaria.

„Uneori Proorocii îți dădeau mari bățai de cap? Ba bine că nu.”

CAPITOLUL 25

— Ce-i cu tine? țipă maestrul Blint.

— Nu... răspunse Kyllar.

— Din nou! urlă Blint.

Kyllar blocă pumnalul încrucișându-și încheieturile mâinilor. Apoi încercă să-l apuce pe Durzo de mână și să i-o răsucească, dar mătrășitorul făcu un pas lateral.

Se urmăriră dintr-un colț într-altul al casei în care se mutaseră ultima dată, sprijinindu-se de pereți, aducându-se pe rând cu lumina în față, încercând să se folosească de fiecare denivelare din podea. Dar forțele erau egale.

Cei nouă ani pe care Kyllar îi petrecuse la reședința contelei Drake îl întăriseră. Nu ajunsese la fel de înalt ca Blint, și nici nu avea șanse să-l ajungă vreodată, dar era numai fibră. În timp ce lupta și asuda, își arăta fiecare mușchi din brațe, de pe piept și stomac. Ochii lui erau de un albastru deschis, la fel ca înainte, dar priveau detașat chiar și în timpul luptei.

Și asta îl scotea din sărite pe Durzo Blint. Înjurând cu năduf, maestrul Blint îi compara atitudinea cu nepăsarea unei prostituate, fața cu anumite părți nesănătoase ale corpului, iar inteligența cu câteva specii de animale domestice. Când Blint atacă din nou, Kyllar își dădu seama cât de încordat era maestrul.

Blint era periculos și pentru că-și stăpânea furia în timpul luptei, dându-i frâu liber doar atunci când adversarul zăcea la pământ, de cele mai multe ori sângerând.

Blint îl făcu pe Kyllar să dea înapoi, cu pumnul încleștat sau amenințându-l cu pumnalul care fulgera în mișcări

scurte, neașteptate. Preț de o secundă, întinse mâna prea mult și Kyllar reuși să se ferească, lovindu-l peste încheietură. Maestrul însă nu scăpă pumnalul și, retrăgând mâna, lama boantă atinse degetul arătător al lui Kyllar.

— Nerăbdarea te-a costat un deget, băiete.

Kyllar se opri suflând din greu, dar nu-și luă ochii de la Blint. Deja exersaseră cu spade de mai multe feluri, cu pumnale de lungimi diferite. Uneori se luptau cu aceeași armă, alteori nu – maestrul Blint folosea o spadă lată, cu tăișul dublu, iar Kyllar una gandiană; Kyllar folosea un stilet, iar Blint un cuțit încovoiat.

— Altul ar fi scăpat pumnalul din mână, zise Kyllar.

— Nu te lupti cu altul.

— N-aș lupta cu tine dacă ai fi înarmat, iar eu aș fi cu mâinile goale.

Maestrul Blint azvârli pumnalul, care trecu pe lângă urechea lui Kyllar și se înfipse într-o grindă. Kyllar nici măcar nu tresări. Nu că nu s-ar fi întrebat uneori dacă maestrul Blint nu cumva îl va ucide odată și-odată. Uneori pur și simplu nu-i păsa ce se va întâmpla cu el.

Când Blint atacă din nou, nu mai apelă la lovituri de picior spectaculoase. Și nici la salturi. Nicio lovitură deasupra taliei. Loviturile frumoase erau prea lente și, chiar dacă lui Kyllar îi plăceau combinațiile de efect, nu îndrăznea așa ceva în fața maestrului.

Acum nici nu se mai mișcau prin toată încăperea. Nu numai că-și cunoșteau punctele forte, dar și erau conștienți că nu prea aveau cu ce să se surprindă unul pe celălalt. Fiecare lovitură de picior era parată cu piciorul, pumnul și latul palmei erau evitate, loviturile erau amortizate cu brațele, picioarele și soldurile.

În toiul luptei, ca de obicei, Kyllar își dădu seama că maestrul Blint va câștiga. Omul era pur și simplu mai bun decât

el. Singura soluție era să încerce o lovitură disperată, pe care Blint de-abia o aștepta.

Kyllar se năpusti asupra lui lovindu-l din toate pozițiile, repede și ușor ca o boare de munte. Loviturile nu aveau cum să-l rănească pe maestrul Blint, chiar dacă veneau una după alta, dar oricare dintre ele îl putea descumpăni, lăsându-l descoperit. Așa că își înteeți loviturile, fiecare fiind respinsă sau doar atingându-l pe Blint.

Un pumn îl prinse pe maestru cu garda jos, izbindu-l în abdomen. Blint se îndoi de mijloc fără să vrea, iar Kyllar încercă să-i nimerească bărbia, dar se opri. Maestrul Blint ridică mâna îndeajuns de repede ca să-l blocheze, dar fiindcă lovitura nu veni, întinse mâna prea mult, lăsându-l pe Kyllar să-l pocnească în nas.

Lovitura lui Kyllar însă nu-și atinse ținta. Pumnul lui fu abătut de o forță nevăzută, ca o mână invizibilă. Kyllar se poticni și încercă să se reechilibreze și să blocheze piciorul lui Durzo, care-i trecu peste mâini cu o forță supraomenească. Kyllar se izbi atât de tare în grinda din spatele lui încât o auzi cum trosnește. Apoi se prăbuși la podea.

Maestrul Blint scoase un strigăt plin de frustrare.

— Naiba să te ia!

Încovoiat pe podea, simțind cum îi tremură brațele, Kyllar nu răspunse. Blint îl ridică în picioare și-i urlă în față:

— De ce nu faci ceva?

Întorcându-și palmele în sus, neajutorat, Kyllar ridică din umeri și icni de durere.

— Știi ce gândești, băiete. Dar greșești. Sigur ai Talentul. Eu îl simt și senzația asta nu dă greș niciodată. Ești plin de el, dă pe dinafară! N-ai văzut ce s-a întâmplat?

— Cât pe-aci să te lovesc, zise Kyllar și își netezi tunică în timp ce maestrul Blint se îndepărta de el.

— M-ai fentat și sigur m-ai fi lovit în plin dacă nu mi-aș fi folosit Talentul. Iar tu refuzi să-l folosești pe-al tău. De ce nu vrei să te aperi?

„Fiindcă mă urăsc.“

— Încerci să mă pui într-o lumină proastă, asta faci! continuă Blint. Dai greș ca să te menajez. Așa ceva nu se va întâmpla niciodată! Dacă e să te bat în fiecare zi din viața asta nenorocită pe care o trăiești, să știi că am s-o fac cu mare plăcere. Și te asigur că nu vei trăi prea mult!

Maestrul Blint smulse pumnalul din grinda crăpată și-l azvârli în celălalt colț al camerei, unde se înfipse în altă grindă. Apoi se opri și inspiră adânc. Vocea îi era calmă când vorbe din nou:

— Kyllar, pregătirea ta e pe terminate. Ești un luptător bun. Ești mai puțin îndemânatic cu halebarda, cu bâta, cu arbaleta, cu...

Blint își dădu seama, asemenea lui Kyllar, că vorbele lui sună a lecție și își luă seama.

— În fine, excelezi în lupta corp la corp și cu spada scurtă ceurană... Azi m-ai fi putut învinge. Asta nu înseamnă că vei învinge data viitoare. Înseamnă că, treptat, vei începe să învingi. Corpul tău știe ce să facă acum, la fel și mintea ta, în mare parte. În câțiva ani corpul tău se va mișca mai repede, va fi mai puternic, iar mintea îți va merge de două ori mai bine. Oricum, pregătirea e aproape încheiată, Kyllar.

— Și?

— Vino cu mine. Am ceva care te poate ajuta.

Kyllar îl urmă pe Blint în atelierul lui, care era mai mic decât cel pe care Azoth îl văzuse în fosta casă a lui Blint. Cel puțin în casa asta existau uși între țarcurile animalelor și atelierul propriu-zis. Și mirosea mult mai frumos. Și îi devenise familiară. Cărțile aliniate pe rafturi erau ca niște prieteni vechi. Împreună cu Blint le adăugase zeci de rețete.

În ultimii nouă ani Kyllar ajunsese să aprecieze priceperea lui Blint de a pregăti tot felul de otrăvuri.

Desigur, toți mătrășitorii foloseau otrăvuri. Cucuta, floarea sângeului, rădăcina de mătrăgună și ariamu se găseau oriunde și erau letale. Însă Blint știa sute de otrăvuri. Pagini întregi din cărțile lui erau tăiate sau adnotate cu scrisul îngămădit și ascuțit al lui Durzo: „O prostie. Diluează otrava“. Alte articole erau completate, de la cât timp îi trebuia unei otrăvi să-și facă efectul până la cele mai bune metode de administrare și de cultivare a plantelor în alte climate.

— Stai jos, spuse maestrul Blint, alegând o cutie.

Kyllar se așează la o masă înaltă și își rezemă bărbia în cot. Blint îi puse cutia în față și o întoarse.

Se ivi dinăuntru un șarpe alb care căzu pe masă cu un bufnet surd. Kyllar de-abia avu timp să-și dea seama despre ce e vorba înainte ca șarpele să se repeadă la el. Îi văzu gura deschisă, uriașă, cu colții lucioși. Kyllar se dădu înapoi, dar mult prea încet.

Apoi șarpele dispăru și Kyllar alunecă de pe scaun. Căzu pe spate, dar sări imediat în picioare.

Blint ținea șarpele de cap. Îl prinsese în aer chiar în clipa în care voia să-l muște pe Kyllar.

— Știi ce-i asta, Kyllar?

— E o aspidă albă.

Unul dintre cei mai periculoși șerpi din lume. De obicei mici, precum cel pe care-l ținea Blint, rareori depășeau în lungime un antebraț de om, dar cei mușcați de ei mureau în câteva secunde.

— De fapt, e prețul eșecului... Kyllar, lupti la fel de bine ca cei mai buni ne-Talentați pe care i-am văzut vreodată. Dar nu ești un mătrășitor. Ai învățat tot ce trebuie despre otrăvuri; știi cum să omori un om. Viteza ta de reacție nu are egal; instinctele tale sunt bune. Te ascunzi bine, te deghizezi bine, lupti bine. Însă faptul că faci toate lucrurile astea *bine*

nu înseamnă mare lucru. *Asasinul* face lucrurile astea bine. Tocmai de aia i se cere să omoare pe cineva. Mătrășitorii au victime. De ce le numim victime? Fiindcă atunci când ne angajăm să omorâm pe cineva, e doar o problemă de timp. Tu ai Talentul, Kyllar, dar nu-l folosești. Nu vrei să-l folosești. Sunt unele deprinderi pe care trebuie să le înveți de la mine, dar atâta timp cât nu apelezi la Talent, n-am cum să te ajut.

— Știu. Știu, repetă Kyllar evitând privirea maestrului.

— Știi amestecul ăla de emoție, putere totală și frică pe care-l încerci atunci când ești în pericol? Care te face s-o iei la goană sau să lupți nebunește?

— Desigur.

— Eu te pot învăța cum să-l controlezi. Să-l simți atunci când vrei, nu numai atunci când corpul tău crede că ai nevoie de el. Te pot învăța să-i pui frâu pentru ca mâinile să nu-ți tremure când faci o treabă delicată – cum ar fi să deschizi o încuietoare în timp ce se repede cineva la tine cu spada – eu am făcut asta. Știi cât le trebuie ochilor să vadă prin întuneric? Eu te pot învăța să vezi prin întuneric imediat.

— Am înțeles, spuse Kyllar și se uită la șarpe. Țăsta cum mă poate ajuta?

— Aspida e motivația. E și cea mai blândă otrăvă din câte cunosc, răspunse maestrul Blint fixându-l cu privirea.

Aerul păru că se răcește brusc. Asta era. Ultimul avertisment dat lui Kyllar. Blint încercase totul cu el, dar nimic nu-i pusese Talentul la treabă. Kyllar avea în jur de douăzeci de ani – fiind copil al străzii nu știa când se născuse –, iar Talentul ar fi trebuit să se manifeste când era mai mic. Maestrul Blint credea că boala de care suferise când avea unsprezece ani fusese prima lui manifestare. Dar altceva nu se mai întâmplase.

În nouă ani, Kyllar nu făcuse mai mult decât un ne-Talentat. Dacă nu putea deveni mătrășitor, Blint era nevoit să-l ucidă. Ideea poate că nu-i surâdea, dar trebuia s-o facă.

Maestrul Blint luă câteva arme din atelier, tașca pe care o burdușise cu lucruri și Răzbunarea, spada lui, care atârna pe un perete. Verifică lama neagră, apoi o băgă înapoi în teacă.

— Am să lipsesc câteva zile.

— Nu merg cu tine?

— M-ai încurca.

„M-ai încurca?” Tonul firesc al lui Blint îl răni aproape la fel de mult ca și faptul că era adevărat.

CAPITOLUL 26

— Nu-mi place, zise Solon.

Regnus Gyre întoarse capul în bătaia vântului care aproape că-i netezi părul argintiu. Gemenii erau tăcuți azi, se auzea doar şuierul vântului ce trecea peste zid. Gyre asculta vântul de parcă ar fi încercat să-i spună ceva.

— După zece ani, te cheamă regele, continuă Solon. De ce tocmai acum, când fiul tău mai are puțin și devine major?

— Care-i cel mai bun motiv ca să-ți aduni toți dușmanii într-un singur loc? Întrebă Regnus, ridicând vocea cât să fie auzit.

Deși se apropia vara, era încă rece. La Vânturile Șuierătoare nu era niciodată cald. Vântul de nord pătrundea prin hainele de lână și lua în râs bărbile și părul lung pe care oamenii și le lăsau ca să le țină de cald, cât de cât.

— Ca să-i distrugi, răspunse Solon.

— Mai bine-i distrugi înainte să se adune. Mesagerul spunea că a întârziat din cauza vremii, dar regele mai mult ca sigur știe că voi face tot ce-mi stă în putință ca să fiu acasă la majoratul fiului meu. Asta înseamnă că trebuie să mă mișc repede. Împreună cu o mică escortă.

— Faptul că nu amintește de nicio escortă e o dovadă de ingeniozitate. Nu l-aș fi crezut în stare de așa ceva.

— A avut zece ani la dispoziție ca să se gândească la asta, prietene, și ajutorul unui intrigant.

Intrigantul era Fergus Sa'fasti, pe care Solon îl cunoștea. Din păcate, nu-i putea spune asta lui Regnus. Mai rău

de-atât, termenul se potrivea de minune. Fergus nu era deloc cel mai bun moralist din Sa'seuran. Îl cunoștea pe Solon din vedere, motiv pentru care Solon rămăsese cu Regnus în loc să meargă la curtea regală împreună cu Logan.

Acum era din ce în ce mai convins că făcuse o mare greșală.

— Așadar crezi că ne vor ataca pe drum? întrebă Solon. Regnus încuviință din cap cu vântul în față.

— Bănuiesc că nu te pot convinge să rămâi...

Regnus zâmbi, iar Solon își dădu seama cât de mult îl îndrăgea. Chiar dacă-i dăduse familia peste cap și-i zădărniciise ambițiile de a se urca pe tron, preluarea garnizoanei din Vânturile Șuierătoare îl revitalizase pe Regnus.

În Regnus Gyre ardea un foc mocnit, o mândrie aprigă, ca a unui rege războinic de demult. Comanda garnizoana cu multă autoritate, iar forța lui interioară făcea din el un tată, un rege și un frate al oamenilor pe care-i conducea. În lupta directă cu răul, Regnus excela, bucurându-se să-l biruiască. Muntenii din Halidor, dintre care unii nu îngenuncheaseră niciodată în fața cuiva, erau războinici. Trăiau pentru război, li se părea lipsit de onoare să moară acasă, în pat, și credeau că singura nemurire era cea dobândită prin faptele de arme cântate de menestreli.

Îi spuneau *Rurstahk Slaagen*, Diavolul Zidurilor, și în ultimii zece ani tinerii lor se zdrobiseră de acele ziduri, încercaseră să le urce, încercaseră să se furișeze dincolo de ele, încercaseră să treacă prin ele cu ajutorul banilor, escaladaseră Gemenii și încercaseră să atace Vânturile Șuierătoare din spate. Regnus îi nimicise. De multe ori, ieșea învingător fără să piardă un om.

Fortăreața Vânturile Șuierătoare era alcătuită din trei ziduri ridicate în porțiunile cele mai înguste din singura

trecătoare dintre Cenaria și Halidor. Între ziduri erau locuri ale morții împânzite cu colțari de fier, gropi ascunse, capcane și grămezi de pietre gata să cadă la cea mai mică atingere, aduse din munții din apropiere. Clanurile Twice reușiseră să escaladeze primul zid, dar capcanele fuseseră atât de eficiente încât nimeni nu supraviețuise ca să poată povesti ce se afla dincolo de ele.

— Pe de altă parte, s-ar putea ca intențiile regelui să fie onorabile, zise Solon. Logan spune că s-a împrietenit cu prințul. Poate că regele te cheamă și la rugămintea prințului.

— N-am o părere prea bună despre prinț.

— Dar prințul are o părere bună despre Logan. Poate că prințul seamănă cu mama lui. Poate că asta e chiar opera ei.

Regnus rămase tăcut. Nu voia să rostească numele Naliei nici măcar acum.

— Atunci să sperăm că va fi bine, și să ne pregătim pentru ce-i mai rău. Zece dintre oamenii noștri cei mai iscusiți, cai de rezervă pentru toți și drumul de coastă în locul celui principal?

— Nu, răspunse Regnus. Dacă e să ne pregătească o ambuscadă, ne pregătesc două. Dacă e să ne atace, s-o facă în câmp deschis.

— Am înțeles, zise Solon dorindu-și să știe cine sunt atacatorii.

— Tot îi mai scrii femeii aceleia din Kaede?

Solon înclină din cap și apoi înlemni. Bineînțeles că Regnus știa. O scrisoare trimisă în fiecare săptămână și niciuna primită.

— Mda, dacă nici după asta nu primești o scrisoare, măcar ai să știi că nu-i din cauză că ale tale sunt plictisitoare.

Regnus îl bătu ușor pe umăr. Fără să vrea, Solon schiță un zâmbet trist. Nu știa cum făcea Regnus, dar alături de el era la fel de ușor să înfrunți chinul sufletesc ca și moartea.

*

Mama K ședea în balconul unei clădiri care nu-și avea rostul acolo. Împotriva oricărei tradiții și a simțului practic, reședința opulentă a lui Roth Grimson fusese construită chiar în inima Furnicarului.

Niciodată nu-l avusese la inimă pe Roth, spre deosebire de alții, puțini, de care se atașase. Adevărul era că trebuia să aibă de-a face cu Roth fiindcă pur și simplu nu-l putea ignora. Roth era una dintre stelele aflate în plină ascensiune în Sa'kagé. Nu era doar inteligent; tot ce atingea părea că se preface în aur. După războaiele gildelor, ajunsese conducătorul Bătăușilor, preluând controlul a jumătate din Furnicar.

Desigur, Sa'kagé intervenise imediat, odată cu asasinarea lui Corbin Fishill de către Durzo, dar fusese nevoie de zece ani ca lucrurile să se limpezească. Cei Nouă se întrebaseră cum de reușise Roth să-și conducă ghilda atât de bine, încât să stăpânească un teritoriu așa de mare, iar Mama K găsisese cel puțin o parte din răspuns în mâna dreaptă a acestuia, un tânăr ladeshian scripitor pe nume Jarl.

Mama K i-l furase pe Jarl. Pe de o parte avea grijă ca băiatul să se teamă mereu de Roth, iar pe de alta să-i pună talentele la lucru.

Acum se întreba dacă Roth Grimson încă mai avea un dinte împotriva ei. Probabil. Dar nu era înțelept s-o supere pe Mama K, indiferent de cât de bine se descurcase el în ultimii ani. Un singur cuvânt rostit de ea și zbura din rândul Celor Nouă. Încă un cuvânt și era mort. Roth era îndeajuns de isteț ca să știe asta.

Roth avea aproape treizeci de ani. Un tânăr înalt, impunător, care se purta ca un prinț printre sclavi. Cu ochi albaștri, păr negru și o înclinație pentru hainele elegante: acum purta o tunică gri, cu broderii plangane la modă, pantaloni asortați și cizme bătute cu argint. Părul negru era dat cu

ulei, cât să lucească, iar o buclă îi aluneca din când în când în ochi.

— Dacă te sature să mai lucrezi pentru Stăpânul Banilor, ai un loc privilegiat în bordelurile mele. Bărbații s-ar da în vânt după tine, zise Mama K doar ca să-l vadă cum reacționează.

— Am să țin minte, replică el râzând.

Roth flutură din mână, semn că servitorii puteau aduce micul dejun. Măsuța încăpea perfect în capătul balconului. Cei doi se așezară unul lângă altul. Roth părea că ține cu tot dinadinsul ca Mama K să-i admire reședința. Spera probabil să-l întrebe de ce o construise tocmai acolo.

Mama K nu voia să-i dea această satisfacție. În plus, afla-se deja motivele. Unele destul de întemeiate. Roth avea ieșire la port, ceea ce-i permitea să facă un pic de contrabandă, deși docurile erau destul de mici ca să-i asigure un profit consistent și, în consecință, atenția casei regale. De asemenea, reușise să cumpere terenul pe nimic, deși fusese nevoit să angajeze mai mulți bătauși ca să-i ridice reședința și astfel să facă și economii. După ce săracii fuseseră îndepărtați, atât oamenii cinstiți, cât și hoții se arătaseră nerăbdători să fure de la nebunul care își construia ditamai casa pe malul fluviului. Bătaușii probabil că ciomăgiseră cu sutele. Mama K știa că omorâseră cel puțin șase inși. Cine călca pe domeniul lui Grimson risca să-și găsească moartea.

Zidurile erau înalte, pline de cioburi de sticlă și țepușe din metal care se înălțau ca niște umbre ascuțite în lumina zorilor. Bătaușii le păzeau zi și noapte, făcându-și treaba cu pricepere și plăcere. Niciun localnic nu mai îndrăznește să intre acolo. Amatorii fie încercaseră deja și plățiseră cu vârf și îndesat, fie aflaseră ce pățiseră alții. Profesioniștii știau că pot trece Podul Vanden ca să găsească o pradă mai ușoară.

Grădinile lui Roth erau impresionante, chiar dacă florile și celelalte plante erau soiuri care nu creșteau prea înalte,

ca să nu-i împiedice pe arcași să țintească în voie. Petele de purpuriu, verde, galben și portocaliu contrastau evident cu nuanțele de cenușiu și cafeniu murdar ale Furnicarului.

Servitorii aduseră primul fel, jumătăți de portocale roșii cu o crustă de zahăr caramelizat. Roth deschise discuția cu un comentariu despre vreme. O alegere nu foarte inspirată, dar Mama K nici nu se aștepta la mai mult. Fără îndoială, Roth se baza pe Jarl când voia să fie fermecător.

Apoi Roth spuse ceva despre grădinile lui, în timp ce servitorii aduceau momițele de vițel. Avea acea înclinație enervantă a noilor îmbogățiți de a anunța cât a costat fiecare lucru. Ar fi trebuit să știe că femeia putea aprecia cheltuielile după calitatea servitorilor și a mâncării. Când avea să treacă la subiect?

— Așadar, va fi un loc liber printre Cei Nouă, zise el.

Pe neașteptate. Ar fi trebuit să-i spună ceva amuzant mai întâi, ca să ajungă aici. Mama K începea să se îndoiască de competența lui Roth.

— Mda, făcu ea.

Atât și nimic mai mult. Nu voia să-i dea apă la moară. Soarele tocmai se înălța deasupra orizontului, iar cerul devenea din ce în ce mai portocaliu. Se anunța o zi toridă – chiar și la această oră matinală abia dacă avea nevoie de șalul de pe umeri.

— Lucrez cu Phineas Seratsin de șase ani. Mă pricep la asta mai bine decât oricine.

— Lucrezi *pentru Trematir*, nu cu el.

Roth o fulgeră cu privirea, dar rămase tăcut. Temperament periculos. Jupânului Grimson nu-i plăcea să fie corectat.

— Cred că spionii tăi nu trebuie să fie prea deștepți ca să vadă cât muncesc eu, și cât muncește bătrânul.

Mama K ridică o sprânceană.

— Spionii mei?

— Toată lumea știe că ai spioni peste tot.

— Mda. Toată lumea știe. Atunci așa trebuie să fie.

— Aha. E unul dintre lucrurile alea pe care toată lumea le știe, dar pe care eu nu trebuie să le menționez fiindcă e o dovadă de mojie.

— Băiete, în organizația asta sunt niște oameni cu care e periculos să fii mojic. Dacă-mi ceri votul, ai face mai bine să te împrietenești cu mine.

Roth le făcu semn servitorilor, care luară farfuriile și le înlocuiri cu altele, pline cu bucăți de carne condimentată și ouă prăjite cu brânză.

— Nu-l cer, spuse el calm.

Mama K mușcă dintr-un ou. Delicios. Roth probabil își adusese un bucătar tocmai din Gandu. Mâncă privind cerul din ce în ce mai strălucitor, soarele ridicându-se încet peste poarta de fier, impunătoare, a domeniului lui Grimson. Dacă-și re trăgea cuvintele, îl lăsa în viață.

— Nu înțeleg cum de ai atâta influență asupra Celor Nouă, dar de un lucru sunt sigur: am nevoie de votul tău și-l voi avea. Ori votul tău, ori nepoata ta.

Bucătica de carne care cu o clipă în urmă păruse atât de gustoasă, care păruse că se topește în gura Mamei K, căpătă brusc un gust de nisip.

— Frumușică fata! Cu cosițe blonde. Ce păcat că a murit maică-sa, dar ce frumos că are o mătușă bogată care a luat-o la ea, în ditamai castelul! Pe de altă parte, o curvă bătrână și bogată n-ar fi trebuit să-și lase nepoata în grija unei servitoare!

Mama K încremeni. „Cum de-a aflat?”

Registrele. Registrele erau scrise în cifru, dar Phineas Seratsin era Trematir, Stăpânul Banilor în Sa'kagé. Avea acces la mai multe registre financiare decât următoarele cinci persoane din regat luate la un loc. Roth trebuie să fi văzut plățile

făcute unei servitoare din castel, o femeie ușor de speriat. O simplă amenințare din partea lui Roth și ar fi cedat imediat.

Roth se ridică în picioare. Își golise farfuria.

— Nu te ridică. Termină de mâncat.

Femeia se conformă, mecanic, folosindu-se de timp ca să se gândească. O putea duce pe fată în altă parte? De Durzo nu se putea folosi, dar mai știa și alți mătrășitori.

— Eu sunt un om nemilos, Gwinvere. A lua viața cuiva...

Pe Roth îl trecu un fior, resimțind extazul amintirii.

— E mai ceva decât oricare plăcere pe care o vinzi tu. Dar eu știu să-mi controlez poftele. Tocmai asta ne face oameni și nu doar niște sclavi, nu crezi?

Roth își trăgea pe mână o mănușă groasă, din piele. Grilajul porții tocmai se ridica. Mama K văzu cum afară se adunau zeci de țărani zdrențăroși. Un ritual zilnic, desigur.

Dedesubt, patru servitori duceau în grădină o masă încărcată cu bucate. O lăsară acolo și se întoarseră în casă.

— Nenorociții ăștia sunt sclavii poftelor lor. Sclavi, nu oameni.

Țăranii flămânzi din spate se împingeau în față, iar cei din față erau împinși înăuntru. Se uitară la grilajul cu țepi de deasupra lor, apoi la Roth și Mama K. Dar cei mai mulți ochi erau ațintiți asupra mâncării. Țăranii arătau ca niște animale, înnebuniți de foame.

O tânără se desprinsese de mulțime și o luă la fugă spre masă. După ce făcu doar câțiva pași, alții o urmară. Bătrâni și tineri, femei, copii, singurul lucru pe care păreau să-l aibă în comun fiind disperarea.

Mama K nu înțelegea motivul acestei frenezii. Țăranii ajunseră la masă și se repeziră asupra bucatelor, umplându-și buzunarele cu cârnați, gurile cu delicatese atât de condimentate încât sigur avea să li se facă rău mai târziu.

Un servitor îi înmână o arbaletă lui Roth. Arma avea deja săgeata pregătită.

— Ce vrei să faci? întrebă Mama K.

Țăranii îl văzură și se împrăștiară.

— Ucid după un tipar foarte simplu, răspunse Roth ridicând arbaleta.

Apăsă pe trăgaci și în clipa următoare un tânăr se prăbuși la pământ cu săgeata înfiptă în șira spinării.

Roth lăsa arbaleta jos, dar în loc s-o încordeze mecanic, trase coarda cu mâna înmănușată. O fracțiune de secundă pielea brațului i se acoperi de dungi negre, ca un tatuaj, care păreau că se zvârcolesc. Așa ceva era imposibil.

Trase din nou și tânăra care alergase prima spre masă căzu ca secerată.

— Îmi hrănesc turma în fiecare zi. În prima săptămână a lunii ucid în prima zi. În a doua săptămână, în a doua zi.

Făcu o pauză ca să ochască din nou. Trase, și altă femeie se prăbuși cu săgeata înfiptă în cap.

— Și așa mai departe. Dar niciodată nu ucid mai mult de patru.

Majoritatea țăranilor fugiseră, doar un bătrân rămăsese în urmă și acum mergea împleticit spre poarta care era la vreo treizeci de metri. Săgeata îi retează un genunchi. Bătrânul căzu și începu să se târască.

— Sclavii nu se prind niciodată. Pântecul le dictează ce să facă, nu creierul.

Roth așteaptă până când bătrânul ajunsese la poartă, și îl ucise.

— Uită-te la ăla!

Mama K văzu un țăran care intra pe sub grilaj. Toți ceilalți se împrăstiaseră.

— E preferatul meu, continuă Roth. El s-a prins ce fac.

Omul intră fără teamă, înclină din cap spre Roth, se apropie de masă și începu să mănânce fără grabă.

— Sigur, le-ar putea spune celorlalți ca să salveze câteva vieți. Dar atunci aş schimba ritualul, iar el şi-ar pierde

avantajul. E un supraviețuitor, Gwinvere. Supraviețuitorii sunt dispuși la sacrificii.

Roth dădu arbaleta și mănușa unui servitor și o privi lung pe Mama K.

— Întrebarea mea este: ești o supraviețuitoare?

— Am supraviețuit mai multor situații decât ai întâlnit tu vreodată. Fie. Ai votul meu.

Îl va ucide mai târziu. Acum n-avea nici un rost să dea dovadă de slăbiciune. Trebuia să se stăpânească. Roth era un animal și cu siguranță i-ar simți frica.

— A, din păcate vreau mai mult decât un vot. Am planuri mari. Mari de tot. Îl vreau pe Durzo Blint. Vreau Globul Marginilor. Vreau... mult mai mult. Și, cu ajutorul tău, voi obține tot ce vreau, zise el și zâmbi. Ți-a plăcut țăranul fiert înăbușit?

Femeia clătină din cap, descumpănită, privind lung la farfuria pe care o golise. Apoi înțepeni. În grădină, servitorii adunau cadavrele și le aduceau în casă.

— Ai spus că e „fazan“, îngăimă ea.

Roth se mulțumi să zâmbească.

CAPITOLUL 27

— Să fiu al naibii dacă n-arăți ca partea de sud a unui cal care se îndreaptă spre nord! exclamă Logan când se întâlnește cu Kyllar în mijlocul curții lui Drake.

— Mulțumesc, răspunse Kyllar trecând pe lângă Logan, însă prietenul lui rămase pe loc. Despre ce vrei să vorbim?

— Poftim?

Logan părea întruchiparea inocenței, dacă inocența putea fi întruchipată de un ins înalt de doi metri. Și nici s-o facea pe uriașul prostănac nu-l prindea. În primul rând, fiindcă Logan era mult prea inteligent și nimeni nu l-ar fi luat în serios. În al doilea rând, fiindcă era prea chipeș. Dacă exista un model de masculinitate desăvârșită, acela era Logan. Arăta ca statuia unui erou, din carne și oase. În cele șase luni petrecute alături de tatăl lui se împlinise bine și căpătase o duritate care le făcea nu doar pe tinerele din Cenaria să leșine la vederea lui. Dinți perfecți, păr perfect și, desigur, grămezi de bani care aveau să fie ale lui din clipa în care împlinea douăzeci și unu de ani – peste trei zile – îi completeau imaginea. Atrăgea atenția aproape la fel de mult ca și prințul Aleine, cu care era prieten la cataramă – mai ales din partea fetelor care nu voiau doar să se culce cu el, iar a doua zi să fie abandonate. Norocul lui era că habar n-avea cât de atrăgător e sau cât de mult îl admirau sau îl invidiau ceilalți. Tocmai de asta Kyllar îl poreclise Căpcăunul.

— Logan, dacă nu stăteai pur și simplu în curte, ai venit aici când m-ai văzut intrând pe poartă, ceea ce înseamnă că mă așteptai. Acum ai rămas pe loc, deci nu vrei să mergi cu

mine, ceea ce înseamnă că nu vrei să audă nimeni ce ai de gând să-mi spui. Serah nu e la locul ei obișnuit, adică la doi pași în urma ta, ceea ce înseamnă că a ieșit cu mama ta la cumpărături, poate după rochii.

— Broderii, recunosc Logan.

— Deci care-i problema?

Logan își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Nu-mi place deloc când faci asta. Oricum îți spuneam. Puteai să mă lași să-ți spun când voiam eu. Până la urmă tot îți spuneam... hei, unde te duci?

Kyllar nu se opri.

— Tragi de timp, îi aruncă el peste umăr.

— Bine, bine. Oprește-te. Mă gândeam că odată și-odată tot va trebui să ne batem.

„Să ne batem.” Cine spunea că ăștia așa de mari sunt și proști?

— M-ai zvânta în bătaie, răspunse Kyllar zâmbind.

Maestrul Blint îi interzisese să se lupte cu Căpcăunul. În ultimii nouă ani, Kyllar nu se luptase cu prietenul său nici măcar în joacă. Orice ar fi încercat, tot ar fi pierdut. Căpcăunul l-ar fi întrebat cum s-a descurcat. Ar fi analizat totul. Stilul lui Logan se supunea regulilor și tradițiilor, ca și viața lui, prin urmare putea schimba și stilul lui Kyllar.

— Doar nu ești convins că aș câștiga eu, zise Logan.

— De câte ori am luptat cu tine m-ai lăsat lat. Nu...

— De câte ori? O singură dată! Și asta acum zece ani!

— Nouă.

— În fine.

— Dacă mă prinzi cu una dintre nicovalele alea pe care le ai pe post de pumni, nu mă mai trezesc niciodată.

— Am să te lovesc cu grijă.

— Nu mă pun eu cu un căpcăun.

Ceva nu era în regulă. Logan îl provoca la luptă cam o dată pe an, dar niciodată nu insistase atât de mult. Onoarea

nu-i permitea lui Logan să tragă prea mult de un prieten care luase deja o hotărâre, chiar dacă nu înțelegea motivul.

— Ce-i cu tine, Logan? De ce vrei să te lupți cu mine?

Logan privi în pământ și se scărpină în cap.

— Serah a văzut cum ne antrenăm și m-a întrebat de ce nu luptăm împreună. Nu că ar vrea să vadă sânge, dar...

Logan tăcu, stânjenit. Apoi continuă:

— Spune că ești foarte priceput. Și că ar ieși o luptă pe cinste.

„Iar tu nu te poți abține, vrei să te dai mai mare decât ești“, gândi Kyllar.

— Dacă tot ai adus vorba de luptă, când ai de gând să depui armele și s-o iei de nevastă?

Căpcăunul scoase un oftat prelung. Toate oftaturile lui erau prelungi, dar acesta era și mai și. Tăcu o vreme. Luă scaunul unui grăjdar și se așază, fără să-i pese că mantia frumoasă i se murdărea de praf.

— De fapt, am vorbit cu contele Drake acum câteva zile.

— Zău? Și?

— E de acord...

— Felicitări! Pe când nunta, marele meu prieten care va spune adio burlăciei?

Căpcăunul privi în gol.

— Contele își face griji.

— Glumești?

Logan clătină din cap.

— Dar te știe de când te-ai născut. Familiile voastre sunt bune prietene. Serah intră într-o familie mai nobilă decât a ei. Cu mult. Tu poți ajunge și mai sus. Practic sunteți promiși unul altuia de ani de zile, iar tu o iubești. De ce să-și facă griji?

Logan îl privi în ochi.

— Își face griji în privința ta. Se teme ca nu cumva Serah să fie îndrăgostită de tine.

„Ei, drăcie.”

— Dar e absurd, zise Kyllar după o pauză prea lungă.

— Are dreptate? întrebă Logan sesizându-i ezitarea.

— Nu știu. Cred că Serah nu știe ce vrea.

— O iubesc de când mă știu, Kyllar. De-o viață întreagă. Kyllar nu știa ce să răspundă.

— Kyllar? spuse Căpcăunul privindu-l încordat.

— Ce?

— Tu o iubești?

— Poftim? răspunse Kyllar prefăcându-se surprins.

Simțea cum i se strânge stomacul ghem, dar nu se dădu de gol. Contele Drake nu reușise să-l dezvețe de obiceiul de a minți cu seninătate. Dar Căpcăunul îl privi la fel de încruntat.

— Domnule, spuse o voce din spatele lui Kyllar.

Kyllar nici nu-l auzise pe mesager apropiindu-se.

— Da?

— Un mesaj pentru dumneavoastră.

Kyllar deschise mesajul nesigilat ferindu-și privirea de Logan. Citi: „Trebuie să ne întâlnim. Diseară la ora zece. La Mistrețul Albastru. – Jarl”.

Kyllar simți un fior rece. *Jarl*. Nu mai primise nicio veste de la Jarl de când murise pentru copiii străzii. Jarl ar fi trebuit să-l creadă mort. Ceea ce însemna că Jarl îl căuta pentru că avea nevoie de Kyllar Stern sau pentru că știa că sub numele lui se ascundea Azoth. Iar Kyllar nu-și putea imagina defel motivul pentru care Jarl voia să discute cu Kyllar Stern.

Dacă Jarl știa cine e, mai știa cineva?

Maestrul Blint era plecat. Kyllar va trebui să se ducă la Mistrețul Albastru. Va trebui să rezolve singur problema.

— Trebuie să plec, zise el și porni cu pași mari spre poartă.

— Kyllar! strigă Logan.

Kyllar se întoarse și-l întrebă:

— Ai încredere în mine?

Logan ridică mâinile neajutorat și spuse:

— Da.

— Atunci ai încredere în mine.

*

Mistrețul Albastru era unul dintre cele mai frecventate bordeluri ale Mamei K. Se afla aproape de Drumul lui Sidlin, în cartierul de est, nu departe de Podul Tomoi. Ajunsese cunoscut pentru calitatea vinurilor, printre cele mai bune din oraș, fapt pe care nu puțini negustori îl menționau atunci când nevestele le puneau întrebări incomode. „Mi-a spus o prietenă că te-a văzut azi intrând la *Mistrețul Albastru*.” „Da, draga mea. Treburi negustorești. Au acolo niște vinuri pe cinste.”

Kyllar nu se dedase nici viciului, la modă acum, de a lăsa acolo grămezi de bani ca să bea struguri fermentați, nici viciului, mai obișnuit, de a lăsa grămezi de bani ca să-și dea pantalonii jos. Era prima dată când intra la *Mistrețul Albastru*.

Bordelul avea trei etaje. Primul, unde se servea mâncare și băutură, aducea cu un han cochec. Etajul doi era „salonul”, iar etajul trei cuprindea „camerele de oaspeți”.

— Seara bună, domnul meu, auzi o voce șoptită chiar lângă el când se opri, stingher, în pragul ușii.

Kyllar se întoarse și simți cum îi dogoresc obraji. Femeia stătea la o palmă de el, îndeajuns de aproape ca să-l învăluie cu parfumul ei. Un miros agresiv, de mosc. Avea o voce joasă, ademenitoare, ce promitea secrete pe care curând le puteau desluși împreună. Dar asta nu era nimic pe lângă ceea ce purta. Kyllar nu știa dacă să-i spună rochie fiindcă, deși o acoperea de la gât până la glezne, era alcătuită pe de-a-ntregul din dantelă, cusută lejer, lăsând să se vadă că nu are nimic pe dedesubt.

— Poftim? spuse el, ridicând privirea spre chipul ei, roșind și mai tare.

— Îți pot fi de vreun ajutor? Să-ți aduc o cupă de vin sethi și să-ți povestesc despre serviciile pe care le oferim?

Stânjeneala lui părea s-o amuze.

— Nu, mulțumesc.

— Poate vrei să urcăm în salon, ca să avem o discuție mai... intimă, zise ea, trecându-i un deget peste bărbie.

— N-nu... Mulțumesc, oricum, pentru invitație.

Femeia își ridică o sprânceană de parcă tânărul i-ar fi propus să facă cine știe ce drăcovenie.

— Mie-mi place ca bărbatul să mă încălzească puțin, dar dacă vrei să urcăm direct în cameră, n-am nimic...

— Nu! spuse Kyllar și imediat își dădu seama că ridicase vocea, făcându-i pe cei din jur să se uite la el. Nu, mulțumesc. Am venit aici ca să mă întâlnesc cu Jarl.

— A, ești unul dintr-ăia, zise ea cu o voce revenită brusc la normal.

Schimbarea era radicală, derutantă. Kyllar observă că femeia nu era nici măcar de vârsta lui. Era o fetișcană, n-avea mai mult de 17 ani. Fără să vrea, se gândi la Mags.

— Jarl e în biroul lui. Ia-o pe acolo, adăugă ea.

Acum că renunțase să-l mai seducă, Kyllar o vedea cu alți ochi. Fata avea o privire dură, necruțătoare. Pe când se îndepărta, o auzi spunând:

— Se pare că băieții drăguți sunt mereu de partea cealaltă.

Kyllar nu înțelese ce vrea să spună și își văzu de drum, deranjat că fata râde de el. Pe când trecea printre mese, îndreptându-se spre biroul lui Jarl, întoarse capul. Fata își făcea meseria cu un negustor mai în vârstă, șoptindu-i ceva la ureche. Bărbatul zâmbea cu gura până la urechi.

Kyllar bătu la ușă. I se deschise.

— Intră repede, zise Jarl.

Kyllar păși înăuntru, dezorientat. Jarl – nu putea fi decât vechiul lui prieten – era acum un bărbat chipeș. Îmbrăcat îngrijit, după ultima modă, într-o tunică din mătase indigo și în pantaloni strâmți, cafenii, prinși cu o cingătoare din argint meșteșugit. Părul negru îi era împletit într-o sumedenie de șuvițe lungi și subțiri, fiecare dată cu ulei și întinsă pe spate. Jarl îl privi cercetător.

Kyllar auzi un foșnet ușor, dintr-un colț al încăperii. Cineva se apropia de el, pe la spate. Kyllar lovi instinctiv, cu piciorul.

Lovitura merse direct la țintă. Deși garda de corp era un bărbat masiv, Kyllar auzi cum îi trosnesc coastele. Omul se izbi de perete, apoi alunecă la podea și rămase acolo, nemișcat.

Kyllar aruncă o privire în jur și văzu că nu mai e nicio primejdie. Jarl își desfăcuse brațele ca să arate că nu e înarmat.

— N-a vrut să te atace. A vrut să se asigure că nu ai arme asupra ta. Jur, spuse Jarl uitându-se la bărbatul de la podea. Pe toți zeii, l-ai omorât!

Încruntându-se, Kyllar se uită în jos. Bărbatul zăcea inconștient. Îngenunche lângă el și-i atinse gâtul cu degetele. Nimic. Își trecu mâinile peste pieptul lui ca să vadă dacă nu cumva una dintre coastele rupte îi pătrunsese în inimă. Apoi îl lovi cu pumnul în piept. De două ori.

— Ce naiba...?

Jarl se opri când văzu că omul începe să respire.

Garda de corp tuși și gemu. Kyllar știa că fiecare respirație era un chin pentru el. Dar avea să supraviețuiască.

— Cheamă pe cineva să aibă grijă de el. Are coastele rupte.

Cu ochii mari, Jarl coborî și reveni peste câteva momente cu alte două gărzi de corp. Semănau cu cel căzut la pământ, la fel de masivi și de vânjoși, gata să-și folosească spadele scurte prinse de cingătoare. Însă nu făcură decât să se uite crunt spre Kyllar și să-l ia pe rănit cu ei.

Jarl închise ușa în urma lor.

— Văd că ai învățat câte ceva, observă el. Să știi că n-am vrut să te pun la încercare. El a insistat să rămână aici. N-am crezut că... dar ce mai contează acum.

Kyllar îi aruncă o privire lungă și spuse:

— Arăți bine.

— Arăt bine? De ce nu mă-ntrebi „Cum dracu’ ai dat de mine, Jarl?”

Jarl izbucni în râs.

— Cum dracu’ ai dat de mine, Jarl?

— Nu ți-am pierdut urma niciodată. N-am crezut nicio dată că ești mort.

— Nu?

— Nu m-ai păcălit nicio clipă, Azo.

— Nu rosti numele ăsta. Băiatul căruia îi spuneai așa e mort.

— Zău? Ce păcat.

Tăcerea se așternu în vreme ce tinerii se priveau lung. Kyllar nu știa ce să facă. Jarl fusese prietenul lui, al lui Azoth, de fapt. Dar de ce să fie și prietenul lui Kyllar? Faptul că știa cine e Kyllar, poate de ani de zile, îi spunea că Jarl nu-i este dușman. Cel puțin nu deocamdată. O parte din Kyllar voia să creadă că Jarl îl chemase acolo doar ca să-l vadă, să-și ia rămas-bun, cum nu putuse s-o facă atunci când erau copiii străzii. Însă petrecuse prea mulți ani în tovărășia maestrului Blint ca să nu fie atât de naiv. Dacă-l chemase acum, însemna că Jarl voia ceva de la el.

— Ne-am schimbat mult, zise Jarl.

— De asta m-ai chemat aici?

— Mult prea mult, adăugă Jarl, dezamăgit. Speram că nu te-ai schimbat la fel de mult ca mine, Kyllar. De ani de zile vreau să te văd. Chiar de când ai plecat. Voiam să-mi cer iertare.

— Să-ți ceri iertare?

— N-am vrut s-o las să moară, Kyllar. Pur și simplu n-am avut cum să scap de acolo. Am încercat, dar și atunci când am reușit, n-am găsit-o. Trebuia să se mute de colo-colo. Pe urmă a dispărut. N-am aflat ce s-a întâmplat. Îmi pare atât de rău.

Lacrimile îi luciră în ochi și Jarl întoarse privirea, cu fălcile încheștate.

„Crede că Păpușa a murit. Se învinovățește. Trăiește cu vina asta de ani întregi.” Kyllar dădu să-i spună că fata trăiește, că, din câte auzise, o duce bine, că uneori o privea de departe în zilele când ieșea la cumpărături, dar nu izbuti să scoată vreun sunet. Doi oameni pot păstra un secret, spunea Blint, dacă unul dintre ei e mort. Kyllar nu-l cunoștea pe Jarl cel de acum. Conducea unul dintre bordelurile Mamei K, deci sigur asculta de ea, cum poate asculta și de alții.

Era prea periculos. Kyllar nu-i putea spune. „Legăturile dintre oameni sunt ca niște funii. Dragostea e un ștreang.” Singurul lucru care-l proteja pe Kyllar era că nimeni nu știa de existența unui ștreang în care atârna numele lui. Nici măcar el nu știa unde e Păpușa. Nici nu știa cum o cheamă. Nu, fata locuia într-un loc sigur, undeva, în cartierul de est. Poate se și măritase. Avea în jur de șaptesprezece ani acum. Părea că era chiar fericită. Arăta fericită, când o urmărea cu privirea în Piața Sidlin, unde se ducea de două ori pe săptămână, dar nici chiar atunci Kyllar nu o urmărea. Nici măcar nu se apropia pe furiș ca să vadă cum arată acum. Jurase în fața maestrului Blint că n-o va face și, chiar dacă încălcase jurământul o dată, a doua oară n-avea să-l mai încalce, indiferent cât de mult suferea. Maestrul Blint avea dreptate. Singurul lucru care o proteja pe Păpușa era depărtarea de Kyllar.

Vina lui Jarl nu conta mai mult decât siguranța Păpușii. Nimic nu conta mai mult. „La naiba, maestre Blint, cum faci

asta? Cum de poți trăi așa? Cum de poți fi atât de puternic, de dur?”

— Niciodată nu te-am considerat vinovat, spuse Kyllar. Ce cuvinte jalnice. Știa că nu-i erau de niciun folos lui Jarl, dar altceva nu-i putea oferi.

Jarl clipi de câteva ori și, când întâlni privirea lui Kyllar, ochii lui negri erau deja uscați.

— Dacă asta ar fi tot, nu te-aș mai fi chemat aici. Durzo Blint are dușmani, cum ai și tu.

— Asta nu-i o noutate.

Nu conta că nu vorbea niciodată cu Blint despre misiunile pe care le primeau, iar cei care le cunoșteau nemijlocit erau morți. Lumea vorbea. Lumea vorbește mereu. Alt mătrășitor punea o crimă pe seama lor. Un client se lăuda cu cel pe care-l angajase. Amândoi aveau dușmani pe care-i nedreptățiseră, și mai mulți care credeau că Durzo sau Kyllar îi nedreptățiseră. Era unul dintre dezavantajele reputației de a fi cel mai bun. Familiile victimelor nu atribuiau niciodată o crimă unui mătrășitor de mâna a doua.

— Lucrez pentru unul dintre dușmanii tăi, Kyllar. Dacă ar afla că te avertizez, sigur m-ar ucide.

— Cine e?

— Îl mai ții minte pe Roth?

— Unul dintre malacii Șobolanului?

— Exact. Mai deștept decât am crezut vreodată. După ce Șobolanul... mda, a dispărut, copiii au plecat care-ncotro, de parcă ghilda ar fi luat foc. Celelalte ghilde au pus stăpânire pe teritoriul nostru. Eu a trebuit să trăiesc de azi pe mâine, chiar și cu banii pe care mi i-ai dat. Ca și Roth. Care era să fie omorât de vreo șase ori. A fost un adevărat miracol că a supraviețuit. Atunci m-am alăturat lui.

— De ce?

— Fiindcă-l știam. Ceilalți Pumni umblau cu viclenii, uneori erau buni conducători, pe când Roth... e total diferit.

Nu e un om bun, Kyllar. A învățat multe de la Șobolan. Și nu pierde niciodată. Dacă ai mai fi făcut parte din Dragonul Negru, poate că împreună l-am fi dovedit, dar tu erai mort. Știam că Roth se va ridica. Când s-a ridicat, a făcut-o cum trebuie, iar când a pus mâna pe un teritoriu, al lui a fost. Și întotdeauna a dat vina pe tine.

— Pentru ce?

— Pentru că l-ai omorât pe Șobolan. Dacă nu l-ai fi omorât, nimeni n-ar fi venit după Roth. Nici el n-a crezut că ești mort, dar n-a reușit să afle ce s-a ales de tine. Ceea ce nu înseamnă că nu va afla niciodată.

Kyllar simți o strângere de inimă.

— Știe că trăiesc?

— Nu, altfel ai fi mort. E o stea în plină ascensiune, Kyllar. În mai puțin de un an va deveni unul dintre Cei Nouă. E un loc liber chiar acum, pe care încearcă să-l ocupe. Dintr-o poziție atât de înaltă sigur o să te găsească. Am încercat să-l conving că nu contezi chiar dacă ești viu, dar n-a vrut să mă asculte. E... e un individ necruțător. Și deștept. Am văzut multe la viața mea, dar Roth e mai mult decât un om rău. Pur și simplu îmi bagă frica în oase, Kyllar. Îmi bagă frica în oase ca știi tu cine.

— Deci d-asta m-ai chemat aici? Ca să-mi spui că Roth îmi vrea capul?

— Da, dar mai e ceva. Va fi război.

— Război? Ușurel. Tu ce rol joci în toată treaba asta? De unde știi?

Jarl făcu o pauză.

— Ai petrecut ultimii zece ani sub tutela maestrului Blint. Eu am petrecut ultimii zece ani sub tutela Mamei K. Așa cum tu ai învățat o grămadă de lucruri despre lupte, așa am învățat și eu despre... păcatul trupesc. Secretele orașului trec prin dormitoarele lui.

Stilul Mamei K, mai mult ca sigur.

— De ce vrei să mă ajuți? S-au schimbat multe de când eram copii și încercam să furăm o bucată de pâine.

Jarl ridică din umeri și-și feri din nou privirea.

— Ești singurul meu prieten.

— Am fost, când eram copii...

— Nu ai fost. Ești. Ești singurul prieten pe care l-am avut vreodată, Kyllar.

Încercând să-și înfrângă sentimentul de vinovăție care-l năpădisese pe neașteptate – de când nu se mai gândise la Jarl? – Kyllar spuse:

— Dar cei de aici? Oamenii cu care lucrezi?

— Colegi de muncă, angajați și clienți. Iubesc pe cineva. Dar nu mi-e prieten.

— Iubești pe cineva și nu ți-e prieten?

— Îl cheamă Stephan. Are cincizeci și trei de ani și e ne-gustor de postavuri, cu nevastă și opt copii. Îmi dă mai mult aur decât pot să cheltuiesc și o mulțime de haine. Eu știu să-l ascult și să-i satisfac toate dorințele sexuale.

— Aha.

Brusc, mormăiala curvei despre cei care sunt mereu de partea cealaltă căpătă înțeleș.

— Ești fericit aici, Jarl?

— Fericit? Ce fel de întrebare mai e și asta? Fericirea n-are loc aici.

— Îmi pare rău.

Jarl râse amar.

— Unde ți-ai recăpătat inocența, Kyllar? Parcă spuneai că Azoth e mort.

— Ce vrei să spui?

— Ai de gând să pleci acum că ai aflat că sunt poponar?

— Nu. Ești prietenul meu.

— Iar tu ești prietenul meu. Dar, dacă nu te-aș fi văzut adineauri cum era să-l omori pe Gerk, m-aș întreba dacă ești

cu adevărat mătrășitor. Cum poți să ucizi pe cineva și să-ți păstrezi sufletul curat, *Kyllar*?

Jarl rosti numele apăsător.

— Cum poți să-ți păstrezi sufletul curat și să preacurvești?

— Nu-l păstrez curat.

— Nici eu.

Jarl tăcu, privindu-l pe *Kyllar* cu atenție.

— Ce s-a întâmplat în ziua aceea? Spune-mi.

Kyllar știa la ce se referă Jarl. Se înfioră.

— Durzo mi-a spus că, dacă vreau să-i fiu ucenic, va trebui să-l omor. După tot ce i-a făcut Păpușii... Până la urmă l-am omorât.

— Așa de ușor?

Kyllar se gândi dacă să mintă, dar dacă cineva merita adevărul, acela era Jarl. El suferise mai mult decât oricine din cauza Șobolanului. După ce-i ascunsese adevărul despre Păpușa, n-o mai putea face încă o dată. Așa că îi spuse toată povestea, cum n-o mai făcuse decât în fața maestrului Blint.

Detaliile sângeroase și felul jalnic în care se purtase Șobolanul nu-l impresionară pe Jarl. Chipul lui rămase impasibil.

— A meritat-o. A meritat-o cu vârf și îndesat, zise el. Îmi pare rău că n-am avut curajul să-l seduc și apoi să-i fac felul. Tare-aș fi vrut să fiu de față.

Ultimele cuvinte le rosti fluturând din mână ca o femeie.

— Trebuie să-mi vină un client, așa că ascultă cu atenție. Halidorul ne va invada. Mai mulți membri ai Sa'kagé au fost mobilizați, dar asta mai mult ca o perdea de fum. Probabil numai Cei Nouă știu ce se întâmplă cu adevărat, poate doar Shinga. Eu nu știu nici măcar de ce parte vom trece... Chestia e că nu ne putem permite ca Cenaria să piardă războiul ăsta, ceea ce nu toată lumea înțelege. Dinastia Ursuul își dorește Cenaria de generații întregi, iar acum câteva luni Regele-zeu Ursuul a cerut tribut nu știu ce piatră prețioasă și cale liberă, pretinzând că îl interesează mai mult să pornească

război împotriva Modaiului decât a Cenariei. Regele Gunder i-a spus unde să se ducă – în niciun caz pe drumurile regatului... Regele-zeu s-a jurat că va rade orașul de pe fața pământului și va semăna sare pe deasupra. Vrea să ne pedepsească exemplar. Are mai bine de cincizeci de vrăjitori, poate mult mai mulți. Nu cred că regele Gunder poate găsi zece magi care să li se împotrivească.

— Dar Sa'kagé va supraviețui, zise Kyllar.

Nu că i-ar fi păsat. Se gândea la familia Drake și la Căp-căun. Halidoranii aveau să-i ucidă.

— Poate că Sa'kagé va supraviețui, dar dacă dispar toate afacerile, nu mai avem de unde să stoarcem bani. Dacă toți negustorii ajung faliți, nu mai au cu ce să joace și să meargă la curve. Unele războaie n-au cum să ne atingă. Dar ăsta o să ne ruineze.

— Și de ce-mi spui mie?

— Durzo e amestecat până peste cap.

— Bineînțeles că e. Probabil că jumătate dintre nobilii din eșaloanele de comandă ale oastei încearcă să-și submineze superiorii ca să le ia locul. Dar maestrul Blint n-ar accepta o misiune care să pună în pericol orașul. Mai ales dacă situația e atât de gravă precum spui.

Jarl clătină din cap.

— Eu cred că lucrează pentru rege.

— Maestrul Blint n-ar lucra niciodată pentru rege.

— Ar lucra, dacă regele ar ține-o ostatică pe fiică-sa.

CAPITOLUL 28

Generalul Agon stătea pe pietrișul alb din grădina cu statui a castelului și încerca să nu-și arate neliniștea. „Frumos loc de întâlnire cu un asasin.”

În orice altă situația așa ar fi crezut. Deși Blint îi poruncise să nu vină cu oșteni, dacă ar fi vrut s-o facă, erau destule locuri în care să se ascundă. Sigur, faptul că întâlnirea avea loc pe teritoriul castelului ar fi trebuit să-l îngrijoreze mai puțin. Ar fi trebuit, dacă locul n-ar fi fost ales de Blint.

Vântul nopții acoperi luna cu un nor și Agon se strădui să audă cel mai ușor scrâșnet al pietrelor care i-ar fi putut anunța sosirea lui Blint. N-avea nicio îndoială că Blint va reuși să pătrundă în castel fără probleme. Memoria lui era la fel de ascuțită ca și pumnalele pe care servitoarele le găsiseră cândva sub pernele regelui. Pe de altă parte, trebuia să se supună și el unor ordine.

Privi statuile din jur. Erau eroi, unul și unul, și se întrebă ce căuta în tovărășia lor. De obicei grădina aceasta era un refugiu. Se plimba pe aleile liniștite, făcute din cuburi de piatră albă și neagră și se uita la eroii din marmură, întrebându-se ce-ar face ei dacă ar fi în locul lui. În noaptea asta umbrele lor păreau că se lungesc amenințător. Imaginația îi juca feste, bineînțeles, dar nu uitase că Blint intrase în dormitorul lui cu zece ani în urmă, gata să-l omoare. Cu un om ca el nu putea fi sigur de nimic.

Auzi un zgomot aproape imperceptibil dinspre una dintre statui. Agon se întoarce și duse instinctiv mâna la spadă.

— Nu te obosei, zise Durzo Blint.

Agon se răsuci pe călcâie. Durzo era la nici o jumătate de metru de el. Făcu un pas înapoi.

— Nu eu am făcut zgomot, ci unul dintre oamenii tăi, spuse Blint rânjind. Nu ți-am spus să n-aduci pe nimeni?

— Dar n-am adus pe nimeni.

— Mda.

— Ai întârziat. Speram să nu mai vii.

Agon se mai liniști. Nu-i plăcea deloc să aibă de-a face cu un om care nu pune preț pe viață. Și chiar credea că Blint era un astfel de om. Exista și o soluție. Cu Blint n-o putea scoate la capăt decât dacă accepta ideea că poate fi ucis și că asta nu mai conta; pe Blint nu-l chemase pentru viața sau moartea lui; viața sau moartea lui nu erau esențiale pentru ceea ce aveau să discute. Și totuși, o parte din el se întreba cum de pot mătrășitorii să trăiască astfel.

— Am vrut să văd unde se ascund oștenii, zise Blint.

Blint era echipat pentru a ucide, constată Agon îngrijorat. O tunică pestriță, dintr-un bumbac gri închis, subțire, dar croită pentru a da libertate de mișcare, pantaloni din același material, o cingătoare de care atârnau mai multe arme ușoare, unele dintre ele necunoscute generalului. Agon însă își dădu seama că vârfurile câtorva arme erau mai mult decât oțelitate. Erau otrăvite.

„Merge la cacialma?” Agon nu adusese niciun oștean cu el. Chiar dacă viața lui nu era esențială pentru această discuție, nu voia să și-o piardă așa de ușor.

— Eu mă țin de cuvânt chiar și în fața unui criminal din Sa'kagé, spuse el.

— Oricât ar părea de ciudat, să știi că te cred, generale. Ești capabil de multe lucruri, dar nu te cred într-atât de lipsit de onoare sau de prost ca să mă trădezi. Ești sigur că nu vrei să-l ucid pe rege? Ai oastea de partea dumitale. Dacă ai fi deștept și ai avea noroc, ai putea fi chiar rege.

— Nu. Eu îmi respect jurămintele.

„Ce bine că vorbele astea nu iau foc în timp ce le rostesc.”

— Ei, nici chiar așa, zise Blint izbucnind în râs.

— Ești dispus să auzi care e misiunea?

— Parcă am mai vorbit despre asta cândva. Răspunsul meu e același. Am venit aici doar fiindcă mi-a fost dor de fața asta zâmbitoare. Și ca să-ți arăt – să fim cinstiți – că măsurile de precauție, destul de jalnice, pe care ți le-ai luat, nu sunt o piedică pentru mine în caz că încerci să-mi faci viața grea.

— Nici măcar n-ai auzit care e misiunea. Regele a ajuns să-ți respecte talentele. Te va răsplăti mai bine decât au făcut-o alții. Vrea să...

— Să-i apăr viața. Știu. Hu Gibbet a acceptat să-l omoare, spuse Durzo fără să ia în seamă uluiala lui Agon. Îmi pare rău. Nu primesc. Niciodată n-aș accepta să-l ajut pe nevolnicul ăla. Hai să privim adevărul în față. Aleine Gunder, care se autointitulează „al Nouălea”, de parcă ar avea vreo legătură cu ceilalți opt regi care au purtat numele de Aleine, e un rahat cu ochi.

De sub statuia înaltă a ducelui Gunder, din spatele lui Agon, țâșni o umbră. Agon simți cum îi stă inima în loc când recunoscuse mersul.

Aleine Gunder al IX-lea își dădu gluga pe spate.

— Gărzi!

Arcași și arbaletrieri răsăriră din toate balcoanele, de după toate tufele și din toate cotloanele. Alții se apropiară în fugă din toate colțurile grădinii.

— Maiestate! Ce surpriză, zise Blint, făcând o reverență perfectă. Cine s-ar fi așteptat să vă ascundeți în umbra tatălui vostru?

— Rahat cu ochi ești tu! urlă regele. Ce căscați ochii? se adresa el oștenilor. Înconjurați-l!

Oștenii se strânseseră în jurul lui Durzo, Agon și Aleine Gunder. Nu le convenea că stăpânul lor stătea atât de

aproape de un mătrășitor, dar niciunul nu îndrăznea să provoace furia regelui îndepărtându-l cu forța de acolo.

— Maiestatea Voastră, zise Agon, pășind în fața regelui înainte ca acesta să-l lovească pe Durzo Blint.

Tocmai pe Durzo Blint!

— Vei lucra pentru mine, asasinule, spuse regele.

— Nu. Am mai spus-o, dar probabil că vreți s-o auziți cu urechile Maiestății Voastre. Sunt dispus să vă ucid, dar nu să ucid pentru Maiestatea Voastră.

Oștenilor nu le plăcură deloc ce auziră, dar Agon ridică mâna ca să-i oprească. Gărzile fiind atât de aproape, arcașii nu erau de niciun folos. „Bravo, Maiestate.” Dacă se ajungea la vărsare de sânge, mureau și el și regele, iar Blint mai mult ca sigur scăpa cu viață.

— Fie, zise regele.

— Fie, repetă Blint schițând un zâmbet.

Regele îi întoarse zâmbetul.

— O ucidem pe fiica ta.

— Pe cine?

Zâmbetul regelui se transformă în rânet.

— Mai gândește-te, adăugă el și izbucni în râs.

Trecu o secundă periculoasă, care păru că nu se mai sfârșește, răstimp în care Agon se întrebă dacă se va pomeni cu un rege mort în brațe. Apoi urmă o zvâcnire. Chiar dacă se uita direct la el, Durzo Blint se mișcă mai repede decât privirea lui Agon. Sări peste cercul de oșteni, ajunse pe o statuie și își schimbă traiectoria.

O clipă mai târziu, Agon îl auzi cum zgrearță zidul castelului, ca o pisică ce se cațără într-un copac.

Luat prin surprindere, unul dintre oșteni trase cu arbaleta – din fericire arma era îndreptată în sus. Agon îl privi încruntat.

Omul înghiți în sec.

— Îmi cer iertare, domnule general.

Aleine Gunter intră în castel și de-abia după două minute Agon își dădu seama că Durzo aproape că-l făcuse să-l trădeze pe rege chiar în prezența lui.

*

Kyllar simți curentul de aer când cineva deschise ușa de la intrare. Ridică ochii de pe cartea pe care o citea și se întinse după spada scurtă lăsată pe masă.

Sigur, de pe scaun vedea ușa perfect. Maestrul Blint nici nu și-ar fi amenajat atelierul altfel. Dar ar fi trebuit să știe că era el doar după zgomot: clic-CLIC-clic. Clic-CLIC-clic. Clic-CLIC-clic. Maestrul Blint întotdeauna încuia ușa, o deschidea și o încuia la loc. Încă una dintre superstițiile lui.

Kyllar nu-și întrebă stăpânul despre misiune. Lui Blint nu-i plăcea să vorbească despre asta imediat după ce o ducea la îndeplinire. „Nici Îngerilor Noptii nu le plăcea“, spunea el. „Să lăsăm spiritele să se domolească.“

Adică, în interpretarea lui Kyllar, să lăsăm amintirile să se estompeze.

Sticluța cu venin de aspidă albă era pe masă, alături de restul colecției lui Blint, dar ca să mute gândurile maestrului, ca și pe ale lui, Kyllar spuse:

— Nu cred că o să meargă. Am căutat prin cărțile tale. Nu scrie nimic despre asta.

— Se va scrie altă carte, zise Blint și se apucă să vâre pumnalele otrăvite în casete speciale, ștergându-le pe cele pe care otrava stătea de prea mult timp.

— Știu că unele animale pot înghiți otrăvuri care nu le fac niciun rău. Și mai știu că, dacă mănânci din carnea lor, ți se face rău. Experimentele noastre au dovedit-o din plin. Uneori se întâmplă ca victima să nu moară, ci doar să i se

facă rău. E bine și așa, dar otrăvirea asta dublă, zău că n-o înțeleg.

Blint își agăță cingătoarea cu arme albe într-un cui.

— Victima gustă din carnea de porc. Nu simte nimic. Poate e puțin amețită. Apoi gustă din carnea de prepeliță și amețește de-a binelea. Gustă din amândouă și moare. Asta se cheamă potențare. Otrăvurile acționează împreună ca să atingă potențialul maxim.

— Dar ca să treci de cel care gustă mâncarea trebuie să otrăvești ditamai porcul și un cârd întreg de prepelițe.

— Casele mari au mai mulți degustători. Până să intre la bănuieli, victima e deja moartă, răspunse Blint.

— În cazul asta îi otrăvești pe toți cei care mănâncă din carne. Nu poți controla...

— Eu controlez totul! strigă Blint.

Azvârli un cuțit în podea și ieși trântind ușa atât de tare încât toate armele de pe perete scoaseră un clinchet.

*

Helene se uită lung la coala de hârtie albă și înmuie pana uscată în călimară. De partea cealaltă a mesei din salonul familiei Drake, Mags și Ilena Drake jucau cărți. Mags, sora mai mare, era concentrată asupra jocului, în timp ce Ilena se uita din când în când la Helene.

— Oare de ce mă îndrăgostesc mereu de bărbați inabordabili? întrebă Helene.

— Jaen, administratorul, era abordabil, răspunse Ilena, dând o carte.

Mags se încruntă la carte și apoi la sora ei în vârstă de cincisprezece ani.

— A ținut doar două ore, zise Helene. Până a deschis gura aia mare.

— La un moment dat te-ai îndrăgostit și de Pol, dacă nu mă înșel, spuse Mags.

— Nu chiar. Mă iubea atât de mult încât m-am gândit să-l iubesc și eu.

— Cel puțin Pol era bărbat adevărat, remarcă Ilena.

— Lena, o apostrofă Mags.

— Ești furioasă fiindcă faci ce faci și iar pierzi.

— Ba nu!

— Mai am trei cărți și te-am bătut.

— Nu zău! exclamă Mags privindu-i cărțile. Nu-nțeleg de ce trebuie să te enervezi, mucoaso.

— Tu te enervezi, replică Ilena.

— Ești insuportabilă. Eu cel puțin mă bucur că l-ai respins pe Pol, Helene, spuse Mags. Chiar dacă rămâi în ultima clipă fără însoțitor la petrecere. Sunt mândră de tine. Ai procedat bine.

Helene lăsa pana pe masă și își ascunse fața în mâini.

— Știu. Ar fi trebuit să o fac mai demult, zise ea și oftă. Știți ce i-am scris anul trecut? Întrebă ea privind din nou la foaia goală de pe masă.

— Habar n-aveam că Pol știe să citească, spuse Ilena.

— Nu mă refer la Pol. Mă refer la binefăcătorul meu.

— Nu știu ce i-ai scris, dar știu că ți-a trimis bani în continuare, zise Ilena ignorând privirea ucigătoare aruncată de sora ei.

Lena avea doar cincisprezece ani, dar de cele mai multe ori părea s-o domine pe Mags, și chiar pe sora cea mai mare, Serah.

— Mi-a trimis mereu. Chiar și atunci când i-am spus că avem bani destui. Dar nu despre bani e vorba, Lena. Anul trecut i-am spus că sunt îndrăgostită de el.

Helene nu îndrăznea să recunoască și că pătase scrisoarea cu lacrimile ei.

— I-am spus că-l voi numi Kyllar fiindcă Kyllar e așa de drăguț și fiindcă n-am aflat numele binefăcătorului meu.

— Iar acum îți place de Kyllar. Cu care n-ai vorbit nici-odată.

— Oare sunt un caz fără speranță? De ce vă las să-mi vorbiți despre băieți? întrebă Helene.

— Lena nu se poate abține, vorbește întruna despre Kyllar, zise Mags cu aerul superior al unei surori mai mari care vrea să se impună. Fiindcă e îndrăgostită și ea de el.

— Nu-i adevărat! țipă Ilena.

— Atunci de ce-ai scris așa în jurnal? întrebă Mags.

Mags își pițigăie vocea, imitând-o pe Ilena:

— „Oare de ce Kyllar nu vrea să-mi mai vorbească?” „Kyllar a vorbit cu mine azi, la micul dejun. A zis că sunt drăgălașă. E de bine sau înseamnă că se uită la mine doar ca la o fetiță?” E prea de tot, Lena. Kyllar e ca un frate pentru noi.

— Vrajitoareo! urlă Ilena și se repezi la Mags.

Mags scoase un țipăt în timp ce Helene stătea deoparte, neștiind dacă să se sperie sau să izbucnească în râs.

Fetele țipau, Ilena o trăgea de păr pe Mags, iar Mags încerca să-i răspundă cu aceeași monedă. Helene sări în picioare, hotărâtă să facă ceva înainte ca cele două fete să se rănească în vreun fel.

Ușa se izbi de perete și Kyllar rămase în prag, cu spada în mână. Atmosfera din încăpere se schimbă imediat, cât clipi Helene din ochi. Kyllar iradia o aură aproape palpabilă de pericol și putere. Era masculinitatea întruchipată. Aura lui trecu peste Helene ca un val uriaș, cât pe-aci s-o răstoarne și s-o ducă în largul mării. Fata de-abia mai respira.

Kyllar păru că intră plutind în încăpere, aplecat, ținând spada cu ambele mâini. Privirea lui scotoci peste tot, într-o singură clipă, ferestrele, umbrele, chiar și colțurile tavanului. Fetele de pe podea se opriră, Ilena cu un smoc din părul lui

Mags în mână, lăsând ochii în jos, vinovate. Căutătura lui cruntă le făcu să se îndepărteze una de alta.

Ochii aceia de un albastru deschis îi păreau cunoscuți Helenei. Sau poate că imaginația îi juca feste? Ochii aceia păreau să-i evite pe ai ei. Apoi privirile li se-ntâlniră, moment în care fata simți un fior pe șira spinării. Kyllar se uita la ea – la ea, nu la cicatrice. Bărbații întotdeauna se uitau la cicatrice. Kyllar însă o vedea pe *Helene*. Fata dădu să spună ceva, dar nu-și găsi cuvintele.

Kyllar deschise gura de parcă și el s-ar fi aflat la marginea cuvintelor, dar imediat se albi la față. Vârî iute spada în teacă și se întoarse.

— Îmi cer scuze, zise el și ieși pe ușă.

— Dumnezeule mare! exclamă Mags. Ați văzut și voi ce-am văzut eu?

— Ce înfricoșător, spuse Ilena. Și...

— Și amețitor, o întrerupse Helene, simțind cum îi arde fața.

Se întoarse cu spatele la cele două fete care se ridicau în picioare. Se așeză la masă și luă pana în mână.

— Lasă gargara, Helene. Doar am văzut cum te-ai uitat la el, spuse Mags.

— Când mi-a văzut fața, parc-ar fi văzut cine știe ce, zise Helene.

De ce? Nici nu se uitase la cicatricile ei, care păreau să-i alunge pe mai toți băieții.

— Se întoarce el. Ești un înger. Dă-i o șansă. O să-l invităm la petrecere, pentru tine. Sunt sigură că nu-i ocupat. De obicei, nu face nimic la sfârșit de săptămână, spuse Ilena.

— Nu. Nu, vă interzic. El e baronet, Lena. Iar eu sunt o fată simplă.

— Un baronet scăpătat ale cărui pământuri au fost luate aproape toate de Lae'knaught.

— Nu știu de ce ridic întotdeauna privirea prea sus. Nu știu ce-i în mintea mea. Kyllar e un alt bărbat la care nu pot să ajung. Dar o să-mi treacă și asta.

— Ba poți să ajungi la el. Dacă îmbrățișează credința noastră se poate însura cu tine. În ochii lui Dumnezeu toți oamenii se nasc egali.

— Hai, Lena, nu mă mai amăgi. Suntem la fel de romantice. Bărbații văd în mine o servitoare plină de cicatrice. Nu contează ce vede Dumnezeu.

— Nu contează ce vede Dumnezeu? întrebă Mags cu blândețe în glas.

— Știi ce vreau să spun, Mags.

— Logan s-ar putea însura cu Serah. Între ei e o distanță la fel de mare ca între tine și un baronet sărac.

— Nu, Mags, nu-i chiar așa. Nobilul care se însoară cu o nobilă sub rangul lui stârnește resentimente, pe când nobilul care se însoară cu o femeie simplă se distruge.

— N-am zis că trebuie să te măriți cu el. Lasă-ne să-l invităm la petrecerea de la sanctuar. Așa îi va cunoaște pe slujitorii Domnului. În plus, e greu să dansezi de una singură.

— Nu, spuse Helene. Nu, vă interzic.

— Helene...

— E ultimul meu cuvânt, zise Helene și le ținui cu privirea până când fiecare înclină din cap fără tragere de inimă. Dar îmi puteți povesti mai multe despre el.

*

— Kyllar, strigă contele Drake în timp ce Kyllar încerca să urce scările pe lângă biroul lui. Intră o clipă!

Nu avea încotro și se supuse, înjurând în gând. Urma să fie o zi lungă. Sperase să prindă câteva ore de somn înainte de ivirea zorilor, când trebuia să se achite de sarcinile

date de maestrul Blint. Cam știa ce voia să-i spună contele, așa că, atunci când intră în birou, încercă să nu se simtă ca un băiețel care vrea să-l roage pe tatăl lui să-i explice totul despre sex.

Timpul nu lăsase urme asupra contelui. Arăta la fel de tânăr și de viguros. Masa de scris era în același loc, hainele lui aveau aceeași croială și culoare și, când se pregătea de o discuție mai dificilă, își freca nasul pe locul unde-i stătea pince-nézul.

— Ai făcut dragoste cu fata mea? Întrebă contele.

Kyllar rămase cu gura căscată. Halal pregătire. Contele îl privi cu o față inexpresivă.

— Domnule conte, nici măcar n-am pus mâna pe ea.

— Din nefericire, multe lucruri se pot face fără a te folosi de mâini.

Kyllar se holbă la el. Acesta era omul care vorbea despre Dumnezeu la fel de des precum țăranii despre vreme?

— Să nu mă înțelegi greșit, băiete. Te cred pe cuvânt. Deși bănuiesc că Serah nu s-ar fi împotrivit.

Sângele care-i năvăli în obraji lui Kyllar era un răspuns suficient.

— Te iubește, Kyllar?

Kyllar clătină din cap, aproape ușurat că i se pune o întrebare la care poate răspunde.

— Cred că Serah doar vrea ceea ce crede că nu poate avea, domnule conte.

— Să însemne asta că face dragoste cu mulți tineri, mai puțin cu Logan?

— Nu cred că e drept sau moral din partea mea să... îngăimă Kyllar.

Contele ridică o mână, îndurerat.

— Acesta nu e răspunsul pe care l-ai fi dat dacă acuzația ar fi fost falsă. Mai întâi ai fi tăcut, și pe urmă ai fi spus că

nu crezi că e drept sau moral din partea mea să pun o astfel de întrebare. Și ai fi avut dreptate.

Contele își frecă nasul și clipi de câteva ori.

— Îmi cer scuze, Kyllar. N-am procedat corect. Uneori mă folosesc de istețimea pe care mi-a dat-o Dumnezeu într-un mod mai puțin onorabil. Încerc să fac ce e drept, chiar dacă ceea ce vreau să fac nu e pe placul multora. E o diferență, nu crezi?

Kyllar ridică din umeri; răspunsul era subînțeles.

— Nu vreau să-mi condamn fiica. Am făcut lucruri mult mai rele în viață decât va visa ea să facă vreodată. Dar în joc e mai mult decât fericirea ei. Logan știe de... indiscrețiile ei?

— Din câte știu eu, nu, domnule conte.

— Știi că Logan mi-a cerut mâna lui Serah?

— Da, domnule conte.

— Ce zici, să-i dau binecuvântarea?

— Un fiu mai bun n-ați găsi nicăieri. Oricum ați privi, e ceea ce se cuvine familiei dumneavoastră.

— Familiei mele, da. Dar e ceea ce se cuvine și lui Logan? Kyllar șovăi.

— O iubește, spuse el într-un târziu.

— Vrea răspunsul în două zile. Când împlinește douăzeci și unu de ani intră în posesia averii Gyre și devine unul dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din regat, chiar dacă Pol Graykin nu s-a prea îngrijit de domeniu în ultimul deceniu. Al șaselea în succesiunea la tron. Primul după membrii casei regale. Lumea va spune că se însoară sub rangul lui, că fiică-mea nu-i de nasul lui.

Contele privi în gol.

— De obicei, nu-mi pasă ce gândește lumea, Kyllar, fiindcă o face din motive greșite. De data asta însă mă tem că lumea are dreptate.

Kyllar rămase tăcut.

— De ani de zile mă rog ca fiicele mele să-și găsească bărbații potriviți. Și mă rog ca Logan să se însoare cu femeia potrivită. Oare de ce nu cred că acesta e răspunsul la rugăciunile mele?

Contele clătină iar din cap și-și scărpină nasul.

— Iartă-mă, ți-am pus o grămadă de întrebări la care nu poți răspunde și am evitat-o pe cea la care poți răspunde.

— Care ar fi aceea, domnule conte?

— O iubești pe Serah?

— Doar știți că m-am jurat să nu iubesc, domnule conte.

— Dar fata aceea? Cea căreia îi trimiți bani de aproape zece ani?

Kyllar roși.

— M-am jurat să nu iubesc, domnule conte.

— Dar iubești?

Kyllar ieși din încăpere.

— Kyllar, strigă contele în urma tânărului. Să știi că mă rog și pentru tine.

CAPITOLUL 29

Ferestrele Clubului Fumătorilor din Modai erau din sticlă plangan turnată, decupată în tot felul de forme zoomorfe, care de care mai fanteziste. Dacă te uitai la ele, te puteai detașa de lumea exterioară, acesta fiind și scopul lor. Dacă te uitai la ele, nu observai că de partea cealaltă erau gratii. Kyllar stătea la una dintre ferestre, uitându-se printre gratii la o fată din Piața Sidlin.

Fata se târguia cu o precupeață. Păpușa se maturizase și era frumoasă – cel puțin văzută de la distanța pe care și-o permitea Kyllar. De aici îi vedea trupul suplu, mlădios, îmbrăcat într-o rochie albă, simplă, de servitoare, cu părul blond strâns la spate, strălucind la soare, și un zâmbet prietenos, dar nu deslușea cicatricele. Încă mai era tulburat, la fel ca la întâlnirea lor întâmplătoare de la familia Drake, respirând întretăiat, la fel ca atunci.

— O să te distrugă, zise Mama K în spatele lui. Face parte dintr-o altă viață, o viață altfel decât vei trăi tu.

— Știu, rosti el șoptit, abia întorcând capul spre ea.

Mama K intrase în încăpere cu o angajată nouă, din cartierul de est, tânără și arătoasă. Îi pieptănă fetei părul blond. Clubul Fumătorilor din Modai se deosebea mult de majoritatea bordelurilor din oraș. Curtezanele de aici erau inițiate în arta conversației și a muzicii, ca și în artele alcovului. Ținuta scandalosă era interzisă, ca și nuditatea și pipăitul în văzul tuturor, iar oamenii de rând nu aveau ce căuta acolo, chiar dacă erau înstăriți.

Desigur, Mama K aflate de ieșirile lui Kyllar cu mult timp în urmă, motiv pentru care se și afla aici. Mamei K nu-i puteai ascunde niciun secret. La început îl certase, apoi îl tachinase de fiecare dată când se întâmpla să vină, dar văzând că nu-l poate convinge să renunțe, îl pusese să jure că o va urmări pe fată numai dinăuntrul clubului. Dacă se prostea, măcar s-o facă dintr-un loc sigur, spunea ea. Dacă ieșea, mai devreme sau mai târziu, tot avea să dea nas în nas cu fata și, mai devreme sau mai târziu, tot avea să stea de vorbă cu ea și, mai devreme sau mai târziu, tot avea să fie ucis de Durzo Blint pentru că-l sfidase.

— Hai, nu te fâstâci, îi zise Mama K tinerei. Curând ai să faci mult mai multe în aceeași cameră cu un bărbat, nu numai să-ți schimbi hainele.

Kyllar nu se întoarse când auzi foșnetul hainelor. Asta-i mai lipsea. Și așa era trist.

— Știu că prima oară ți-e frică, Daydra, spuse Mama K cu blândețe în glas. E o meserie grea. Nu-i așa, Kyllar?

— Așa și trebuie. N-ar mai conta dac-ar fi ușoară.

Daydra chicoti, fără îndoială mai mult de emoție decât la remarcă isteată a lui Kyllar. Tânărul nu se întoarse de la fereastra zăbreliată. Își bucura ochii cu bunătatea Păpușii, cu puritatea ei. Ce-ar spune ochii ei căprui dacă s-ar uita la fata din spatele lui, care se pregătea pentru primul ei client?

— La început ai să te simți vinovată, Daydra, zise Mama K. N-ai încotro. Dar nu ține seama de asta. Nu ești nici curvă, nici lepădătură și nici o mincinoasă ordinară. Ești o femeie care-i face pe bărbați să se simtă bine. Bărbații nu dau bani pe un vin sethi fiindcă le e sete. Dau bani fiindcă-i face să se simtă bine și să crească în propriii lor ochi. De asta vin pe aici. Ei sunt întotdeauna gata să plătească pentru viciile lor, fie că e vorba de vin sau de ridicat o fustă...

— Sau de crimă, interveni Kyllar atingându-și punga plină de bani și pumnalul de la cingătoare.

Aproape că simți cum se răcește aerul din jur, dar Mama K nu-l băgă în seamă și continuă:

— Secretul e să hotărăști ce nu vrei să vinzi. Inima să nu ți-o vinzi niciodată. Unele fete nu sărută. Unele nu acceptă să aibă de-a face cu un singur bărbat. Unele nu vor să facă anumite lucruri. Eu le-am făcut pe toate, dar inima mi-am păstrat-o.

— Nu zău! făcu Kyllar. Nu zău!

Se întoarse și simți cum îi sare inima din loc. Priceperea Mamei K făcuse ca Daydra să arate exact ca Păpușa din partea cealaltă a gratiilor. Aceași statură, aceeași mlădiere, același păr blond, strălucitor, aceeași rochie simplă, de servitoare, aceeași în toate cele, mai puțin faptul că era aici, o putea atinge, iar Păpușa era afară. Daydra zâmbea nesigură, de parcă nu-i venea să creadă că tânărul i se adresa Mamei K.

Mama K se înfuriase. Traversă încăperea din câțiva pași și-l înșfăcă pe Kyllar de o ureche, ca pe un băiețel neastâmpărat. Îl trase afară, pe holul de la etajul doi, care era înțesat de scaune tapisate și covoare scumpe. Într-un colț ședea un paznic care stătea cu ochii pe ușile ce dădeau spre patru camere ale curtezanelor. O scară cobora spre un salon ai cărui pereți erau acoperiți cu tablouri sugestive, dar nu explicite, și cărți îmbrăcate în piele. Mama K închise încet ușa în urma ei.

— Naiba să te ia, Kyllar. Daydra și așa e îngrozită. Ca fiecare fată când o face pentru prima oară. Ce te-a apucat?

— Am spus crudul adevăr, răspunse Kyllar ridicând din umeri, nepăsător. Sau minciuni. Cum vrei s-o iei.

— Dacăș vrea adevărul, m-aș uita în afurisita aia de oglindă. Viața asta nu-i despre adevăr, ci despre cum poți să storci ce-i mai bun din tot ce ai. Numai fata aia e de vină, recunoști? Nebunie curată. De ce nu vrei s-o uiți dracului, Kyllar?

Tânărul se simțea ca un copil furios și exact așa îl trata Mama K.

— Poftim? făcu el.

Femeia își îndulci vocea.

— Kyllar, Kyllar. Pe fata aia de-acolo n-o poți avea. De ce nu accepți numai ce poți avea?

— Cum adică?

— Du-te la Daydra. Îți va fi recunoscătoare. E din partea casei. Dacă-ți faci griji că n-ai experiență, să știi că și ea e virgină.

„Și ea? Pe toți zeii! Mama K știa chiar totul?”

— Nu. Nu, mulțumesc, nu mă interesează.

— Kyllar, ce mai aștepți? Vrei să-ți unești de-a pururi sufletul cu fata aia de-acolo? Pentru asta te păstrezi? Totul se reduce la regulat. Cu atât te alegi. Asta-i înțelegerea, Kyllar, ai știut-o de la bun început. Cu toții încheiem înțelegeri. Eu am încheiat, Durzo a încheiat, cum ai încheiat și tu.

Un bărbat cu părul slinos urcă în fugă treptele, întrerupându-i. Era gras și urât, putea și rânjea larg, arătându-și dinții negri. Se opri pe palier, lingându-și buzele, cu gura întredeschisă, imaginea perfectă a libidinosului. Înclină din cap spre Mama K, îi făcu semn cu ochiul conspirativ lui Kyllar și intră în camera prostituatei virgine.

— Poate că au fost înțelegeri greșite, zise Kyllar.

— Nu contează. Nu există cale de întoarcere.

*

Bordelul se închisese de mult. La etaj, fetele dormeau pe cearșafuri murdare, printre mirosurile stătute de alcool, sudoare, sex, fum și parfum ieftin. Ușile erau încuiate. Doar două lămpi de aramă, simple, mai ardeau la parter. Mama K nu accepta risipa în bordelurile ei.

La parter rămăseseră două persoane, așezate la tejghea. În jurul bărbatului erau împrăștiute cioburile a douăsprezece halbe. Bărbatul termină de băut a treisprezecea halbă, o ridică și o izbi de podea. Halba se sparse.

Mama K îi umplu lui Durzo încă o halbă, fără să clipească măcar. Fără să spună nimic. Durzo vorbea numai atunci când era pregătit s-o facă. Mama K se întrebă, totuși, de ce alesese tocmai acest bordel. O bombă. Pe fetele cele mai atrăgătoare le trimitea în altă parte. Celelalte bordeluri pe care le cumpărase meritaseră să fie modernizate, dar acesta era ascuns undeva la periferia Furnicarului, departe de străzile principale, în păienjenișul de cocioabe. Aici își pierduse virginitatea. Primise zece arginți și se considerase extrem de norocoasă. Oricum, locul ăsta nu se număra printre preferatele ei.

— Ar trebui să te ucid, zise Durzo în cele din urmă.

Erau primele cuvinte rostite după șase ore. Își termină berea și făcu vânt halbei. Halba alunecă de pe tejghea, căzu pe podea, se rostogoli și se sparse.

— Aha, deci nu ți-a pierit darul vorbirii, constată Mama K, umplându-i altă halbă.

— Am o fiică?

Mama K înlemni. Se opri prea târziu și berea dădu pe răscoale.

— M-a pus să jur că n-o să-ți spun. Era prea speriată și, când a murit... Poți s-o urăști pe Vonda pentru ce-a făcut, dar să știi că a făcut-o din dragoste pentru tine.

Durzo îi aruncă o privire atât de neîncrezătoare și de dezgustată încât lui Gwinvere îi veni să-l pocnească peste fața aia urâtă.

— Ce știi tu despre dragoste, curva dracului?

Femeia credea că nimeni n-o poate răni cu cuvintele. Auzeau tot ce pot auzi urechile unei curve, mai mult, adăugase și ea câte ceva. Dar ceva din felul în care vorbise Durzo, cuvintele lui – venind din partea lui! – o răniră adânc. Rămase încremenită. Fără să mai poată respira.

— Știu că dacă aș fi avut șansa să iubesc, așa cum ai avut tu, m-aș fi lăsat de meserie. Aș fi făcut orice ca să mă

bucur de ea. Eu m-am *născut* în viața asta de rahat; tu doar ai ales-o.

— Ba ți-ai ales viața la fel ca oricine, răspunse Durzo. Spune-mi, cum o cheamă pe fiică-mea?

— Deci asta e. Mă aduci aici ca să-mi amintești de câte ori m-am regulat în bomba asta? Mi-amintesc. Mi-amintesc! M-am prostituat ca s-o feresc pe sora mea mai mică de așa ceva. Pe urmă ai apărut tu. Mi-o trăgeai de cinci ori pe săptămână și-i spuneai Vondei că o iubești. Ai lăsat-o gravidă. Ai plecat. Aș fi putut să-i spun la ce să se aștepte. Partea asta e atât de firescă pentru tine încât nici nu merită s-o repet! Dar tu nu erai un simplu client. Nu, ai aranjat să fie răpită. Și pe urmă? Pe urmă nimic. Te-ai dus după ea? Nu, ai demonstrat exact cât o iubești. Te-ai făcut nevăzut. Întotdeauna ți-a plăcut să te joci cu viețile altora. Lașule!

Halba lui Durzo explodă lângă butoiașul din spatele ei. Bărbatul tremura din toate încheieturile. Apoi întinse un deget acuzator spre ea.

— N-ai nici un drept să spui asta. Tu ai fi renunțat la tot pentru dragoste? Pe dracu'. Unde-i bărbatul din viața ta, Gwin? Nu mai preacurvești, deci bărbații nu mai au de ce să fie geloși. Ce-a fost a fost, nu? Dar unde-i bărbatul? Unde-i? Vrei să știi de ce ești curva perfectă? Din același motiv pentru care nu e niciun bărbat în viața ta, acum că poți avea unul. Fiindcă tu nu poți iubi. Ești o curvă și jumătate. Îi secătuiesti pe toți de puteri și-i faci să plătească pentru plăcerile pe care le oferi. Așa că scutește-mă de chestia cu inima frântă și cum te-ai sacrificat pentru soră-ta. Tu întotdeauna ți-ai dorit puterea. Sigur, sunt femei care preacurvesc pentru bani, pentru faimă sau pentru că n-au altceva mai bun de făcut. Dar există și femei născute ca să fie curve. Chiar dacă nu ți-o mai tragi cu nimeni, Gwin, ai fost și *vei rămâne* o curvă. Hai! Spune-mi! Cum o cheamă? întrebă Durzo, mușcând din fiecare cuvânt ca dintr-o bucată de pâine mucegăită.

— Uly, răspunse Gwinvere încet. Ulyssandra. Locuiește cu o doică în castel.

Mama K se uită fix la halba pe care o ținea în mână. Nici nu-și mai amintea când o umpluse. „La asta o reducea Durzo? La o curvă...” Nu mai știa la ce. Avea senzația că fusese eviscerată, că, dacă se uita în jos, își putea vedea mațele căzute la picioare. Își adună tot curajul și scuipă în halbă, apoi o lăasă pe tejghea, chiar cu un dram de nepăsare.

— Mda, e greu să fii victima împrejurarilor, spuse Durzo. Vocea lui suna mai mult decât amenințător, făcând-o pe Mama K să se cutremure.

— Sper că... sper că nu vrei să-ți ucizi propriul copil. Nici măcar Durzo nu putea face asta, nu?

— Nu va fi nevoie. O vor ucide ei.

Durzo ridică halba, îi zâmbi lui Gwinvere și bău. Dădu pe gât jumătate și spuse:

— Plec. Aici pute a curvă bătrână.

Vărsă halba pe podea și o așeză cu grijă pe tejghea.

*

Kyllar se trezi cu două ore înainte de ivirea zorilor întrebându-se dacă moartea e un preț prea mare pentru un somn bun. Răspunsul corect însă era inevitabil, așa că, după câteva minute, se dădu cu greu jos din pat. Se îmbracă repede pe întuneric, scoase din al treilea sertar, unde stătea frumos împăturit, costumul cenușiu, de mătrășitor și dintr-un borcan luă o mână de cenușă cu care se mânji pe față.

În ultimii nouă ani învățase să compenseze lipsa Talentului. Când era în toane bune, lucru din ce în ce mai rar, Blint îl lăuda pentru asta, spunându-i că mult prea mulți mătrășitori se bazau pe Talentul lor și că, pe de altă parte, el însuși își cultiva talentele obișnuite pentru situații neprevăzute. În

meseria lor situațiile neprevăzute erau la ordinea zilei. În plus, spunea Blint, dacă e vorba de un simplu zgomot de pași, nu trebuie să-ți folosești Talentul ca să-l reduci la tăcere.

Uneori, Kyllar își demonstra puterea de adaptare mult mai spectaculos, dar de regulă amănuntele erau cele în care excela, cum ar fi păstrarea costumului cenușiu în același sertar, după fiecare spălare. Spera ca asta să se întâmple datorită capacității lui de a se adapta, și nu a obsesiei pe care o avea Blint pentru organizare. Altfel i se părea exagerat ca Blint să încuie lacătele de trei ori și să jongleze cu pumnalele și cățeii de usturoi, invocând tot timpul Îngerii Noptii.

Fereastra se deschise fără zgomot și Kyllar începu să se târască pe acoperiș. Anii de exercițiu îl învățaseră pe unde să pășească și pe unde să se târască fără să atragă atenția celor de dedesubt. Se lăsă să alunece și ateriză pe dalele de piatră din curte, apoi își luă avânt de pe o piatră și se prinse de marginea zidului. Se ridică ușor și, văzând că nu e nimeni, escaladă zidul și o luă pe furiș în susul străzii.

Nu că n-ar fi putut merge fără să se ascundă; după ce se îndepărta de casa familiei Drake și până ajungea în preajma prăvăliei cu ierburi nu mai avea rost să se furișeze, furișatul era un obicei prost. „Misiunea e misiune și e îndeplinită numai atunci când e îndeplinită.” Încă una dintre perlele scoase de Blint. „Mulțumesc.”

În noaptea asta însă nu doar disciplina impusă de Blint îl făcea să treacă dintr-o umbră într-alta cu mare băgare de seamă, astfel încât cei trei kilometri până la prăvălia cu ierburi să-i ia aproape o oră. În noaptea asta nu-i dădeau pace cuvintele lui Jarl: „Ai dușmani. Ai dușmani.”

Poate că era momentul să se mute din casa contelui. Pentru siguranța familiei Drake. Avea douăzeci de ani și, cu toate că nu avea parte de venitul unui nobil, simbria pe care o primea de la Blint era mai mult decât generoasă. De fapt, lui Blint nici nu-i păsa de bani. Nu avea multe cheltuieli

personale, doar rarele chefuri cu băutură și prostituate. Cei mai mulți bani se duceau pe echipament și ingredientele pentru otrăvuri. În plus, ce cumpăra îl ținea pentru totdeauna. Cu tot ce câștiga după fiecare misiune și judecând după câte misiuni primea, era probabil un om bogat. Extrem de bogat. Nu că lui Kyllar i-ar fi păsat prea mult. În privința asta ajunsese să-i semene lui Blint. O parte din simbrie i-o dădea contelui Drake, pentru Păpușa, și-i rămânea destul și pentru el. Ce-i rămânea, păstra în monede și bijuterii, iar restul îl lăsa în seama Mamei K și a lui Logan, care aveau grijă să-l investească. Banii nu însemnau nimic pentru el fiindcă nu-i aduceau nimic. Faptul că trecea drept un nobil de țară scăpat, iar meseria lui era cea de mătrășitor, îl împiedica să ducă o viață care să atragă atenția celor din jur. Prin urmare, chiar dacă ar fi vrut să-și cheltuiască banii, n-ar fi avut cum.

De mutat însă, putea s-o facă. Să închirieze o casuță, în cartierul de est, la marginea unei zone cu oameni nu prea înstăriți. Blint îi spusese că dacă-ți cumpărai cea mai ieftină casă din împrejurimi, indiferent cât de avuți erau vecinii, aceștia nu aveau ochi pentru tine. Chiar dacă te vedeau, tot nu te băgau în seamă.

Kyllar ajunsese în sfârșit la prăvălia cu ierburi. Sa'kagé avea de mult o înțelegere cu negustorii de ierburi din oraș. Ei se îngrijeau să aibă mereu ierburi care nu erau absolut legale, iar Sa'kagé avea grijă să-i plătească bine și prăvăliile lor să nu fie niciodată călcate de hoți. Regele știa de înțelegere, dar nu avea cum s-o împiedice.

Prăvălia lui Goodman Aalyep era frecventată de negustori bogați și de nobilime, motiv pentru care Aalyep refuzase să pună în vânzare ierburi ilegale de teama că o astfel de sfidare ar atrage mânia autorităților.

Pe cei din Sa'kagé îi refuzase, dar nimeni nu-l refuza pe maestrul Blint. Goodman Aalyep îi furniza lui Durzo

ierburile cel mai greu de găsit. În schimb, maestrul Blint avea grijă ca nimeni din Sa'kagé să nu se apropie de prăvălia lui.

Kyllar era cel care trebuia să ia ierburile și să le plătească, ceea ce și făcea acum. Avantajul era nu numai că învăța regulile comerțului sau că stabilea relații cu cei care aveau să-i facă rost de ierburi în viitor, ci și că își putea alcătui propria colecție. Pentru o colecție bogată ca a maestrului Blint era nevoie de ani de zile și mii sau chiar zeci de mii de gunderi.

Partea proastă era că pierdea din orele de somn. Nu se cădea ca un tânăr nobil să doarmă până la prânz, doar dacă petrecea cu prietenii. Așa că, deși ajungea acasă aproape în zori, Kyllar trebuia să fie în picioare odată cu răsăritul soarelui.

Mormăi ceva, înciudat, aducându-și aminte de o vreme în care furișatul de-a lungul străzilor din Cenaria pe timpul nopții era atât de palpitan.

Ușa din spate a prăvăliei era, ca de obicei, încuiată. Goodman Aalyep avea lacăte bune. Deși nu-l întâlnise niciodată – comunicau doar prin bilețele – Kyllar simțea că-l cunoaște bine. Era, totuși, un tip ciudat. Bucurându-se de protecția lui Durzo Blint în Sa'kagé, ar fi putut lăsa ușile larg deschise. Nimeni nu îndrăznește să fure de la el.

Însă, cum spunea și Blint, cele mai mari comori ale omului sunt iluziile lui. Deși susținea că nu-i plac predicile, maestrul părea să aibă câte un aforism pentru fiecare situație. Kyllar scoase șperaclul din punga de la cingătoare, se lăsă în genunchi în fața ușii și se apucă de treabă. Oftă. Era o încuietore nouă, de la meșterul Procl, cel mai bun lăcătuș din oraș. Încuietorile noi, chiar dacă nu erau de cine știe ce calitate, erau mai înguste și, chiar dacă pierderea unui șperaclu nu era un capăt de țară, nu-i cădea deloc bine să i se întâmple asta.

Kyllar trecu șperaclul peste dibluri. Erau patru, două mai mobile. Ceea ce însemna că încuietorea era opera unuia

dintre ucenicii lui Procl, nu a meșterului. În zece secunde răsuci ancora, care se îndoii prea mult, dar ușa se deschise. Kyllar înjură în șoaptă – trebuia să schimbe ancora – și vârî șperaclul la loc în pungă. Mai devreme sau mai târziu va trebui să comande un set de șperacle din mythrul, ca ale maestrului Blint. Sau cel puțin o ancoră. Mythrulul nu se spărgea și nici nu se îndoia, dar era mai scump decât diamantele.

Goodman Aalyep nu susținea doar de ochii lumii că vinde ierburi. Prăvălia lui avea trei încăperi: cea mare, pentru clienți, cu borcane pline, etichetate, un birou mic, și laboratorul în care se afla Kyllar, o cămăruță umedă, cu tot felul de mirosuri grele.

Kyllar se uită la câteva ciuperci otrăvitoare și se arătă mulțumit. În mai puțin de o săptămână aveau să fie tocmai bune. Ciupercile erau genul de plante pe care Goodman Aalyep le putea cultiva fără grijă în prăvălia lui – speciile letale puteau fi deosebite de cele comestibile doar de specialiști și, bineînțeles, de cei care preparau otrăvuri.

Pășind atent ca să nu calce pe vreo scândură care scârțâia, Kyllar dădu ocol laboratorului, privind fiecare plantă cu un ochi critic. Ridică a treia cutie de pe al doilea rând și văzu șase legături în pungi din piele de oaie. Le luă și verifică dacă fiecare conținea ceea ce comandase. Patru legături pentru maestrul Blint și două pentru el. Kyllar vârî legăturile în punga prinsă în spate, sub pelerină, și lăsă banii pentru Aalyep în locul legăturilor, peste care puse cutia.

Apoi simți că ceva nu e în regulă. Într-o fracțiune de secundă scoase două spade scurte.

Atât. Senzația continuă, a unei prezențe aici, acum, aproape. Nu auzi niciun zgomot. Nu-l atacă nimeni, simți doar o mică presiune, ca o ușoară atingere a unui deget.

Kyllar se concentrează pe senzație în timp ce ochii îi cercetau prăvălia, iar urechile se străduiau să prindă cel mai ușor sunet. Era ca o atingere, dar trecea de el, spre...

Auzi cum se întoarce cheia în broasca de la ușa din spate. Era prins ca într-o capcană.

CAPITOLUL 30

Înfrânându-și pornirea de a se izbi în ușă, Kyllar rămase nemișcat. Era singur în încăpere. Nu avea nicio îndoială. Dar i se păru, da, auzi chiar respirația cuiva în prăvălie.

Apoi își dădu seama că erau mai multe persoane. Una respira repede, gâfâit, nervos. Cealaltă respira ușor, dar încet. Lipsită de încordare, fără emoție. Asta îl sperie pe Kyllar.

Cine putea să-l încolțească pe un mătrășitor fără să fie cât de cât agitat?

Temându-se să nu piardă ocazia, Kyllar se apropie încet de peretele care despărțea laboratorul de prăvălia propriu-zisă. Dacă nu-l înșelau simțurile, unul dintre cei doi stătea chiar de partea cealaltă. Scoase din teacă o spadă scurtă – atât de încet, încât mușchii mâinii începură să-l doară – apoi scoase și pumnalul ceuran pe care-l purta prins la spate.

Apropie vârful spadei de perete și așteptă cel mai mic zgomot. Nu auzi nimic. Acum nu mai auzea nici respirația celui nervos. Ceea ce însemna că insul era de partea cealaltă a peretelui, iar cel calm mai departe de el.

Kyllar așteptă, tremurând la gândul a ceea ce avea să se întâmple. Unul dintre cei doi era vrăjitor. De partea halidoranilor, despre care îl avertizase Jarl? Kyllar alungă acest gând. Își putea face griji mai târziu. Indiferent cine erau cei doi, îl prinseseră ca într-o capcană. Nu mai conta ce credeau, dacă era vorba de maestrul Blint sau de un hoț obișnuit.

Dar care era vrăjitorul? Cel agitat? Puțin probabil, dar senzația pe care o avusese – ceva trecuse pe lângă el și încuiase ușa – părea să vină din direcția lui.

Auzi cum scârțâie podeaua.

— Feir! Înapoi! strigă cel care era mai departe de Kyllar.

Kyllar înfipse cu toată forța spada prin peretele din pin gros de un deget. Apoi o trase repede înapoi și se repezi în ușă. O sparse, dădu draperia la o parte și făcu un salt din prag peste galantar, către cel pe care încercase să-l înjunghie.

Omul era pe podea. Se rostogoli când Kyllar dădu să-l lovească în cap. Era uriaș. Mai mare chiar decât Logan, avea cel puțin 2,20 metri și arăta ca un trunchi de copac, gros de sus și până jos, fără talie și fără gât. Chiar dacă stătea întins pe spate, tot reuși să-și ridice spada ca să blocheze lovitura lui Kyllar.

Și ar fi blocat-o dacă spada lui Kyllar ar fi fost întreagă. Dar jumătate din ea ajunsese pe podea, lângă uriaș, micșorată prin magie imediat după ce o înfipsese în perete.

Negăsind spada acolo unde se așteptase, uriașul blocă doar aerul, în timp ce Kyllar încerca să-l lovească peste picioare. Cu o spadă de două ori mai ușoară, Kyllar o mânuie mai repede decât reuși să reacționeze uriașul și i-o vârî adânc în stomac.

Apoi Kyllar simți că e în interiorul unui clopot masiv. Auzi o bufnitură surdă, dar zdravănă, de parcă o bucată de tencuială s-ar fi desprins de la etaj ca să aterizeze la un centimetru de capul lui.

Se izbi direct de-un raft cu borcane, apoi de un altul, care se prăbușiră peste el. Nu mai văzu decât lumina care îi juca în fața ochilor. Spada îi dispăruse. Clipi de câteva ori, începând să vadă din nou. Stătea cu fața în jos, pe podea, lângă un raft dărâmat, printre borcane sparte și ierburi împrăștiate.

Uriașul mormăi ceva și imediat Kyllar auzi zgomot de pași. Rămase nemișcat, fără să se prefacă prea mult că e sleit de puteri. La câțiva centimetri de nasul lui începea să deslușească mai multe plante. Sămânță de pronwi, mugur de

ubdal, rădăcină de yarrow. Pe raftul ăsta trebuie să fi fost și... într-adevăr, lângă mâna lui era sămânța delicată de tonton, sub formă de pudră. Dacă o inhalai, îți provoca hemoragie.

Pașii se apropiară, iar Kyllar se încordă, se răsuci pe o parte și aruncă pudra de tonton într-un arc de cerc. Apoi sări în picioare și scoase ambele spade scurte.

— Destul, Călăreț-al-umbrelor.

Aerul se coagulă în jurul lui Kyllar ca un jeleu. Încercă să sară, dar jeleul se făcu tare ca piatra. Cei doi se uitară la Kyllar prin norul de tonton care rămăsese suspendat în aer. Uriașul blond își încrucișă brațele ca niște lespezi de piatră.

— Să nu-mi spui că te așteptai la așa ceva, se adresă el cu glas dogit celuiilalt.

Amicul lui rânji.

— Nu prea ai ce vedea la el, remarcă Uriașul.

Individul mai scund purta o barbă neagră, scurtă, și avea ochii de un albastru intens, nasul ascuțit și dinții albi, regulați. Întinse mâna și apucă o parte din pudra de tonton care plutea în aer. Părul negru, uns cu ulei, ochii albaștri, pielea palidă. Sigur halidoran. El era vrăjitorul.

— Hai, recunoaște, Feir. Ai fi încurcat-o dacă nu-i rupeam spada.

Feir îi aruncă o privire încruntată.

— Cred că m-aș fi descurcat.

— De fapt, dacă nu interveneam, acum s-ar întreba cum să mute un cadavru atât de mare. Și asta fără să-și folosească Talentul, Feir.

Remarca fu întâmpinată cu un nou mormăit. Bărbatul mai scund flutură din mână și pudra căzu pe podea formând o grămăjoară. Apoi se uită la Kyllar și legăturile care-l imobilizau se schimbară, silindu-l să stea drept, cu mâinile întinse pe lângă el, fără să dea drumul spadelor.

— E mai bine așa? întrebă, dar fără să pară că așteaptă un răspuns.

Atinse mâna lui Kyllar cu un singur deget și privi prin el de parcă l-ar fi străpuns cu ochii. Apoi se încruntă.

— Ia uită-te aici, îi zise el lui Feir.

Feir îl lăasă pe Ochios să pună mâna pe umărul lui și-l privi pe Kyllar exact la fel. Kyllar rămase pe loc, neștiind ce să spună sau să facă, cu mintea plină de întrebări, nesigur dacă să le dea glas.

După câteva clipe, Feir spuse:

— Ce-i cu golul ăsta? Pare că are o formă, ca o nișă pentru... Lumină sfântă, dacă nu l-ar avea, omul ăsta ar fi...

— Însăpăimântător, zise Ochiosul. E un sa'karifer înnăscut. Dar nu asta mă îngrijorează. Uită-te aici.

Kyllar simți cum ceva se răsucește în el. Cum este întors pe dos.

Priveliștea îl sperie pe Feir. Avea fața imobilă, dar Kyllar aproape că-i simțea încordarea mușchilor, precum și teama ce plutea în aer.

— E ceva ce opune rezistență, spuse Ochiosul. Cel-ascuns-de-umbre nu cedează atât de ușor.

— Lasă-l. Rămâi cu mine.

Kyllar simți că forța care-l stăpânea îl abandonează, deși tot nu putea să se miște. Ochiosul se clătină și Feir îl apucă de umeri cu mâinile lui ca niște baroase, împiedicându-l să cadă.

— Cum mi-ai spus? Cine sunteți voi? întrebă Kyllar.

Ochiosul rânji, recăpătându-și echilibrul parcă numai cu ajutorul umorului.

— Întrebi cine suntem, Purtător-de-nume? Te cheamă Kyllar, da? Un vechi joc de cuvinte jaeran. Îmi place. Cine a fost cu ideea? Tu sau Blint?

Văzându-i privirea surprinsă, Ochiosul conchise:

— Se pare că Blint.

Privi din nou prin Kyllar, de parcă ar fi văzut o listă în el și acum o citea.

— Nenumitul. Marati. Cwellar. Spex. Kyllar. Chiar și Kagé, nu foarte original.

— Poftim? făcu Kyllar.

Era absurd. Cine erau oamenii ăștia?

— Ești în Sa'kagé de-o viață întreagă și nu știi ce înseamnă cuvântul? întrebă Feir.

Kyllar avea senzația că-l ceartă maestrul Blint fiindcă nu-și pune capul la contribuție și nu că e interogat de doi inși care-l puteau ucide oricând. Indivizi care nici nu erau cu mult mai în vârstă decât el.

— Sa'kagé înseamnă Stăpânii Umbrei, spuse Ochiosul. Deci Kagé înseamnă „Umbră” – nu foarte ingenios, dar presupun că nu din vina ta. Numele ăsta îți va fi dat. Oricum, ar trebui să fii mai curios. Nu te-ai întrebat niciodată de ce semenii tăi au nume obișnuite, ca Jarl sau Bim, sau nume de sclavi, ca Păpușa sau Șobolanul, iar tu ai primit povara numelui Azoth?

Kyllar înlemni. Auzise că vrăjitorii citesc gândurile, dar nu crezuse până acum. Iar numele astea... Nu erau spuse la întâmplare.

— Sunteți vrăjitori. Amândoi.

Feir și Ochiosul se uitară unul la altul.

— Ai dreptate doar pe jumătate, zise Ochiosul.

— Mai puțin de jumătate, completă Feir.

— Eu am fost vrăjitor, spuse Ochiosul. Sau, mai precis, meister, care e denumirea exactă.

— Atunci ce sunteți?

— Prieteni, răspunse Ochiosul. Am făcut cale lungă până aici, doar ca să te ajutăm. Sigur, nu doar pe tine, și pe...

— Am cheltuit mult și am riscat și mai mult, îl întrerupse Feir, privind muștrător spre însoțitorul lui.

— Sper că nu te îndoiești că te-am putea ucide. Că, dacă ți-am fi vrut răul, am fi făcut-o deja, zise Ochiosul.

— Poți face rău cuiva și altfel decât ucigându-l. Orice mătrășitor știe asta, spuse Kyllar.

Ochiosul zâmbi, dar Feir privi precaut. Kyllar simți cum legăturile dispăreau. Asta îl descumpăni. Cei doi văzuseră cât de rapid se putea mișca și totuși îl eliberaseră, înarmat fiind.

— Dă-mi voie să fac prezentările, zise Ochiosul. El e Feir Cousat, va deveni cândva cel mai renumit armurier din tot Midcyru. E Vy'sana și Stăpân al Spadelor din Eșalonul Doi.

— Și tu?

— N-ai să mă crezi, răspunse Ochiosul, amuzat.

— Încearcă.

— Eu sunt Sa'seuran și Hoth'salar, cândva Vürdmeister al celei de-a douăsprezecea *shu'ra*.

— Impresionant, spuse Kyllar neavând habar ce însemnau cuvintele respective.

— Important pentru tine e să reții că eu sunt prooroc. Numele meu e Dorian, zise Ochiosul cu un accent halidoran neaoș. Dorian Ursuul.

— Iar ai avut dreptate, spuse Feir. Nu te crede.

Pe lângă neglijență, mătrășitorii puteau fi uciși de alți mătrășitori, de magi și vrăjitori. După părerea lui Blint, cei mai răi erau vrăjitorii. Maestrul chiar se ocupase de educația lui Kyllar!

— Arată-mi brațele, zise Kyllar.

— A, deci știi despre *ki*, spuse Dorian. Cât știi despre asta? Dorian își dezgoli brațele până la cot. Nu avea nici un însemn.

— Știu că toți vrăjitorii au asta, că mărimea sa e proporțională cu puterea lor, iar complexitatea arată cât de pricepuți sunt, răspunse Kyllar.

— Abține-te, Dorian, zise Feir. Nu vreau să te pierd dintr-o prostie. Să-i spunem cuvintele și s-o ștergem de-aici.

Dorian nu-l băgă în seamă.

— Ki — așa își numesc meisterii puterea — e mai ușor de manipulat decât magia, dar e și mai puternic. Creează și dependență și, dacă e să apelăm la superlative morale — ceea ce și fac — e întruchiparea răului, îl lămurii Dorian, fixându-l pe Kyllar cu ochii lui strălucitori. Nu prin utilizarea sau aplicarea lui, ca în cazul Talentului, care poate fi pozitiv sau negativ, ca orice talent. Ki este răul însuși și-i corupe pe cei care-l folosesc. Pentru familia mea a fost utilă marcarea tuturor meisterilor, de asta și sunt marcați. Strămoșii mei au considerat că putem fi marcați numai dacă vrem. Ursulii pot face ca puterea lor, ki, să dispară atâta timp cât nu folosesc magia.

— Blint probabil a sărit peste lecția asta, spuse Kyllar.

— Păcat. Noi suntem cei mai periculoși dintre toți Vürd-meisterii.

— Dorian, spune-i cuvintele și să terminăm odată. Hai să...

— Feir! se răsti Dorian. Tăcere. Știi ce trebuie făcut.

Urișul se supuse, privindu-l crunt pe Kyllar.

— Kyllar, zise Dorian. Îi ceri unui alcoolic care s-a lăsat de băut să mai dea pe gât un pahar de vin. Pentru treaba asta voi fi nefericit mai multe săptămâni. Feir va trebui să stea cu ochii pe mine ca să nu cad din nou pradă nebuniei ăsteia. Însă cred că meriți s-o fac.

Feir se strâmbă, dar nu scoase o vorbă.

Dorian întinse brațele și un licăr trecu pe deasupra lor. În timp ce le privea, lui Kyllar i se păru că venele celui din fața lui se zvârcolesc, căznindu-se să iasă de sub piele. Apoi, cu repeziciune, se înălțară în același timp. Brațele lui Dorian se înnegriă, ca un milion de tatuaje proaspete, desenate unul peste altul. Strat înnodat în alt strat, întrețesut cu cele de dedesubt și cu cele de deasupra, unul mai întunecat peste altul mai deschis la culoare, acoperit de unul și mai întunecat. Un spectacol frumos, dar și înspăimântător. Ki se umfla

de putere și se mișca, nu doar odată cu brațele lui Dorian, ci și independent, părând că vrea să țâșnească din piele. Negrul kiului se împrășteie în încăperea, iar Kyllar fu sigur că imaginația nu-i joacă feste: ki absorbea lumina din jur.

Ochii lui Dorian se dilatară până când irișii albaștri, reci, se transformară în niște pete rotunde. Fața i se luminează de o bucurie nespusă și bărbatul arăta brusc cu zece ani mai tânăr. Ki începu să se umfle, trosnind din ce în ce mai tare.

Feir îl înșfăcă pe Dorian, așa cum un om oarecare înșfăcă o păpușă de pe jos, și-l scutură cu toată forța. Fără să se oprească. Scena ar fi fost comică dacă lui Kyllar nu i-ar fi fost teamă să se miște. Feir continuă să-l zguduie pe Dorian până când întunericul puterii părăsi încăperea. De-abia atunci îl așeză pe un scaun.

Dorian gemu și păru din nou fragil și bătrân. Vorbi fără să ridice capul:

— Mă bucur că te-ai convins, Călăreț-al-umbrelor.

Kyllar era convins demult, dar Dorian nu avea cum să știe.

— De unde știu eu că n-a fost o iluzie? întrebă Kyllar.

— Iluziile nu absorb lumina. Iluziile... spuse Feir.

— O face pe încăpățânatul, Feir. Crede sigur.

Dorian îi aruncă o privire lui Kyllar, apoi întoarse capul și gemu.

— Nici măcar nu te pot privi. Toate viitorurile tale... zise el și închise ochii.

— Ce vrei de la mine? întrebă Kyllar.

— Eu văd viitorul, Nenumitule, dar sunt doar un om, deci mă rog să greșesc. Mă rog să n-am dreptate. Jur pe toate cele văzute până acum că, dacă nu-l ucizi pe Durzo Blint până mâine, Halidorul va ocupa Cenaria. Dacă nu-l ucizi până poimâine, toți cei pe care-i iubești vor muri. Contește tău din Sa'kagé, Shinga, prietenii tăi mai vechi sau mai noi, absolut

toți. Dacă faci ce trebuie o dată, vei plăti cu ani lungi de re-mușcări. Dacă faci ce trebuie de două ori, vei plăti cu viața.

— Vasăzică asta e. Toată mascarada asta doar ca să-l trădez pe maestrul Blint. Stăpânii voștri chiar au crezut că am să mușc momeala? Dar știu că ați aflat multe despre mine, trebuie să vă fi costat o avere ca să culegeți toate informațiile!

Dorian ridică o mână ostenită.

— Nu-ți cer să crezi totul acum. Știu că e prea mult de-odată. Îmi pare rău. Chiar crezi că suntem halidorani și că vrem să-l trădezi pe Blint ca să nu ni se opună. Poate asta te va convinge că greșești: rugămintea mea, înainte de orice altceva, e să-l ucizi pe fratele meu. Nu-l lăsa să obțină sa'kariul.

Kyllar privi năuc.

— Ce?

— Feir, zise Dorian. Spune cuvintele pentru care am venit aici.

— Întreab-o pe Mama K, spuse Feir.

Kyllar clătină din cap.

— Așteaptă! Ce s-o întreb? Despre sa'kari?

— Întreab-o pe Mama K, repetă Feir.

— Dar fratele tău? Cine e?

— Nu-ți pot spune cine este. Dacă-ți spun acum, vei pier-de lupta cu el. Îți pot spune doar ce este. Eu sunt cel mai în vârstă dintre *aethelingii* lui Garoth Ursuul, prinții ce ur-mează la tron. Primul dintre fiii lui Talentați care au trecut de Plivire – un lucru de care am fost mândru cândva. Regii Ursuul mai mult se înmulțesc decât se însoară. Fiii care nu sunt potriviți pentru a se urca pe tron sunt... sacrificați. Tatăl meu are încă opt *aethelingi*. Fiecare trebuie să-și dovedească valoarea, iar misiunea mea, *uurdthanul* meu a fost să-i anihilez pe Hoth'salar, magii vindecării. Cel mai mic trebuie să cedeze Cenaria și un sa'kari.

Dorian clătină din cap, dar tot nu se întoarce să-l privească pe Kyllar.

— La naiba cu puterea asta! exclamă el. La ce bun dacă nu-ți pot spune ce vrei să știi și dacă nu auzi ce trebuie să auzi? Kyllar, dacă timpul e un râu, atunci cei mai mulți oameni trăiesc sub apă. Unii se ridică la suprafață și pot ghici ce va urma sau pot înțelege trecutul. Eu sunt altfel. Când nu mă concentrez, mă detașez de curgerea timpului. Conștiința mea plutește deasupra râului. Văd milioane de drumuri. Întrebă-mă unde va cădea o frunză și nu-ți voi putea răspunde. Sunt prea multe posibilități. E atâta zgomot, ca și cum aș încerca să urmăresc un strop de ploaie care cade din nori într-un lac, apoi peste o cascadă, ca să-l prind în râu, la zece kilometri de izvor. Dacă ating pe cineva sau dacă recit o poezie, mă pot concentra. Uneori.

Dorian părea că privește prin perete, pierdut în reverie.

— Uneori, atunci când transcend râul, încep să văd cum se orânduiesc toate, continuă el. Timpul nu mai e un râu, ci o țesătură alcătuită din fiecare hotărâre lipsită de importanță a fiecărui țăran, ca și din fiecare hotărâre vitală a fiecărui rege. Pe măsură ce înțeleg vastitatea și complexitatea acestui ghem, simt cum mintea începe s-o ia razna.

Dorian clipi de câteva ori și, în sfârșit, se întoarse spre Kyllar. Se încruntă, de parcă l-ar fi durut și o simplă privire.

— Uneori e vorba doar de imagini, care pur și simplu vin de la sine. Văd chinul de pe fața tânărului care mă va vedea murind, dar nu știu cine e sau când se va întâmpla sau de ce va suferi acel tânăr. Știu că mâine o vază pătrată îți va da speranță. Văd o fetiță care plânge lângă trupul tău. Încearcă să te ia de acolo, dar ești prea greu. De acolo, unde? Nu știu.

Kyllar simți un fior rece.

— O fetiță? Când?

Era Ilena Drake?

— Nu știu. Așteaptă, zise Dorian și clipi din nou, concentrat. Pleacă, pleacă acum. Pleacă!

Feir trânti ușa de perete. Kyllar privi de la un mag la celălalt, uimit de graba cu care era alungat.

— Întreab-o pe Mama K, zise Feir. Pleacă!

Kyllar o luă la fugă, pierzându-se în noapte.

Feir se uită lung după el și scuipe. Fără să-și dezlipească privirea de adâncurile nopții, întrebă:

— De ce nu i-ai spus?

Dorian răsuflă anevoie.

— Va muri. Fără doar și poate.

— Cum așa?

— Nu știu. Poate că nu e ceea ce am sperat noi să fie.

CAPITOLUL 31

Kyllar alerga, dar Îndoiala alerga mai repede. Cerul se lumina spre răsărit, iar orașul dădea primele semne de viață. Riscul de a da peste o patrulă era mic, mai ales că tânărul evita străzile cu prăvălii bogate pe care se vedeau mai des gărzi decât pe cele cu prăvălii sărace, dar dacă dădea nas în nas cu una, ce putea spune? „Tocmai am ieșit la o plimbare matinală, îmbrăcat în haine cenușii, aproape negre, cu plante ilegale, un mic arsenal și fața mânjită cu cenușă.” Sigur l-ar fi crezut.

Încetini și o porni la pas. Oricum nu mai avea mult până la Mama K. Dar ce făcea el acum? Se supunea unui nebun și unui uriaș? Parcă vedea cum ki se ridică din brațele lui Dorian, și i se întorcea stomacul pe dos. Poate că Dorian nu era nebun. Dar ce urmăreau cei doi? Singurii oameni despre care știa că fac ce era bine erau cei din familia contelui Drake și probabil că ei reprezentau doar excepția de la regulă. În Sa'kagé, la curtea regală, în lumea reală, oamenii făceau ce era mai bine pentru ei.

Feir și Dorian nu negaseră că aveau alte motive pentru a veni în Cenaria, dar se comportaseră de parcă el ar fi fost obiectivul cel mai important. Se comportaseră de parcă el ar fi putut schimba istoria regatului! Absurd. Dar îi crezuse.

Dacă erau doar niște mincinoși, n-ar fi încercat să-i spună ce bine va fi dacă-l ucidea pe Blint? Sau poate că erau mult mai isteți decât majoritatea mincinoșilor? Din cele spuse de Dorian se înțelegea că va pierde totul indiferent de ce va face. Cel fel de prezicător îți spunea așa ceva?

Kyllar se trezi că iuțește pasul și apoi o ia la goană, sperind o spălătoreasă care-și umplea gălețile cu apă. Se opri la ușa Mamei K și brusc se lăsă din nou cuprins de neliniște. Mama K se culca târziu și se trezea devreme în fiecare zi, dar acum sigur era în pat. Singurele ore în care ușa stătea încuiată. „La naiba, ia o hotărâre și gata!”

Bătu încet la ușă, muștrându-se că e laș, în același timp hotărât să plece dacă nu răspundea nimeni.

Ușa se deschise aproape imediat. Servitoarea Mamei K rămase aproape la fel de surprinsă ca și Kyllar. Era o femeie în vârstă, îmbrăcată într-o rochie dreaptă, cu un șal pe umeri.

— Bună dimineața! Ce m-ai speriat! N-am putut dormi, nu știu de ce m-am tot gândit că ni s-a terminat făina, deși am verificat chiar aseară, nu știu de ce am crezut că nu mai e deloc. Tocmai treceam pe lângă ușă ca să mai verific o dată, când ai bătut – vai de mine, pe cele douăsprezece sfârcuri ale Arixulei, trăncănesc ca o moară stricată.

Kyllar dădu să spună ceva, dar nu reuși să strecoare niciun cuvânt în vorbăria fără șir a fostei prostituate.

— „Una scurtă după ceafă și un brânci în apă, stăpână”, i-am spus eu, și ea a început să râdă. Ce n-aș da să fiu iar tânără ca să văd cum te uiți la mine. Pe vremuri, săculeții ăștia bătrâni ridicau bărbații în picioare și îi făceau să nu-și mai ia ochii de la ei. Unii dădeau cu nasul de perete, dacă nu erau atenți. O, să vezi cum arătam în cămașa de noapte – sigur nu purtam zdreanța asta de-acum, dar dac-aș purta ce purtam atunci, cred c-aș speria copiii așa de tare că nu le-ar mai arde de amor în vecii vecilor. Tare mi-e dor de...

— Mama K s-a trezit?

— Poftim? A, cred că da. N-a dormit prea bine, sărmana. Poate că vizita asta o să-i facă bine. Deși cred că tot o vizită, din partea lui Durzo, a dat-o peste cap. E greu la vârsta ei,

după ce-a fost, să ajungă ca mine. Are aproape cincizeci de ani. Mi-aduce aminte de...

Kyllar trecu pe lângă femeie și urcă la etaj, nefiind foarte sigur că bătrâna băgase de seamă.

Bătu la ușă și așteptă. Nu primi niciun răspuns. O dungă de lumină se strecura pe sub ușă, motiv pentru care își luă inima în dinți și intră.

Mama K stătea cu spatele. Camera era luminată doar de două lumânări, aproape arse. Când intră Kyllar, femeia își schimbă ușor poziția. În cele din urmă se întoarse încet spre el. Avea ochii umflați și roșii, de parcă ar fi plâns toată noaptea. „Să plângă? Mama K?”

— Mama? Mama K, arăți ca naiba!

— Întotdeauna ai găsit cuvintele potrivite ca să te adresezi unei doamne.

Kyllar intră în cameră și închise ușa. De-abia atunci văzu oglinzile. Oglinda de lângă pat, unde Mama K se machia, oglinda de mână, și chiar oglinda mare, toate erau sparte. Cioburile luceau pe podea, la lumina lumânărilor.

— Mama? Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi mai spune așa. Niciodată.

— Ce s-a întâmplat?

— Minciuni, Kyllar, răspunse ea privind în jos, cu fața ascunsă în penumbră. Minciuni frumoase. Minciuni pe care le-am acceptat atâta vreme că nici nu-mi mai amintesc ce e dincolo de ele.

Se întoarse. O dungă ce-i ajungea până aproape de gură arăta că încercase să-și șteargă fardul. Pentru prima oară Kyllar îi vedea măcar jumătatea stângă a feței lipsită de orice sulemeneli. Arăta bătrână și obosită. Riduri fine dansau pe pielea cândva delicată, acum doar zbârcită, a feței Gwinverei Kirena. Avea cearcăne mari sub ochi, care o făceau să pară vulnerabilă. Diferența dintre jumătatea de față perfect

machiată și cealaltă, ștersă, îi dădea un aer grotesc, absurd, aproape comic.

Kyllar își ascunse surpriza prea lent, nu că s-ar fi putut preface prea mult în fața ei, dar Mama K păru mulțumită că o rănește cu reacția lui.

— Bănuiesc că n-ai venit aici ca să te holbezi la femeia-monstru, așa că spune-mi ce vrei!

— Dar nu ești deloc un monstru...

— Spune-mi ce vrei. Știu când vrea omul ceva de la mine. Ai venit după ajutor și sunt bucuroasă să ți-l dau. Care-i necazul?

— Mama, la naiba, termină cu...

— Nu, fir-ai să fii!

Vocea Mamei K plesni ca un bici. Apoi ochii ei, unul machiat, unul nemachiat, se împlânziră și priviră dincolo de Kyllar.

— E prea târziu. Eu am ales. Fir-ar el să fie, a avut dreptate. Eu am ales viața asta, Kyllar. Eu am ales fiecare pas. Nu-i bine să schimbi curvele în toiul unei partide de sex. Ai venit aici în legătură cu Durzo, nu-i așa?

Kyllar își încreți fruntea, descumpănit. Îi putea descifra expresia feței. Spunea „Discuția s-a terminat”. Kyllar capitulă. Venise aici în legătură cu Durzo? Mda, putea începe și cu el.

— A spus că mă omoară dacă nu învăț să-mi folosesc Talentul. Cât de curând. Încerc s-o fac de zece ani. Degeaba. Nu pot să fac nimic. Nu am Talentul.

— Idiotul, spuse Mama K oftând. I-am zis de zeci de ori. Nu că ți-ar lipsi Talentul sau că nu ți-ai da tot interesul. Adevărul e că în Talentul tău e un gol.

— Mama – îmi cer scuze, Gwinvere –, ce știi despre sa'kari? Ochii femeii se luminau.

— Ți-a spus Durzo despre asta?

— L-am auzit mormăind ceva, dar n-am înțeles prea multe.

— Au fost șase sa'kari pentru cei șase apărători ai luminii care-l slujeau pe Jorsin Alkestes. Cei care foloseau sa'kari nu erau magi, dar sa'kari le dădeau puteri magice. Nu ca amărății de magi din zilele noastre, ci ca magii de acum șapte veacuri. Tu ești ce erau ei. Ești un sa'karifer. Te-ai născut cu un gol în Talentul tău pe care numai un sa'kari îl poate umple. Cu alte cuvinte, dacă vrei să trăiești, ai face bine să găsești unul.

Ceva îi suna familiar, o poveste pe care o auzise cu mult în urmă. Ceva despre o sală a tronului, cu bărbați și femei adunați în cerc, o imagine care dispăru imediat. Kyllar simți o străfulgerare de furie. Mama K știuse toate astea și nu-i spusese nimic?

— Mii de mulțumiri. Îmi poți spune cum să ajung la cea mai apropiată prăvălie unde se vând obiecte magice? Poate una care face reduceri mătrășitorilor? Hai, las-o baltă cu pozeștile astea. Chiar dacă ar exista astfel de lucruri, fie le-au strâns magii, fie zac undeva, pe fundul oceanului, sau în altă parte.

— Sau în altă parte.

— Adică știi unde pot găsi unul?

— Ascultă cu luare-aminte. Ești rege. Reușești să faci rost de un sa'kari, dar nu-l poți folosi. Poate nu cunoști pe nimeni de încredere care să-l poată folosi. Ce faci? Îl păstrezi pentru tine sau pentru moștenitorii tăi. Poate nu scrii ce este știind că ceilalți îți vor umbla prin lucruri după ce mori și-ți vor fura tot ce ai mai prețios, așa că îți pui în gând să-i spui fiului tău înainte ca acesta să urce pe tron. Dar, cum se întâmplă de obicei cu regii, ești ucis înainte să stai de vorbă cu el. Ce se întâmplă cu sa'kariul?

— Îl ia fiul.

— Corect. Numai că fiul nu știe ce e. Poate știe că e important, că e magic, dar cum ziceai și tu, dacă le spune magilor, mai devreme sau mai târziu aceștia i-l iau sau pun mâna pe

el de la moștenitorii lui. Așa că-l păstrează, fără să spună nimănui. După mai multe generații, devine doar o bijuterie din tezaurul regal. În răstimp de șapte veacuri sa'kariul a trecut prin vreo zece mâini, dar nimeni nu mai știe ce este. Până într-o zi, la scurtă vreme după ce Regele-zeu a cerut un tribut de câteva bijuterii printre care din întâmplare se numără și una mai deosebită, când un rege prost de dă în gropi îi dă aceeași bijuterie amantei lui.

— Adică...

— Întocmai. Al Nouălea i-a dat ducesei Jadwin Globul Marginilor. E o bijuterie mică, aparent metalică, aproape ca un diamant ușor argintiu. Din întâmplare e una dintre bijuteriile preferate ale reginei Nalia. Regina crede că s-a pierdut și e furioasă. Mâine seară, o persoană de încredere a regelui – nu știu cine – va fi trimisă s-o aducă înapoi. Familia Jadwin dă o petrecere mâine seară, la care regele bineînțeles că nu poate merge – chiar și el își dă seama cât de deplasat ar fi să se întâlnească în public cu amanta –, dar unul dintre oamenii lui va fi acolo. Așadar, mâine sa'kariul va fi la vedere. Fără gardă regală, fără vrăjitori care să-l apere. Sa'kariul fie va fi purtat de ducesa Jadwin, fie va fi în iatacul ei.

— Chiar vorbești serios, nu-i așa?

— Nu sunt singura care știe asta, Kyllar.

Suferința schimonosi trăsăturile femeii, care își întoarse privirea.

— Cum adică?

— Halidorul a angajat pe cineva ca să pună mâna pe el. Un om care să acționeze rapid și să nu lase nicio urmă.

— Pe cine?

— Pe Hu Gibbet.

— Pe Hu? Nimeni nu-l angajează pentru așa ceva. Omul ăsta e un adevărat măcelar.

— Știu, spuse Mama K.

— Atunci cine-i victima?

— Gândește-te. Jumătate dintre nobili vor fi acolo. Prietenul tău, Logan, a acceptat invitația, poate chiar și prințul va fi acolo. Cei doi par să fie inseparabili, deși sunt ca ziua și noaptea.

— Mama, cine-i spionul tău acolo? Poți să-mi faci rost de o invitație?

Femeia zâmbi misterios.

— Spionul meu nu te poate ajuta, dar știu pe cineva care poate s-o facă. De fapt, cred că o cunoști și tu.

CAPITOLUL 32

Kyllar se apropiase de victimele lui ziua în amiaza mare, la câțiva pași de străjeri, ca să le ucidă. Se târâse pe sub mese, zgâriat de pisici, în timp ce străjerii cotrobăiau de zor după intruși. Odată chiar se ascunsese într-un ciubăr cu vin în timp ce paharnicul unui nobil alegea o sticlă pentru cina stăpânului. Așteptase la mai puțin de un metru de un cup-tor încins după ce otrăvise tocana, în timp ce bucătarul se întreba din ce mirodenie pusese prea mult pentru ca gustul să fie atât de ciudat.

Dar atât de agitat nu fusese niciodată. Mama K refuzase să-i spună cine era femeia aceea misterioasă, iar bănuielile lui Kyllar erau prea îngrozitoare să îndrăznească să se gândească la ele.

Fixa cu privirea intrarea îngustă a servitorilor. Azi era cerșetor, venit să se roage pentru o bucată de pâine. Avea părul lins și unsuros, mânjit cu cenușă și grăsime. Pielea îi era plină de pete maronii, iar mâinile noduroase de la artrita. Ca să ajungă la ușa asta fusese nevoit să treacă printre străjerii din fața porții înalte a domeniului.

— Hei, moșnege, îl strigase un străjer îndesat, înarmat cu o halebardă. Ce cauți aici?

— Am auzit că fetița mea e aici. Domnișoara Cromwyll. Speram să-mi găsească o bucată de pâine, atâta tot.

Vorbele lui treziseră interesul celui alt străjer, care-l învrednicise cu o privire în treacăt.

— Ce-ai spus? Ești rudă cu domnișoara Cromwyll?

Aerul protector al străjerului, care să fi avut în jur de patruzeci de ani, era palpabil.

— Nu, nu, nu-i fata mea, protestase Kyllar, scoțând un chicot chinuit. E doar o prietenă mai veche.

Străjerii se uitaseră unul la altul.

— Ai de gând să te duci după ea acum, când pregătirile de petrecere sunt în toi? îl întrebase străjerul îndesat.

Celălalt clătinase din cap și, mormăind, începuse să-l caute de arme pe Kyllar.

— Parcă văd că mă aleg cu toți păduchii vagabonzilor care o caută pe domnișoara Cromwyll.

— Mda, ce să-i faci? Dar merită, nu?

— N-ai fi la fel de mărinimos dacă i-ai controla tu pe cerșetori, Birt.

— Du-te-n mă-ta!

— În regulă. Bucătăria e într-acolo, îi zisese lui Kyllar străjerul mai în vârstă. Birt, știi că-ți trec multe cu vederea, dar, o dată dacă mă mai înjuri, îți trag un șut în...

Kyllar se îndreptase spre bucătărie, târșâindu-și picioarele, prefăcându-se că nu poate îndoi un genunchi. Străjerii, chiar dacă prea guralivi, își cunoșteau meseria. Își țineau armele aproape și, cu toate că nu-și dăduseră seama că e deghizat, avuseseră grijă să-l controleze. O asemenea disciplină nu era semn bun.

Deși cutreierase domeniul pe îndelete și memorase ce era de memorat, ar mai fi avut nevoie de timp să-l vadă pe tot. Cei din neamul Jadwin erau duci de cinci generații, iar reședința lor era una dintre cele mai frumoase din oraș. Domeniul Jadwin avea ieșire la fluviul Plith și era față în față cu Castelul Cenaria. La nord de el se afla podul din est, folosit mai mult în scopuri militare, deși se vorbea că în ultima vreme era calea preferată de rege pentru escapadele lui nocturne. Dacă ducesa chiar era amanta lui, la domeniu nici că se putea ajunge mai ușor. Regele îl trimitea pe duce

în misiuni diplomatice prin tot ținutul Midcyru, despre care toată lumea, mai puțin ducele, știa că sunt simple pretexte.

Clădirea se înălța pe o colină mică, în mijlocul domeniului, cu vedere la fluviu, în pofida zidurilor înalte de patru metri, pline de țepușe, care împrejmuiau întreaga proprietate.

Cu o mână tremurândă, chipurile din cauza unei boli, Kyllar bătu la ușa servitorilor.

— Ce dorești? întrebă o tânără, deschizând ușa și ștergându-și mâinile de șorț.

Era frumoasă, avea în jur de șaptesprezece ani, cu o siluetă de clepsidră care, în ciuda rochiei simple, de servitoare, ar fi stârnit invidia oricăreia dintre prostituatele Mamei K. Dar nu asta-i atrase atenția lui Kyllar. Apăsate de parcă ar fi fost vopsite, cicatrice groase îi brăzdau toată fața. Helene Cromwyll era Păpușa.

Anii fuseseră mai îngăduitori decât se temuse Kyllar, mai îngăduitori decât îndrăznise să spere în timp ce o privea de departe, la piață, totuși Păpușa fusese aproape omorâtă în bătaie. Privirea pe care i-o aruncase în sufrageria familiei Drake nu-l pregătise îndeajuns pentru acest eșec al lui Azoth. Cicatricile nu dispăruseră, erau tot vinete, un X pe obraz, un X pe buzele ei pline și o buclă care pornea din colțul gurii și se oprea aproape de ochi. Din cauza cicatricei, fata părea că rânjește mereu, dar frumusețea gurii mai compensa din hidoșenia tăieturii. Zâmbetele erau firești pe fața aceea.

Kyllar își amintea cum arăta ochiul ei, umflat și vânăt. Se temuse că fata nu va mai vedea cu el. Acum însă ochii ei, amândoi, erau limpezi și căprui, strălucind de bunătatea și fericirea inocenței. Nasul Păpușii fusese zdrobit; nasul Helenei nu era chiar drept, dar nu arăta rău. Iar fata avea toți dinții – desigur, își dădu el seama, la vremea aceea era prea mică, își pierduse doar dinții de lapte. Maxilarul, în

ciuda cicatricelor care se intersectau, nu părea să-i afecteze respirația sau vorbirea.

— Intră, bunicule, zise ea liniștită. Îți dau numaidecât ceva de mâncare.

Fata îi oferi brațul și nu păru ofensată de privirea lui prea insistentă.

Kyllar avusese, totuși, dreptate. Păpușa era destinată să fie frumoasă. Părul Helenei era strâns sub bonetă, dar șuvițele rebele luceau încântător. Dacă făceai abstracție de cicatrice, fața ei era perfectă, ochii fermecători, silueta fascinantă.

Îi spuse să ia loc într-o cămăruță cu o masă îngustă, pentru servitori, de unde se auzea orice chemare dinspre bucătărie. Calmă, îi ceru unei femei cu zece ani mai mare să-i țină locul cât se îngrijea de oaspetele ei. Din tonul vocii și din reacția femeii mai în vârstă, Kyllar își dădu seama că Helene era adorată aici și că avea grijă de toți cerșetorii.

— Cum te simți, bunicule? Să te dau cu ceva pe mâini? Știi că te dor în diminețile astea reci.

Ce făcuse el ca să merite așa ceva? Venise ca cel mai amărât dintre cerșetori, iar ea îl copleșea cu bunătatea ei. Nu avea nimic de câștigat de pe urma lui. Și el nu avea ce să-i dea, dar cu toate astea Păpușa îl trata ca pe o ființă umană.

Aceasta era fata care aproape murise din cauza aroganței și prostiei lui, a eșecului lui. Viața o urâtise din cauza lui Kyllar. Îi puse în față o bucată de pâine unsă cu sos și începu să i-o taie în bucățele.

— Ca să le poți mesteca mai bine, da? spuse ea, vorbind mai tare, cum vorbesc cei ce au de-a face cu oamenii în vârstă.

Fata zâmbi și cicatricile îi traseră în jos buzele pline.

— De obicei nu-mi hrănesc oaspeții atât de bine, dar în seara asta e o petrecere aici, în cinstea întoarcerii ducelui acasă.

Bănuitor dintr-odată, Kyllar o privi îndeaproape, încercând să vadă dacă fata nu cumva glumea. Râdea de el? Își dăduse seama că e deghizat? Dar ea nu se putea comporta așa, după atâtea încercări prin care trecuse, după atâtea grozăvii pe care le văzuse.

De îndată ce o privi în ochi, își dădu seama cât de serioasă e. Fetei îi păsa de el, pur și simplu. Își folosea însușirile ca să ghicească nevoile altora și să le împlinească, fără nicio pretenție. Nu era de mirare că toți o adorau. Iar el să-i ceară să-și trădeze stăpânul? După tot ce suferise din cauza lui?

Un amestec de emoții pe care-l ținuse în frâu într-un ungher întunecat al sufletului răbufni, rupând orice opreliște. Kyllar izbucni în plâns, fără să știe de ce. Nu era smiorcăitul prefăcut al cerșetorului bătrân pe care-l întruchipa, ci plânsul adevărat; lacrimile îi brăzdau obrajii, amenințând să se prefacă într-un vaiet.

Helene își trecu brațul pe după umărul lui, fără să-i pese de hainele murdare și mirosul greu. Nu spuse nimic, nici măcar nu întrebă ceva, doar îl strânse ușor.

— Știi cine sunt eu? întrebă Kyllar, renunțând la vocea cerșetorului.

Helene Cromwyll îl privi ciudat, nedumerită. Kyllar vru să stea mai departe încovoiat, să se ascundă de ochii ei blânzi, plini de lumină și dragoste, dar nu fu în stare. Se îndreptă de spate și se ridică, întinzându-și degetele. Fata făcu ochii mari.

— Kyllar, șopti ea.

Acum rămase el surprins. Cum de-l știa pe Kyllar?

— Aproape adevărat, zise el.

— Cum adică? De ce-ai venit așa, aici? De ce plângi?

— Cum de-l știi pe Kyllar?

— Vorbești des despre tine la persoana a treia? Mags și Ilena nu mi-au pomenit despre asta. Și nici de faptul că te îmbraci ca un cerșetor.

— Le cunoști pe fiicele contelui Drake?

— Mergem la sanctuar împreună.

Ochii ei se luminau de speranță, iar obrajii i se înroșiră. Nu era corect ca o femeie să fie atât de frumoasă. Oare bănuia ce efect are asupra lui?

— Ele te-au trimis aici? Au spus ceva despre mine?

Avea figura unei fete căreia un băiat îi făcuse cea mai frumoasă surpriză. O parte din Kyllar voia să exploateze momentul, voia să se joace cu această fantezie, voia să știe dacă fata va mărturisi ce-i spuneau ochii. Dar ar fi fost prea crud cu ea. Nu aceasta avea să fie cea mai frumoasă surpriză. Așteptările Helenei aveau să dea piept cu realitatea la fel cum un țănc s-ar fi năpustit asupra cavaleriei alitaerane.

— Să nu mai vorbim de Kyllar, zise el, deși nu-i cădea deloc bine. Uită-te la mine și spune-mi pe cine vezi.

— Un bătrân? Ai un costum foarte bine ales, dar petrecerea de mâine, de la sanctuar, nu e cu costume.

Fata roși din nou, de parcă ar fi îndrăznit prea mult.

„Pe toți zeii, crede că am venit aici ca s-o invit la o petrecere.”

— Uită-te cu atenție, Păpușa.

Fata se opri, paralizată. Îl privi în ochi.

— Azoth, șopti ea.

Apoi se apucă de marginea mesei și se așeză repede. Părea că va leșina dintr-o clipă într-alta. Dar se sprijini de masă, se ridică în picioare și ieși din încăpere.

Kyllar dădu să fugă după ea, dar o auzi spunând:

— Mary, vreau să rămân puțin cu prietenul meu. Tai tu cartofii în locul meu și-i spui lui Tad să pună șaua pe calul stăpânei? Mulțumesc.

Helene reveni în încăpere și închise ușa.

— Am auzit că ai murit, zise ea cu vocea la fel de îndepărtată, de parcă s-ar fi desprins de trup. Cu ani în urmă. Altfel aș fi venit să te văd.

Kyllar ridică din umeri. De ce să vină? Ca să-i arate ce-i făcuse?

— Am primit poruncă să nu te văd.

— Poftim? exclamă ea.

Ce căuta el aici? Ce ar fi trebuit să-i spună? Își șterse lacrimile cu mâneca murdară.

— Stăpânul meu s-a temut că mă vei distruge.

— Cine e stăpânul tău? Nu-i așa c-a vrut să mă lase să mor?

Kyllar ridică iar din umeri.

— Mi-aduc aminte că te rugai să-mi cruțe viața, Azoth.

Numele ăsta. Habar n-avea cât rău îi făcea să-l audă. Clătină din cap.

— De trei ori mi-ai salvat viața. Cel puțin.

Kyllar o privi lung.

— Poftim?

— Nu mai pun la socoteală de câte ori mi-ai dat de mâncare când eram prea mică și nu puteam să-mi găsesc singură. M-ai salvat de Șobolan! M-ai salvat din nou, în seara aceea, de stăpânul tău. M-ai îngrijit și m-ai trimis la un han – un han, Azoth! Până atunci nu mai dormisem într-un pat... Pe urmă consilierul tău m-a plasat într-o familie adevărată. O familie cumsecade. Care mă iubește. Tata s-a stins, dar mama se simte bine. Nu știu cum s-a întâmplat, dar părinții mei mi-au spus că Drake, contele, a găsit un nobil care să mă întrețină. A devenit îngerul meu păzitor. El îmi trimite destui bani, cu care putem să-i ajutăm și pe alții. Pe lângă asta voi avea și zestre. Azoth, fără tine nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Cât de multe știa? Doar că o dusesse la contele Drake în ziua în care-l bătuse Blint? Credea că o întreținea nu știu ce nobil? Minciunile, deghizarea, înșelăciunile și duplicitatea erau prea mult pentru Kyllar. „Lumea vorbește. Lumea vorbește mereu.”

— Dar... nu ești supărată pe mine?

Fata se arată surprinsă.

— De ce să fiu supărată pe tine?

— Păi, e numai vina mea. Dacă n-aș fi fost atât de arogant, ticălosul ăla n-ar fi venit după tine. L-am umilit! Șobolanul ți-a făcut rău ca să-mi facă mie rău. Ar fi trebuit să stau cu ochii pe tine. Ar fi trebuit să te apăr mai bine.

— Aveai doar unsprezece ani!

— Nu. Fiecare cicatrice de pe fața ta, fiecare tăietură, fiecare zgârietură, ochiul tău, nasul rupt, toate sunt din cauza mea. Uită-te la fața ta! Ai fi putut fi cea mai frumoasă femeie din oraș! În loc de asta ești aici, unde-ți faci pomană cu cerșetorii.

— În loc de ce? Întrebă ea calm.

— Nu știi! În loc să fii în altă parte, unde s-o duci mai bine.

— Ce fac fetele drăguțe, născute sclave, pe stradă?

„Își vând trupul.”

— Ar fi fost altfel, spuse Kyllar. Cineva tot te-ar fi luat în grijă, te-ar fi protejat.

— Cineva ca Mama K? Ca să ajung ca ea? Crezi că asta vreau eu? Știi vreo fată care se prostituează de la vârsta de opt ani? Eu știu. Am văzut de la ce m-ai salvat. Și-ți sunt recunoscătoare în fiecare zi. Îți sunt recunoscătoare pentru cicatricile astea!

— Dar fața ta! exclamă Kyllar, aproape să izbucnească din nou în plâns.

— Ce să fac? Am căzut dintr-un copac urât și, în cădere, m-am lovit de-o creangă, zise ea și zâmbi, iar încăperea, în ciuda cicatricelor ei, se luminează toată.

Era de o frumusețe răpitoare.

— Tot frumoasă ești, spuse el.

Helene roși din nou. Surorile Drake erau singurele fete pe care le știa Kyllar și roșeau –, dar Serah n-o mai făcea.

— Mulțumesc, zise ea și-i atinse brațul.

Kyllar simți cum îl trec fiorii. O privi în ochi, apoi roși și el. Niciodată nu mai fusese atât de emoționat. „Auzi, să se roșească el!” Asta-l făcea să se simtă și mai stingher. Fata izbucni în râs, un râs provocat nu de stinghereala lui, ci de bucuria ei nevinovată, iar Kyllar simți o durere surdă. Râsul ei, ca și vocea, era stăpânit și trecu peste el ca o boare de vânt într-o zi toridă.

— Nu m-așteptam la așa ceva! spuse el, zâmbindu-i la rîndul lui.

— Să știi că nici eu. Dar spune-mi, la ce te așteptai? De ce ți-ai schimbat numele? De ce te-ai îmbrăcat așa? De ce-ai venit aici?

Kyllar se-ntunecă la față.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce-am spus?

— Helene, aș vrea să... aș vrea să te revăd. Acum însă am nevoie de ajutorul tău. N-am să mă supăr dacă mă refuzi.

— Mi-aș da și viața ca să te ajut, Azoth.

Kyllar își dădu seama că fata chiar era în stare de orice sacrificiu. Dar nu voia să ajungă până acolo.

Cum să-i spună adevărul în așa fel încât s-o facă pe Helene, în toată inocența ei, să coopereze cu el? Se ura pentru o intenție atât de josnică, dar altă soluție nu avea. Își dădu seama că deja ratase momentul prielnic. A jongla cu minciunile era ca și cum ar fi jonglat cu pumnalele. Se mișcase prea încet. Sub ochii luminoși ai Helenei se văzuse nevoit să spună adevărul, să-i spună că e Azoth, și nimeni altul. „Fata asta te va distruge”, îl asigurase Mama K. Ce simplu ar fi fost s-o mintă în față. Ar fi putut spune: „da, eu sunt Kyllar, îmi pare bine de cunoștință, mă bucur că mă știi, mă poți ajuta să iau parte la petrecerea din seara asta?” Era baronet. Fata îl plăcea. I-ar fi putut face rost de o invitație și n-ar fi aflat mai multe.

Acum era terminat. Își dăduse în vileag identitatea, și trebuia să-și dea și planul în vileag. Ce fel de mătrășitor făcea

asta? Va trebui să mintă de zece ori ca să acopere minciuna pe care n-o spusese.

— În casa asta va pătrunde un asasin. Nu știu sigur cine-l trimite, dar știu că are două ținte.

Mda, Kyllar știa doar de una, dar, fiind vorba de Hu Gibbet, omul ăsta nu venea doar ca să fure Globul Marginilor.

— O va ucide pe ducesa Jadwin și va face ca totul să pară un jaf comis de un cârpaci. Va fura câteva bijuterii de-ale ei, deși îl interesează doar una, diamantul argintiu.

Nu era o minciună prea gogonată, gândi Kyllar. Putea fi chiar adevărată. Era genul de misiune pentru care ar fi fost angajat Hu Gibbet.

Helene își duse mâna la gură.

— Când se va întâmpla asta? Trebuie să-i spun căpitanului Brewer.

— În seara asta, dar nu trebuie să spui nimănui, zise Kyllar apucând-o de cealaltă mână. Nu știi ce fel de asasin e ăsta. Omul e o adevărată legendă. E necruțător. Dacă aduci cincizeci de oameni, s-ar putea să-l ucidă, dar îți garantez că cel puțin zece dintre ei vor avea aceeași soartă. Cel puțin. Iar dacă se știe că va veni, oamenii vor acționa altfel. Iar el își va da seama. E foarte priceput. Înțelege?

— Da, răspunse ea, înclinând din cap. De fapt, nu, nu înțeleg deloc.

— Dacă poate fi oprit, numai eu pot s-o fac. Dar pot s-o fac numai dacă sunt singur și nu mai știu nimeni despre asta.

— Tu? Și ce-ai de gând să faci?

— Să-l ucid.

Dacă tot o spusese, așa va face. Nu numai că era singura cale de a salva persoana pe care Hu urma s-o ucidă, dar dacă reușea să ia sa'kariul înaintea lui Hu, asasinul sigur avea să vină după el.

Lui Hu îi plăcea să tortureze la fel de mult pe cât îi plăcea să ucidă. Ori de câte ori avea ocazia, își făcea victimele să

sufere. Cu cât mai mult, cu atât mai bine. Era genul de om care, când trecea prea mult timp de la ultima misiune, se apuca să ucidă cerșetori. Simțea nevoia să ucidă cum simte bețivul nevoia de vin.

Ochii căprui ai Helenei se întunecară.

— O spui cu toată convingerea. O spui de parcă ai fi în stare de așa ceva.

Kyllar rămase tăcut. În privirea ei se citea durerea.

— I-ai amăgit pe străjeri, m-ai amăgit și pe mine cu dezghizarea ăsta. Cunoști planurile asasinilor și ale hoților. Spui că vrei să ucizi pe cineva de parcă ar fi o nimic toată. Toată lumea crede că ești un baronet pe nume Kyllar Stern. Toată lumea! Ce ești tu, Azoth?

— Sunt un mătrășitor.

— Imposibil! exclamă fata de parcă lumea tocmai s-ar fi prăbușit în jurul ei. Tocmai tu!

Helene închise ochii ca și cum n-ar mai fi suportat să-l privească.

— Nu există niciun tânăr nobil, nu-i așa? N-am niciun înger păzitor.

— Mă ai doar pe mine.

— Ce fel de înger omoară oameni?!

„Îngerii Noptii.” De data asta Kyllar fu îndeajuns de înțelept ca să-și țină gura.

— Ți-ai făcut ucenicia pe lângă Durzo Blint, zise Helene, urmând același raționament, încercând să pună lucrurile cap la cap.

— Șobolanul a fost examenul meu, a trebuit să dovedesc că pot ucide.

— Am auzit că a dispărut după... spuse fata atingându-și cicatricea de lângă ochiul drept.

— Nu-ți va mai face niciun rău, zise Kyllar.

— Dumnezeu! exclamă Helene, arătând de parcă era pe punctul să verse. Toți banii pe care i-ai trimis de-a lungul anilor... Sunt mânjiți de sânge, bani proveniți din crime?

— Nu! Încă n-am devenit maestru. Sunt bani din simbria mea.

Kyllar încercă să se gândească la toate însărcinările nevinovate pe care i le dădea Blint. „E cam târziu pentru minciuni, nu crezi?”

— Am grijă de armele stăpânului, culeg informații, cumpăr ierburi.

„Aoleu.”

— Ierburi?

— Pentru otrăvuri.

— Ești un ucigaș, șopti ea.

— Sunt oameni răi, Helene. Demenți, ca Șobolanul. Aproape întotdeauna. Merită să moară.

— „Aproape întotdeauna?” Cum rămâne cu cei care nu sunt? Știi că nu sunt? Îți pasă măcar?

Privirea ei îngrozită îl făcu să se rușineze. Cum de putea găsi atât de ușor nota discordantă din întreaga simfonie de deprinderi și credințe care făceau din el un mătrășitor?

— Helene! Am nevoie de tine. Am nevoie de ajutorul tău. Dacă vrei să salvezi viața stăpânei tale, trebuie să mă ajuți.

— Să te ajut? Dacă ești ceea ce spui că ești, cum să am încredere în tine? Cum să fiu sigură că n-ai s-o ucizi chiar tu pe ducesa Jadwin? Dacă uciderea unei persoane nu înseamnă nimic pentru tine, cât înseamnă o minciună?

„Nu te distruge din cauza unei femei!” Kyllar parcă-l auzea pe Blint: „Termină misiunea.” Mințise deja prea mult ca să mai dea înapoi. După ce va pleca, se va gândi cum s-o convingă pe Helene să ia această hotărâre fără să se urască pe sine. O va proteja cât va putea, dar n-avea încotro, trebuia să pună mâna pe sa'kari. Asta era singura lui șansă. Numai ea îl putea ajuta să intre.

— Nimeni nu m-a obligat să te ajut în toți anii ăștia, zise el. Maestrul Blint mi-a interzis să am de-a face cu tine. M-ar fi ucis dacă ar fi aflat că-ți trimit bani. Ai spus că ți-am salvat viața de trei ori. Nu merit și eu ceva în schimb?

Kyllar se simțea îngrețoșat.

„Există vreun iad anume pentru cei care-i mint pe sfinți?”

— Meriți tot ce am eu. Meriți viața mea. Îți dau tot ce vrei, Azoth sau cine ești tu cu adevărat. Dar nu-ți pot oferi onoarea mea, nici ca să mă salvez, nici ca să te salvez. Dacă tu...

— Helene, ascultă-mă cu atenție. Îți jur că nu vreau să le fac niciun rău stăpânilor acestei case.

„Vreau doar să le fur tot ce au mai prețios.”

— Nu vreau decât să opresc un asasin să ucidă o mulțime de oameni. Am crezut că mă urăști. Am crezut că nu vrei să mă mai vezi din cauza răului pe care ți l-am pricinuit. Singurul motiv pentru care mi-am făcut curaj ca să vin aici a fost credința că trebuie să fac ce se cuvine.

„Mda, ce se cuvine.”

— N-aș putea trăi știind că am lăsat să intre un asasin în casa în care muncești. Asasinul îi va ucide pe toți cei care-i vor ieși în cale și, în visele mele, tu ești mereu printre victimele lui, Helene. Nu vreau să ți se întâmple nimic rău. Prefer să mor eu înainte.

„Bravo. Bravo, Kyllar. Un amestec perfect de adevăr și abureală.”

— Te cred, spuse ea cu ochii înecați în lacrimi. Am să-ți fac rost de invitație. Dar după asta nu vreau să te mai văd. Niciodată.

CAPITOLUL 33

Ca toate ambuscadele bine pregătite, aceasta îi surprinse într-un moment și loc la care se așteptau cel mai puțin. Solon împreună cu Regnus și oamenii lui coborâseră munții, traversaseră câmpiile centrale și ajunseseră la trei kilometri de granița de nord, întinsă, a Cenadei.

Ducele Gyre și oștenii lui tocmai treceau printre două plantații mari de orez pe drumul înalt când dădură de un ins care-și ducea de căpăstru calul de povară. Mai mulți țărani trudeau pe plantații, îmbrăcați simplu, cu pantalonii suflecați până la genunchi, fără vreo armă la vedere. Bărbatul își trase calul pe marginea drumului și privi cercetător șirurile de oșteni.

Desigur, Solon ar fi trebuit să observe asta mai din timp. Țăranii nu purtau mâneci lungi pe plantațiile de orez. Din păcate o făcu de-abia când ajunse la mai puțin de douăzeci de metri de bărbatul cu calul. Meisterul lăsă căpăstrul și își apropie încheieturile, iar din ki țâșni un foc verde care-i umplu mâinile. Își lipi brusc încheieturile și focul vrăjit se împrăstie în jur.

Mai întâi îl lovi pe oșteanul din stânga lui Solon și trecu prin el. Magia era menită să distrugă tot; de aceea lovi de parcă ar fi fost un țurțur care se topea. În timp ce străpungea fiecare om, magia se topea, ucigându-l. Era mare cât un cap de om când trecu prin primul, apoi cât un pumn când îl lovi pe-al doilea, apoi cât degetul arătător când îl lovi pe al treilea. Într-o clipă toți trei erau morți, flăcările devorându-le carnea, întreținute de sângele ce se scurgea din ei ca uleiul.

O clipă mai târziu, focul vrăjit lovi oștenii de pe ambele părți ale drumului, în timp ce un alt meister îi împroșca la rândul lui cu foc. Alți trei oșteni căzură la pământ.

Rămăseseră doar Solon, ducele Gyre și doi oșteni. Disciplina îi făcu pe oșteni să reacționeze cât de cât, Solon însă își dădu seama că n-aveau nicio scăpare. Un oștean o luă spre dreapta. Ducele Gyre și celălalt oștean o luară spre stânga, lăsându-l pe Solon să se ocupe de meisterul din drum.

Solon rămase nemișcat. Meisterii organizaseră ambuscada în așa fel încât să aibă timp să lanseze două-trei gheme de foc. Doisprezece oameni nu aveau cum să reziste în fața a trei vrăjitori.

Nu avea când să se mai gândească la consecințe. Nu mai avea când să se folosească de razele soarelui care luminau plantațiile de orez. Solon apelă direct la *glore vyrden*, trimițând trei scânteii minuscule în aer. Scânteile zburară ca niște săgeți, fără să-i atingă pe duce și oamenii lui. Cei doi meisteri tocmai își adunau focul verde când scânteile, fiecare aproape cât buricul degetului, le atinseră pielea.

Nu erau nici pe departe letale. Solon nu avea destulă magie ca să înfrunte un singur meister, darămite doi. Scânteile însă îi descumpăniră. Un mic șoc, îndeajuns însă ca să le blocheze mușchii preț de o clipă și să le distragă atenția. Până să se dezmeticească, trei spade se abătură asupra lor cu toată forța a trei cai în galop și a trei brațe întărite de lupte. Cei doi vrăjitori, din stânga și din dreapta drumului, își găsiră sfârșitul.

Solon lansă ultima scânteie spre vrăjitorul din drum, care o blocă. De fapt mai mult o aspiră. Scânteia zbură spre el și se stinse de parcă o crenguță în flăcări ar fi fost lăsată să cadă în apele oceanului. Vrăjitorul contraatacă printr-un șuvoi de foc ce se năpusti asupra lui Solon cu furia unui dragon. Neavând cum să-l oprească, Solon se aruncă din șa și lansă

o nouă scânteie în timp ce cădea la pământ și se rostogolea spre marginea drumului.

Vrăjitorul nici măcar nu se sinchisi să stingă scânteia, care trecu la mai bine de un metru de el. Se întoarse, ținând în frâu, ca pe o vietate, aproape cincisprezece metri de foc, și-i trimise în direcția lui Solon.

Scânteia atinse crupa calului. Animalul era deja îngrozit de-atâta sânge, zgomot și foc nefiresc. Se cabră, apoi dădu înapoi și lovi cu copitele din spate.

Din cauza vuietului scos de flăcări, meisterul nu auzi nechezatul calului. În timp ce-și concentra focul asupra lui Solon, calul îl izbi în spate. Meisterul căzu în patru labe, neștiind ce se întâmplă, dar dându-și seama că nu-i a bună. Simți cum i se taie respirația și se întoarse. Animalul tocmai își lua avânt și, în clipa următoare, trase căruța peste el, făcându-l una cu pământul.

Solon ieși din mâlul plantației de orez în timp ce calul se îndepărta în galop, cum nu mai alergase de ani de zile. Calul lui era mort, desigur: capul îi fumega, iar din cadavrul sfărțat se împrăștia un miros greu, de păr și carne arsă.

Focul vrăjit încă mai mușca din oștenii morți. Se stinse însă curând. Nimic nu-i stătea în cale, dar nu ținea mai mult de zece secunde.

„Zece secunde? Numai atât?”

Zgomotul de copite îl readuse pe Solon la realitate. Ridică ochii spre ducele Gyre, care-l privea cu asprime.

— Ești mag, zise ducele.

— Întocmai, răspunse Solon abia răsuflând.

Zarurile erau aruncate. Ducele nu avea de ales. În fața unei asemenea surprize, un om mai șiret ar fi pretins că știa de la început că Solon e mag. Și i-ar fi hotărât mai târziu soarta. Ducele Gyre însă judeca totul în alb și negru. Era în același timp punctul lui forte, dar și slăbiciunea lui.

— Și le-ai spus despre mine altor magi.

— Numai prietenilor.

Un răspuns greu de crezut, ce părea a fi dat cu jumătate de gură, Solon era conștient de asta, dar nu-și închipuia că totul se putea șterge atât de ușor. Prietenia lui cu Regnus, cei zece ani în care-l slujise nu se puteau sfârși așa.

— Nu, Solon. Vasalii credincioși nu-și spionează stăpânii. Chiar dacă azi mi-ai salvat viața, mă trădezi de ani de zile. Cum ai putut face așa ceva?

— Dar n-a fost...

— Pentru viața mea ți-o dăruiesc pe a ta. Pleacă. Ia un cal și pleacă. Dacă-mi mai ieși în cale, te ucid.

„Rămâi cu el”, îi spusese Dorian. „Viața lui depinde de asta. Soarta regatului depinde de asta.”

Dar nu-i spusese și cât trebuia să-l slujească pe ducele Gyre. Solon făcu o plecăciune adâncă în fața prietenului său și luă căpăstrul de la Gurden, care arăta prea uluit ca să mai poată reacționa. Solon încălecă fără să mai spună nimic și-i întoarse spatele ducelui.

„Azi am salvat Cenaria sau i-am hotărât pieirea?”

*

Kyllar nu găsisese nicio soluție. Nimic acceptabil. În timp ce trăsura se hurducăia pe pavajul denivelat, tot spera că în ultima clipă îi va veni o idee salvatoare. Dar nu-i venea niciuna. Poate că-și va îndeplini misiunea; poate că o va face fără să-și distrugă identitatea pe care și-o construisese în ultimii zece ani, dar i se părea imposibil să ia sa’kariul fără ca vina să cadă asupra lui Helene.

Tocmai de asta și hotărâse să vină cu trăsura, chiar dacă părea ciudat ca un tânăr nobil, singur fiind, să nu vină călare. O parte din el tot mai nădăjduia că fata va pleca odată

cu el. Dacă își ducea planul la îndeplinire... ce greu îi venea să se gândească la consecințe. Va face ce trebuie să facă.

Trăsura se opri la poartă și Kyllar îi arătă invitația lui Birt. Omul bineînțeles că nu-l recunoscuse. Citi invitația cu băgare de seamă și-i făcu semn să intre. Kyllar se bucură că-l vede din nou. Dacă tot el păzea poarta, însemna că ducele nu avea destui străjeri care să-i înlocuiască pe cei care fuseseră de serviciu dis-de-diminează. Cu alte cuvinte, străjerii erau oboșiți și mai puțin vigilenți.

Dădu să coboare din trăsură și înlemni. Din trăsură aflată în fața lui tocmai cobora un ins uscățiv. Era Hu Gibbet, îmbrăcat ca un nobil, în haine din piele și mătase ciocolatie, cu părul lung, blond, pomădat și pieptănat cu grijă, zâmbind cu disprețul celui superior față de toți cei din jur. Kyllar se retrase repede în trăsură lui. Așadar, era adevărat. Numără până la zece și apoi, temându-se ca vizitiul să nu se întrebe de ce întârzie și poate chiar să-l strige, coborî agale. Îl văzu pe Hu cum dispăre înăuntrul palatului. Kyllar îl urmă, arătând invitația străjerilor din fața imensei uși din stejar alb.

*

— Vasăzică ai permisiunea bătrânului țap, spuse prințul Gunder.

Logan își privi prietenul care ședea în celălalt capăt al mesei lungi, încărcate cu toate delicatesele la care se gândise familia Jadwin ca să-și impresioneze invitații. Masa era aproape de unul dintre pereții sălii imense, din marmură albă și stejar alb. Pe fundalul monocrom, nobilii etalau toate culorile posibile. Câțiva dintre cei mai influenți hecatonarhi, preoți ai celor o sută de zei, se amestecau printre ei în robele lor multicolore. Un grup de menestreli, cu machiajul și mantiile lor flamboiante, încercau să epateze la fel de mult ca nobilii

mai mari sau mai mici. Terah, fiica cea mare a ducelui Graesin, apăruse la ultima mare petrecere cu două săptămâni în urmă într-o rochie roșie, cu un decolteu scandalos și un tiv care se oprea mult deasupra genunchilor. Astfel dăduse tonul unei noi mode, motiv pentru care în această săptămână toate rochiile erau fie roșii, fie expuneau cât mai mult sânii și picioarele, sau și una și alta, mai mult decât ar fi îndrăznit o femeie ușoară. Ceea ce-i convenea lui Terah, fiindcă așa avea șansa să arate mai degrabă elegantă decât ca una de pe stradă. Cele mai multe femei însă nu erau chiar atât de norocoase.

— Am vorbit cu contele azi... zise Logan și se întrerupse când văzu trecând pe lângă el o pereche de sâni.

Nu, nu o pereche de sâni oarecare, ci sânii perfecți. Fără a fi expuși în mod exagerat, ca la mai toate fetele din jur, sânii aceștia pur și simplu pluteau, ținându-se în îmbrățișarea de pânză a rochiei exuberante care se bucura atât de mult să se agațe de astfel de mlădieri nubile. Logan nu văzu fața femeii, doar sânii. Apoi, după ce trecu pe lângă el, doar curbele dulci ale soldurilor ei și, preț de o clipă, gambele ei delicate.

— Și? întrebă prințul uitându-se la Logan și ținând în mână o farfurie în care avea câte puțin din fiecare delicată de pe masă.

Ca de obicei, Aleine părea insensibil la privirile insistente ale fiecărei femei singure din încăperea, ca și la cele ale multora dintre femeile însoțite.

— Ce-a spus?

Logan roși. Prea multă vreme petrecută în sălbăticie. Ceea ce nu era foarte adevărat. Privirea părea să nu-i fie controlată de propria-i minte. Se concentrează, încercând să-și aducă aminte ce spunea, cu farfuria goală fiindcă refuzase mai multe delicatese fricasé, flambate sau înghețate.

— A spus... a, exact ce-mi place mie! exclamă Logan și începu să-și umple farfuria cu căpșuni, apoi luă un bol și-l umplu cu ciocolată fondantă.

— Mda, sunt sigur că Drake n-a spus chiar „exact ce-mi place mie”, zise Aleine ridicând o sprânceană. Dacă a spus nu, nu trebuie să te simți prost. Toată lumea știe că Drake e puțin dus.

— A spus da.

— Cum îți ziceam, e puțin dus.

Prințul zâmbi, iar Logan izbucni în râs.

— Când ai de gând să-i ceri mâna?

— Mâine. De ziua mea. Pe urmă nu va mai exista nicio opreliște.

— Serah știe?

— Bănuiește că o voi face curând, dar crede că mai am nevoie de timp ca să-mi consolidez poziția și să vorbesc cu părinții mei.

— Bravo.

— Cum adică?

Între timp, cei doi ajunseseră la capătul mesei. Prințul se apropie de Logan.

— Voiam să-ți dau eu însumi un cadou de ziua ta. Îți cunosc sentimentele față de Serah și le respect, dar tu ești un duce. Mâine vei deveni unul dintre cei mai puternici oameni din regat, vei fi doar sub ceilalți duci și familia mea. Tatăl meu ar jubila dacă te-ai însura cu Serah – știm bine de ce. Dacă te însori cu ea, vei încheia distrugerea familiei tale începută de tatăl meu.

— Alteța Voastră, zise Logan stânjenit.

— Țasta e adevărul. Tata se teme de tine, Logan. Ești admirat, respectat, chiar venerat aici. Faptul că ai fost plecat jumătate de an nu ți-a afectat popularitatea, așa cum spera tata. Dimpotrivă, ți-a dat o aură romantică. Eroul care luptă pentru noi la hotare, ținându-i la respect pe halidorani. Regele se teme de tine, eu însă nu, Logan. Spionii lui se uită la tine și nu le vine să creadă ce pari a fi: un erudit, un luptător și un prieten loial al prințului. Ei sunt niște complotiști, prin

urmare nu văd decât comploturi. Eu văd un prieten. Sunt unii care ar vrea să-ți distrugă familia, Logan, prin orice mijloace, și nu-mi spun ce pun la cale, eu însă nu-i voi lăsa s-o facă. De fapt, voi face tot ce-mi stă în putere să le zădărnicesc orice încercare.

Prințul privi în jos și luă o bucată de banană prăjită de pe o farfurie.

— Eu am venit în seara asta ca să-i fac un hatâr tatii, continuă el. În schimb, a promis să-mi îndeplinească orice dorință. *Absolut* orice dorință.

— Așa hatâr mai zic și eu.

Prințul dădu din mână a lehamite.

— Regele Nătâng i-a dat amantei lui bijuteria preferată a mamei. Am venit aici ca s-o iau înapoi. În fine. O cunoști pe sora mea?

— Desigur.

Jenine era pe undeva, prin preajmă. Lumea o vedea „me-reu cu zâmbetul pe buze” și drăgălașă, cum îi stă bine unei fetișcane de cincisprezece ani.

— E înnebunită după tine, Logan. De doi ani te iubește. Vorbește despre tine tot timpul.

— Glumești. Nu știu dac-am schimbat două vorbe cu ea.

— Și ce dacă? E o fată extraordinară. Drăguță, se face și mai drăguță, și înzestrată cu inteligența mamei – știu cât de important este amănuntul ăsta pentru tine, prietenul meu vituperativ.

— Nu sunt vituperativ.

— Vezi? Nici măcar nu știu dacă ești sau nu. Am folosit și eu cuvântul cel mai bombastic pe care-l știu. Dar Jenny cred că știe dacă ești sau nu.

— Cum adică, Alteța Voastră?

— Jenine e cadoul meu de ziua ta, Logan. Dac-o vrei. Însoară-te cu ea. Promite-mi.

Logan era înmărmurit.

— Ce... ce cadou!

— Familia ta nu va mai avea de suferit. Copiii noștri vor crește împreună. Unul dintre copiii sau nepoții tăi ar putea împărți tronul cu unul dintre copiii sau nepoții mei. Ești cel mai bun prieten pe care-l poate avea cineva, Logan. Majoritatea prinților n-au parte de prieteni. Eu vreau să-ți fac un bine. Vei fi fericit, îți garantez. Jenine devine pe zi ce trece o femeie extraordinară. Cum cred că ai și observat, sfârși prințul și înclină din cap.

Logan o văzu imediat, fata îl privea din partea cealaltă a sălii, și imediat își dădu seama că o văzuse și mai devreme. Sau cel puțin îi văzuse sânii.

Se-mbujoră la față. Încercă să spună ceva, dar nu-și găsi cuvintele. Jenine stătea acolo, cu eleganța unei femei mult mai în vârstă – până când una dintre prietenele ei îi spuse ceva și fata începu să chicotească.

Prințul izbucni în râs.

— Spune da și vei putea face tot ce ți-a trecut prin cap acum un minut. Legal.

— Dar eu... îngăimă Logan. Eu o iubesc pe Serah, Alteța Voastră. Mulțumesc pentru ofertă, dar...

— Logan! Fă-le un hatâr tuturor. Spune da. Părinții tăi vor sări în sus de bucurie. Familia ta va fi salvată, Jenine va fi în al nouălea cer.

— Sper că nu i-ai spus...

— Bineînțeles. Gândește-te bine. Serah arată bine. Dar, ca să fim sinceri, chiar dacă arată bine, nu e atât de deșteaptă pe cât ai vrea tu, în plus știi ce se spune despre ea, că umblă...

— Serah e opusul unei femei de moravuri ușoare, Aleine. Doar m-a *sărutat*, dacă vrei să știi.

— Bine, bine, dar zvonurile...

— Zvonurile au apărut fiindcă multă lume îl urăște pe tatăl ei. Eu o iubesc. Și-am să mă însor cu ea.

— Îmi cer scuze, zise o blondă tânără, strecurându-se printre ei și atingându-se de prinț în timp ce se întindea după o prăjitură.

Era îmbrăcată cu o rochie roșie care plesnea pe ea. Când se freacă de pieptul prințului, sânii mai-mai să-i sară din decolteul ce-i ajungea până aproape de buric. Prințului nu-i scăpă mișcarea, cum nu-i scăpă nici lui Logan. Nu că prințului i-ar fi scăpat vreodată așa ceva. Sau lui Logan.

— Eu sunt Leah, spuse fata, surprinzând privirea prințului. Îmi cer mii de scuze.

De fapt, nu era o scuză. Și nici o întâmplare.

Leah se pierdu printre invitați, trupul ei de dansatoare abătând privirea și gândurile prințului de la Logan.

— Mda, mai gândește-te. Mai vorbim mâine, înainte s-o ceri în căsătorie, zise prințul, uitându-se după Leah cum se îndrepta spre terasa din spate.

Fata întoarse capul și, văzând că prințul se uită după ea, zâmbi larg. Prințul aruncă o privire la farfuria pe care se regăsea câte ceva din fiecare delicatessă de pe masă. Apoi se uită la farfuria lui Logan, umplută cu un singur fel.

— Prietene, asta e diferența dintre noi. Scuză-mă, te rog, am văzut o delicatessă din care aș vrea să gust.

Logan oftă. Se întoarse și o văzu din nou pe Jenine, care-l privea la fel de insistent. Prietenele ei păreau că o îndeamnă să se apropie de el.

„La naiba. Unde-i Serah?”

CAPITOLUL 34

Străji la fiecare scară. Semn rău. Kyllar se strecurase printre invitați încercând să nu atragă privirile, lucru deloc ușor. Mai ales că încerca să nu-l scape din ochi pe Hu Gibbet care, foarte probabil, făcea același lucru. Dacă-l vedea Hu, Kyllar pierdea singurul avantaj pe care-l avea. Știa că Hu era aici, Hu însă nu știa că e urmărit.

Se îndreptă spre terasa din spate. În alte condiții ar fi evitat-o, fiindcă era înțesată de cupluri ce admirau luna. Dacă exista ceva care-l făcea să se simtă singur era priveliștea oferită de perechile care se sărutau pasional într-un loc ferit, la lumina lunii.

Acum însă Kyllar încerca să ajungă la primul etaj. Deasupra terasei era un balcon și, dacă reușea să se orienteze, se putea cățăra până acolo îndeajuns de repede ca să nu-l observe nimeni. Sigur, odată ajuns la etaj, va trebui să găsească locul în care se afla sa'kariul, dar instinctul îi spunea că e în iatacul ducesei. Oamenilor le plăcea să-și țină bijuteriile preferate cât mai aproape.

Nu era niciun spalier pe care să se cațere. Îi venea greu să sară de pe balustradă și să-și ia avânt ca să se prindă de marginea balconului, aflat la o înălțime de peste cinci metri. Probabil că o putea face, dar nu avea decât o încercare la dispoziție. Dacă dădea greș, nimeni nu putea trece cu vederea zgomotul pe care l-ar fi făcut în timp ce se prăbușea peste tufele de trandafiri.

„Oricum, mai bine decât Planul B.” Kyllar trase adânc aer în piept.

— Kyllar?

Era o voce de femeie.

— Bună, Kyllar. Ce faci aici?

Kyllar se întoarce cu o privire vinovată.

— A, Serah! Bună.

Serah arăta de parcă s-ar fi pregătit toată ziua pentru petrecere. Deși rochia ei nu avea o croială extraordinară, era clasică, frumoasă și evident mult mai scumpă decât își putea permite contele Drake.

— Serah, sunt uimit. Ce rochie...

Tânăra zâmbi, radioasă pentru o fracțiune de secundă.

— Mama lui Logan mi-a dat-o.

Kyllar se întoarce și apucă strâns balustrada. Dincolo de fluviu, în spatele zidurilor înalte, turnurile castelului străluceau în lumina lunii, aproape la fel de neatins precum Serah.

Fata se apropie și rămase lângă el.

— Știi că Logan vrea să...

— Știu.

Serah își puse mâna peste mâna lui. Kyllar se întoarce și o privi în ochi.

— Nu știu ce să fac. Vreau să accept. Cred că-l iubesc. Dar în același timp...

Kyllar o trase spre el, trecându-i un braț pe după talie și o mână pe după gât. O sărută lung și apăsător. Serah rămase fără aer când îi simți limba în gură. Apoi îl sărută și ea.

În depărtare, peste fluviu, undeva, în castel, Kyllar auzi cum se trânteste o ușă. Dar părea atât de departe că nu mai conta. În clipa următoare simți cum Serah se încordează în brațele lui și se desprinde de el.

O mână grea i se lăsă pe umăr.

— Ce dracu' faci aici? strigă Logan întorcându-l cu fața spre el.

Din ungherele verandei se ițiră mai multe capete și nu se mai auzi nici musca. Era și prințul acolo.

— Un lucru pe care ar fi trebuit să-l fac de mult, răspunse Kyllar. Te deranjează?

— Ei, drăcie! exclamă prințul, încercând să se desfacă din îmbrățișarea tinerei blonde lipite de el.

Kyllar se întoarse, chipurile ca s-o sărute pe Serah din nou, Logan însă nu-l lăasă. Kyllar lovi primul, în falcă. Logan făcu un pas înapoi, buimac, și clipi de câteva ori.

Serah se îndepărtă îngrozită, dar cei doi deja uitaseră de ea. Logan ridică brațele, ca boxerii. Kyllar își îndoi genunchii și desfăcu brațele, ca luptătorii.

Logan atacă exact așa cum se aștepta Kyllar: conform codului cavaleresc. Lovea numai deasupra centurii. Lovituri repetate și croșee ca la carte. Era iute, mult mai iute decât părea judecând după gabarit, dar încercând să respecte toate regulile, se vedea că nu se simțea în largul lui. Kyllar îi evita loviturile sau i le para, retrăgându-se încet.

În doar câteva clipe lumea se strânse în jurul lor. Cineva anunță că s-a încins o bătaie și invitații dădură fuga pe terasă.

Spre cinstea lor, străjile ajunseră primele la fața locului. Și dădură să-i despartă.

— Nu. Lăsați-i să se bată, porunci prințul.

Soldații se opriră. Kyllar rămase atât de surprins încât uită să se apere și următorul pumn îl lovi în plin, lăsându-l aproape fără suflare. Făcu doi pași înapoi, clătinându-se, răstimp în care Logan se apropie, aplecat în față, încolțindu-l, cât mai aproape de balustradă.

Kyllar trase de câteva ori aer în piept, blocând loviturile prietenului său cu multă greutate. Când reuși să răsuflă în voie, dădu frâu liber furiei. Blocă un pumn, evită altul și îl lovi scurt, de patru ori, în coaste, îndepărtându-se de balustradă.

Logan își reveni și abătu asupra lui o lovitură înspăimântătoare. Kyllar făcu o eschivă și-l lovi cu vârful cizmei direct

în pelvis. Logan nu mai apucă să-și aducă piciorul lângă celălalt, cum intenționase. Se poticni. Apoi cizma lui Kyllar îl izbi în față și Logan se prăbuși pe terasă.

— Nu te ridica, zise Kyllar.

Privitorii rămaseră fără glas, înmărmuriți. De-abia într-un târziu începură să murmure. Așa ceva nu mai văzuseră, dar oricât de eficiente fuseseră mișcărilor lui Kyllar, nu era de loc nobil să-ți lovești adversarul cu piciorul în timpul unei partide de box. Lui Kyllar însă nu-i păsa. Trebuia să pună capăt încăierării.

Logan se săltă în patru labe, apoi în genunchi, dând să se ridice în picioare. Kyllar îl lovi cu vârful cizmei în tâmplă. Logan căzu la loc, ca o cârpă, și rămase nemișcat. Serah dădu fuga la el.

— Uite, Serah, întotdeauna ai vrut să ne vezi luptând. Se pare că eu am câștigat, zise Kyllar zâmbindu-i triumfător.

Murmurele reîncepură, toate dezaprobatore. Serah îl plesni peste față făcând să-i clănțane dinții.

— Nu ești nici pe jumătate pe măsura lui Logan.

Fata îngenunche lângă Logan, iar Kyllar își dădu seama că de acum încolo nu mai făcea parte din viața ei.

Își îndreptă tunica și pelerina și-și făcu loc prin mulțime. Primele șiruri se dădură înapoi, de parcă atingerea lui ar fi fost o rușine, dar în timp ce Kyllar își făcea loc, din direcția opusă alți invitați voiau să iasă pe terasă, încercând să prindă bătaia despre care nu aflaseră că se încheiase deja. Când ajunse la câțiva metri de ușă, Kyllar se pierdu printre ei. O luă pe lângă un perete spre scara servitorilor, care rămăsese nepăzită, și urcă la etaj.

Planul B nu fusese un succes extraordinar. Pierduse un prieten, își pierduse reputația și, foarte posibil, Hu Gibbet aflase de prezența lui acolo. Pe de altă parte, îl ajutase să ajungă la primul etaj, singurul lucru care conta acum. De consecințe își putea face griji începând de mâine. Greul trecuse. Nu?

Mătrășitorul fusese tentat să urce treptele de îndată ce străjile le abandonaseră ca să-i despartă pe cei doi nobili nesăbuiți. Deși treptele nepăzite îl atrăgeau, mătrășitorul se baza mai mult pe instinct. Planul lui încă mai avea sorți de izbândă, plus că, dacă nu urca la etaj acum, se alegea și cu alte informații.

Ducesa Jadwin stătea lângă ușile care dădeau spre terasă, mâhnită sau doar prefăcându-se că e mâhnită. Unul dintre micile mistere ale vieții era faptul că regele o alesese să-i fie amantă. Existau, desigur, femei mai atrăgătoare dispuse să se culce cu un rege, chiar și cu acesta. Ducesa Jadwin era dovada vie a riscurilor endogamiei. O femeie înaltă, cu o față cabalină, îndeajuns de voinică și de bătrână ca să nu i se potrivească rochia pe care o purta în această seară, și cunoscută de întreg regatul pentru apetitul său sexual – mai puțin de soțul ei.

Mătrășitorului i se păru că ducesa suferea doar de ochii lumii. La urma urmei, era o femeie pe cât de pasională, pe atât de stăpână de sine. Probabil că acesta era și pretextul ei de a urca în iatac.

„Ia te uită.” Femeia îi spuse ceva unuia dintre străjeri, apoi se întoarse ca să se scuze în fața invitaților care reveneau în salon, majoritatea dezamăgiți că pierduseră distracția.

Străjerul, la fel de subtil ca toți străjerii, se îndreptă spre cel care își relua postul lângă scara servitorilor. Se aplecă spre el și-i șopti un ordin. Omul înclină din cap. Ducesa așteptă ca prințul să apară pe ușă. Îi spuse câteva cuvinte, apoi se arătă și mai mâhnită, în timp ce prințul o îndepărta pe tânăra blondă agățată de brațul lui.

După câteva secunde, ducesa se scuza, îi spuse soțului că nu se simte bine, refuză ceea ce părea propunerea de a fi

însoțită de cineva, și urcă treptele impozante de una singură. Fără îndoială, îl asigurase că avea nevoie să se întindă un pic.

— Distracție plăcută în continuare, părăuse ea că-i urează.

Prințul era mai circumspect, dar la fel de ușor de urmărit. Se apropie de masa plină cu dulciuri, schimbă o vorbă cu câteva doamne, se scuză și se duse la toaleta aflată pe hol, dincolo de scara servitorilor. Reapăru de pe coridorul întunecat un minut mai târziu, privi în jur ca să se asigure că nu-l vede nimeni și trecu pe lângă străjer, care întoarse capul în altă parte.

Mătrășitorul se luă pe urmele lui, ascunzându-se în întunericul coridorului. Străjerul era atât de preocupat să nu-l vadă pe prinț încât mătrășitorul ar fi putut trece pe lângă el și fără să se ascundă.

*

Scara servitorilor dădea spre holul somptuos de lângă apartamentul ducelui. Podelele erau din aceeași marmură albă, mijlocul holului fiind acoperit de un covor roșu pe toată lungimea lui, de la o aripă la cealaltă, unde se afla apartamentul ducesei. Luminile erau scăzute, ca un indiciu vizual pentru invitații care fuseseră și la alte petreceri, când ambele niveluri fuseseră disponibile pentru ei.

Kyllar habar n-avea în cât timp putea pune mâna pe Globul Marginilor, dar era foarte sigur că trebuia să se miște cât mai repede. Se gândise că nu era singura persoană care profita de faptul că scara rămăsese nepăzită. Hu Gibbet putea fi deja sus.

Singurul avantaj pe care-l avea Kyllar – cel puțin așa spera el – era că Hu nu venea doar pentru asta. Venea, probabil, și ca să omoare pe cineva. Dacă acesta ar fi fost scopul lui, cel mai simplu era să aștepte până când ducesa îi dădea sa'kariul celui trimis de rege și să-i omoare pe amândoi.

Astfel, pe de o parte, Hu își potolea setea de sânge, iar pe de alta, ucidea cele două persoane care știau ce s-a întâmplat. Regele nu avea cum să afle dacă bijuteria fusese furată și nici nu putea întreba în gura mare, recunoscând astfel că ducesa Jadwin era amanta lui.

Dacă raționamentul era corect, Kyllar trebuia să ajungă la etaj înaintea ducesei ca să ia Globul Marginilor. Ceea ce putea însemna o oră sau doar două minute.

Când ajunse la jumătatea holului, văzu un străjer care se îndrepta spre el. Kyllar se ascunse într-un colț unde era mai multă umbră. Dar străjerul se întoarse și o luă pe trepte în jos. Venise momentul. Kyllar porni repede, fără să se mai ascundă. Simți o strângere de inimă în timp ce trecea prin porțiunea în care holul era bine luminat. Sus, palierul era scăldat în lumină, dar îl traversă din șase pași cu privirea înainte.

Coridorul era străjuit de sculpturi tulburătoare și tablouri pictate cu multă măiestrie. Din câte își dădea Kyllar seama, ducele era un artist adevărat. Tablourile excelente, pe diverse teme, fuseseră alese de un om cu ochiul format și punga plină. Deși la fel de impresionante, sculpturile erau, fără îndoială, produsul unei singure viziuni.

Figuri îndurerate păreau că încearcă să se smulgă din piatră. O femeie care se împiedicase de ceva privea peste umăr cu groaza întipărită în fiecare trăsătură. Un bărbat urla spre norul de marmură neagră ce-i învăluia mâinile. O femeie goală, transfigurată de plăcere, ședea întinsă pe spate, într-o postură erotică, în norul care o devora.

Chiar dacă se grăbea, sculptura îl făcu să se oprească în loc. Era frumoasă. Splendidă. Un amestec de senzualitate și ceva răscolitor, căruia Kyllar nu-i putea găsi un nume. Era Helene, fără nicio îndoială.

„Deci asta e.” Kyllar simți o gheară sfâșiindu-i stomacul. Se simțea pustiit, rănit. „Bineînțeles că se culcă cu el. Tot timpul.”

Se uită la statuie îndeaproape, trecându-și privirea peste mâinile și picioarele suple, talia îngustă și sânii plini – și găsi ce căuta. Deși îi făcuse nasul perfect, cu cele mai fine atingeri ale dălții, ducele lăsase să se întrevadă și cicatricile de pe fața ei. Nu le privise ca imperfecțiuni, ci se arătase interesat de misterele pe care le ascundeau.

„La naiba, nu-i momentul să-ți dai cu părerea despre artă.” Cu un nod în gât, Kyllar iuți pasul de-a lungul holului, în vârful picioarelor. Când ajunse în fața ușii băgă mâna în punga prinsă la spate și scoase șperaclul. Dinăuntru nu se auzea nimic și nu răzbătea lumina, așa că deschise repede încuietoarea. Avea doar trei dinți și se deschise în trei secunde. Kyllar păși înăuntru și încuie ușa după el. Dacă Hu se apropia de ușă, avea trei secunde ca să se pregătească.

Scoase wakizashiul pe care și-l prinsese la spate. Era lung de jumătate de metru – ca să-l înfrunte pe Hu ar fi preferat o armă de zece ori mai lungă, dar numai cu atât putuse pătrunde în casă fără să dea de bănuț.

Cercetă repede încăperea. Majoritatea oamenilor, conștienți de greutatea vieții unui hoț, foloseau cam aceleași ascunzători. Kyllar se uită sub saltea, în spatele tablourilor, ridică masa și cele câteva scaune, sperând să dea de o trapă. Nimic. Verifică dacă sertarele nu aveau cumva un fund fals. Tot nimic.

Majoritatea oamenilor care dețineau obiecte de mare valoare doreau să verifice dacă sunt la locul lor fără prea multe complicații, motiv pentru care Kyllar nu deschise garderoba imensă. Globul era undeva la îndemână, doar dacă ducesa Jadwin nu dăduse prețiosul giuvaer în grija unui servitor.

Faptul că ducesa era o mare colecționară nu-i fu de mare ajutor. Încăperea era plină de bibelouri. Și de flori, aduse probabil odată cu revenirea ducelui, care umpleau fiecare locșor rămas liber, derutându-l pe Kyllar.

Așadar ducele îi cumpărase flori soției. Și, judecând după mirosul de mosc și așternutul mototolit, se bucurase de o primire entuziastă.

Deodată, îi atrase atenția una dintre vase. Era din jad, cu ornamentații, dar, și mai interesant, avea fundul pătrat. Kyllar o ridică de pe masă. Trandafiri de toate soiurile, crini și mușcate își amestecau culorile. Ignorând florile, Kyllar luă vaza și o așază pe polița de deasupra căminului, dând la parte o cutie de bijuterii, din lemn de esență tare.

În piatra din care era făcută polița era o adâncitură. O adâncitură pătrată. Kyllar simți cum crește speranța în el.

„Proorocul avea dreptate.”

Fundul vasei încăpea perfect în adâncitură. Kyllar îl roti și auzi un sunet înfundat. Luă toate bibelourile de pe poliță și le așază pe podea. Balamale nevăzute se puseră în funcțiune și polița se deschise în fața lui.

Fără să dea atenție documentelor și lingourilor de aur, luă repede cutia de bijuterii. Era mare, îndeajuns de mare ca să conțină Globul Marginilor. Kyllar o deschise.

Era goală.

Scrâșnind din dinți, o puse la loc și închise polița. Deci profeția avea și o morală. „O vază pătrată îți va da speranțe”, spusese Dorian. Nu spusese și că speranțele se vor dovedi false. „La naiba!” Kyllar mai rămase acolo cât să pregătească un ac letal, o cursă pentru Hu, în caz că acesta ar fi venit aici în loc s-o urmărească pe ducesa.

În timp ce aranja la loc bibelourile și vaza, Kyllar se concentrează. Unde putea fi? Tot ce i se putea întâmpla mai rău în seara asta se întâmplase deja. Singura rază de lumină era că n-o văzuse pe Helene.

„Helene!” Greutatea de plumb pe care o simțea în stomac îi dădu de înțeles că sigur știe unde se află sa'kariul.

CAPITOLUL 35

Prințul simți cum cineva îl înhăță de îndată ce pași pe hol. O clipă mai târziu ducesa Jadwin își lipi buzele fierbinți de gura lui. Femeia se împinse în el până când prințul se lovi cu spatele de ușa apartamentului în care locuia ducele.

Încercă să-i opună rezistență, dar ducesa întinse mâna și apăsă pe clanță. Când ușa de deschise, prințul fu cât pe-aci să cadă. Ducea o închise și răsuci cheia în broască.

— Duceșă, încetează, te rog.

— Încetez când vreau eu. Sau, mai bine zis, când îmi *faci* pe voie.

— Ți-am spus doar, totul s-a terminat între noi. Dacă află tata...

— Mai dă-l naibii. E la fel de tăntălău și în pat și-n afara lui. N-are cum să afle.

— Soțul tău e jos... oricum nu contează, Gertrude. Știi de ce sunt aici.

— Dacă tăticul tău vrea globul înapoi, poate să și-l ia și singur, zise ducesa și își puse mâna sub cingătoarea lui.

— Știi că nu poate veni aici. Ar fi ca o palmă dată mamei.

— Mi-a dat globul cu mâna lui. Cadou.

— E vrăjit. Tata credea că e doar o piatră prețioasă, că tot ce se spune despre el sunt simple povești. Dar acum i-l cere Halidorul. De ce l-ar cere dacă n-ar fi... nu! spuse prințul și o plesni peste mâna care devenise prea insistență.

— Știu că-ți place.

— Îmi place. Doar că totul s-a terminat. A fost o greșeală și nu se va repeta. În plus, mă așteaptă Logan jos. I-am spus ce vreau să fac.

Minciuna îi venise foarte ușor. Orice, numai să scape de femeia asta. Mai grav era că-i și plăcea. Chiar dacă era urâtă, știa mai multă meserie decât nouăzeci și cinci la sută dintre femeile cu care se culcase. Pe de altă parte, nu voia să se mai gândească la clipa în care se trezea dimineața și o vedea lângă el.

— Logan e prietenul tău. Va înțelege, îi spuse ea.

— E un prieten adevărat. Dar vede lucrurile numai în alb și negru. Nici nu-ți închipui ce față a făcut când l-am lăsat acolo ca să vin până aici împreună cu amanta tatălui meu. Vreau să-mi dai piatra. Acum.

Uneori mulțumea zeilor că Logan era un tip atât de pedant.

— În regulă, zise ducesa iritată.

— Unde e? Soțul tău ar putea apărea dintr-o clipă într-alta.

— Soțul meu de-abia s-a întors acasă. Azi.

— Și?

— O fi el cum o fi, dar sigur e fidel, cu alte cuvinte arde de pasiune ori de câte ori se întoarce dintr-o misiune diplomatică. Acum se odihnește, la parter. Cred că l-am stors bine, răspunse ducesa și izbucni într-un râs aspru, feroce. Mi-am închipuit tot timpul că ești tu...

Cu ceea ce probabil că pentru ea era o privire seducătoare, ducesa ridică din umeri și își dezveli sânii. Apoi începu să se frece de el, încercând să-i vâre mâna în pantaloni.

— Gertrude, te rog. Acoperă-te. Unde e?

Prințul nici măcar nu se uita la ea, atitudine care o scoase din sărite.

— Cum îți spuneam, știam că vei veni în seara asta, așa că i-am dat globul cameristei mele. Stă la două uși mai încolo. Mulțumit?

Ducesa își acoperi sânii și se apropie de masa de toaletă. Se privi în oglindă.

Prințul îi întoarse spatele fără să spună nimic. Crezuse că-i va fi ușor, că-i va face un mare hatâr tatălui său fără prea mari

eforturi. Acum însă își dădea seama că Gertrude Jadwin îi devenise un dușman pe viață. „Niciodată“, își promise el. „Cu o femeie măritată nu mă mai încurc niciodată.“

Nici măcar nu-i dădu atenție când o auzi deschizând un sertar. Nici măcar nu se uită spre ea. Nici măcar nu rămase să-și aranjeze pantalonii. O secundă în plus era prea mult.

Când puse mâna pe clanță auzi pașii ei iuți, înfundați. Apoi ceva fierbinte i se înfipse în spate. Ca o înțepătură de viespe. Gertrude se lipi de el, iar prințul simți înțepătura și mai adânc. Se lovi cu capul de ușă și simți din nou înțepătura.

Nu era o înțepătură. Era prea adâncă. Icnii în timp ce un zgomot asurzitor îi spărgea timpanele. Ceva nu era în regulă cu unul dintre plămâni. Nu mai funcționa cum trebuie. Durerea crescuse, iar zgomotul se îndepărtă. Lumea i se părea neașteptat de limpede.

Era înjunghiat mortal. De o femeie. Rușinos. Doar era prințul. Unul dintre cei mai buni spadasi din regat, iar baba asta cu fundul mare, cu sânii lăsați, îi lua viața.

Ducesa respira, practic îi gâfâia în ureche, la fel ca atunci când făceau dragoste. Și vorbea, striga, de parcă fiecare lovitură o durea și pe ea. Cățeaua dracului, își plângea de milă.

— Îmi pare rău, îmi pare tare rău. Nu știi cum e el. Trebuie, trebuie, trebuie.

Femeia continua să-l înjunghie, spre furia lui. Era deja pe moarte, cu plămânii plini de sânge. Tuși, încercând să-i elibereze, dar nu făcu decât să împroaște ușa cu sânge. Plămânii lui erau ferfeniți, iar sângele țâșnea peste tot.

Ducesa se opri de-abia atunci când prințul se lăsă moale, căzând în genunchi pe podea, în fața ușii. I-ar fi mulțumit dacă ar mai fi putut vorbi. Privirea i se întunecă și fața i se izbi de ușă.

Ultimul lucru pe care-l văzu, prin gaura cheii, fu un ochi lipsit de orice emoție care-l urmărea cum moare.

Găsi ușa fără probleme. Era încuiată, dar cu șperaclul o descuie în câteva secunde. „Sper s-o găsesc dormind.”

Kyllar deschise încet ușa cămăruței și se trezi în fața unui satâr de bucătărie imens. Ținut strâns în mâini de Helene. Care era foarte trează.

Pe întuneric, Helene nu-l recunoscuse. Părea să stea în cumpănă între a țipa și a-l hăcui. Privirea îi rămase ațintită asupra sabiei din mână lui. Într-un târziu se hotărî să facă și una și alta.

Kyllar o lovi peste mână cu latul wakizashiului, făcând-o să scape satârul. Îi blocă cealaltă mână și trecu repede în spatele ei, astupându-i gura.

— Eu sunt. Eu sunt! zise el și se văzu nevoit să se ferească de coatele ei care încercau să-l lovească.

Nu putea ca, în același timp, să-i acopere gura, să-i imobilizeze brațele și să-i pareze loviturile de picior cu care încerca să-l nimerească în vintre.

— Dacă nu te potolești, îți omor stăpâna!

Când văzu că se mai domolește, Kyllar îi dădu drumul.

— Știam eu! exclamă ea furioasă, dar în șoaptă. Știam eu că nu trebuie să am încredere în tine. Știam eu că ai să încerci asta.

— Ți-am zis că-ți omor stăpâna fiindcă ți-petele tale sigur îl aduc pe mătrășitor aici.

— Aha.

— Da.

În încăperea luminată doar de lună, lui Kyllar i se păru că fata roșește.

— Puteai să bați la ușă.

— Îmi cer scuze. E un vechi obicei al meu.

Brusc stânjenită, Helene luă satârul de pe pat și-l vârî sub pernă. Își privi cămașa de noapte, care arăta dezamăgitor

de castă, și se rușină. Luă repede un halat și se întoarce cu spatele ca să se-mbrace.

— Liniștește-te, spuse Kyllar când fata se întoarce din nou spre el. E cam târziu ca s-o mai faci pe rușinoasă. Ți-am văzut statuia. Arăți bine dezbrăcată.

Oare de ce adăugase ultimele cuvinte, ca s-o facă să se simtă ca o târfă? Chiar dacă împărțea patul cu ducele, avea de ales? Era servitoare în casa lui. Dacă voia, ducele putea să-i facă viața un calvar. Poate că nu avusese de ales. Nu era corect, dar el tot se simțea trădat.

Helene se îndoi de spate de parcă ar fi primit o lovitură direct în stomac.

— Am rugat-o să n-o pună la vedere, zise ea. Dar era atât de mândră de ea. Mai mult de-atât, spunea că ar trebui să fiu și eu mândră.

— Ea?

— Ducea.

— Ducea? repetă Kyllar prosteste.

Nu ducele. Nu ducele? Simți în același timp o mare ușurare și o confuzie pe măsură. De ce să se simtă ușurat?

— Crezi că aș poza goală pentru duce? Crezi că sunt amanta lui? Întrebă Helene, făcând ochii mari când îi văzu expresia feței.

— Păi...

Kyllar simți că o acuzase pe nedrept, apoi se înfurie că Helene îl făcea să se simtă prost fiindcă trăsese o concluzie perfect logică, apoi se înfurie că pierde timpul vorbind cu o fetișcană când mătrășitorul probabil că aștepta pe hol. „E o nebunie.”

— Se mai întâmplă, spuse el dând înapoi.

„Oare de ce fac asta?”

„Din același motiv pentru care am urmărit-o de departe. Fiindcă sunt bolnav după ea.”

— Nu și în cazul meu, zise Helene.

— Adică ești...

Kyllar încercă să pară disprețuitor, dar nu-și duse gândul până la capăt. De ce încerca să pară disprețuitor?

— Virgină? Da, răspunse ea cu un aer stingher. Tu nu ești virgin?

Kyllar își încleștă maxilarele.

— Eu... uite ce-i, în casa asta e un ucigaș.

Helene dădu să-l tachineze că evită răspunsul la întrebare, dar în clipa următoare se înnegură la față și-i dipăru cheful de glumă.

— Doi, zise ea în șoaptă.

— Poftim?

— Doi ucigași.

Helene se referea la el. Kyllar înclină din cap, simțind iar un nod în gât și brusc i se făcu rușine de ceea ce era.

— Întocmai, doi. L-am văzut pe Hu când intra. Globul e în siguranță?

— Da, răspunse ea cu voce stinsă. Vrei să-l furi.

— Îmi pare rău.

— Și acum știi unde l-am ascuns. M-ai dus de nas.

Era naivă, dar nu și proastă.

— Da.

Ochii ei căprui scăpărau de furie.

— Există vreun asasin sau totul a fost o minciună?

— Există unul. Îți dau cuvântul meu, răspunse Kyllar privind în altă parte.

— Sigur?

„Hm“, făcu el în sinea lui.

— Îmi pare rău, Helene, dar trebuie s-o fac.

— De ce?

— Nici măcar nu știu, recunosc el.

— Toată ziua am regretat ce ți-am scris. N-ar fi trebuit să-ți scriu. Sunt exact ca oricare altă fată înșelată de un băiat. Ești o mare figură, *Kyllar*. Acum sunt sigură că Azoth chiar

a murit. Îmi pare rău că te-ai întors cu chipul lui. Pe Azoth chiar l-am iubit. Lui îi datorez totul, iar tu l-ai ucis, Kyllar. Ai ucis tot ce-a făcut bun în viața lui.

„Nu așa. Nu așa.”

— Chiar trebuie s-o fac, îi spuse el.

— Nu te pot lăsa.

— Helene, vino cu mine.

— Ești nebun.

— Dacă stai aici, vor crede că m-ai ajutat. Dacă Hu nu mă ucide, s-ar putea s-o facă familia Jadwin. În cel mai bun caz, vei fi aruncată în Cloacă. Helene, n-aș suporta să trăiesc cu gândul că ai fost ucisă din cauza mea.

— Eu cred că te vei descurca. Ți vei lua un nume nou. Ți vei răscumpăra vina aruncând cu bani în dreapta și-n stânga. Te vei descurca de minune; ai și experiență, după câte rele ai făcut până acum...

— Vei fi ucisă!

— Atunci moartea mea va fi din vina ta. Nu vreau să răsplătesc binele cu rău.

Kyllar nu mai avea timp. Trebuia să plece.

— Interesantă filosofie, dar las vina pe mai târziu. Acum vorbesc foarte serios, Helene. Oricum te vor condamna, dar dacă vii cu mine, îți pot obține iertarea în doar câteva luni.

Măcar putea apela la relațiile lui din Sa'kagé.

— Mai bine mor, zise ea, fulgerându-l cu privirea.

Kyllar râsuflă adânc. Așadar nimic nu-i ieșea cum trebuie în noaptea asta.

— Atunci îmi pare rău s-o fac, însă e spre binele tău.

— Ce anume? întrebă ea.

Kyllar o lovi, de două ori. O dată în gură, îndeajuns ca să-i dea sângele. Și o dată în ochii ei frumoși, sfredelitori, îndeajuns ca să-i învinețească și să-i umfle, ca să nu vadă ce face. Când fata se dădu înapoi clătinându-se, o întoarse cu spatele la el și o prinse de gât. Helene se zbătu fără folos, crezând

desigur că vrea s-o ucidă. Kyllar nu făcu însă decât s-o țină bine și să-i înfigă un ac în gât. În doar câteva clipe fata își pierdu cunoștința.

„Nu mă va ierta niciodată pentru asta. Nici eu nu mă voi ierta vreodată.” O întinse pe podea și scoase un cuțit. Se tăie la mână și lăsă să-i picure sângele pe fața Helenei ca să dea impresia că a fost bătută. Nu-i plăcea deloc ce face, contrastul dintre frumusețea ei și violența la care o supusese pur și simplu îl dezgusta, dar nu avea încotro. Helene trebuia să arate ca o victimă. Dacă nu era convingătoare, sfârșea în Cloacă, era siluită și, mai devreme sau mai târziu, ucisă. Kyllar nu putea accepta așa ceva. Privind-o cum zăcea acolo, leșinată, avea senzația că-și înghite propria amărăciune, amărăciunea meseriei. Amărăciunea meseriei era adevărul meseriei. Chiar și aici, când încă nu ucisese pe nimeni, când încă nu fusese nevoit să se îmbăieze în mirosurile atotpătrunzătoare ale morții. Kyllar închisese ochii care vedeau adevărul despre el, învinețise ochii care alungau întunericul din el, însângerase și orbise ochii care-l sfredeleau. Violența aceasta avea și ceva poetic în ea, fapt care nu-i scăpa defel. „Cine spune că nu există poeți și în meseria noastră?”

La sfârșit, Kyllar îi așează mâinile și picioarele cât mai dizgrațios cu putință.

Sa'kariul argintiu era vârat într-un papuc, la fundul dulapului. Kyllar îl ridică la lumina lunii. Era o sferă metalică simplă, fără vreun semn distinctiv. Kyllar o privi ușor dezamăgit. În ciuda luciului metalic, era translucid, o noutate pentru el. Nu mai văzuse așa ceva până acum, dar sperase că e ceva spectaculos sau capabil de lucruri spectaculoase.

Vârî globul într-un săculeț și se îndreptă spre ușă. Până aici era bine. De fapt, seara asta fusese aproape un dezastru. Ieșirea nu trebuia să-i creeze cine știe ce probleme. Dacă nu se putea furișa pe lângă străjerul de la baza scării servitorilor, se ducea direct la el și-i spunea că venea de

la toaletă, se scăpa pe el și intrase în prima pe care o văzu-se. Străjerul îi atrăgea atenția că invitații nu au voie la etaj, Kyllar întreba de ce trebuia păzită scara servitorilor dacă nici ei nu aveau voie să urce, străjerul privea nedumerit, iar Kyllar pleca acasă. Un plan deloc perfect, doar că în seara asta Kyllar nu mai avea încredere în perfecțiune.

Se uită pe hol prin gaura cheii și ascultă atent timp de treizeci de secunde. Nimic.

În clipa în care crăpă ușa, cineva o lovi din partea cealaltă cu o forță extraordinară. Ușa se izbi de el, lovindu-l mai întâi în față, apoi în umăr. Și îl aruncă în mijlocul camerei.

Reuși să rămână în picioare, dar se împiedică de trupul inconștient al Helenei și se prăbuși la podea. Alunecă pe lespezile de piatră până dădu cu capul de perete.

Abia reușind să rămână conștient, văzând stele verzi în fața ochilor, Kyllar probabil își scoase cele două pumnale din instinct fiindcă mâinile îl dureau îngrozitor, însă o lovitură scurtă i le zbură cât colo.

— Băiete!

Kyllar clipi de câteva ori până reuși să vadă ceva. Când privirea i se limpezi, primul lucru pe care-l văzu fu vârful cuțitului la doi centimetri de un ochi. Se uită dincolo de cuțit, la bărbatul în haine cenușii și cu fața acoperită de glugă.

Amețit, Kyllar se întrebă dacă nu cumva murise. Dar, înainte ca Hu să se descopere, își dădu seama. Mama K îi trădase. Îl trimisese după altcineva.

— Maestrul Blint? zise el.

CAPITOLUL 36

— Ce dracu' faci aici? întrebă maestrul Blint, plesnindu-l cu dosul mâinii.

Stătea acolo furios și așa-zisele trăsături ale lui Hu Gibbet dispăreau încet, ca un fum.

Kyllar se ridică anevoie în picioare simțind cum îi vuieste capul și-i țiuie urechile.

— Trebuia să... tu erai plecat...

— Eram plecat ca să pun la cale asta! șopti Blint răgușit. Ca să pun la cale asta! Acum nu mai contează. Avem trei minute până se întoarce străjerul.

Împunse trupul inconștient al Helenei cu vârful gheții.

— Asta-i încă vie, zise Durzo Blint. Omoar-o. Pe urmă caută sa'kariul cât îl aranjez pe celălalt. Vorbim mai târziu despre pedeapsa pe care o meriți.

„Așadar am întârziat.”

— Ai ucis-o pe ducesă? întrebă Kyllar, frecându-și umărul lovit de ușa când Durzo dăduse buzna înăuntru.

— Doar pe unul dintre amanții ei.

Auziră zgomot de cizme care urcau treptele. Durzo scoase spada din teacă și aruncă o privire pe hol.

„Dumnezeule, oare Durzo știe că l-a ucis pe prinț?”

Kyllar se uită la fata care zăcea pe podea. Nevinovăția ei nu avea nicio importanță. Chiar dacă n-o omora, stăpânii ei vor crede că a ajutat la furtul sa'kariului și la uciderea prințului. Va fi aruncată în Cloacă, închisă cu cei mai îngrozitori dintre răufăcători și batjocorită.

— Kyllar!

Kyllar ridică privirea, amețit. Era ca într-un coșmar. Nu-i venea să creadă că era adevărat. Întinse săculețul, fără tragere de inimă.

Încruntându-se, Durzo i-l smulse din mână și-l întoarse. Globul Marginilor îi căzu în palmă.

— La dracu'. Exact cum m-așteptam, spuse el.

— Ce anume?

Durzo n-avea chef să răspundă la întrebări.

— Fata te-a văzut la față?

Tăcerea lui Kyllar era de ajuns.

— Termină ce-ai început! Kyllar, nu-i o rugămintă. E un ordin. Omoar-o.

Cicatrice albe, groase, se încrucișau pe ceea ce cândva fusese o față frumoasă. Ochii i se umflau, se învinețeau – din vina lui Kyllar, ca și cicatricile vechi de zece ani.

„Legăturile dintre oameni sunt ca niște funii. Dragostea e un ștreang”, îi spusese Blint când își începuse ucenicia, cu zece ani în urmă.

— Nu.

Durzo întoarse capul.

— Ce-ai spus?

De pe spadă picura sânge negru, care se aduna pe podea.

Încă mai avea timp să se oprească. Să se supună și să trăiască. Dar, dacă o lăsa să moară, Kyllar pierdea ultima frântură de lumină din lumea lui plină de întuneric.

— Nu vreau s-o omor. Și n-am să te las s-o faci nici tu. Îmi pare rău, maestre.

— Știi ce înseamnă asta? Cine-i fata asta din cauza căreia vei fi vânat tot restul scurtei tale... E Păpușa!

— Da, maestre. Îmi pare rău.

— Pe toți Îngerii Noptii! N-am nevoie de scuze! Vreau supune...

Durzo ridică un deget, făcându-i semn să tacă. Pașii se apropiau. Durzo trânti ușa de perete și țâșni pe hol, ca o nălucă, cu spada fulgerând în lumina difuză.

Străjerul căzu cu o bufnitură. Era străjerul mai în vârstă, bondocu', care-l controlase cu toată grija pe Kyllar dimineața, când venise în recunoaștere.

Lampa din spatele lui Durzo își învăluia odrasla preferată în întuneric, aruncându-și umbra peste Kyllar, ascunzându-i fața. Aproape de el, sângele negru picura din vârful spadei. Pic. Pic. Vocea lui Durzo se încordă ca oțelul îndoit.

— Kyllar, e ultima ta șansă.

— Da, zise Kyllar și scoase wakizashiul cu un șuier din teacă, întorcându-se spre cel care-l crescuse. Este.

Se auzi un zgomot metalic, ceva se rostogolea pe podeaua de marmură spre Kyllar. Ridică o mână și simți cum sa'kariul îi sare în palma întinsă.

Întoarse mâna și văzu cum din sa'kari iradiază o lumină albastră, incandescentă, strălucitoare. Globul i se lipise de palmă. În timp ce-l privea, pe suprafața lui începură să ardă tot felul de rune. Săreau de colo-colo, se schimbau, de parcă ar fi încercat să-i vorbească. Lumina albastră îi scâldea fața. Acum vedea prin sa'kari. Îi sugea sângele prin tăietura din palmă. Ridică ochii și văzu spaima de pe fața lui Blint.

— Nu! Nu, e-al meu! urlă Blint.

Sa'kariul se prefăcu într-un ulei negru.

Lumina albastră explodează ca o supernovă. Apoi Kyllar simți durerea. Răceala din mâna lui deveni copleșitoare. Mâna părea că se despică în două. Privind cu groază lichidul care-i ardea uniform în palmă, Kyllar văzu că se face tot mai mic. I se vâră în mână. Kyllar simți cum sa'kariul îi pătrunde în sânge. Venele i se umflară și se contorsionară, înghețând în timp ce sa'kariul trecea prin ele.

Nu-și dădu seama cât timp dură. Asudă și tremură, o sudoare rece. Treptat, frigul îi dispăru din mădulare. Și, mai încet, căldura îi luă locul. Poate peste câteva secunde, poate peste o jumătate de oră, Kyllar se trezi pe podea.

Ciudat, se simțea bine. Chiar și cu fața lipită de lespede de piatră, se simțea bine. Întreg. Ca o prăpastie peste care se întinsese un pod, ca o gaură ce fusese umplută. „Sunt un sa'karifer, m-am născut pentru asta.”

Apoi își aminti. Ridică privirea. Judecând după fața îngrozită a lui Durzo nu trecuseră mai mult de câteva secunde. Kyllar sări în picioare, simțindu-se mai puternic, mai sănătos, mai plin de energie decât se simțise vreodată.

Pe fața lui Durzo nu vedea furie, ci durere. Ca după o pierdere grea.

Kyllar își întoarse mâna încet. Încă mai avea tăietura în palmă, dar nu mai sângera. I se păruse că sa'kariul îi intra în... „Nu.” Imposibil.

Negrul îi ieșea ca sudoarea prin fiecare por al mâinii. Și se coagula. În clipa următoare sa'kariul i se odihnea în palmă.

Kyllar simți cum se umple de o bucurie ciudată. Urmată de teamă. Nu era sigur că bucuria era numai a lui. I se părea că sa'kariul era fericit că îl găsisese.

Se uită din nou la Durzo, simțindu-se prost, atât de tulburat încât nu știa ce să facă. De-abia atunci își dădu seama cât de bine îl vede pe Durzo. Omul rămăsese în hol, cu lampa bătând din spate. Cu o clipă înainte – înainte de sa'kari – fața lui fusese aproape invizibilă. Kyllar vedea și acum umbrele lăsate pe podea acolo unde Durzo bloca lumina, dar vedea *prin* ele. Ca și cum ar fi privit prin sticlă. Deși era acolo, sticla nu-i împiedica vederea. Privi roată prin cămăruța Helenei și observă că același lucru era valabil pentru orice obiect pe care-l vedea. Întunericul nu mai era un obstacol pentru el. Ochii lui erau mai ageri, mai limpezi, vedeau mai departe, vedeau castelul de peste fluviu de parcă ar fi fost miezul zilei.

— Trebuie să iau sa'kariul, zise Durzo. Dacă nu-l primește, îmi va ucide fiica. Pe toți Îngerii, Kyllar, ce-ai făcut?

— N-am făcut nimic! N-am făcut nimic! răspunse Kyllar întinzând sa'kariul. Ia-l. Poți să-l iei. Ca să-ți răscumperi fiica.

Durzo luă sa'kariul. Îl privi pe Kyllar în ochi plin de mâhnire.

— Sa'kariul e-al tău pe viață, Kyllar. Numai dacă ești mort poate lucra pentru altul.

Auziră zgomot de pași care urcau în fugă. Cineva auzise, probabil, strigătul lui Durzo. Kyllar își dădu seama că trebuie să plece. De-abia acum începea să înțeleagă cuvintele lui Durzo.

Când Durzo se întoarse cu fața spre cel care urca treptele, lui Kyllar i se păru că aude vorbele proorocului: „Dacă nu-l ucizi pe Durzo Blint mâine, Halidorul va cucerii Cenaria. Dacă nu-l ucizi până poimâine, toți cei pe care-i iubești vor muri. Dacă faci ce trebuie o dată, vei plăti cu ani lungi de re-mușcări. Dacă faci ce trebuie de două ori, vei plăti cu viața.”

Ținea wakizashiul în mână. Durzo stătea cu spatele la el. Îl putea ucide acum. Dorian îi spusese adevărul. Kyllar îi putea pune capăt acum. Era atât de aproape încât nici măcar reflexele nu-l mai puteau ajuta pe Durzo. În felul acesta putea opri o invazie, îi putea salva pe toți cei pe care-i iubea – adică viața Helenei era în mâinile lui acum. Și a lui Logan. Poate și a familiei Drake. Poate întreaga invazie depindea de asta. Poate că sute de mii de vieți depindeau acum de vârful wakizashiului pe care-l ținea în mână. O înțepătură ușoară, nedureroasă, și Durzo va muri. Nu spusese chiar el că viața e searbădă, lipsită de sens, ieftină? Nu va pierde nimic de valoare dacă-și va pierde viața, așa spusese.

Așa spusese Durzo, și multe altele, dar Kyllar nu-l crezuse niciodată. Mama K deja îl înjunghiase pe Durzo pe la spate cu minciunile ei; Kyllar n-o putea face cu mâinile lui.

Clipa deveni surprinzător de clară. Îngheță ca un diamant și se roti în fața ochilor lui, fiecare fațetă strălucind,

fiecare viitor radiind, scânteietor. Kyllar își mută privirea de la Helene, în dreapta lui, la Durzo, în stânga lui, de la Durzo la Helene, de la Helene la Durzo. Trebuia să aleagă. Un viitor sau altul. Viitorul lui. O putea ucide pe Helene, femeia pe care o iubea, sau îl putea ucide pe Durzo, cel care-l crescuse ca pe propriul fiu. Pe fiecare fațetă acest adevăr strălucea fără milă: dacă unul trăia, celălalt trebuia să moară.

— Nu, zise Kyllar. Maestre, omoară-mă.

Durzo îl privi uluit, nevenindu-i să creadă.

— M-a văzut doar pe mine. Nu va fi o amenințare pentru nimeni dacă mor eu. Ia să-kariul și salvează-ți fiica.

Blint îl privi cum nu-l mai privise până acum. Fața aspră, colțuroasă, a maestrului păru că se destinde, făcându-l să arate altfel, nu bătrân, obosit și trecut, ci mai tânăr, mai aproape de Kyllar decât și l-ar fi imaginat vreodată. Durzo clipi de câteva ori în timp ce izvoarele nesfârșite ale durerii amenințau să-i umple ochii. Clătină din cap.

— Pleacă, spuse el.

Kyllar voia să plece. Voia să fugă de acolo, dar nu putea. Exista o singură soluție. Rămase pe loc, nemișcat, dar nu și nehotărât. Se ruga ca Durzo să facă ceva înainte ca el să-și piardă curajul. „Ce tot vorbesc? Nu vreau să mor. Vreau să trăiesc. Vreau s-o scot pe Helene de aici. Vreau să...”

Ușa de la apartamentul ducelui se deschise și ducesa, mânjită de sânge, ieși poticnindu-se, țipând:

— Săriți! Săriți! L-a omorât pe prinț!

Durzo acționează imediat. Se repezi la Kyllar și-l împinse în cămăruța Helenei, urmându-l îndeaproape. Kyllar evită în ultima clipă s-o calce pe Helene. Durzo nu-i dădu timp de gândire. Îl înșfăcă de gulerul pelerinei și-l azvârli cu viteza și forța surprinzătoare a Talentului său. Kyllar trecu prin geam și se pierdu în noapte.

Prin milostivirea Celui de Sus sau neîndurarea Lui, dintr-un noroc chior sau datorită puterilor supranaturale ale lui

Durzo, Kyllar ateriză direct într-un gard viu. Trecu prin el, se rostogoli de câteva ori și sări în picioare. Nu-i venea să creadă; nu-și rupsesese nimic, nu-și scrântise nimic, nu avea nici măcar o zgârietură. Privi în sus și văzu cum mai mulți invitați se agitau pe terasa unde mai devreme o sărutase pe Serah, dar lumina lămpilor le bătea în față și nu-l puteau zări.

Apoi țipetele dinăuntru fură preluate de alții, voci de femei și de bărbați. Kyllar auzi cum se strigau ordine și cum oameni înarmați alegau de colo-colo, zăngănindu-și platoșele. Se uită spre etaj, cu inima cât un purice. Nu știa dacă să înjure sau să râdă. Decizia nu-i mai aparținea. Era viu, asta era tot ce mai conta.

Nu mai avea nimic de făcut. Kyllar o rupse la fugă spre poarta grădinii, sfărâmă încuietoarea și se făcu nevăzut.

CAPITOLUL 37

Regele-zeu Garoth Ursuul se trezise înainte ca Durth să bată la ușă. Nimeni nu se putea apropia de dormitorul lui fără să-l trezească. Însemna că doarme mai puțin decât i-ar fi plăcut, dar oricum îmbătrânise și nu mai avea nevoie de mult somn. În plus, îi ținea pe sclavi în alertă.

Încăperea nu era ceea ce te-ai fi așteptat de la un Rege-zeu. Deschisă, luminoasă, aerisită, plină cu vitralii plangane impresionante și oglinzi din ivoriu, dantele sethi pe pat și blănuri de urs firoase, cu tot cu cap, din ținuturile reci, pe podea, flori proaspete pe masă și șemineu, toate alese și aranjate de un sclav cu simț estetic. Garoth avea o slăbiciune doar pentru tablouri. Portretele nevestelor lui împodobeau toți pereții. Nevestele lui proveneau din aproape toate națiile din Midcyru și, cu câteva excepții, toate erau frumoase. Minione sau subțiri și mlădioase, durdulii sau băiețoase, palide la față sau oacheșe, Garoth Ursuul era un adevărat specialist în frumusețea feminină și nu se dădea în lături de la nimic ca să-și cultive viciul. La urma urmei, făcea un serviciu familiei și întregii lumi dacă prăsea cei mai buni fii cu putință. Așa se explica și prezența femeilor neatrăgătoare. Recursese la răpirea unor femei din familiile regale în speranța că acestea ar putea da naștere unor fii mai pe placul lui. Doi dintre cei nouă aethelingi fuseseră născuți de astfel de femei, motiv pentru care Garoth credea că nobilii puteau da naștere unor fii acceptabili într-un procent puțin mai mare decât vulgul, deși era mult mai anost să faci copii cu o femeie urâtă.

În parte de hatârul fiilor săi, în parte de propriul hatâr, se străduise să le facă pe unele să-l iubească. O treabă surprinzător de ușoară; nu trebuia să mintă chiar atât de mult pe cât se așteptase. Femeile erau dispuse să se mintă singure. Auzise că dragostea făcea sexul mai plăcut, dar el nu fusese impresionat. Prin magie, trupul unei femei răspundea oricărei comenzi și nu o dată văzuse, cu oarecare bucurie, cum femeile își stăvileau furia și ura în timp ce magia lui le producea plăceri pe care nu le simțiseră niciodată. Din nefericire, astfel de plăceri aveau un preț cam mare: nevestele acelea trebuiau supravegheate îndeaproape; două dintre ele se sinucisese.

Durth bătu tare în ușă și Garoth deschise ușa cu un semn al mâinii. Servitorul intră, îngenunche grăbit și își încrucișă brațele pe piept.

— Stăpâne, regele meu fără pereche...

Regele Ursuul se ridică în capul oaselor.

— Spune odată! Ai un mesaj de la curva aia de Jadwin.

— Vă transmite că l-a omorât pe prințul Gunder, dar și că i s-a furat sa'kariul. Îmi pare rău, Maiestate.

— Sigur e o altă înșelătorie, zise Garoth mai mult pentru sine. Au sosit corăbiile pentru invazia Modaiului?

De Cenaria se putea ocupa altădată, dar un marș direct spre sud îi putea bloca oștile săptămâni întregi, sau chiar luni. Afurisitul de Gyre făcuse din Vânturile Șuierătoare un obstacol serios. Nu că nu l-ar fi putut învinge. Putea învinge orice oaste din lume, mai puțin pe cea a alitaeranilor, dar un Rege-zeu nu-și sacrifică oamenii sau meisterii în atacuri frontale. Mai ales când existau alte opțiuni.

În plus, ce cuceritor și-ar dori un cuib de viespi precum Cenaria? Mai bine i-ar extermina pe toți cei de acolo și și-ar trimite supușii să colonizeze orașul.

Pe Garoth Ursuul nu-l interesa puterea de moment. Pentru el, ocuparea Cenariei era o simplă distracție. Conform

unor informații mult mai credibile, sa'kariul roșu se afla în Modai. După ce ajungea acolo, Cenaria era ca și încercuită. O putea ocupa, probabil, chiar și fără luptă. Urma Ceura și, o lovitură direct în inima magilor, Sho'cendi. Cu Alitaera se putea confrunta după ce era sigur de victorie.

— Două corăbii încă mai sunt în apele cenariene, Maiestate.

— Bine, atunci...

— Maiestate... prea târziu scheună Durth, dându-și seama pe cine întrerupsese.

— Ce e?

— Ducea Jadwin susține că a văzut cum cineva se leagă de sa'kari în apropierea apartamentul ei. Descrierea ei... este exactă.

— Pe sângele lui Hali! exclamă Garoth.

Un sa'kari, după atâta vreme. Un sa'kari de care s-a legat cineva. Asta ușura lucrurile. Un singur sa'kari era îndeajuns de mic ca să poată fi ascuns sau pierdut oriunde. Pe de altă parte, un sa'kari legat de cineva era păzit tot timpul.

— Schimbă cursul celor două corăbii. Și spune-i lui Roth să continue cu asasinatele. Familia Gyre, Shinga, toți. Transmite-i lui Roth că are doar douăzeci și patru de ore la dispoziție. Și încă ceva, Durth.

— Maiestate?

— Să nu mă mai întrerupi niciodată.

*

Ceva nu era în regulă. Regnus Gyre își dădu seama de îndată ce ajunse la poarta reședinței lui. N-o păzea nimeni. În ciuda numeroșilor servitori și străjeri pe care Pol Graykin îi dăduse afară sau îi alungase în ultimii zece ani, tot nu-i

mirosea a bine. Lămpile încă mai ardeau în casă, ciudat, la o oră după miezul nopții.

— Să strig, stăpâne? îl întrebă Gurden Fray, garda lui personală.

— Nu.

Regnus descălecă și scotoci prin coburi până găsi cheia. Deschise poarta și își scoase spada.

De o parte și de alta a porții, în umbră, era câte un cadavru. Fiecare cu gâtul tăiat.

— Nu! Nu! strigă Regnus și o luă la fugă spre casă.

Năvăli pe ușa din față și văzu numai roșu peste tot. Găsi morți în fiecare încăpere. Toți arătau de parcă ar fi fost luați pe nepregătite. Nu era nimic spart. Nimic care să indice un conflict violent, doar cadavrele. Nici măcar străjerii nu opuseseră rezistență. Aproape toți aveau gâtul tăiat. Cadavrele fuseseră întoarse în așa fel încât să li se scurgă tot sângele. Într-un colț era bătrânul Dunnell, așezat cu capul în jos pe un fotoliu. Într-altul Marianne, doica lui Logan, întinsă pe scară, cu capul pe ultima treaptă. De parcă Moartea s-ar fi preumblat prin casă și nimeni n-ar fi încercat s-o oprească. Peste tot Regnus văzu servitori și prieteni credincioși morți.

Se pomeni urcând treptele în fugă, spre iatacul Catherinei. Pe hol văzu primele semne ale unei lupte. O vitrină spartă de o spadă. Un portret al bunicului său, cu o bucată de ramă lipsă. Gărzile personale ale Catherinei muriseră în luptă, mărturie fiind rănilor din piept și de pe față. Dar învingătorul era clar fiindcă fiecare cadavru avea gâtul tăiat și era așezat cu picioarele sprijinite de perete. Sângele a mai bine de zece oameni se adunase pe podea – un adevărat lac de sânge.

Gurden îngenunche și atinse gâtul unui prieten.

— Sunt calzi încă, zise el.

Regnus izbi ușa camerei lui cu piciorul. Ușa se deschise imediat; dacă fusese încuiată mai devreme, acum sigur nu mai era.

Înăuntru erau patru bărbați și două femei, dezbrăcați cu toții, întinși cu fața în jos, într-un cerc deschis. Deasupra lor, goală, atârând cu un picior legat de candelabru, iar cu celălalt într-un unghi nefiresc, era Catherine. Pe spatele fiecărui cadavru era scrijelit câte un cuvânt: IUBIRE ȘI SĂRUTĂRI, HU GIBBET. Cuțitul care ieșea din spatele majordomului său, Wendel North, servea drept virgulă.

Regnus o luă la fugă, dintr-o încăpere într-alta, verificând dacă mai era cineva în viață, rostind numele morților, întorcându-i ca să le vadă fața. Într-un târziu își dădu seama că Gurden îl trage de braț.

— Stăpâne! Stăpâne! Nu-i aici. Logan nu-i aici. Trebuie să plecăm. Veniți cu mine.

Regnus se lăsă tras afară. Mirosul aerului fără sânge era dulce. Cineva repeta întruna:

— Doamne, Dumnezeu! Doamne, Dumnezeu! Doamne, Dumnezeu!

El repeta. El bâiguia. Gurden nu-l asculta, doar trăgea de el, poticnindu-se.

Ajunseră la ușa din față în clipa în care șase dintre lăncierii de elită ai regelui se apropiau cu sulitele în poziție de atac.

— Stați pe loc! strigă locotenentul lor.

Oamenii lui îi înconjurară pe Regnus și Gurden.

— Stați pe loc! Ducele Regnus Gyre?

Lăncile din oțel și sunetul propriului nume îl dezmeticiră.

— Da, răspunse Regnus privindu-și hainele pătate de sânge. Da, eu sunt, zise el mai tare.

— Am ordin să vă arestez. Îmi pare rău.

Era tânăr, acest locotenent. Făcuse ochii mari, de parcă nu-i venea să creadă că arestează un om atât de important.

— Să mă arestezi?

Mintea începea să i se limpezească, precum calul care mușcă zăbala și se îndepărtează în galop, dar după o vreme se întoarce la stăpân, dispus să i se supună din nou.

— Întocmai. Pentru uciderea Catherinei Gyre.

Regnus simți cum îl trec frigurile. Ori izbutea să se adune, ori ceda. Își încleștă dinții; lacrimile care-i tâșniră din ochi parcă nu se potriveau cu vocea lui autoritară.

— Când ai primit ordinul ăsta, tinere?

— Acum o oră, răspunse locotenentul, apoi privi chiorâș, iritat că răspundea atât de îndatoritor unui om pe care trebuia să-l aresteze.

— N-au trecut nici cincisprezece minute de când e moartă. Cum îți explici ordinul?

Locotenentul se albi la față. În clipa următoare lăncile se lăsară cu vârful în jos.

— Căpitanul a spus că v-a văzut cum o... ucideați. Acum o oră a spus, zise locotenentul și apoi îl întreabă pe Gurden: E adevărat?

— Uită-te și singur, îl îndemnă Gurden.

Locotenentul intră, lăsându-și oamenii să-i păzească pe cei doi. Câțiva se uitară pe geam și își feriră repede privirea. Regnus simțea că nu are stare, că, dacă ar fi avut timp, s-ar fi gândit la asta pe îndelete, ar fi reușit să se detașeze. Lacrimile i se scurgeau din nou pe obraji și nu știa de ce. Trebuia să gândească. Putea afla numele căpitanului, dar omul sigur se supunea unor ordine. Primate fie de la Sa'kagé, fie de la rege.

Locotenentul ieși din casă câteva minute mai târziu. Avea urme de vomă în barbă și tremura din toate încheieturile.

— Sunteți liber, duce. Îmi pare tare rău... Lăsați-l liber.

Lăncierii se retraseră și Regnus încălecă, dar nu plecă.

— Vrei să-i slujești pe cei care mi-au masacrat familia? întreabă el. Eu vreau să-mi găsesc fiul, vreau să-i găsesc și pe cei care...

Vocea îl trădă și Regnus se văzu nevoit să și-o dreagă.

— Vino cu mine și-ți jur că vei sluji cu onoare, continuă el, de-abia rostind ultimul cuvânt, semn că nu mai putea spune nimic.

Locotenentul înclină din cap.

— Venim cu Înălțimea Voastră, duce.

Oamenii lui încuviințară din cap și astfel Regnus își încropi prima ceată de luptători.

— Duce, zise locotenentul. I-am tăiat legăturile. N-o puteam lăsa așa.

Regnus nu mai putea vorbi. Dădu pintoni calului și se îndreptă în galop spre poartă. „De ce n-am făcut eu asta? Doar a fost soția mea. Ce fel de om sunt?”

*

Generalul Agon era unul dintre puținii nobili care nu participaseră la petrecerea dată de ducele Jadwin seara trecută. Nu fusese invitat. Nu că s-ar fi simțit lăsat pe dinafară, dar, contrar așteptărilor, dormise mai puțin decât de obicei.

Deși soarele tocmai se ridica deasupra orizontului, la lumina zilei situația nu părea deloc mai bună. În alte condiții, garda orașului s-ar fi ocupat de crimă. Dar cum, de obicei, victimele unei crime nu erau moștenitorii tronului, Agon era nevoit să se ocupe personal de acest caz.

— Duceșă, spune-mi exact cum s-a întâmplat, zise el.

Indiferent ce-ar fi făcut, Agon știa că el va fi cel care va ieși în pierdere.

Ducesa Jadwin se stăpâni să nu izbucnească în plâns. „Sigur e marcată de ce s-a întâmplat”, își spuse Agon. În schimb, nu era sigur dacă ducesa suferea fiindcă fusese prinsă asupra faptului sau fiindcă-i părea rău de moartea prințului.

— Ți-am spus doar. Un mătrășitor...

— Un mătrășitor? Ce-i ăla?

Femeia se opri.

— De unde știi ce-i un mătrășitor, Gertrude?

Ducesa clătină din cap.

— De ce încerci să mă derutezi? Ți-am spus doar, a fost un asasin aici, pe hol. Chiar crezi că mi-am decapitat propriul străjer? Chiar crezi că am atâta forță ca să fac așa ceva? De ce nu vrei s-o asculți pe Helene? Să-ți spună și ea ce știe.

„La naiba.” Se gândise la asta. Nu numai că se îndoia că ducesa avea destulă forță ca să decapiteze un om, dar femeia nici nu avea cu ce s-o facă. Iar dacă tocmai îl ucisese pe prinț fără să spună un cuvânt, de ce ar mai fi strigat ca să urce atâta lume sus, în loc să scape de sângele de pe mâini și de pe față?

— Explică asta.

Agon ridică rochia roșie pe care ducesa o purtase noaptea trecută. Oamenii lui o găsiseră într-un dulap. Era și acum umedă de sânge. Mult sânge.

— După... după ce asasinul l-a înjunghiat pe prinț, prințul a căzut, iar eu... eu l-am prins în brațe. A murit în brațele mele. Am încercat să strig după ajutor, dar asasinul rămăsese pe hol. Eram îngrozită. Am intrat în panică. N-am suportat să văd tot sângele ăla pe mine.

— Ce făceați amândoi în dormitor?

Ducesa îl privi lung, cu ochii ca doi cărbuni aprinși.

— Cum de-ndrăznești!

— Cum de-ndrăznești tu, Gertrude? Cum de-ndrăznești să-ți înșeli soțul nu numai cu regele, ci și cu fiul regelui? Ce-i cu plăcerea asta perversă? Ți-a plăcut să-l faci pe prinț să-și trădeze tatăl?

Ducesa încercă să-l plesnească peste față, dar Agon se feri.

— Nu-i poți plesni pe toți oamenii din regatul ăsta, Gertrude. Cum nu poți nici să te culci cu toți. Am găsit cuțitul plin de sânge în iatacul tău. Servitorii tăi jură că îți aparține. Aș zice că nu poți scăpa de spânzurătoare. Asta dacă nu cumva regele reintroduce vechea tradiție a trasului pe roată.

Gertrude Jadwin păli, apoi se făcu verde la față, dar tăcu mâlc. Furios, Agon le făcu semn oamenilor lui s-o ia de acolo.

— Cuvinte nedemne de dumneavoastră.

Agon se întoarce și o văzu pe Helene Cromwyll, camerista ducesei, care fusese găsită în camera ei, bătută și în stare de inconștiență. Era o tânără drăguță, cu forme apetisante, dar cu fața învinețită și plină de cicatrice. Bineînțeles că ducesa, crezându-se mare artistă, se înconjura de tot cei frumoși.

— Da, spuse Agon. Probabil. Dar văzând ce-a făcut... ce pierdere.

— Stăpâna mea a făcut multe rele la viața ei, zise Helene. I-a jignit pe mulți, a distrus căsnicii, dar de ucis n-a ucis pe nimeni, domnule general. Nu ea l-a ucis pe prinț. Domnule general, eu știu ce s-a întâmplat aici, aseară.

— Zău? Atunci despre tine era vorba.

Tonul lui Agon era mai tăios decât ar fi vrut. Tot încerca să pună lucrurile cap la cap. Cum fusese omorât străjerul ăla, Bondocu', a cărui poreclă i se potrivea acum mai bine ca oricând? Oare de ce ducesa îl omorâse pe prinț în tăcere și își schimbase hainele, dar nu se spălase pe mâini și pe față înainte să strige după ajutor?

Desigur, dacă ar fi avut destulă stăpânire de sine ca să-l omoare pe prinț, poate furioasă că acesta o părăsise, și destul sânge rece ca să ascundă dovezile, poate că s-ar fi descurcat mai bine înainte să cheme lumea sus.

Pe de altă parte, unii dintre invitați susțineau că auziseră o voce de bărbat. Să fi fost străjerul? Oare dăduse peste prințul mort, scosese un urlet de groază și apoi fusese decapitat? A decapita pe cineva nu era deloc ușor. Agon știa asta prea bine. Chiar dacă loveai victima între vertebre, tot îți trebuia multă forță. Agon îl examinase pe Bondocu' – lama trecuse prin vertebre. Agon nu credea că el, unul, avea forța să facă așa ceva. Se uită din nou la Helene.

— Îmi cer scuze. A fost o noapte lungă. Ți-aș fi recunosător dacă m-ai putea ajuta, cât de cât.

Fata ridică ochii spre el. Erau plini de lacrimi.

— Știu cine l-a ucis pe prinț. E un mătrășitor care se dă drept nobil. A intrat aici cu o invitație de care i-am făcut rost chiar eu. M-a tras pe sfoară. Se numește Kyllar. Kyllar Stern.

— Poftim?

— E adevărat. Jur.

— Uite ce-i, domnișoară, loialitatea față de stăpâna ta e de admirat, dar nu trebuie să faci asta. Dacă-ți menții declarația, te paște închisoarea. În cel mai bun caz. Dacă se dovedește că ai fost complice, sau că ai ajutat fără să-ți dai seama la asasinarea prințului, poți fi trimisă la spânzurătoare. Ești sigură că vrei să faci asta doar ca s-o salvezi pe Gertrude Jadwin?

— N-o fac pentru ea, răspunse Helene cu lacrimile șiroind pe obraji.

— Atunci o faci pentru acest Kyllar Stern? Nu-i vorba despre tânărul care s-a luat la bătaie cu Logan Gyre? Cred că-l urăști de moarte.

Fata întoarse privirea. În soarele care urca pe cer lacrimile de pe obraji ei străluceau ca niște giuvaeruri.

— Domnule general, spuse cu o voce tremurată un oștean din hol. Tocmai m-am întors de la reședința Gyre. E haos acolo. Sute de oameni care trec dintr-o încăpere într-alta, jelind. Sunt morți, domnule general.

— Vino-ți în fire. Cum adică, morți? Adică omorâți?

— Mai degrabă măcelăriți, domnule general.

— Cine-a fost omorât, oștean?

— Toți au fost omorâți, domnule general.

CAPITOLUL 38

Regele se foia pe tronul masiv, din fildeș și corn încrustat cu aur, care-l făcea să arate ca un copil. Sala de audiențe era pustie azi, cu excepția străjerilor, unii dintre ei ascunși la intrările secrete, și a lui Durzo Blint. Așa goală cum era, sala aducea cu o peșteră. Steaguri și tapiserii împodobeau pereții, dar nu atenuau deloc frigul pătrunzător pe care-l degaja o încăpere de piatră atât de mare. Șapte perechi de stâlpi susțineau tavanul înalt și două șiruri a câte șapte trepte urcau spre tronul cioplit pentru un rege adevărat.

Durzo aștepta în liniște ca regele să i se adreseze. Se gândise deja la un plan de bătaie, dacă se ajungea la așa ceva. Pentru el era a doua natură. Meisterul care stătea lângă rege murea primul, apoi cei doi membri ai gărzii regale care flancau tronul, apoi însuși regele. Cu Talentul lui putea sări de lângă tron în pasajul secret de deasupra, ascuns de un steag. Îl ucidea pe arcașul de acolo și apoi nimeni nu-l mai putea prinde.

Ca toate planurile de bătaie, dura numai până la prima săgeată trasă, dar era bine să ai un plan general, mai ales când habar n-aveai cât de mult știau dușmanii tăi. Durzo dădu să scoată un cățel de usturoi din pungă, dar se abținu. Nu era momentul să-și manifeste nervozitatea. Îi veni mai greu să se abțină decât ar fi crezut, gustul usturoiului îi făcea bine când era tensionat.

— I-ai lăsat să-mi omoare băiatul, zise regele ridicându-se. Mi-au omorât băiatul, iar tu n-ai făcut nimic!

— Nu sunt gardă personală.

Regele înșfăcă o lance de la străjerul de lângă el și o aruncă spre el. Durzo fu surprins de precizia lui. Dacă rămânea pe loc lancea i-ar fi străpuns sternul.

Dar bineînțeles că nu rămase pe loc. Făcu un pas lateral cu o nepăsare și o ușurință care spera că-l vor înfuria și mai tare pe rege.

Lancea ricoșă din podea și alunecă pe lespezile de piatră umplând sala cu scrâșnetul de lemn și oțel. Armurile zăngăniră, săgețile vibrară în arcurile încordate, dar garda nu atacă; nu primise poruncă.

— Ești un rahat atunci când îți spun eu că ești! strigă regele, coborând treptele și proțâpindu-se în fața lui Durzo.

Tactic, o mișcare greșită. Acum bloca cel puțin săgețile a trei arcași.

— Ești... ești un rahat! Ești cel mai mare rahat!

— Maiestate, zise Durzo grav. Vocabularul injurios al unui om de talia voastră ar trebui să depășească repetarea exasperantă a excrețiilor care umplu golul dintre urechile lui.

Preț de o clipă regele privi descumpănit. Membrii gărzii se uitară unii la alții uluiți. Regele îi văzu și, din expresia de pe fețele lor, își dădu seama că fusese insultat. Îl plesni pe Durzo cu dosul mâinii, iar mătrășitorul nu se feri. La orice mișcare bruscă un arcaș mai slab de înger sigur ar fi slobozit o săgeată.

Regele purta inele pe toate degetele, și trei dintre ele lăsară urme adânci pe obrazul lui Durzo. Durzo își încleștă dinții ca să-și stăpânească furia ce creștea în el. Trase adânc aer în piept. O dată. De două ori. Apoi spuse:

— Singurul motiv pentru care încă mai ești viu nu e că nu vreau să mor cu tine de gât, Aleine. Nu-mi surâde deloc să fiu ucis de amatori. Dar un lucru să-ți fie clar: o dată dacă mai încerci să mă lovești, în clipa următoare ești mort. Maiestate.

Regele Aleine Gunder al IX-lea ridică mâna, chiar având de gând să devină răposatul rege Aleine Gunder al IX-lea.

Lăasă mâna jos până la urmă, dar cu o strălucire triumfătoare în ochi.

— Te mai las în viață, Durzo. Nu dau poruncă să fii ucis fiindcă am ceva mai bun pentru tine decât moartea. Știu multe lucruri despre tine, Durzo Blint. Ai un secret, pe care eu îl cunosc.

— Am și început să tremur.

— Ai un ucenic. Un tânăr care se dă drept nobil. Kyle parcă-l cheamă. Un tânăr care stă cu familia Drake, mai sfântă decât sfinții. Mare crimeur, nu-i așa, maestre Tulii?

Durzo simți un fior pe șira spinării. Îndurare, Îngeri ai Noptii. Știau. O veste mai proastă nici că se putea. Dacă știau că e ucenicul lui, mai era puțin și puneau moartea prințului în cărca lui Kyllar. Mai ales după ce acesta se dăduse în spectacol luându-se la bătaie cu Logan Gyre. Iar dacă ucenicul lui Durzo era implicat în uciderea prințului, concluzia era că o făcuse cu aprobarea sau la ordinul lui Durzo.

Lui Roth nu-i va plăcea deloc.

Sparse un cățel de usturoi între dinți, calmându-și simțurile. „Bine, bine, dar cum au aflat?”

„Maestrul Tulii. La naiba. Dacă ceva poate să meargă prost, va merge prost.” De data asta Durzo nu fusese trădat. Nu era niciun plan savant la mijloc. Probabil că unul dintre spionii regelui supraveghease casa familiei Drake. O supraveghere de rutină, cum poruncesc mai toți regii când e vorba de un om care a fost puternic cândva. Spionul îl văzuse pe Durzo intrând acolo și-l recunoscuse. Probabil că spionul fusese unul dintre străjerii cu care regele încercase să-l impresioneze în grădina cu statui. Acum nu mai conta.

— Hm, cât aș da să fie și Agon aici ca să-ți vadă fața, Durzo Blint. Apropo, unde-i Agon? îl întreabă regele pe șambelan.

— Maiestate, e în castel acum, vine să vă prezinte raportul. S-a dus la reședința Gyre după ce a anchetat... ceea ce s-a întâmplat la reședința ducelui Jadwin.

Durzo simți un nod în gât. Agon trebuie să-i fi spus despre Kyllar. Dacă sosea cât încă mai era el aici, era un om mort.

Regele ridică din umeri.

— El pierde, nu eu, spuse regele, brusc cuprins de durere și furie, părând că e alt om. I-ai lăsat să-mi ucidă băiatul, rahat ce ești... Lasă că-l ucid și eu pe al tău. Moartea lui va veni din partea nici nu știi cui și va veni... acum.

*

— Am auzit că aseară ai avut o mică dispută cu Logan, zise contele Drake.

Kyllar clipi din ochii cârpiți de somn și, în doar o fracțiune de secundă, se trezi din somnul adânc. Dormise doar câteva ore, răstimp în care avusese același coșmar. Fiecare moarte pe care o vedea îl făcea s-o viseze pe cea a Șobolanului.

Ședeau la masă, era dimineață, și Kyllar tocmai dusesse la gură furculița cu o jumătate de ou. Vârî oul în gură ca să mai câștige timp.

— O nimica toată, răspunse el.

Dezastru. Dacă aflase de încăierare, contele Drake aflase și de moartea prințului. Kyllar crezuse că va avea timp să-și facă bagajele și să plece în această dimineață, înainte ca Drake să afle ce și cum. Faptul că trebuia să plece era de necontestat. Crezuse doar că mai are timp.

— Serah a fost foarte tulburată, doar spuse contele. L-a dus pe Logan acasă la mătușa ei, care locuiește aproape de ducele Jadwin, ca să-i oblojească rănile. S-a întors abia acum câteva minute.

— Aha, îngăimă Kyllar, mestecând.

Serah plecase imediat după bătaie, deci nici ea și nici contele Drake nu aflaseră de moartea prințului. Poate că ghinionul absolut al lui Kyllar în sfârșit se spărga. Dar, chiar dacă acum știa că pericolul nu era iminent, își dădu seama că tot ce-i povestise Serah contelui Drake despre cele întâmplate cu o seară în urmă avea alte implicații.

— Ieri i-am dat voie lui Logan s-o ceară în căsătorie. Bănuiesc că știai asta...

Era modul elegant prin care contele îl întreba „de ce nai-ba ai sărutat-o pe Serah și l-ai bătut măr pe viitorul meu ginere și prietenul tău cel mai bun după ce mi-ai spus că nu simți nimic pentru ea?”

— Păi...

Kyllar văzu cu coada ochiului cum cineva trece repede pe lângă fereastră și cum, o clipă mai târziu, trece șontâc și un valet bătrân, vizibil tulburat.

Ușa de la intrare se trânti de perete. Apoi ușa salonului, făcând să tresalte farfuriile de pe masă.

— Stăpâne, protestă valetul.

Logan dădu buzna înăuntru, cu ochii roșii, dar cu o ținută mândră. În mână ținea o sabie cât Alitaera de mare.

Kyllar sări în picioare și scaunul i se izbi de perete. Era prins într-un colț, fără putință de scăpare. Contele Drake se ridică și el, strigând ceva, dar nu reuși să-l oprească. Nimic nu-l mai putea opri pe Logan.

Ridică sabia. Kyllar ridică și el un cuțit de unt.

— M-am logodit! strigă Logan și-l strânse în brațe pe Kyllar.

Până să-i dea drumul Logan, Kyllar simți cum inima începe să-i bată din nou. Contele Drake se așează pe scaun, ușurat.

— Felicitări, afurisitule! spuse Kyllar. Ți-am spus c-o să meargă.

— O să meargă? întrebă contele, recăpătându-și vocea.

Logan continuă, fără să-i dea atenție contelui:

— Dar nu era nevoie să mă lovești atât de tare.

— A trebuit s-o conving, nu? răspunse Kyllar.

— Era cât pe-acți s-o lași văduvă!

— Poftim? interveni contele. O să meargă? S-o conving?

Cei doi se opriră și-l priviră cu vinovăție.

— Kyllar, vrei să spui că încăierarea a fost aranjată? Te-ai făcut de râs în fața lumii, ai tras-o pe sfoară pe fiică-mea și te-ai jucat cu sentimentele ei ca ultimul om?

— N-a fost chiar așa... mormăi Kyllar, neîndrăznind să se mai uite în ochii contelui. Da, domnule conte.

— Și l-ai băgat și pe Logan în toată treaba asta... Logan, care de obicei e cu capul pe umeri, dar când vine vorba de fiică-mea nu mai știe pe ce lume trăiește.

— Da, domnule conte, repetă Kyllar.

Măcar Logan arăta la fel de afectat ca și el.

Contele își mută privirea de la unul la celălalt și, într-un târziu, zâmbi larg.

— Domnul să te binecuvânteze, zise el și-l strânse în brațe pe Kyllar.

După ce-i dădu drumul, contele se întoarse spre Logan. Cu lacrimi în ochi îi luă mâinile într-ale lui și-i spuse:

— Domnul să te binecuvânteze și pe tine. Fiule.

*

Generalul Agon intră ca o furtună în castel, flancat de gărzile personale. Ziua părea că începuse de multă vreme, deși soarele era pe cer numai de trei ore.

Văzându-i privirea, străjerii îi deschiseră ușile numaidecât, iar servitorii se făcură nevăzuți.

Agon pătrunse în sala de audiențe, trecând pe lângă un bărbat înfășurat într-o mantie, care i se păru cunoscut, dar căruia nu-i văzu fața din cauza glugii trase. Unul dintre spionii regelui, fără doar și poate. Agon nu avea timp pentru el.

Veștile nu erau deloc bune. Familia Gyre era cea mai însemnată din regat. Masacrul de la reședința ei și uciderea prințului, în aceeași noapte, erau deja prea mult. Pe prinț îl simpatizase, dar cu familia Gyre era prieten. Ceea ce văzuse acasă la ei nu i-ar fi dorit nici celui mai înverșunat dușman. Logica celor întâmplare pur și simplu îi scăpa.

Cert era că totul făcea parte dintr-un plan, un plan complicat, care avea în vedere preluarea tronului. Dar de ce așa? Sigur, uciderea prințului zguduia regatul din temelii, dar uciderea ducesei Gyre și a servitorilor ei nu avea nicio implicație politică. Sau avea? Începând de azi, de ziua lui, Logan Gyre devenea stăpânul casei în absența tatălui său. Dacă voiai să distrugi o familie, începeai cu moștenitorii ei, nu cu altcineva; în cazul acesta, dacă între timp nu se întâmplase nimic nou, ambii moștenitori ai familiei Gyre încă mai erau în viață.

Moartea prințului nu era numai o lovitură teribilă dată dinastiei Gunder, ci și un imens scandal. Aventurile sentimentale ale regelui fuseseră trecute cu vederea, dar faptul că prințul își pierduse viața la scurt timp după ce se încurcase cu amanta regelui avea să pună într-o lumină proastă întreaga dinastie Gunder. Asasinatul în sine, dacă despre asta era vorba, nu era doar o tragedie. Era o catastrofă, o piatră de moară atârnată de gâtul regelui.

Generalul se întrebă dacă regele înțelegea cu adevărat dimensiunile catastrofei. Cum va reacționa regina?

Se apropie de tron și urcă treptele. Favoriții regelui erau acolo, discutau cu stăpânul lor. Agon nu avea încredere în niciunul.

— Afară! tună el. Afară cu toții!

— Scuzați-mă, dar în calitate de... spuse Fergus Sa'fasti.

— AFARĂ! îi urlă Agon în față.

Magul se făcu mic și li se alătură celor care păraseau sala în grabă. Agon le făcu semn oamenilor lui să iasă și ei.

Regele nici măcar nu ridică privirea. În cele din urmă spuse:

— Sunt terminat, Brant. Ce va spune istoria despre mine? „Că ai fost slab, incapabil, egoist și imoral.”

— Maiestate, sunt chestiuni mult mai presante.

— Toată lumea vorbește despre asta, Brant. Fiul meu... ducesa mi-a ucis băiatul...

Regele începu să plângă.

„Vasăzică omul e capabil să se gândească la alții. Ce bine ar fi să-și arate omenia mai des.”

— Maiestate, nu ducesa v-a ucis fiul.

— Poftim?

Regele se uită la Agon cu ochii roșii de plâns.

— Maiestate, un mătrășitor l-a ucis.

— Nu-mi pasă cine l-a ucis, Brant! Gertrude a pus la cale totul. Gertrude și Logan Gyre.

— Logan Gyre? Despre ce vorbiți?

— Crezi că ești singurul care se ocupă de asta, Brant? Spi-onii mei m-au informat deja. Logan a uneltit totul. Căteaua de Gertrude a dat și ea o mână de ajutor. Deja mi-am trimis oamenii să-l aresteze.

Agon simți că-i fuge pământul de sub picioare. Imposibil. Mai mult ca sigur.

— De ce să facă Logan așa ceva? Întrebă el. Logan era unul dintre cei mai buni prieteni ai fiului Maiestății Voastre. Și nu e deloc ambițios. Pe toți zeii, tocmai s-a logodit cu Serah Drake, în dimineața asta. Cu fiica unui conte!

— Nu are nicio legătură cu puterea sau ambiția, Brant. Ci cu gelozia. Logan s-a simțit umilit de fiul meu într-o chestiune banală. Știi cum sunt băieții. Cei din neamul Gyre

întotdeauna au fost invidioși pe succesele noastre. În plus, am martori care au auzit când Logan îl amenința cu moartea.

Acum totul se lega, piesele acestui mister se roteau în aer și cădeau fiecare la locul lor. Kyllar Stern, falsul nobil, mătrășitorul, era bun prieten cu Logan. Într-un acces de furie, Logan îl angajase pe Kyllar să-l ucidă pe prinț.

„Logan?” Oricine altcineva, numai el nu.

— Ce mătrășitor au angajat, Brant? întrebă regele.

— Un anume Kyllar Stern.

„Logan, ucigaș?”

— Maiestate?

— Tocmai l-am angajat pe ucenicul lui Hu Gibbet să-l ucidă. Pe acest Kyllar Stern. Kyllar este ucenicul lui Blint. Sau a fost. Cred că-i deja mort.

„Kyllar e ucenicul lui Blint?” Imaginea pe care și-o făcuse Brant se spulberă brusc. Regele îl angajase pe Blint! Ucenicul lui Blint n-avea cum să-l ucidă pe fiul regelui. Sau avea?

Numele lui Hu Gibbet fusese scrijelit pe cadavrele de la reședința Gyre. Bineînțeles, numai un idiot și-ar fi lăsat semnătura pe un asemenea masacru. După orele petrecute acolo, Agon era sigur că toate crimele erau opera unui singur om. Numai un mătrășitor putea ucide atâtea persoane deodată, iar stilul se potrivea cu ceea ce auzise despre Hu Gibbet. Oricât i-ar fi fost de antipatic, pe Durzo Blint nu și-l putea imagina mutilând cadavre. Pentru Blint așa ceva era o treabă neprofesionistă.

Hu Gibbet și-ar fi lăsat numele numai dacă ar fi crezut că autoritățile nu aveau cum să-l prindă. Regele spunea că moartea prințului nu avea nimic de-a face cu puterea, dar aici erau în Cenaria. Totul avea legătură cu puterea.

Dacă ucenicul lui Durzo Blint chiar era mătrășitorul care-l ucisese pe prinț, de ce să lase un martor? Ucenicul lui Blint trebuia să fie la fel de profesionist ca și Blint. Cu un martor se putea rezolva întregul mister.

Totul se rezuma la putere. Agon se încruntă.

— A sosit vreo veste de la cercetașii noștri? Întrebă el.

— Nu.

— Deci oastea halidorană e la depărtare de cel puțin patru zile. Ce aveți de gând să faceți cu serbarea din seara asta?

— Doar n-am să sărbătoresc Solstițiul la o zi după moartea fiului meu!

Generalul simți un nod în stomac.

— Maiestate, cred că ar fi mai bine să sărbătoriți.

— N-am de gând să dau o petrecere pentru ucigașii băiatului meu, zise regele fulgerându-l cu privirea și arătând mai degrabă ca un copil capricios decât ca un rege. Trebuie să fac ceva! Toți vor crede...

Regele îi dădu înainte, fără ca Agon să mai fie atent la ce spunea.

„Toți vor crede.” Asta era cheia. „Ce vor crede toți?”

Prințul era mort, ucis mișelește fie de amanta regelui, fie de un mătrășitor. Familia ducelui Gyre era moartă sau întemnițată. Agon bănuia că un asasin se strecurase în Vânturile Șuierătoare ca să-l ucidă și pe Regnus. Nu avea niciun rost să-l lase în viață. Mai ales atunci când cineva se străduia să pună în aplicare un plan atât de ambițios.

„Toți vor crede că, într-un acces de gelozie, regele a poruncit uciderea propriului fiu și, ca să se răzbune pe amanta necredincioasă, a făcut în așa fel încât vina să cadă asupra ei.”

Cu zvonuri bine ticluite, se putea inventa un motiv și pentru masacrul de la reședința Gyre. Lumea putea găsi o legătură între crime, dar ce legătură?

Familia Gyre putea da următorul rege, deși nu-și exprimase niciodată dorința. Regele, slab și gelos, putea fi descris foarte ușor și ca paranoic. Familia Gyre era mult mai respectată decât familia Gunder. Iată cum serviciile aduse țării de ducele Gyre erau răsplătite doar cu moarte și trădare!

Logan – noul stăpân al casei Gyre – fusese arestat de rege, intenția acestuia fiind să-l arunce în temniță. Logan însă era cunoscut ca fiind un tip de o moralitate impecabilă, și lipsit de ambiții. La urma urmei, se logodise cu o fiică de conte!

Așadar, dacă murea regele, cine urma la tron?

Logan Gyre, atât de simpatizat de toată lumea, era în temniță, unde nu constituia o amenințare pentru nimeni. Fiul regelui era mort. Fiica lui cea mai mare avea cincisprezece ani. Îl putea urma soția lui, dar regele se temuse de asta ani la rând, prin urmare o marginalizase mereu. Ducele și ducesa Jadwin erau terminați după rolul jucat în scandal. Mai rămâneau ceilalți doi duci. Ducele Graesin sau ducele Wesseros, tatăl reginei, putea lua puterea. Dar fratele reginei, Havrin, era mereu plecat din țară. Oricine din cel puțin douăsprezece familii mai puțin importante putea pune mâna pe tron, mai ales dacă știa ce avea să se întâmple.

Dar nimeni nu-l putea păstra. Urma un război civil în care cele patru grupări aveau forțe egale. Un război civil de zece ori mai nimicitor decât cel de care se temuse Regnus acum zece ani, când îl lăsase pe Aleine să urce pe tron.

Ce rol jucau ceilalți actori despre care-și făcuse atâtea griji în ultima vreme? Sa'kagé și Halidor?

Apoi lucrurile se puseră din nou cap la cap.

Generalul Agon înjură cu năduf. Înjura atât de rar încât regele se opri în mijlocul unei propoziții. Aleine se uită la fața lui și ce văzu îl înfioră.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat, Brant?

Toți anii aceștia se concentrase, alături de rege, pe Halidor, fără să se gândească la amenințarea care putea veni din interior. Cine era în spatele ei? Logan Gyre? Agon strâmbă din nas. Îl știa bine pe Logan. Băiatul nu era un rebel, iar logodna lui nu era de ochii lumii. O iubea pe Serah Drake de când se știa.

Da, asta era. Nu conta cine încerca să pună mâna pe tron. Tot ce conta era haosul total ce se va instaura dacă murea regele. Haosul provocat de Halidor.

— Maiestate, trebuie să mă ascultați. Acesta este prelu-diul unei lovituri de stat. Ar putea fi o chestiune de zile. Dacă se declanșează lovitura, toate pregătirile noastre împo-triva Halidorului vor fi inutile. Sistemul nostru de apărare va fi fisurat. Halidorul va ajunge aici în pas de defilare.

Teama puse stăpânire pe chipul regelui.

— Ascult, zise el.

CAPITOLUL 39

După ce-l mai felicită pe Logan de câteva ori, Kyllar se scuză și-l lăasă pe tânărul duce să stea de vorbă cu viitorul socru. Serah era în casă, se schimba; cei doi căzuseră de acord ca de-abia după nuntă fata să-i vadă din nou în relații amicale.

— Înțeleg dacă nu voi fi invitat, spusese Kyllar. Dar dacă ai să-i spui vreodată, aștept scuzele de rigoare. Felicitări.

Urcă în camera lui, își azvârli tunică într-un colț și se privi în oglindă.

— Felicitări și ție. Maestrul vrea să te ucidă și toate femeile din viața ta te urăsc.

Lângă oglindă observă un teanc de scrisori legat cu o panglică. Îl ridică. Pe o bucată de hârtie mâna lui Blint scrisese la repezeală: „Dacă tot ai întrecut măsura, nu văd de ce-aș mai ascunde astea de tine”.

„Poftim?” Kyllar desfăcu panglica și citi prima scrisoare. Era scrisă de un copil, cu litere mari și gânduri fără legătură: „Mulțumesc foarte mult. Mult. Îmi place aici. Sunteți extraordinari. Azi e ziua mea. Vă iubesc. – HeLeNe”. Un adult scrisese dedesubt: „Îmi cer scuze, domnule conte Drake, ne-a auzit vorbind despre binefăcătorul ei. A vrut să scrie scrisoarea asta de când am învățat-o să scrie. Odată ce și-a pus în gând să facă un lucru, îl face negreșit. Spuneți-ne dacă s-o mai lăsăm să scrie. – Al vostru umil, Gare Cromwyll.”

Kyllar privea ca vrăjit. Era câte o scrisoare pentru fiecare an, din ce în ce mai lungă, cu scrisul din ce în ce mai îngrijit. Parcă ar fi văzut cum Păpușa creștea sub ochii lui. Și ea

își schimbase numele, dar nu respingea ceea ce fusese, nu scăpase de slăbiciunea și vulnerabilitatea ei.

La cincisprezece ani scria: „Pol m-a întrebat dacă sufăr că mi-au sluițit fața. A spus că nu-i drept. I-am răspuns că nu-i drept că am scăpat din Furnicar când atât de mulți au rămas acolo. Uită-te la tot ce am aici! Și asta numai datorită vouă...”

Kyllar își trecu repede ochii peste celelalte scrisori. Știa că n-avea timp. În curând, contele avea să afle de moartea prințului. Ei, drăcie! ce mult mai scria fata asta. Ajunse la ultima scrisoare. Era datată cu câteva zile în urmă.

„Nici nu știi cât de mult apreciez ce-ai făcut pentru mine. Ți-am spus cum banii trimiși mi-au salvat familia, mai ales după moartea tatei. M-ai ajutat chiar mai mult de-atât. Faptul că am știut că undeva e un tânăr nobil care are grijă de mine (de mine! o fată născută în sclavie, cu fața plină de cicatrice!) mi-a fost de mare ajutor. M-ai făcut să simt că am și eu un rost. Pol m-a cerut de nevastă săptămâna trecută.” Kyllar simți deodată nevoia să-l găsească pe Pol și să-i dea o mamă de bătaie. „I-aș fi spus da, chiar dacă nu-mi place firea lui... ca și alte lucruri. Dar faptul că exiști și ai grijă de mine mă face să cred că merit mai mult decât o căsnicie amărâtă cu primul bărbat care o cere de nevastă pe fata cu fața numai scrijelituri. Îmi dă speranța că Dumnezeu are ceva mai bun pentru mine.” „Asta mai lipsea. Crede în Dumnezeu!” Kyllar bănuia că așa ajunsese să cunoască familia Drake. „Mulțumesc și-mi cer scuze pentru ultima scrisoare, mi-e rușine de tot ce-am scris. Te rog să n-o iei în serios.”

Poftim? Kyllar deschise ultima scrisoare și zâmbi cu gura până la urechi. Helene fusese chinuită rău de romantismul oricărei fete de șaisprezece ani. „Cred că m-am îndrăgostit de tine. De fapt, chiar sunt sigură. Anul trecut când m-am dus să las scrisoarea acasă la contele Drake – mama în *sfârșit* îmi dă voie să fac singură unele lucruri – cred că te-am văzut. Sau poate că nu. Dar ai fi putut fi chiar tu. E un băiat

acolo, un nobil tânăr, ca tine. E atât de chipeș, toată lumea îl iubește. Se vede de la o poștă cât de mult îl apreciază toți, chiar și contele Drake. Știu că nu ești tu fiindcă nu-i bogat ca tine. Fiindcă provine dintr-o familie săracă, e nevoit să stea la familia Drake..." Kyllar simți că nu mai are aer. Helene îl văzuse. Îl văzuse în urmă cu un an și i se păruse că e chipeș. I se păruse că e chipeș? „...dar ce contează banii când ai parte de dragoste?”

Pe scrisoare erau... *ba nu...* ba da... pete de lacrimi.

Mda, Kyllar crescuse în compania a trei fete. De aceea nu era foarte surprins. Se întrebă doar în ce moment începuse Helene să plângă. „Fiindcă ești un tip tăcut și nu-mi răspunzi la scrisori, m-am hotărât să-ți spun Kyllar. S-ar putea să fii gras și urât și cu nasul mare... Îmi cer mii de scuze. Ar trebui s-o iau de la capăt, dar mama deja mi-a spus că folosesc prea multă hârtie. Îmi cer scuze. Sunt cam obraznică. Haide, chiar nu poți să-mi scrii și tu, măcar o dată? Îi dai scrisoarea contelui Drake ca să mi-o dea anul viitor, când îi dau scrisoarea mea. Pol spune că nu mi-e drag un bărbat, ci mi-s dragi banii.” De data asta, Kyllar îi dădu dreptate lui Pol. Helene nu știa nimic despre el, dar, pe de altă parte, de-abia împlinise șaisprezece ani. La urma urmei, Pol tot merita câteva șuturi în fund. „Dar mie nu mi-s dragi banii. Și e vorba de ceva mult mai serios. Te iubesc, Kyllar.”

La ultimele cuvinte Kyllar simți cum îl trec fiori. Ar fi dat orice să le audă! Din gura *ei*. Dar iată-i în ce situație se aflau. Prinși în capcana propriei lui duplicități. Fata îi scria cuvintele acelea neștiind că e vorba de el, neștiind că Drake îi dădea scrisorile ei lui Durzo, neștiind că tânărul ei binefăcător e chiar Kyllar, neștiind că, de fapt, Kyllar e Azoth, neștiind că acest Kyllar e un ucigaș, neștiind că, deși ea îl văzuse o singură dată, fără ca el să știe, el o văzuse de sute de ori: de două ori pe săptămână, ori de câte ori reușea să se rupă de ale lui, în piața de lângă Drumul lui Sidlin. O

urmărise cum crește, își jurase de o mie de ori ca în următoarea săptămână să nu mai încerce s-o vadă și tot de atâtea ori își încălcase jurământul. O privise de departe și ajunsese să se îndrăgostească și el de ea... Își spusese că e fructul oprit, că asta îl atrăgea la ea. Își spusese că voia doar să vadă că e bine și n-are nevoie de nimic. Când și această scuză căzu, își spusese că-i va trece.

Avea douăzeci de ani acum și încă mai aștepta să-i treacă. Speranța lui neașteptată – fata se îndrăgostise de el! – se spulberă în fața realității ca un vas de porțelan din Gandu care se zdrobește de podea. Privirea ei rănită, de ieri, când aflate că nu era vorba de niciun nobil, era mult mai elocventă. Dezvăluirile care ar fi trebuit s-o bucure – eu sunt Kyllar și Azoth, eu sunt tânărul nobil care s-a îngrijit de tine și te iubesc! – veniseră ca o lovitură de măciucă. Eu sunt Kyllar și Azoth, eu sunt tânărul nobil care s-a îngrijit de tine... și sunt un ucigaș. Și-ți cer să mă ajuți. Încrede-te în mine ca să te pot trăda.

Nu mai avea timp să-și plângă de milă, o făcuse destul. Lăsase în urmă un martor care știa că e mătrășitor, că e Kyllar Stern, și care credea că el furase Globul Marginilor, dacă nu cumva făcuse și alte lucruri, mai rele. Cu alte cuvinte dăduse cu piciorul unei identități pe care și-o construisese zece ani, pentru un glob pe care nici măcar nu-l păstrase.

Gălețile cu apă fierbinte pe care servitoarea le aducea dimineața în camera lui erau goale. Simți că nu se mai poate stăpâni. Ochii îl ardeau, lacrimile amenințau s-o ia la vale. Era absurd, mai să izbucnească în râs. Gălețile alea goale erau cel mai mic necaz posibil, lui însă i se părea că zeii, sau Dumnezeuul lui Drake, se hotărâseră să-l distrugă. Tot ce putea merge rău, mersese.

Maestrul Blint avea să-l ucidă. Femeia pe care voia s-o salveze, dându-și viața pentru ea, îl ura. Chiar și Serah Drake, care nu mai târziu de aseară habar n-avea dacă-l iubește

pe el sau pe Logan, îl ura acum. Cel mai rău era că totul se întâmplase din vina lui. Tot răul era consecința deciziilor lui.

Mda, măcar gălețile nu erau goale din vina lui. Kyllar le înșfăcă și ieși pe coridor. Dădu de servitoarea care urca treptele cu alte două găleți pline cu apă din care ieșeau aburi.

— Bună dimineăta, zise el fără s-o recunoască.

Era mai drăguță decât majoritatea fetelor pe care le angaja jupâneasa Bronwyn.

— Bună dimineăta! Îmi cer scuze, e prima mea zi aici și încă nu știu unde sunt toate cele, îmi cer iertare.

Fata se strecură pe lângă el și Kyllar nu putu să nu observe cum sâniile ei mari aproape că se atinseră de pieptul lui dezgolit. Fata dispăru în camera lui și Kyllar o urmă.

— Lasă-mă să le duc eu...

— Sper că nu sunteți supărat. Vă rog să nu-i spuneți domnului conte sau jupânesei Bronwyn că am întârziat, jupâneasa nu cred că mă place chiar așa de mult și, dacă o fac de oaie chiar din prima zi, mă dă afară și am mare nevoie de slujba asta, domnule.

Fata lăsase jos gălețile și acum își frângea mâinile, disperată.

— Liniștește-te, spuse Kyllar. Nu sunt supărat. Hai să facem cunoștință. Kyllar.

Întinse mâna și zâmbi larg. Fata păru că se destinde imediat. Zâmbi și ea și-i strânse mâna, privindu-i în fugă pieptul și pânțele. În fugă, dar admirativ.

— Leah mă cheamă.

*

Valetul conduse un ladeshian chipeș în biroul contelui. Logan ieșise și se îndreptă spre bucătărie să-și astâmpere foamea, motiv pentru care contele era singur acum.

— Domnule conte, a insistat să vă înmâneze chiar el mesajul, spuse valetul.

— Foarte bine. Mulțumesc.

Ladashianul se ținea prea mândru ca să fie un simplu mesager. Arăta mai degrabă a curtean sau a bard. Avea ceva în mână, un obiect care atrase imediat atenția contelui Drake. Era o săgeată; pe toată lungimea ei, inclusiv capătul de oțel și penele, era vopsită într-un roșu aprins, culoarea sângelui proaspăt.

— Bună dimineața, domnule conte, zise bărbatul de îndată ce valetul ieși. Aș fi dorit să ne întâlnim în alte împrejurări, dar mă tem că mesajul meu nu poate să aștepte. E de la Durzo Blint. Sună astfel: „Dacă mai e în viață, dă-i asta băiatului și spune-i că-l aștept la cină la *Curva Cherchelită*”.

Omul se înclină și-i înmână săgeata roșie contelui.

Din pragul ușii, Logan izbucni în râs.

— „Dacă mai e în viață”? Bănuiesc că unul dintre amicii lui Kyllar m-a văzut când veneam aici dis-de-dimineață.

Contele Drake chicoti.

— Sunt sigur că i-ai băgat în sperieți *pe toți* cei care te-au văzut.

Apoi se întoarse spre ladashian și-i spuse:

— Mulțumesc, am să i-o dau.

— Înălțimea Voastră, zise ladashianul către Logan. Deplângem pierderea pe care ați suferit-o.

Se înclină din nou și ieși. Logan clătină din cap.

— Ce-a fost asta? O glumă pentru cei care-și iau adio de la burlăcie?

— Nu știu. Am stat o vreme în Ladesh, dar n-am izbutit să le înțeleg umorul... Urc să-i duc asta lui Kyllar.

— Credeam că vom avea o discuție pasionantă, ca de la tată la fiu, despre aspectele intime ale vieții de cuplu.

Contele Drake zâmbi.

— Ce exprimare elegantă.

— Așa-i place lui Serah să vorbească.

— Crede-mă, aspectele intime ale vieții de cuplu nu au nimic de-a face cu eleganța, zise contele Drake privind săgeata și punând-o deoparte. Mda, Kyllar oricum n-are nevoie de asta până spre seară. Primul lucru pe care trebuie să-l știi despre ce înseamnă să faci dragoste este...

*

Leah își frecă umărul și spuse:

— Ce bine e să văd pe cineva atât de drăguț, credeam că n-o să-mi placă deloc aici, după cum s-a purtat jupâneasa Bronwyn cu mine, nu vă supărați că v-o spun, da?

— Deloc, răspunse Kyllar, nefiind prea sigur de ce nu trebuie să se supere, dar sigur că nu trebuie s-o facă.

Ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume, Leah își desfăcu șireturile de la pieptar, care, după cum observase Kyllar, era neobișnuit de strâns.

— Mda, așa e mai bine, exclamă ea, trăgând aer în piept. Apoi închise ușa și o încuie, se apropie de găleți, își scoase pieptarul și-l lăsă să cadă pe podea.

— Hm, făcu Kyllar.

Leah se aplecă și dădu să ridice gălețile din nou.

Decolteul ei era imens – Kyllar pur și simplu nu-și putea dezlipi ochii de pe el. Deschise gura, dar nu izbuti să rostească nici măcar un cuvânt. Doar cu mare efort reuși să ridice privirea. Leah îi urmărea fiecare mișcare și, în clipa în care Kyllar simți că roșește, își dădu seama că fetei nu-i displace nici pe departe reacția lui. Își duse iute mâna la părul prins cu clame și-l desfăcu. Părul numai bucle îi căzu pe umeri în cascadă.

— Sunteți gata de baie, stăpâne?

— Nu! Adică... Adică...

— Vreți să faceți baie după, zise ea și se apropie de el.

Își duse mâinile la spate și începu să-și descheie nasturii.

După? Kyllar făcu un pas înapoi, dar rezistența lui se spulbera văzând cu ochii. „De ce nu? Ce naiba am așteptat? Am așteptat-o pe Helene?” Leah se apropia de el, cu buzele ei pline, cu părul ei minunat, pe care parcă-l și simțea în buricele degetelor, pe piept. Sâni aceia. Șoldurile acelea. Unde mai pui că fata îl dorea. Va fi sex, doar sex, nu dragoste. Nu cine știe ce încununare a unei povești de iubire și devotament. Doar pasiune. Mai simplu. Mai puțin așa cum vedea contele Drake lucrurile. Mai degrabă cum le vedea Mama K. La naiba. Trupul ei era mai convingător decât o sală plină de cărțurari.

Se împiedică de pat și fu cât pe-acți să cadă.

— Nu... nu cred că mă simt foarte bi...

Fata ridică mâna și-l izbi în piept. În timp ce Kyllar cădea, ea scoase de la spate, cu cealaltă mână, ceva metalic, scânteietor.

Când Kyllar ateriză pe pat, fata stătea deja călare pe el și-i apăsa brațele cu genunchii, cu o mână apucându-l de păr, cu cealaltă apăsându-i cuțitul la gât.

— Bine? îi termină ea cuvântul.

Nu era deloc o joacă; fata îi ținea cuțitul exact în locul în care, dacă mai apăsa puțin, îi pătrundea în piele și de acolo într-o arteră. În timp ce încerca să respire, Kyllar se străduia să nu-și miște gâtul.

— Ei, drăcie! Ești ucenica lui Hu Gibbet.

Fata zâmbi strâmb.

— Pentru cine lucrezi? întrebă ea. Prințului trebuia să-i fac eu de petrecanie.

— Serios? Ce prost mă simt. Să fiu păcălit de un alt mătrășitor. Hmm. Mătrășitor? Sau mătrășitoare cu talentu-ntră picioare?

— Ai vrea tu, replică ea și-l strânse între coapse până când îl văzu cum roșește.

Îl ciupi de obraz.

— N-arăți deloc rău. O să regret că te-am omorât.

— Regretul e de partea mea, mai mult ca sigur.

— N-ar trebui. O parte din Talentul meu e că pot s-arăt mai bine decât în realitate. E mare lucru că n-ai apucat să salivezi.

— Vrei să spui că sânii ăștia nu sunt...

— Ține-ți mâinile acasă, altfel mori. Corpul e exact cum îl vezi. Eu doar îl fac mai apetisant.

— Cu un corp ca al tău, ești sigură că ai nevoie de Talent?

— Dacă încerci să mă aburești să știi că n-ai nicio șansă.

Și nici experiență. Pentru cine lucrezi?

— Tu lucrezi pentru rege, spuse Kyllar. Am dreptate?

— Tare ca piatra, remarcă ea. Îmi place.

— Dacă-mi dau drumul acum, mă murdăresc și pe mine, te murdăresc și pe tine.

Fata chicoti și zâmbi cât mai fermecător cu putință.

— A fost mai bine? întrebă el.

— Mai bine. Apreciez efortul și-ți mai spun ceva. Regele mi-a cerut să fac asta. Era destul de furios că i-ai ucis fiul. Așa că-i iau banii, dar ordinele le primesc de la Roth. Și acum, ultima ta șansă.

Fata apăsă mai tare cuțitul, iar Kyllar se văzu silit să-și ferească pe cât posibil gâtul ca să nu-l taie.

— Poate ai răbdare să-mi ascuți dilema, zise el, încordându-se. Dacă nu răspund, mă omori încet. Dacă răspund, mă omori repede.

— Sau tragi de timp cât poți și sperî într-o minune. Îți merge mintea. Altfel nici nu s-ar explica. Eram cu toții curioși de ce-a ales Blint un ucenic fără Talent. Probabil pentru că-ți merge mintea.

— Erați? Nu cumva ați făcut și pariuri pe seama mea? Cum, așa se vorbește, că n-am Talentul?

— Se zice că în Sa'kagé nu sunt secrete pe care merită să le știi. Vasăzică nu vrei să-mi spui pentru cine lucrezi. Probabil că tot Roth te-a trimis. Când vrea să facă ceva, se gândește la toate. Se zvonește chiar că a pus-o pe ducesa Jadwin să-l omoare pe prinț, dar, crede-mă, aia a fost treabă de mătrășitor.

— Îți cam place să stai la taifas, spuse Kyllar.

Dacă ar fi avut o mână liberă, sigur și-ar fi tras o palmă. „Ține minte: când încerci să câștigi timp, nu critica cheful de vorbă al celui care te-a prins.”

Fața ei frumoasă se urâți o fracțiune de secundă și Kyllar îl văzu pe Hu Gibbet în ea. Apoi Leah zâmbi, dar Hu nu-i părăsi privirea.

— În viața de apoi poate o să ai mai multe șanse cu farmecul tău, zise ea.

Următoarea senzație era alunecarea cuțitului, pătrunde-re-a lui în carne, căldura. Mușchii lui Kyllar se încordară de teamă și disperare.

Se auzi un ciocănit în ușă.

— Kyllar? spuse contele.

Leah tresări și întoarse capul. Kyllar se arcui și o lovi, încercând s-o arunce de pe el. Cel puțin așa își struni corpul să facă. De fapt, simți cum se umple de energie ca un fulger înlănțuit. O scurtă euforie, forța dând pe dinafară, o stare de bine de parcă toată viața ar fi fost bolnav și acum se simțea sănătos pentru prima oară. Era Talentul despre care Durzo îi spunea mereu că-l are și acum era al lui.

Leah mai că zbură cât acolo, dar se agăță de părul lui Kyllar și de un picior al lui. Așa că, în loc să scape de ea, fata căzu înapoi, peste el. Încercă să-l cresteze cu cuțitul, dar Kyllar îi imobiliză brațele și se rostogoliră împreună.

Căzură din pat, Kyllar peste Leah. Fata gemu și-l lovi cu genunchiul între picioare. Kyllar avu senzația că-i explodează soarele în pantaloni, dar nu într-un mod plăcut. Gemu la rândul lui, dar nu-i dădu drumul la mâini, iar Leah se rostogoli și se urcă pe el.

— Kyllar? strigă contele prin ușă. Ești cu o doamnă înăuntru?

— Nu i-aș spune doamnă, răspunse el și Leah îl plesni peste față. Ajutor!

— Ești jalnic.

— Sunt neînarmat.

Fata sări într-o parte. Kyllar se ridică și el în picioare când ușa se trânti de perete, dar nu mai avu timp să intervină. Leah aruncase deja cuțitul spre contele Drake.

Contele se feri și cuțitul trecu pe lângă el fără să-l atingă. În clipa următoare contele scoase și el un cuțit, dar șovăi. Leah îl văzu cu mâna ridicată și se repezi la fereastră.

Kyllar luă cuțitul din mâna contelui și-l aruncă în timp ce fata dispărea pe fereastră. I se păru că lama i se înfige în umăr. Scoase spada pe care o ținea sub pat, dar când privi pe fereastră, nici urmă de Leah.

Contele arăta răvășit. Ținea o săgeată roșie în mână.

— Am șovăit, zise el.

Dacă altcineva ar fi rostit cuvintele acelea, ar fi fost ca o recunoaștere a înfrângerii; din gura lui sunau a victorie.

— Toți anii ăștia m-am întrebat... Chiar m-am schimbat. Mulțumesc, Doamne.

Kyllar îl privi ciudat.

— Ce vreți să spuneți?

— Kyllar, trebuie să stăm de vorbă.

CAPITOLUL 40

— Mai am de trăit o zi-două, așa că fii atent la mine, Jarl, spuse Mama K.

Jarl șovăi o clipă, apoi sorbi din ootaiul pe care i-l turnase femeia.

„Băiatul ăsta chiar avea sânge rece. Tocmai de aceea și vorbea acum cu el și nu cu altcineva.”

— Măine sau poimăine, Kyllar sau Durzo va veni aici și mă va ucide. Fiindcă l-am asmuțit pe unul împotriva celui-lalt. Cel care a supraviețuit confruntării știe că am mințit, că i-am trădat pe amândoi. Iar eu știu că tu și Kyllar ați fost prieteni cândva. Iar...

— Încă mai suntem.

— Foarte bine. Nu vreau să-ți cer să mă răzbuni. Sunt pregătită să se facă dreptate. Oricum, viața aici e doar un șir de dezamăgiri.

Oare citea milă în ochii băiatului? Așa i se părea, dar ce mai conta acum? Va înțelege când va ajunge și el aici, odată și-odată.

— Cum să te ajut, Mama?

— Nu vreau să m-ajuti. Lucrurile se întâmplă repede, Jarl. Poate prea repede. Roth încearcă să devină Shinga. Bănuiesc că foarte curând vom primi trista veste a morții lui Pon Dradin.

— N-ai de gând să-l previi? Îl lași pe Roth să-l omoare?

— Am două motive, Jarl. În ambele cazuri te-ar costa viața. Ești gata să intri în jocul ăsta?

Jarl se încruntă, se gândi câteva clipe, apoi înclină din cap.

— Primul, îl las pe Roth să-l omoare fiindcă am fost compromisă. Roth e cel care m-a făcut să-i trădez pe Durzo și Kyllar. Nu-ți spun cum. Am fost mult prea umilită. Contează doar că Roth mă are la mână. Dacă m-aș opune, sigur ar prinde de veste și atunci m-ar costa mai mult decât viața. Așadar, voi muri și vreau ca tu să-mi iei locul.

— Vrei să-ți iau locul, să devin membru al Celor Nouă? Femeia zâmbi, privindu-și cana cu ootai.

— N-am fost numai Stăpâna Plăcerilor, Jarl. Eu sunt Shinga. De nouăsprezece ani.

Mama K observă cu oarecare satisfacție cum protejatul ei, altfel imperturbabil, face ochii mari și se ghemuiește în fotoliu.

— Pe toți zeii! exclamă el. Acum înțeleg mai multe lucruri.

Femeia izbucni în râs și, pentru prima oară după mai mulți ani, râse cu poftă. Dacă a-ți pune viața în joc îți dădea senzația asta, înțelegea acum de ce lui Durzo îi plăcea să trăiască periculos. Vecinătatea morții te făcea să apreciezi și mai mult faptul că erai viu.

— Spune-mi cum funcționează.

Exact cuvintele pe care le-ar fi rostit și ea. Ar fi acceptat ce spusese Shinga despre moartea ei și imediat ar fi căutat să înțeleagă cum anume ar fi afectat-o, fără să-și exprime regretul că Shinga își va pierde viața. Sau poate, în locul lui Jarl, s-ar fi prefăcut mânăhă la vestea că stăpâna va muri, ceea ce, desigur, ar fi fost o minciună. Jarl nu recurse la așa ceva, o atitudine care merita respectul ei. Băiatul își făcuse lecțiile temeinic. Dar Mama K tot simțea o strângere de inimă.

— Îmi pare rău, zise el.

Părea sincer. Poate chiar era sincer. Sau poate că-i părea rău că, la apropierea morții, Mama K se lăsa pradă slăbiciunii.

Ea, care-l învățase cum să-și stăpânească compasiunea și dragostea, îi cerea acum să și le manifeste. Mama K nu-și dădea prea bine seama de sentimentele lui. Jarl era opera ei. Mai ceva decât dacă s-ar fi uitat în oglindă.

— Toți cei din Sa'kagé știu cine e șeful. Cei mai mulți știu cine-i reprezintă în grupul Celor Nouă. Sigur, identitatea Shingăi e un secret știut de toată lumea, deci nu e secretă. Adaugă la asta câțiva hoți și câteva curve și ai toată structura de putere din Sa'kagé. Lucrurile au mers bine în ultimii paisprezece ani fiindcă situația a fost atât de stabilă.

— Datorită ție sau din întâmplare?

— Datorită mie, răspunse Mama K, fără să se laude. Am dat ordin ca ultimul rege să fie ucis și l-am pus pe Aleine în locul lui, ca să evit presiunea din exterior, iar presiunilor din interior am reușit să le fac față. Dar starea normală a Sa'kagéului e dezordinea, Jarl. Tâlharii, criminalii și hoții nu obișnuiesc să rămână uniți. Asasinatele sunt la ordinea zilei. E adevărat, în ultima vreme atmosfera a fost mult mai pașnică decât înainte... Oricum, bărbații sunt mai violenți decât femeile și, îți place sau nu, bărbații sunt mai dispuși să ucidă bărbați decât femei. În primii cinci ani cât am fost Shinga, am pierdut opt „Shinga”. Șase au fost asasinate comandate din exterior. Două au fost înfăptuite la porunca mea, fiindcă au încercat să-mi ia puterea. Doar doi din grupul Celor Nouă nu s-au schimbat niciodată. În ultimii paisprezece ani, Pon Dradin a avut voie să-și dea frâu liber viciilor în schimbul învoielii de a participa la toate întrunirile și de a-și ține gura. Nu m-am așteptat să reziste așa de mult.

— Deci numai Cei Nouă știu cine e cu adevărat Shinga...

— Și Durzo, dar lui nu i-a păsat niciodată. Sistemul are, totuși, hibeile lui. Pon e probabil la fel de bogat ca mine, din mită și șantaje, iar fiecare nou membru al Celor Nouă află foarte repede că a pupat în fund pe cine nu trebuie ca să ajungă în vârf. Treaba asta îi scoate din sărite pe unii dintre

ei, iar pe cei care vor să ajungă în grupul Celor Nouă îi face să se gândească de două ori. Una peste alta, sistemul, așa cum este el, m-a ținut în viață și la putere.

— Ce rol joacă Roth în toată povestea asta?

— Roth tocmai a ajuns în grupul Celor Nouă. Încă nu știe toate secretele. Tocmai de asta, Pon va muri azi sau mâine. Roth se iluzionează că cei din Halidor îi vor da orașul pe mână dacă reușește să-l pună la picioarele lor.

— Dacă ceilalți membri ai grupului se tem atât de mult de el, cum pot să-i iau eu puterea?

Mama K. zâmbi.

— Foarte simplu. I-o iei și gata. Bineînțeles, n-am să te las fără apărare.

Femeia caută într-un sertar și scoase un carnet.

— Spionii mei. Cu cât amâni arderea acestui carnet, cu atât viața ta valorează mai puțin. Sper că înțelegi ce-ți spun.

Jarl luă carnetul.

— Îl memorez numaidecât.

Mama K se lăsă pe spătarul fotoliului.

— E puternic, Jarl. Oamenii sunt îngroziți de el, dar, desigur, tu știi asta. Ai lucrat pentru el înainte să te scot din ghilda lui.

— Deci asta e tot?

— Mă ierți dacă nu-ți spun unde-mi țin toate bogățiile. O femeie în vârstă trebuie să se protejeze, în caz că scap cu viață din toate astea. Dar, dacă mor, vei avea destul timp să le găsești.

— Pot să-ți cer un sfat?

Femeia înclină din cap.

— I-am urmărit pe indivizii despre care ai întrebat, spuse Jarl. Erau oamenii lui Roth.

Mama K înclină iar din cap, așteptându-l să continue. Lucrau de prea mult timp împreună ca să nu știe că Jarl avea să-i spună totul.

— Sigur erau vrăjitori. Au încercat o ambuscadă asupra unui nobil cu o mică suită, la nord de oraș. Nobilul era Regnus Gyre. Majoritatea oamenilor lui au fost uciși. Poate că n-ar fi scăpat niciunul dacă Regnus n-ar fi avut un mag cu el.

Mama K înălță o sprânceană.

— I-am urmărit de la distanță. Regnus și magul s-au certat după aceea și fiecare a luat-o pe alt drum. Bănuiala mea e că ducele Gyre nu știa că omul lui e mag.

— Și zici că magul ăsta i-a înfrânt pe cei trei vrăjitori?

— Vrăjitorii au făcut tot spectacolul, dar după ce s-a risipit fumul, magul a fost singurul care a rămas în picioare. Omul a luptat doar cu puterea minții. Pe doi dintre vrăjitori i-a imobilizat până i-au căsăpit oștenii ducelui. Pe al treilea l-a călcat un cal, tot sub influența lui. Nu mă pricep la magie, deci se prea poate să fi fost și altceva, dar mie asta mi s-a părut.

— Continuă.

— Ducele Gyre a rămas cu un singur om după ce s-a certat cu magul. Au traversat orașul pe un drum ocolit și au ajuns la reședința lui după miezul nopții. Ai auzit ce-au găsit acolo?

— Douăzeci și opt de morți. Hu Gibbet a primit mână liberă.

— Ordinele lui Roth?

Mama K încuviință din cap.

— N-am mai văzut așa ceva, nici nu mi-am închipuit că poate exista așa ceva. În sfârșit, ducele Gyre i-a convins pe cei care au venit să-l aresteze să i se alăture, și acum toți se ascund în casa unui văr și încearcă să adune cât mai mulți oameni. Magul e un sethi, îl cheamă Solon. Deocamdată doar atât știu despre el. Acum o jumătate de oră stătea la Cocorul Alb.

— Nu m-ai dezamăgit niciodată, Jarl.

Jarl dădu să întrebe ceva, dar se auzi un ciocănit în ușă. O servitoare intră și-i dădu un bilet Mamei K. Femeia i-l dădu lui Jarl.

— Cifrul e pe prima pagină din carnet.

Într-un minut, Jarl descifără biletul.

— „Pon Dradin e mort”, citi el și ridică privirea. Ce fac acum?

— Asta, ucenicul meu, e problema ta.

*

— Kyllar, vreau să discutăm despre viitorul tău.

„Sper să nu ne lungim cu vorba.”

Contele Drake își scoase pince-nézul din buzunarul de la vestă, dar nu-l puse pe nas. Doar gesticula cu el în mână în timp ce vorbea.

— Vreau să-ți fac o propunere, Kyllar. M-am gândit mult la asta și am ajuns la concluzia că nu ești făcut pentru meseria de mătrășitor. Nu, ascultă-mă, vreau să-ți ofer o soluție. Kyllar, vreau să te însori cu Ilena.

— Poftim?

— Știu că te iau pe nepregătite, dar vreau să te gândești bine la propunerea mea.

— Dar, domnule conte, fata are doar cincisprezece ani.

— A, nu vreau să vă căsătoriți chiar acum. Propunerea mea, Kyllar, e să vă logodiți. Ilena te place de mult timp. Îți propun să aștepți câțiva ani ca să vezi dacă lucrurile evoluează și, între timp, să... să înveți meseria mea.

— Nu prea înțeleg, domnule conte. De fapt, nu înțeleg deloc.

Contele își plesni pince-nézul de mână.

— Kyllar, vreau să... vreau să-ți ofer șansa de a renunța la viața pe care o duci acum. Învață meseria mea pentru ca, peste câțiva ani, să-mi poți prelua afacerea. Am vorbit deja cu regina și, cu permisiunea ei, am aflat că-ți pot transfera titlul. Ai deveni conte, Kyllar. Nu e ceva deosebit, știu asta,

dar te-ar legitima în ochii lumii. Ai putea fi ceea ce te-ai prefăcut că ești în toți anii aceștia.

Kyllar rămase cu gura căscată.

— Să-mi transferați titlul? Cum adică, să-l *transferați*?

— Kyllar, titlul ăsta oricum nu mi-a adus nimic bun. Dimpotrivă! N-am niciun fiu căruia să i-l las. Tu ai nevoie de el, eu nu. Vreau să fac asta chiar dacă logodna cu Ilena nu-ți surâde deloc. Asta ți-ar da timp, Kyllar. Timp în care să te gândești ce vrei să faci cu viața ta. În care să scapi. De *ei*.

De *ei*. De Sa'kagé. Era cel mai nobil gest despre care auzise vreodată, dar după cele întâmplare noaptea trecută venea prea târziu.

Kyllar își aținti privirea în podea și clătină din cap.

— Nu merge, domnule conte. Îmi pare rău. Credeți-mă, sunt... Sunteți mult prea bun cu mine, mai bun decât merit eu. Dar nu cred că...

Kyllar făcu semn spre Logan și Serah, care ieșiseră să ia masa la iarbă verde.

— ... așa ceva e pentru mine, încheie el.

— Știu că vrei să pleci, Kyllar.

Intuiția contelui. Fără greș.

— Da, domnule conte.

— Curând?

— Trebuia să fiu plecat deja.

— Atunci poate că Dumnezeu m-a îndemnat să-ți vorbesc. Bănuiesc că Durzo ți-a spus să nu-mi ascuți predicile...

Contele privea pe fereastră, dar vocea îi tremura.

— A spus că, dacă vă cred, îmi voi pierde viața.

— N-aș zice că n-a avut dreptate, spuse contele Drake și se întoarse cu fața spre Kyllar. Cândva a lucrat pentru mine.

— Cine? Durzo?

Contele schiță un zâmbet.

— Înainte de a fi mătrășitor?

Kyllar nu-și putea imagina că Durzo Blint fusese și altceva decât mătrășitor, deși trebuie să fi fost.

Contele clătină din cap.

— Nu. A ucis oameni pentru mine. Așa ne-am cunoscut. De asta are încredere în mine și în tine. În afară de munca lui, Durzo nu prea are prieteni.

— Dumneavoastră? L-ați plătit să ucidă?

— Ssst. Mai încet. Soția mea știe, dar nu e nevoie să bagi spaima în servitoare. Am încercat să nu-ți țin predici, ci, mai degrabă, să-ți fiu exemplu prin ceea ce fac. Poate că am greșit. Un sfânt a spus odată: „Predică tot timpul. La nevoie folosește și cuvinte.” Putem să stăm puțin de vorbă?

O parte din el voia să refuze. Nu numai că-i venea peste mână să audă cum o persoană pe care o respecta încerca să-i vândă un lucru despre care știa sigur că nu vrea să-l cumpere; Kyllar știa și că nu mai avea timp. Dintr-o clipă într-alta, contele putea afla de furtul de noaptea trecută și toate vorbele astea frumoase nu-și mai aveau rostul. Logan va afla cine era Kyllar cu adevărat. Serah îl va urî și mai mult. Contele îi va arunca privirea aceea dezamăgită care te sfredelește până în măduva oaselor. Kyllar era conștient cât de mult îl va dezamăgi pe conte, care nu va ști niciodată cât bine făcuse Kyllar noaptea trecută și cu câte sacrificii. Drake avea să fie dezamăgit indiferent de ce făcea Kyllar acum, iar Kyllar nu voia să-i vadă reacția.

— Desigur, îi răspunse el.

Răspunsul corect. Omul acesta îl crescuse, îi dăduse posibilitatea să ducă o viață de neînchipuit pentru un șobolan. Kyllar îi datora totul.

— Tatăl meu a moștenit o avere impresionantă de la tatăl lui, suficientă ca să poată sta alături de Gordin Graesin, Brand Wesseros și Darvin Makell – bănuiesc că de familia Makell n-ai auzit, a fost ucisă în Războiul de Opt Ani. Încerca să-i impresioneze pe acești fii de duce aruncând cu bani

în stânga și-n dreapta. Petreceri somptuoase, jocuri de noroc, bordeluri închiriate. Îți imaginezi. Bineînțeles că moartea prematură a tatălui său a agravat și mai mult situația. Când familia a sărăcit, și tata și-a luat viața. Așa se face că, la vârsta de nouăsprezece ani, am devenit capul unei familii aflate pe marginea prăpastiei. Mă pricepeam la afaceri, dar le consideram sub demnitatea mea. Ca mulți alții care se fălesc fără motiv, tocmai absența motivului mă făcea să mă fălesc și mai și... Dar anumite realități știu să se facă simțite, iar datoriile reprezintă o metodă sigură pentru asta. Deloc surprinzător, unul dintre creditorii tatălui meu mi-a propus să câștig bani „dintr-un condei”. Așa am început să lucrez pentru Sa'kagé. Cel care m-a recrutat a fost Trematir. Dacă și-ar fi făcut treaba cu mai multă pricepere, m-ar fi înglodat și mai rău în datorii față de Sa'kagé, așa însă, foarte curând mi-am dat seama că înțelegeam mai bine decât el cum funcționează relația dintre oameni și bani. Ciudat, fără să am prea multe muștrări de conștiință... Am investit în tot ce făcea bani. Bordeluri speciale, pentru toate gusturile, indiferent cât de depravate. Cazinouri la care chemam experți din toată lumea ca să mă ajute să-i despart cât mai bine pe clienți de banii lor. Am adus corăbii cu mirodenii și am mituit vameșii ca să nu se uite ce e înăuntru. Când o afacere părea amenințată, îmi puneam bătaușii să rezolve problema. La prima crimă am fost tulburat, dar victima nu era un individ care să-mi placă și, la urma urmei, era în folosul familiei mele și nu trebuia să fiu de față, deci era suportabilă. Când m-am lovit din nou de Trematir, m-am hotărât să-l angajez pe Durzo. Am fost îndeajuns de naiv ca să nu-mi dau seama că Durzo s-a dus imediat la Shinga să întrebe dacă poate să-l omoare pe Trematir. A primit aprobarea și așa am devenit Stăpânul Banilor în Sa'kagé.

Kyllar auzea fiecare cuvânt, dar nu-i venea să creadă. Acesta nu putea fi contele Drake care îl crescuse. Rimbold Drake fusese unul dintre Cei Nouă?

— Am călătorit mult, am pornit afaceri în alte țări, destul de bănoase, dar, la un moment dat, am avut o revelație îngrozitoare. Bineînțeles că nu vedeam nimic rău în ceea ce făceam. Îmi vedeam numai reușitele. În patru ani achitasem toate datoriile familiei, iar acum găsisem o cale de a mă îmbogăți cu adevărat. I-am convins pe cei din Sa'kagé că e o idee genială. Ne-au trebuit zece ani, dar ne-am pus oamenii în funcțiile cheie și am legalizat sclavia. Sigur, sclavia a fost introdusă într-o formă limitată. Pentru deținuți și cei lipsiți de orice mijloace de trai. Oameni care nu-și puteau purta de grijă, am spus noi. Bordelurile noastre s-au umplut de slave tinere pe care nu mai trebuia să le plătim. Am dat drumul Jocurilor Morții – altă idee a mea – care au făcut senzație și au devenit o obsesie. Am construit o arenă, am stabilit o taxă de intrare, am monopolizat mâncarea și vinul, am organizat jocurile de noroc și uneori le-am măsluit. Făceam bani mai repede decât ne imaginaserăm vreodată. Eu făceam bani mai repede decât îmi imaginasem vreodată. L-am angajat pe Durzo de atâtea ori încât am devenit prieteni. Nu accepta să comită toate crimele pe care i le comandam. Avea codul lui. Îi omora numai pe cei care încercau să-mi sufle o afacere. Dacă voiam moartea unuia care încerca să mă oprească din motive altruiste, trebuia să-l angajez pe Wrable Cicatrice sau pe Hu Gibbet... În ciuda acestor fărădelegi, nu mă consideram un om rău. Nu-mi plăceau Jocurile Morții. Nu mă uitam niciodată, nu coboram în calele galerelor unde sclavii trăiau și mureau înlănțuiți de vâsle, nu vizitam căminele care mult prea des deveneau bordeluri de copii, nu mă duceam la locul crimelor comise de Blint. Eu doar rosteam cuvinte și banii îmi umpleau buzunarele. Ciudat e că nici măcar nu eram ambițios. Eram mai bogat decât oricine din regat, cu

excepția mării nobilimi și a regelui, și mă simțeam foarte bine așa. Un lucru nu suportam – incompetența. Altfel sunt sigur că Shinga m-ar fi ucis. Dar nu avea nevoie s-o facă fiindcă nu eram o amenințare, Durzo îi spusese asta de mai multe ori.

Contele clătină din cap.

— Îmi cer scuze, am vorbit prea mult, dar de mult n-am mai avut cui să-i spun toate astea. Greșeala a fost când m-am îndrăgostit de cine nu trebuia. Nu știu cum, dar m-am simțit atras de Elaine. Nu doar atras, obsedat, și mi-a luat ceva timp ca să-mi dau seama care era motivul. Chiar o evitam, pur și simplu simțeam o durere în prezența ei. În cele din urmă, am înțeles: era atât de deosebită de mine. Era pură, Kyllar. Și, surprinzător, părea că și ea mă iubește. Sigur, habar n-avea cine eram cu adevărat. Făceam afacerile sub alt nume și puțini nobili știau câtă bogăție acumulam. Cu cât mă afundam în beznă, cu atât o iubeam mai mult, cu atât mă disprețuiam mai mult. Cum poți să iubești lumina și să trăiești în beznă?

Întrebarea trecu prin Kyllar ca o lance bine ținută. Simți cum roșește de rușine.

— Elaine s-a arătat preocupată de sclavie și a hotărât să viziteze căminele, galerele și arenele. N-am putut s-o las singură, așa că, pentru prima oară, mi-am văzut opera.

Contele îl privi pe Kyllar cu ochi de gheață.

— S-o fi văzut cum trecea de la un nenorocit la altul, Kyllar. În toată duhoarea aia, în amestecul de răutate și disperare, era ca o boare de vânt, proaspătă, o rază de speranță. Era lumina din locurile întunecate pe care le creasem eu. Am văzut cum un campion, un om care ucisese cincizeci de oameni în arenă, a plâns la atingerea ei... Eram un om sfâșiat în două... M-am hotărât să abandonez totul, dar, ca mai toți lașii din punct de vedere moral, nu voiam să plătesc prețul. De aceea m-am dus în Seth, unde sclavia era altfel.

M-am întors și, pe ascuns, am ajutat la promulgarea unei legi prin care sclavii erau eliberați din șapte în șapte ani. Sa'kagé a adoptat-o, dar i-a adăugat un articol care o făcea nulă. Apoi, într-o zi, Elaine, care pe atunci era logodnica mea, a venit acasă la mine, plângând. Părinții ei fuseseră răniți grav într-un accident de trăsură. Credea că mama ei e pe moarte și simțea nevoia să fie cu mine. În momentul acela, Cei Nouă se întruneau în salonul meu fiindcă regele Davin era pe punctul de a aboli sclavia din nou, ceea ce, desigur, însemna pagube de milioane pentru noi. Știi pe cine am trimis acasă, Kyllar?

— I-ați trimis pe Cei Nouă?

Kyllar era îngrozit. O asemenea ofensă era echivalentă cu moartea.

— Pe Elaine am trimis-o.

— Ei, drăcie!... Îmi cer scuze.

— Nu e nevoie. Așa am simțit și eu. Atunci m-a găsit Dumnezeu, Kyllar. N-am mai putut continua. Eram mort pe dinăuntru. Am crezut că, dacă mă rup de Sa'kagé, îmi voi semna condamnarea la moarte, mai ales când am înțeles că nu va fi suficient să-mi ofer imperiul, intact, unuia care să-l dezvolte în continuare. De aceea mi-am folosit toată șiretenia și dibăcia ca să-l dau bucată cu bucată unor oameni care să-l facă fărâme... Așa am și procedat. Mi-am folosit banii ca să reconstruiesc binele pe care-l distrusesem și să distrug răul pe care-l construisem. Când am terminat, nu mai aveam nici un sfanț, familia era falită și mă pricopsisem cu zeci de dușmani puternici. Mai mult de-atât, m-am dus la Elaine, i-am povestit tot și am rupt logodna.

— Ea ce-a spus?

— I-am frânt inima când a aflat ce făcusem și cât de puțin știa despre mine când crezuse că știe totul. I-a trebuit ceva timp, dar, până la urmă, m-a iertat. Nu-mi venea să cred. Dar chiar m-a iertat. Mie mi-a trebuit mai mult timp ca să

mă iert, dar un an mai târziu, după ce sclavia a fost scoasă în afara legii din nou – în parte datorită eforturilor depuse de mine –, ne-am căsătorit. A trebuit să muncesc din greu în ultimii douăzeci de ani, adesea împiedicat de vechea mea reputație, și, uneori, de cea nouă. Știi cât de mult îi disprețuiesc majoritatea nobililor pe cei ca noi, care muncim. Dar banii mei sunt curați. Iar Dumnezeu a fost bun cu mine. Familia mea are din ce trăi. Copiii sunt o bucurie. Logan a cerut-o de soție pe Serah și fata a spus da. Logan va fi un fiu și jumătate. Aș face un mare păcat dacă aș spune că n-am fost binecuvântat... Mda, ar fi trebuit să-ți spun toate astea mai demult. Poate că știi o parte de la Sa'kagé.

— Nu, domnule conte, habar n-aveam.

— Fiule, sper ca acum să înțelegi că știu ce vorbesc. Știu ce minciuni spun cei din Sa'kagé, știu și cât costă ca să te rupi de ei. Dumnezeu a fost milostiv. Nu m-a făcut să plătesc tot ce datoram, dar poate că ar fi trebuit să vreau să plătesc tot. De aceea pocăința e altfel decât regretul. Mi-a părut rău unde s-a ajuns cu sclavia, dar n-am vrut să-mi asum responsabilitatea pentru ea. Când am vrut, Dumnezeu a început să lucreze în mine.

— Dar, domnule conte, cum se face că încă mai sunteți în viață? Nu doar ați plecat, ci ați și distrus o afacere care le aducea milioane și milioane!

Contele Drake zâmbi.

— Dumnezeu, Kyllar. Dumnezeu și Durzo. Durzo mă simpatizează. Crede că sunt un naiv, dar mă simpatizează. Și mă apără. E un om pe care nu-i bine să-l superi.

„Mda, mulțumesc că mi-ați amintit.”

— Ideea e că, dacă vrei să renunți la ceea ce faci, poți. S-ar putea să-ți lipsească. Bănuiesc că ești foarte priceput, știu că e o bucurie în asta. Nu poți plăti pentru tot ce-ai făcut. Totuși, încă te mai poți mântui. Întotdeauna e o cale de a ieși din impas. Iar dacă vrei să faci sacrificiul, Dumnezeu

îți va da șansa să salvezi ceva de neprețuit. Și te asigur că miracolele chiar se întâmplă. Ca acesta.

Contele arată spre fereastră, clătinând din cap, fără să-i vină să creadă.

— Fiica mea se mărită cu un bărbat atât de bun ca Logan. Dumnezeu să-i aibă în pază.

Kyllar clipea printre lacrimi, așa că pierdu momentul în care contele se aplecă și mai mult, uitându-se spre poartă. Privirea i se limpezi când văzu cum oștenii treceau pe lângă bătrânul valet, împingându-l cât colo. Sări în picioare, dar oștenii nu se îndreptau spre ușa de la intrare. Se opriră în dreptul lui Logan și Serah, iar contele deschise fereastra ca să-l audă pe căpitanul care desfăcea un pergament.

— Duce Logan Gyre, sunteți arestat pentru înaltă trădare și uciderea prințului Aleine Gunder.

CAPITOLUL 41

Contele Drake ieși îndată. Kyllar șovăi chiar în locul în care dăduse peste Logan cu zece ani în urmă și cei doi își începuseră prietenia cu o încăierare. Nu era bine să iasă și el. Nu avea timp să se gândească la cât de multe știa gărzile, dar dacă autoritățile credeau că Logan era implicat în moartea prințului, putea s-o pățească și el. Regele era paranoic de-a binelea. Indiferent de situație, nu era înțelept să atragi atenția celor trimiși să-i îndeplinească porunca.

Dar uluiala de pe fața lui Logan îl impresionează mai mult decât orice. Logan stătea acolo, descumpănit, în timp ce oștenii îl dezarmau. Arăta ca un câine lovit fără motiv, cu ochii mari. Blestemându-și prostia, Kyllar îl urmă pe contele Drake.

— Vreau o explicație, zise contele.

În ciuda mersului său șchiopătat, contele impunea respect. Toate privirile se întoarseră spre el.

— Trebuie... trebuie să-l arestăm, domnule conte, mă tem că altceva nu vă pot spune, zise căpitanul.

Era un bărbat mărunț și îndesat, cu pielea gălbuie și ochii migdalați, și părea că apelează la tot curajul lui ca să rămână în fața contelui și să n-o ia la fugă.

— Încerci să arestezi un duce când nu ai acest drept, căpitane Arturian. Potrivit celui de-al treilea amendament din dreptul cutumiar, adoptat în cel de-al optulea an al domniei regelui Hurol al II-lea, arestarea ducilor acestui regat trebuie justificată prin *habeas corpus*, prezența a doi martori și

invocarea unui motiv. Încarcerarea presupune îndeplinirea a două dintre cele trei condiții.

Căpitanul Arturian înghiți în sec și păru că rămâne drept numai printr-un act de voință.

— Păi... *habeas corpus* înseamnă că ai cadavrul? Deci trebuie să aduc doi martori sau să invoc motivul ca să mă lăsați să-l arestez pe duce?

— Dacă ai cadavrul, răspunse contele Drake.

Omul înclină din cap.

— Sigur, domnule conte, sigur că-l avem. Cadavrul prințului a fost găsit azi-noapte la reședința Jadwin, iar motivul e... hm. Nu pot să-l spun, domnule conte.

— Dacă încerci să-l arestezi pe ducele Gyre acasă la mine, fără să ții cont de lege, ca nobil al acestui regat am dreptul și obligația să-l apăr cu arma în mână.

— V-am măcelări într-o clipă! spuse unul dintre oșteni, izbucnind în râs.

— Dacă ați face-o, ați declanșa un război civil. Asta vreți să faceți? întrebă contele Drake.

Oșteanul care vorbise tăcu mîlc, iar Vin Arturian se făcu cenușiu la față.

— Ori vii cu motivul pentru care un om de o probitate morală desăvârșită precum ducele Gyre și-ar fi ucis unul dintre cei mai buni prieteni, ori dispari de pe proprietatea mea.

— Domnule conte, zise căpitanul Arturian cu ochii în pământ. Vă cer iertare. Motivul e gelozia.

Instinctiv, privirea lui Kyllar se îndreptă spre Serah. Fata era copleșită de ceea ce se întâmpla, dar pe măsură ce căpitanul făcea fețe-fețe, părea că se închide în ea, ca și cum s-ar fi așteptat la ce urma să spună bărbatul.

— Ducele Gyre a aflat că prințul avea... relații sexuale cu fiica dumneavoastră.

— Dar e absurd! exclamă Logan. E cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată. Serah n-ar face așa ceva. La naiba, ea nici măcar n-a făcut dragoste cu mine! Logodnicul ei! Sigur, Aleine îi făcea curte, dar n-ar fi îndrăznit...

Logan se uită la Serah și nu-și mai termină gândul.

— Serah, sper că... n-ai făcut așa ceva. N-ai făcut așa ceva. Spune-mi că n-ai făcut.

Părea că sufletul lui Logan rămăsese gol-goluț și toate săgețile din lume se înfipseseră deodată în el.

Serah scoase un geamăt, un sunet sfâșietor, pe care numai o zână a pădurii îl putea scoate, dar niciunul dintre bărbați nu se clinti. Fata dădu fuga în casă, dar ceilalți rămaseră pe loc, impresionați de durerea de pe chipul lui Logan.

Logan se întoarse spre conte.

— Știați?

Rimbold Drake clătină din cap.

— Nu știam de cine era vorba, dar Serah m-a asigurat că ți-a spus. Că totul era iertat.

Logan se uită la Kyllar.

— La fel, spuse Kyllar aproape în șoaptă.

Logan primi răspunsul ca pe o altă săgeată. Încercă să-și vină în fire.

— Căpitane, vin cu dumneata, zise el.

La semnul căpitanului, oșteanul care vorbise mai înainte se apropie de Logan și-i puse cătușele.

— Ce dracu', băiete, spuse el încet, doar pentru urechile lui Logan, dar în liniștea din jur cuvintele se auziră clar. Ți-a tras-o fără ca măcar să i-o tragi și tu.

Era a doua oară când Kyllar vedea cum Logan își pierde cumpătul, prima oară fiind demult, în copilărie, când nu era nici pe departe atât de puternic. Poate că un mătrășitor ar fi observat cum se încordează mușchii umerilor și ai brațului lui Logan. Poate că un mătrășitor ar fi avut reflexele necesare pentru a se feri, oșteanul însă nu avea nicio șansă.

Logan își trase mâna înainte ca a doua cătușă să se închidă și-l lovi direct în față. Kyllar nu mai văzuse o lovitură dată cu atâta sete. Maestrul Blint, cu mușchii întăriți de Talent, probabil că putea lovi la fel de tare, dar fără forța zecilor de kilograme ale lui Logan.

Oșteanul pur și simplu zbură, doborându-i la pământ pe ceilalți doi din spatele lui.

Kyllar își scoase spada ceurană înainte ca oștenii să atingă pământul, dar când să se repeadă la ei, simți cum degetele contelui i se înfig în brațe.

— Nu! zise contele.

Oștenii săriră pe Logan, care urla ca scos din minți.

— Nu. Mai bine... începu contele, arătând la fel de îndurerat ca și Logan, prins între suferință și credință. Mai bine să suferi răul decât să-l provoci. În casa mea nu vei uide oameni nevinovați.

Logan nu opuse prea mare rezistență. Oștenii îl trântiră la pământ, îi prinseră mâinile în cătușe, la spate, îl legară cu lanțuri la picioare și, într-un final, îl ridicară de jos.

— Contele parcă ți-a spus Kyllar. Ești Kyllar Stern? întreabă căpitanul Arturian.

Kyllar încuviință din cap.

— Regele te acuză de trădare, de aderare la Sa'kagé, de faptul că ai primit bani ca să comiți o crimă și de uciderea prințului Aleine Gunder. Avem un martor, avem cadavrul, avem și motivul, domnule conte. Arestați-l!

Chiar dacă era înțeleghător, căpitanul nu era și naiv. Kyllar fusese atât de prins de ceea ce i se întâmpla lui Logan încât nu observase că oștenii îl încercuiseră. La ordinul căpitanului, simți cum doi oameni îl apucă de brațe.

Își trase brațele în față, sperând să-i dezechilibreze, iar el să cadă între ei. Dar Talentul i se trezi la viață, ca o viperă încolăcită, și brusc se simți mai puternic ca niciodată. Cei doi fură aruncați prin aer și se izbiră cap în cap, de-a lungul

spadei lui Kyllar. Dacă ar fi întors puțin spada, i-ar fi scos mâtele cel puțin unuia dintre ei, chiar și prin tunica din piele groasă. În loc de asta o vârî în teacă – cum de reușise atât de repede? – și, când atinse pământul, după ce le făcuse vânt celor doi mult mai tare decât ar fi vrut, spada era deja în teacă.

Transformarea căderii într-o voltă era un joc de copil pentru el. Kyllar se întoarse și o luă la fugă spre zidul care înconjura grădina contelui. Sări ca să se prindă de marginea zidului înalt de patru metri și descoperi că sărise prea sus și că marginea îi ajunsese, de fapt, la nivelul genunchilor. Se răsuci în aer și doar cu mult noroc reuși să aterizeze de cealaltă parte fără să se accidenteze mortal, ghemuindu-se și rostogolindu-se de mai multe ori.

Se ridică în picioare și nu mai folosi Talentul. Auzi strigăte de după zid, dar urmăritorii lui n-aveau cum să-l mai prindă. Kyllar era un adevărat mătrășitor acum. Se întrebă ce-ar fi spus Blint. Deși își împlinise visul de o viață, mai nefericit ca acum Kyllar nu mai fusese niciodată.

*

— Cum a fost? îl întrebă Agon pe căpitanul Arturian în timp ce străbăteau coridoarele castelului spre Cloacă.

— A fost... groaznic. De-a dreptul, domnule general. A fost unul dintre cele mai urâte lucruri pe care le-am făcut vreodată.

— Ai regrete, căpitane? Am auzit că ți-a omorât un om.

— Dacă mi-e îngăduit să fiu direct, m-a scăpat de un prostovan de care nu mă puteam descotorosi fiindcă sora lui e mare baroneasă. Idiotul și-a făcut-o cu mâna lui. Știu că n-am dreptul să spun asta, domnule general, dar păcat că nu i-ați văzut fața. Nu e vinovat. Aș băga mâna în foc.

— Știu. Știu și am să fac tot posibilul ca să-l salvez.

Trecură pe lângă străjerii din fața porții subterane care despărțea tunelurile de sub castel de cele care duceau la Cloacă. Celulele nobililor erau la primul nivel. Erau mici, dar oarecum luxoase în comparație cu celelalte. Agon o trimisese pe Helene într-una dintre aceste celule, deși statutul ei nu-i permitea așa ceva. Fata nu merita să stea la alt nivel, iar dacă regele întreba de ce, i-ar fi spus că voia s-o țină mai aproape, pentru noi interogatorii.

Agon se opri în fața celulei lui Logan.

— A aflat de familia lui, căpitane?

Căpitanul clătină din cap.

— Am pierdut deja un om, domnule general. Nu știam cum va reacționa dacă-i spun.

— Corect. Mulțumesc.

De obicei, Agon nu-și expedia subordonații într-un mod atât de ceremonios, dar, deși ca rang se situa imediat sub rege, căpitanul gărzii regale nu se afla sub comanda lui. Din fericire, chiar dacă nu erau prieteni, aveau o relație îndeajuns de bună pentru ca Arturian să se retragă fără să ceară explicații.

Nu-i venea deloc ușor să-i spună unui om care tocmai fusese închis pentru o crimă pe care nu o comisese că familia lui fusese măcelărită, dar era de datoria lui. Iar Agon era un om al datoriei.

Înainte să descuie ușa, Agon ciocăni, de parcă ar fi venit în vizită. De parcă n-ar fi fost în Cloacă. Nu primi niciun răspuns.

Deschise ușa. Celulele nobililor aveau trei metri pătrați și erau din piatră șlefuită, ca să prevină sinuciderile. O bancă din piatră, goală, servea drept pat și era acoperită cu paie împrăspătate în fiecare săptămână. Un lux, pe lângă restul temniței, dar nici paiele proaspete nu reușeau să alunge mirosul de ou stricat sau de oameni înghesuți într-un spațiu închis, ce răzbătea din celelalte celule. Logan privea pierdut.

Și arăta înfiorător. Fața învinețită îi era brăzdată de lacrimi. La intrarea lui Agon ridică privirea, dar îi trebui ceva timp ca să se concentreze. Părea pierdut, cu umerii gârboviți, cu mâinile mari pe genunchi, cu părul vâlvoi. Nu era singur. Regina ședea lângă el, cu mâna pe una dintre palmele lui deschise, fără vlagă, de parcă ar fi avut de-a face cu un copil.

Binecuvântată fie regina. Venise aici ca să-l anunțe chiar ea.

Regele Aleine al IX-lea nu se înțelegea deloc cu Nalia Wesseros. Nalia ar fi putut fi unul dintre cei mai mari aliați ai lui. „Ce regină putea fi alături de Regnus Gyre.” Dar femeia acceptase să fie marginalizată în regatul lui Aleine, chiar se bucurase, și se străduise să fie o mamă iubitoare pentru cei patru copii – acum doar trei. Agon bănuia de mult că doar copiii o mai țineau în viață.

— Maiestate! Duce, salută Agon.

— Iartă-mă dacă nu mă ridic, zise Logan.

— Nu e nevoie.

— Am auzit că și tata e mort. Sau că el e criminalul. Că regele a trimis oșteni acolo ca să-l aresteze pentru uciderea mamei. Ce s-a întâmplat?

— Din câte știu eu, tatăl tău trăiește. A ajuns la reședință însoțit de unul sau doi oameni de încredere. A fost atacat în afara orașului. Cineva a încercat să-i distrugă pe toți cei din familia Gyre, mai puțin pe tine. E adevărat că au fost trimiși mai mulți oșteni ca să-l aresteze, dar nu la porunca regelui. Încă n-am aflat cine a dat ordinul. Oștenii aceia fie au fugit din oraș, fie s-au alăturat tatălui tău. Nu știu exact.

— Domnule general, nu l-am ucis eu pe Aleine. Era prietenul meu. Chiar dacă a... făcut ce se spune.

— Știm asta. Noi... eu și regina... nu credem că tu ești ucigașul.

— A vorbit cu mine noaptea trecută. Știa că urma să-i cer mâna lui Serah. A încercat să mă convingă să mă răzgândesc. Mi-a amintit de zvonurile despre Serah. Voia, nici

mai mult, nici mai puțin, să mă însor cu Jenine. Ideea mi s-a părut ciudată și am crezut că o spune din prea multă mărinimie. Dar nu era vorba de mărinimie. Se simțea vinovat. Naiba să-l ia!

Logan se uită la regină.

— Îmi cer iertare. N-ar trebui să vorbesc așa, dar sunt atât de furios și, în același timp, mă simt atât de vinovat! I-aș fi iertat, Maiestate. Pe toți zeii că i-aș fi iertat! De ce nu mi-au spus?

Logan și regina plânseră în tăcere. Regina îl strânse ușor de mână. După un minut, Logan ridică privirea și se uită în ochii lui Agon.

— Au spus că Aleine a fost ucis de Kyllar. L-am văzut cum se mișcă, acasă la contele Drake. Repede. Mult prea repede. Dar sunteți sigur?

„Pe toți zeii.” Băiatul fusese trădat de logodnică și de prinț. Acum voia să știe dacă fusese trădat și de cel mai bun prieten. Agon nu știa dacă tânărul va supraviețui adevărului – avea nevoie de el, dar Logan merita să-l afle. Departe de el intenția de a i-l spune doar pe jumătate.

— Sunt sigur că era la etaj când Aleine a fost ucis. Sunt sigur că e mătrășitor. Mă îndoiesc că numele lui real e Kyllar sau că este un Stern, dar în două săptămâni mă lămuresc. Am trimis un călăreț la domeniul lui Stern, îi ia o săptămână să ajungă acolo și o săptămână să se întoarcă. Atât am reușit să afl, fiule, deși m-am străduit din răputeri.

— E mare lucru că ați venit aici, spuse Logan și se îndreptă de spate. Nu vreau să dau o altă interpretare gestului dumneavoastră, dar bănuiesc că vreți ceva de la mine, altfel n-ați fi venit amândoi acum, atât de curând.

Regina și generalul se uitară unul la celălalt. Se înțelesesă din priviri, fiindcă generalul spuse:

— Ai dreptate, Logan. Adevărul e că regatul se află în mare pericol. Aș vrea să fim mai sensibili la durerea ta. Știi

că tatăl tău e unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei și că ce s-a întâmplat acasă la tine e mai mult decât o tragedie. E o monstruozitate... Suntem însă nevoiți să te rugăm să uiți de durere pentru o vreme. Nu știm cât de gravă e amenințarea, dar crede-mă, e cumplită. Când regele a hotărât să scape, într-un fel sau altul, de tatăl tău, eu i-am propus să-l trimită la Vânturile Șuierătoare. Știam că ducele va face din garnizoana de acolo o adevărată fortăreață – eram convins că, mai devreme sau mai târziu, Halidorul tot ne va invada. Poate că invazia n-a avut loc tocmai fiindcă tatăl tău s-a descurcat atât de bine. Cei mai mulți vor să creadă că invazia nici nu va mai avea loc fiindcă știu că, dacă atotputernicul Halidor pornește asupra noastră, nu avem nici cea mai mică șansă. Eu cred că prințul, mama ta și servitorii voștri au fost primele victime ale unui război. Un altfel de război, care, ca să-și atingă scopul, folosește asasini în loc de oștiri. Oștirile le putem opri, ne-am pregătit pentru asta. Cu asasinii e o altă poveste.

— Îi cer iertare reginei, dar de ce mi-aș face griji dacă ar cădea capul regelui? Se știe prea bine că nu este un prieten al familiei mele.

— O întrebare corectă, remarcă regina.

— Pe de o parte, ar trebui să-ți faci griji fiindcă, dacă regele moare, ori putrezești în închisoare, ori vei fi ucis. Pe de altă parte, dacă regele moare, va fi război civil. Trupele se vor regrupa în jurul nobililor pe care-i slujesc, iar Halidorul se va revărsa peste granițele noastre. Chiar și unită, țara nu poate rezista Halidorului. Singura noastră strategie a fost să facem în așa fel încât invazia să fie un preț prea mare pentru Halidor. Cu oștirile răsfirate, vom fi o pradă ușoară.

— Cu alte cuvinte, credeți că foarte curând va urma o încercare de asasinat? întrebă Logan.

— În câteva zile. Dar planurile Halidorului se bazează pe anumite ipoteze, Logan. Până acum, ipotezele s-au

confirmat. Halidorul a intuit că vei fi arestat. Mai mult ca sigur a lansat tot felul de zvonuri ca să incite oamenii împotriva regelui, dând de înțeles că tot ce s-a întâmplat e din vina lui sau face parte din planul lui secret. Noi trebuie să acționăm în așa fel încât să luăm Halidorul prin surprindere.

— Cum?

— Halidorul l-a angajat pe Hu Gibbet, poate cel mai bun mătrășitor din oraș, răspuse regina. Dacă Gibbet vrea să-l ucidă pe Aleine, probabil o va face. Cea mai bună cale de a salva viața regelui este să dovedim că Halidorul n-ar avea nimic de câștigat din asta. Poate e singura cale. Trebuie să asigurăm succesiunea. În vreme de pace, sau dacă ar fi mai în vârstă, ar urma Jenine la tron sau eu, acum însă... Pur și simplu n-ar fi posibil. Unii nobili ar refuza să pornească la război alături de o femeie.

— Și atunci ce puteți face? Să dați naștere unui fiu?

— Cam așa ceva, zise Agon.

— Avem nevoie de cineva îndeajuns de cunoscut ca să recâștige încrederea oamenilor și a cărui pretenție la tron să fie incontestabilă, spuse regina.

Logan o privi lung și făcu ochii mari. Pe față i se citeau emoții contradictorii.

— Sper că vă dați seama ce vreți.

— Da, răspuse regina aproape șoptit. Logan, tatăl tău ți-a vorbit vreodată despre mine?

— Numai în termeni laudativi, Maiestate.

— Eu și tatăl tău am fost logodiți, Logan. Timp de zece ani am știut că ne vom căsători. Ne-am îndrăgostit. Am hotărât ce nume să dăm copiilor noștri. Regele era pe moarte, nu avea moștenitori, iar căsătoria noastră asigura tronul Casei de Gyre. Apoi tatăl meu l-a trădat pe Regnus și și-a încălcat cuvântul dat bunicului tău, căsătorindu-mă în secret cu Aleine Gunder. Cei câțiva martori au asigurat legalitatea cununiei. Nici măcar n-am fost lăsată să-l previn pe tatăl tău.

După ceremonie, tatăl meu și tatăl lui Aleine au intrat în dormitor ca să verifice dacă s-a consumat căsătoria. Regele a mai trăit paisprezece ani, răstimp în care eu am făcut mai mulți copii, tatăl tău s-a căsătorit, te-a avut pe tine și a devenit conducătorul Casei de Gyre. Între timp, Casa de Gunder a născocit o istorie ridicolă prin care Aleine avea dreptul să fie numit Aleine al IX-lea, ca și cum ar fi fost un rege legitim. La moartea regelui Davin, tatăl tău putea stârni un război ca să ia tronul. Și l-ar fi putut câștiga, dar n-a făcut-o, de dragul meu și de dragul copiilor mei... Am fost vândută, Logan, pentru o căsătorie pe care am disprețuit-o. Cu un om pe care nu l-am iubit niciodată și pentru care n-am simțit nimic, niciodată. Știu ce înseamnă să fii vândut din interese politice. Știu și ce preț am avut, după pământurile și titlurile primite de familia mea după moartea regelui.

Regina vorbea cu o voce metalică, limpede, calmă, regină până în măduva oaselor.

— Încă îl mai iubesc pe tatăl tău, Logan. Am vorbit foarte rar în acești douăzeci și cinci de ani. El a trebuit să se însoare cu o Graesin, după ce eu m-am măritat cu un Gunder, pentru ca familia Gyre să nu fie izolată și distrusă ca familia Makell. Tatăl tău a acceptat o căsnicie în care, din câte am auzit, n-a avut parte de prea multă dragoste. Așa că ar fi o mare greșală să crezi că-mi face plăcere să te pun în aceeași situație în care și eu am fost pusă.

Tatăl lui Logan nu vorbea niciodată despre asta, mama lui însă – acum își amintea foarte clar – îl bătea mereu la cap pe Regnus. Cu aluzii. Cu bănuiala că Regnus avea iubite, deși Logan știa că nu are. Odată, tatăl lui îi răspunsese furios că exista o singură femeie pe care putea fi invidioasă.

— Sper din tot sufletul să n-ai parte de o căsnicie cum am avut eu, spuse regina.

Logan își acoperi fața cu mâinile.

— Maiestate, cuvintele nu pot exprima... furia pe care o simt față de logodnica mea. Dar i-am dat cuvântul, cum i l-am dat și tatălui ei, că mă voi căsători cu ea.

— Pentru binele țării, regele poate desface legal astfel de legături, zise Agon.

— Regele nu-mi poate desface onoarea! Am jurat! Și, la naiba, încă o mai iubesc pe Serah. *Încă* o mai iubesc. Totul e o înscenare, nu-i așa? Care e planul? Regele mă adoptă, iar eu sunt moștenitorul până îi mai faceți un fiu?

— *Înscenarea* asta ne ajută să depășim o criză, fiule, spuse Agon. Și îți ferește familia de distrugerea totală. Trebuie să rămâi în viață dacă vrei ca familia ta să nu dispară. Înscenarea te ajută și să scapi de rușine, chiar dacă nu-ți place cum sună.

— Logan, zise regina, cu o voce din nou liniștită. Nu e vorba de nicio înscenare. Ai dreptate, l-am convins pe rege că așa stau lucrurile. Regele e un om vrednic de dispreț și, dacă ar fi după el, n-ar permite ca fiul lui Regnus să ia tronul.

— Maiestate, interveni Agon. Logan nu trebuie să...

— Nu, Brant. Oamenii trebuie să știe ce li se cere să facă. Regina îl privi în ochi și, o clipă mai târziu, întoarse capul spre Logan.

— Speranța mea au fost copiii, Logan, și pun moartea lui Aleine în seama soțului meu. Dacă nu s-ar fi încurcat cu haimanaua aia de Jadwin...

Regina clipi de câteva ori, refuzând să lase lacrimile să curgă în voie.

— I-am oferit lui Aleine Gunder toți fiii pe care-i va avea vreodată de la mine. Nu voi mai împărți patul cu el niciodată. I se va spune că, dacă mă va silui sau mă va înlocui, am angajat un mătrășitor care-l va ajuta să ajungă pe lumea cealaltă mult mai devreme. Ideea e că, dacă accepți, vei deveni rege.

— Majoritatea bărbaților ar accepta șansa de a fi atât de puternici fără să mai stea pe gânduri, spuse Agon. Sigur,

majoritatea bărbaților ar deveni niște regi lamentabili. Știm că tu nu vrei asta. Și mai știm ceva: ești nu doar omul potrivit pentru o asemenea misiune; ești singurul om pentru așa ceva.

— Logan a fost numele pe care eu și Regnus l-am ales pentru primul nostru fiu, zise regina. Știu ce-ți cer, Logan. Și îți cer cu toată convingerea.

CAPITOLUL 42

Jocul nu mergea deloc bine. Pieseile erau desfășurate în fața lui Dorian ca niște oști. Numai că nu erau oști adevărate; erau oști doar în acest joc, deși puțini oșteni purtau uniformă. Chiar și cei care purtau se mișcau fără tragere de inimă. Regele Nebun îl apostrofa pe Comandant. Regele Șovăitor îngenunchea undeva. Secretul Magului—în-secret îl îndepărtase de Regele-care-ar-fi-putut-fi. Umbra-care-umblă și Curtezana nu se hotărau de ce parte sunt. Bărbatul-curvă se mișca iute, dar prea lent, prea lent. Prințul Șobolanilor își dispusese adunătura de ticăloși care aveau să se ridice din Furnicar, un val de mizerie umană. Până și Prințul Derbedeu și Fierarul puteau juca un rol dacă...

Fir-ar să fie! Îi venea atât de greu să anticipeze ce vor face piesele. De acolo, adesea se putea concentra pe o singură piesă ca să-i ghicească opțiunile: Comandantul, în timp ce regele beat îl făcea cu ou și cu oțet, Umbra-care-umblă față în față cu Ucenicul în dormitorul lunii de miere. Dar în timp ce fixa piesele în spațiu, stabilindu-le poziția relativă, vedea una sau mai multe în alt timp. Iar faptul că vedea unde va fi Fierarul peste douăzeci de ani, aplecat peste forjă, îndemnându-și fiul să pună osul la treabă, nu-l ajuta să-și dea seama cum îl va ține în viață pe Feir până în ziua aceea.

Se întoarse la treabă. Unde era Răpitul?

Uneori simțea că e doar o boare de vânt pe deasupra unui câmp de luptă. Vedea totul, dar mai mult decât să abată cursul câtorva săgeți ucigătoare nu putea spera. Unde e Magul—în-secret? Ah.

— Deschide ușa, zise Dorian.

Feir ridică ochii de la măsuța unde ședea, ascuțindu-și spada. Se aflau într-o căsuță pe care o închiriaseră aproape de Drumul lui Sidlin, unde Dorian spusese că nu-i va deranja nimeni. Feir se ridică și deschise ușa.

Un bărbat tocmai se îndepărta, cu pas hotărât. Părul și mersul i se păreau cunoscute. Insul trebuie să fi văzut ceva cu coada ochiului – bineînțeles, namila blondă de Feir nu putea fi trecută cu vederea – fiindcă se răsuci pe călcâie și duse mâna la spadă.

— Feir?

Feir rămase aproape la fel de surprins ca și Solon, motiv pentru care Dorian spusese:

— Intrați, amândoi.

Cei doi intrară, Feir bombănind, ca de obicei, că Dorian nu-i spunea niciodată nimic, iar Dorian zâmbind împăciuitor. „Sunt atâtea lucruri de văzut, atâtea lucruri de știut.” Cât de ușor e să nu vezi ce e chiar sub nasul tău.

— Dorian! exclamă Solon și își îmbrățișă vechiul prieten. Ar trebui să-ți frâng gâtul. Știi câte bătăi de cap mi-a dat „chestia” cu ducele Gyre?

Dorian izbucni în râs. Știa.

— Lasă, prietene, zise el, strângându-l în brațe. Te-ai descurcat foarte bine.

— Și arăți foarte bine, remarcă Feir. Erai gras când ai plecat. Ia uită-te acum. Zece ani de serviciu militar ți-au priit, nu glumă.

Solon schiță un zâmbet.

— Dorian, trebuie să-mi spui. Ai vrut să-l slujesc pe Logan sau pe Regnus? Poate n-am înțeles eu bine fiindcă, odată ajuns acolo, am dat de doi Gyre, tată și fiu. Am făcut ce trebuie?

— Da, da. Amândoi aveau nevoie de tine și i-ai salvat pe amândoi, de mai multe ori. Unele situații le știi, altele nu.

Poate cel mai important lucru pe care-l făcuse Solon era ceva ce nu va aprecia cu adevărat niciodată: încurajase prietenia dintre Logan și Kyllar. Îl îndemnase pe Kyllar să-l asculte pe Bardul-cu-ochii-în-patru.

— Dar n-am să te mint. Păstrarea secretului tău a fost un lucru pe care nu l-am prevăzut. Credeam că l-ai împărtășit altora cu ani în urmă. Pe mai multe drumuri pe care le văd acum, Regnus Gyre își va pierde viața.

— Sunt un laș, spuse Solon.

— Pe dracu', exclamă Feir. Oi fi tu multe, dar laș în niciun caz.

Dorian rămase tăcut, dar privirea lui spunea suficient. El unul avea altă părere. Tăcerea lui Solon fusese o dovadă de lașitate. De zeci de ori încercase să vorbească, dar nici măcar o dată nu îndrăznise să-și riște prietenia cu Regnus Gyre. Mai rău era că Regnus ar fi înțeles și ar fi râs dacă ar fi auzit asta chiar din gura lui Solon. Dar pentru un bărbat a cărui logodnică fusese vândută altuia, prietenul care-l înșelase era egal cu un trădător.

— Puterile ți-au crescut, constată Solon.

— Da, acum e chiar insuportabil, spuse Feir.

— Mă mir că frații te-au lăsat să vii aici, zise Solon.

Dorian și Feir schimbă o privire.

— Ai plecat fără să le ceri voie? întrebă Solon.

Tăcere.

— Ai plecat nesocotindu-le ordinele?

— Mai rău, răspunse Dorian.

Feir lăsa să-i scape un hohot de râs care-i dădu de înțeles lui Solon că era amestecat într-un alt plan urzit de Dorian, în care nu avea încredere.

— Ce-ai făcut? întrebă Solon.

— Era al nostru. Noi suntem cei care l-au găsit din nou. Ei nu aveau niciun drept, răspunse Dorian.

— Nu se poate!

Dorian ridică din umeri.

— Unde e? întrebă Solon, care își dădu seama după privirea lor spășită. L-ați adus aici?!

Feir se apropie de pat și dădu cuverturile la o parte. Curochul era acolo, vârat în teacă. Teaca era din piele albă, inscripționată cu litere hirilice, bătute cu aur.

— Asta nu e teaca originală.

— O asemenea lucrătură mă face să-mi iau gândul de la a fi armurier, zise Feir. Teaca e originală. Întrețesută cu magie, fină ca mătasea gandiană, doar ca să apere pielea. Nu se murdărește, nu se pătează. Aurul e curat. Aur pur. Întărit ca să reziste loviturilor cu arme din fier sau chiar din oțel. Dacă aș înțelege tehnica, urmașii mei ar fi bogați până la a douăsprezecea generație.

— Am avut curaj doar să scoatem spada din teacă, de încercat s-o folosim n-am încercat, spuse Dorian.

— Sper, zise Solon. Dorian, de ce-ai adus Curochul aici? Ai văzut ceva?

Dorian clătină din cap.

— Artefactele cu o asemenea forță îmi înceteșează vederea. Ele însele, ca și pasiunile pe care le provoacă, sunt atât de puternice încât nu mai văd nimic.

Deodată simți că plutește din nou, deși cuvântul era prea blând pentru așa ceva. Ochii i se pironiră asupra lui Solon și zeci de imagini trecură pe lângă el. Viziuni imposibile. Solon învingând toate greutățile. Solon bătrân, cu părul alb, sau poate că nu bătrân, ci – la naiba, imaginea dispăru înainte să o poată înțelege. Solon Solon Solon. Solon pe moarte. Solon ucigând. Solon salvându-l pe Regnus din ghearele unui mătrășitor. Solon ucigându-l pe rege. Solon pecetluind soarta Cenariei. Solon trimițându-l pe Dorian în Halidor. O femeie frumoasă într-o încăpere cu o sută de portrete de femei frumoase. Jenine. Dorian simți cum i se strânge inima. Garoth Ursuul.

— Dorian? Dorian?

Vocea venea din depărtare, Dorian însă se agăță de ea și se apropie.

Se scutură și scoase un icnet, de parcă ar fi ieșit din apă rece.

— Cu cât ești mai puternic cu atât e mai rău, nu? spuse Solon.

— Pentru viziunile alea ar sacrifica orice, chiar și mintea, zise Feir. Nu vrea să mă asculte.

— N-am nevoie să fiu în toate mințile pentru ceea ce trebuie să fac, spuse Dorian calm. Dar de viziuni am nevoie.

Zarurile erau în mâna lui, nu doar două, ci o grămadă întreagă, fiecare cu o duzină de fețe. „Câți de două pot să arunc?” Arunca fără să se uite. Vedea că Solon se gândea deja să se întoarcă; oricât de bine i-ar fi părut să-și revadă vechii prieteni, trebuia să încerce să-l salveze pe Regnus Gyre. Dorian însă avea o presimțire. Asta îl deranja. Uneori presimțirea era la fel de logică precum un joc de sesch, dar mult mai grea. Alteori era doar o bănuială.

— Mda. Despre ce vorbeam? întrebă el, făcând-o pe proorocul absent. Feir nu are destul Talent ca să folosească Curochul. Dacă ar încerca, fie ar lua foc, fie ar exploda. Fără supărare, prietene, tu controlezi lucrurile mai bine decât noi. Eu aș putea să-l folosesc, dar numai cu multă precauție, ca un meister, puterile mele de mag probabil că nu sunt îndeajuns. Și ar fi un dezastru total dacă l-aș folosi odată cu kiul. Nu-mi imaginez ce s-ar putea întâmpla. Dintre noi, doar tu, Solon, ești mag, de fapt ești singurul mag din țară care ar putea spera să-l țină în mână fără să moară, deși ai fi foarte aproape. Ai muri dacă ai încerca să folosești mai mult de un crâmpei din puterea lui. Hmm.

Dorian privi pierdut, de parcă ar fi avut o nouă viziune. Pregătise terenul.

— Bănuiesc, totuși, că nu l-ai adus degeaba până aici, spuse Solon.

Acum era momentul.

— Nu. A trebuit să-l luăm de la frații noștri. Era singura noastră șansă. Dacă așteptam până ne întorceam, și-ar fi dat seama că nu pot avea încredere în noi. Și l-ar fi ascuns.

— Dorian, încă mai crezi în Dumnezeuul ăla al tău? întrebă Solon.

— Eu cred că uneori se dă drept El, zise Feir.

Remarca lui era neobișnuit de sarcastică și-l afectă pe Dorian. Mai ales fiindcă Feir nu greșea prea mult. Știa că tocmai asta făcea acum.

— Feir are dreptate, spuse Dorian. Solon, intenția mea a fost să te conving să iei spada. N-ar fi trebuit să gândesc astfel. Nu meriți așa ceva. Îmi cer iertare.

— Măi să fie! exclamă Solon. Știai că s-ar putea să accept? Dorian înclină din cap.

— Nu știu dacă fac bine ce fac. Am știut că vei intra pe ușa noastră de-abia cu o clipă înainte să apari. Cine are Curochul știe că totul se complică. Dacă-l folosești, s-ar putea ca Halidorul să ni-l ia. Ceea ce ar fi un dezastru și mai mare decât pierderea lui Regnus, prietenul tău, sau chiar pierderea întregii țări.

— Riscul este inacceptabil, zise Feir.

— Ajută cuiva dacă nu-l folosim? întrebă Solon.

— Așa n-o să cadă în mâinile Vürdmeisterilor! răspunse Feir. Ceea ce e suficient. Știi foarte bine că în lumea asta sunt doar câțiva magi care ar putea păstra Curochul fără să moară. Plus câțiva zeci de Vürdmeisteri. Cu spada asta cine le-ar mai putea sta în cale?

— Am o presimțire, zise Dorian. Poate de la Dumnezeu. Eu cred că e bine. Simt că e legat de Apărătorul Luminii.

— Credeam că ai renunțat la profețiile astea vechi, spuse Solon.

— Dacă iei spada, Apărătorul se va naște în timpul vieții noastre, spuse Dorian, și imediat își dădu seama că nu e adevărat. De-atâta timp spun că mă încred în Dumnezeu, dar poate că nu e vorba de credință atunci când faci ceea ce vezi, nu? Eu cred că Dumnezeu vrea să ne asumăm acest risc nebunesc. Și mai cred că vom avea numai de câștigat.

Feir ridică brațele, exasperat.

— Dorian, una-două, Dumnezeu e salvarea ta. Intri cu capul în zid, fiindcă așa vrei tu, și spui că ai făcut-o fiindcă așa a vrut Dumnezeu. E absurd. Dacă acest Dumnezeu al tău a creat totul, cum spui mereu, tot el ne-a dat și rațiune, corect? Atunci de ce ne îndeamnă să facem un lucru atât de irațional? Unde e logica în tot ce spui?

— Sunt sigur că am dreptate.

— Dorian, zise Solon. Chiar pot să-l folosesc?

— Dacă-l folosești, pe o rază de aproape o sută de kilometri toată lumea va ști. Poate chiar și cei lipsiți de dar. Îți asumi toate riscurile ce decurg dintr-o putere prea mare, dar limita ta superioară e dincolo de pragul cel mai de jos. Deși lucrurile se întâmplă prea repede ca să văd foarte multe, ceva sigur tot îți pot spune, Solon: trupele invadatoare se îndreptau spre Modai.

„Atâta timp cât Kyllar nu-l omoară pe Durzo Blint.”

— Deci erau pregătite pentru un altfel de război, continuă Dorian. Corăbiile sosesc diseară. Cu șaizeci de meisteri.

— Șaizeci! Mai mult decât au unele dintre școlile noastre, spuse Feir.

— Sunt cel puțin trei Vürdmeisteri care pot invoca wyr-muri.

— Dacă văd mai mulți pitici cu aripi, n-am ce face, o iau la fugă, spuse Solon.

— Ești nebun, zise Feir. Dorian, trebuie să plecăm! Regatul ăsta e pierdut. Sigur vor pune mâna pe Curoch; sigur vor

pune mâna pe tine și atunci ce se va alege de restul lumii? Trebuie să pornim o bătălie pe care s-o putem câștiga.

— Dacă Dumnezeu nu e alături de noi, nu putem câștiga nicio bătălie, Feir.

— Iar începi cu aiurelile astea! Pe Solon nu-l las să ia Curochul, iar pe tine te duc înapoi la Sho'cendi. Ai înnebunit de tot.

— Prea târziu, zise Solon și ridică spada de pe pat.

— Știm amândoi că ți-o pot lua, spuse Feir.

— Poate în luptă, zise Solon. Dar dacă încerci, voi lua din puterea ei și te voi opri. Cum spunea Dorian, toți meșterii de pe o rază de aproape o sută de kilometri vor ști că avem un artefact aici și vor porni în căutarea lui.

— Nu cred că ai curajul ăsta, spuse Feir.

Atâta concentrare pe fața lui Solon Dorian nu mai văzuse de când părăsise pentru prima oară Jer'maiul, în prima lui robă albastră. Acum, ca și atunci, mâna asta de om aducea mai degrabă a războinic decât a unul dintre cei mai mari magi ai vremurilor.

— Am s-o fac, zise Solon. Am sacrificat zece ani din viață în colțul ăla uitat de lume. Nu că nu i-aș fi trăit cu folos. M-am simțit extraordinar să mă implic și nu doar să stau deoparte și să-i critic pe cei care fac ceva. N-ar fi rău să încerci și tu. Cum făceai odată... Ce s-a întâmplat cu Feir Cousat care de fapt, a găsit spada asta? Voi da o mână de ajutor acolo. Nu-mi irosi șansa de a face ceva util. Hai, Feir, dacă *putem* să luptăm împotriva Halidorului, de ce *n-am* face-o?

— Când îți pui ceva în cap, ești la fel de încăpățânat ca Dorian, spuse Feir.

— Mulțumesc.

— N-a fost un compliment.

CAPITOLUL 43

Bărbatul care le ordonase oștenilor să meargă la reședința Gyre nu-i fusese de mare ajutor, după cum și bănuise Regnus. Îl prinseseră când ieșea dintr-un han, după ce luase prânzul. Interogatoriul măcar durase puțin, dacă nu fusese foarte ceremonios. Omul le dăduse numele comandantului său, un anume Thaddeus Blat.

Thaddeus Blat era ocupat la etajul unui bordel numit La Ochioasa. Regnus și oamenii lui așteptau la parter, așezați la mai multe mese, fără să reușească prea bine să rămână neobservați.

Regnus era agitat. Nu-l cunoștea pe omul ăsta, dar știa că soldații aveau obiceiul să treacă pe la bordel după-amiaza numai atunci când știau că se va întâmpla ceva important. Ceva care le putea fi fatal. Lui Regnus nu-i plăcea să apară în public. Cu ani în urmă, nu putea merge nicăieri fără ca oamenii să nu-l recunoască. La urma urmei, era urmașul la tron. Dar asta se întâmpla cu ani în urmă. Acum, puțini oameni îl priveau de două ori. Era doar o matahală periculoasă în inima Furnicarului. Faptul că era un nobil bogat, pentru cei din Furnicar, conta mai puțin.

Într-un târziu, bărbatul coborî din cameră. Era un tip oacheș, cu sprâncenele negre și groase unite într-una singură, și căutătura mereu încruntată. Regnus se ridică după ce insul trecu pe lângă el și-l urmări până în grajd. Deja îl plătise pe grăjdar să-și abandoneze postul și, până să ajungă Regnus acolo, lui Thaddeus Blat îi curgea sânge din nas și din colțul gurii, era dezarmat, imobilizat de patru ostași, și înjura întruna.

— Nu asta vreau să aud din gura ta, locotenente, zise Regnus.

Făcu un semn și oamenii lui îl loviră pe Blat în genunchi, făcându-l să cadă în fața troacei. Regnus îl prinse de păr și îl vârî cu capul în apă.

— Legați-i mâinile. S-ar putea să dureze câteva minute, ordonă el.

Îi scoase capul din apă, Blat gâfâi încercând să respire și să se zvârcolească, dar oștenii îi legară mâinile numaidecât. Thaddeus Blat scuipe spre Regnus, nu reuși să-l atingă, și-l înjură.

— Înveți greu, spuse Regnus și-l vârî din nou cu capul în apă.

De data asta, Regnus așteaptă până când Blat încetă să mai dea din mâini.

— Când nu se mai opun, înseamnă că înțeleg pentru prima oară că ar putea muri dacă nu se concentrează cum trebuie, le explică Regnus oamenilor lui. Cred că de data asta va fi un pic mai politicos.

Îl trase de cap și, cu părul negru lipit de frunte până la sprâncenele unite, Blat inspiră adânc.

— Cine ești? întrebă el.

— Sunt ducele Regnus Gyre, iar tu îmi vei spune tot ce știi despre moartea oamenilor mei.

Blat înjură din nou.

— Întoarceți-l puțin, ordonă Regnus.

Oștenii îl întoarseră și Regnus îl lovi cu sete în plexul solar, lăsându-l fără aer. Thaddeus Blat avu timp doar să inspire scurt înainte ca Regnus să-l vâre din nou cu capul în apă.

Regnus îl ținu așa până când bule de aer începură să urce la suprafață, apoi îi scoase capul din apă, dar numai pentru o fracțiune de secundă. Apoi îl împinse la loc. Repetă gestul de patru ori. Când îl scoase pentru a cincea oară, îi dădu drumul din strânsoare.

— Nu mai am timp, Thaddeus Blat, și nu pierd nimic dacă te ucid. Deja mi-am ucis soția și toți servitorii, nu? Așa că am să te bag din nou cu capul în apă și-am să te țin acolo până mori.

Frica se prelingea pe fața locotenentului ca o vopsea amestecată cu prea mult diluant.

— Țștia nu-mi spun nimic... nu, așteaptă! De-abia diseară primesc ordinele. Tocmai de sus. De la vârful Kinului, înțelegi?

— De la Sa'kagé?

— Da.

— Nu-i de-ajuns.

Oștenii îl băgară iar cu capul în apă. Blat se împotrivi din toate puterile, dar, în genunchi și cu mâinile legate, nu avea nicio șansă.

— Impui o limită, pe urmă o încalci, explică Regnus mai departe. Majoritatea rezistă dacă le dai o limită. Își spun: „Pot să rezist”. Scoateți-l.

Blat se înecă și scuipă apa înghițită, respirând greu.

— Altceva? întrebă Regnus, dar nu-i dădu timp să răspundă.

Îl apăsă din nou pe cap.

— Înălțimea Voastră, spuse unul dintre oșteni simțind că i se întoarce stomacul pe dos. Dacă nu vă e cu supărare, de unde știți toate astea?

Regnus zâmbi.

— Când eram tânăr am fost prins de dușmani lângă Lae'knaught, în timpul unei incursiuni peste graniță. Dar n-avem timp să punem în practică tot ce-am învățat acolo. Sus.

— Așteaptă! strigă Thaddeus Blat. I-am auzit când spuneau că următoarea victimă a lui Hu Gibbet va fi regina. Ea și fiicele ei. Asta-i tot ce știu. Pe toți zeii, numai atât știu. Le omoară diseară, în apartamentul reginei, după banchet. Te rog, nu mă omorî. Jur că asta-i tot ce știu.

Kaldrosei Wyn îi promiseseră un vas de război bine echipat. Femeia-pirat din Seth nu fusese în stare să refuze banii. „La dracu’ cu mama care m-a fătat, de ce n-am zis nu?” Privind peste babord, răcni un ordin și oamenii se repeziră ca să aranjeze velele în așa fel încât să mai prindă o boare de vânt. „Vele? Mai degrabă cearșafuri.” Velele erau prea mici. Corabia asta, la fel ca sora ei, era prea lată și prea greoaie ca să întreacă până și o barcă pilotată de o maimuță ciungă. Prin urmare, vasele de război cenariene aveau să le ajungă în doar câteva minute, iar Kaldrosa Wyn nu putea face absolut nimic.

— Dacă vreți să ajutați cu ceva, acum e momentul, le zise ea vrăjitorilor care ședea pe puntea corăbiei.

— Fătucă, nimeni nu-i spune unui meister ce trebuie să facă, i se adresă mai-marele vrăjitorilor. Clar?

Ochii omului se dezlipiră de sânii ei goi de-abia la ultimul cuvânt.

— Atunci duceți-vă la dracu’! zise Kaldrosa.

Scuipă peste bord, ascunzând senzația de greață pe care i-o producea privirea insistentă a vrăjitorului. Afurisiții ăștia se holbau la țâțele ei de când ridicaseră ancora. De obicei, atunci când era în compania unor străini, se acoperea, dar pe halidorani îi plăcea să-i vadă cum fac fețe-fețe. Cu vrăjitorii însă era altă poveste.

Kaldrosa își puse oamenii să micșoreze suprafața velor și să tragă la vâsle, dar nici așa n-aveau spor. Halal meșteri, halidoranii! Până și vâslele erau făcute anapoda. Erau prea scurte. Chiar și cu sutele de oameni pe care-i transporta, tot nu putea mări viteza corăbiei, fiindcă jos nu încăpeau prea mulți și nici nu aveau loc unde să tragă la vâsle ca lumea. Își blestemă lăcomia, îi blestemă și pe vrăjitori – în gând.

Peste doar câteva minute cele trei vase de război cenariene îi ajunseră din urmă. Flota cenariană nu putea avea mai

mult de douăsprezece vase, dar, ghinion, Kaldrosa dăduse peste cele mai bune. Cu *Uliul păsărilor* sau cu orice navă sethi cu echipaj sethi ar fi fost în siguranță.

Vrăjitorii se ridicară și ei în picioare când primul vas cenarian se apropie la mai puțin de o sută de metri. Intenția cenarienilor era să-i abordeze, să le rupă vâslele și să-i atace. Optzeci de metri. Șaptezeci. Cincizeci. Treizeci.

Vrăjitorii se țineau de mâini și scandau ceva. Pe punte era mai întuneric decât cu câteva clipe în urmă, dar tot nu se întâmpla nimic. Marinarii și oștenii de pe vasul cenarian strigau unii la alții și la Kaldrosa, pregătindu-se de ciocnire și de lupta care urma.

— Faceți ceva, lua-v-ar dracu'! urlă ea.

Cu coada ochiului i se păru că vede cum, pe sub corabie, trece ceva mare de tot. Se întoarce, gata de impact, dar se alese doar cu fața stropită. Auzi un trosnet teribil și, când i se limpezi privirea, văzu cum bucăți din vasul cenarian zburau prin aer. Dar nu multe bucăți. Nu suficiente încât să poată explica dispariția vasului. Apoi văzu vasul prin apele albastre, puțin adânci. Cumva, fusese tras în jos într-o fracțiune de secundă. Bucățile zburătoare erau doar ceea se desprinsese din punți și din vele, în timp ce apa acoperea corabia cu repeziciune.

Marea se înnegri de parcă un nor dens ar fi trecut prin fața soarelui și începură să se ridice valurile. De data asta, Kaldrosa chiar văzu ceva enorm trecând pe sub corabia ei. Ceva absolut imens. Văzu cum vrăjitorii continuă să scandeze, văzu mai mult decât mâinile înlănțuite. Tatuașele negre păreau că se desprind de pe mâini și se încolăcesc și ele, pulsând de putere. Vrăjitorii asudau de parcă ar fi făcut un efort supraomenesc.

Apa se umflă ca și când o săgeată uriașă trecea pe sub ea – apoi se opri când ajunse la cel de-al doilea vas de război cenarian. Cei de pe punte, la cincizeci de metri depărtare,

strigau, trăgeau cu arcurile în apă, își fluturau spadele, iar căpitanul încerca să întoarcă vasul.

Preț de cinci secunde nu se întâmplă nimic, apoi, două arătări masive, cenușii, se izbire de puntea vasului cenarian. Erau prea mari, Kaldrosa nu-și dădea seama ce puteau fi – fiecare lungă aproape cât un sfert din cocă. Apoi vasul țâșni zece metri din apă, direct în sus, și Kaldrosa văzu că erau degetele unei mâini cenușii, uriașe. Mâna se scufundă la loc și vasul dispăru sub valuri, plesnind din încheieturi în timp ce era tras la fund, împrăștiind bucăți peste tot.

Umbra de sub apă apăru din nou. Era prea mare ca să fie adevărată. De data asta oamenii de pe ultima corabie cenariană începură să urle de groază. Kaldrosa auzi mai multe ordine, dar haosul era prea mare. Corabia plutea în derivă, chiar dacă se apropiase când celelalte erau distruse, iar acum mai avea puțin și atinge corabia Kaldrosei.

Marea se umflă din nou, dar de data asta fără să se mai oprească. Leviatanul se vârî sub corabia cenariană cu o viteză incredibilă și apoi se înălță din apă, lăsând să i se vadă ghimpii de pe spate.

Ghimpii spintecară vasul în două și, din două lovituri ale unei cozi cenușii, se scufundară ambele jumătăți. Oștenii halidorani care se îngrămădiseră pe punte – Kaldrosa nu-i văzuse ieșind din cală – izbucniră în urale.

Kaldrosa tocmai voia să le ordone să revină la locurile lor când uralele se opriră brusc. Oștenii arătau spre ceva. Femeia le urmări privirea și văzu că marea se umflă din nou, de data asta direct spre ei. Vrăjitorii asudau la greu, cu fețele schimonosite de groază.

— Nu! țipă un vrăjitor tânăr. Așa nu merge!

Ceva porni dinspre vrăjitori către leviatan, cu cea mai mare viteză. Dădu nas în nas cu jivina, dar nu se întâmplă nimic. Oștenii strigau înnebuniți de spaimă.

Apoi silueta uriașă se întoarse și se pierdu în largul mării.

Oștenii izbucniră din nou în urale, iar vrăjitorii se prăbușiră pe punte. Calvarul nu se încheiase însă. Kaldrosa își dădu seama imediat. Le ordonă oamenilor să treacă la vâsle și să ridice velele, dar nu-i scăpă din ochi pe vrăjitori.

Mai-marele lor vorbea cu tânărul care – dacă femeia-pirat ghicise cu adevărat – preluase controlul și astfel salvase viețile tuturor. Tânărul clătină din cap, privind puntea.

— Supunere până la moarte, îl auzi ea spunând.

Mai-marele vrăjitorilor vorbi din nou, prea încet pentru Kaldrosa, iar ceilalți unsprezece se adunară în jurul lor. Își puseră mâinile pe tânărul care-i salvase și Kaldrosa văzu cum tatuajele se ridică de sub piele, umflându-se până când brațele li se înnegriră. Apoi tatuajele plesniră – nu în afară, departe de corpul vrăjitorului, ci înăuntru, de parcă ar fi fost vene mult prea pline care acum se revărsau prin tot corpul. Tatuajele plesnite sângerară sub pielea tânărului și acesta se prăbuși pe punte, contractându-se violent. În doar câteva clipe se înnegri tot. Dădu din mâini și din picioare și se sufocă pentru ca, în cele din urmă, să moară.

Toți ceilalți de pe corabie se făceau că nu-i văd pe vrăjitori. Kaldrosa era singura care urmărise scena. Mai-marele vrăjitorilor spuse ceva, iar ceilalți aruncară cadavrul peste bord. Apoi se întoarse și o privi cu ochii lui prea albaștri.

„E ultima dată“, se jură Kaldrosa. „E ultima dată.“

*

— Știi care e secretul unui șantaj eficient, Durzo? întrebă Roth.

Sedea la o masă frumoasă, din lemn de stejar, care nu-și avea locul într-o cocioabă obișnuită din Furnicar. Durzo stătea în fața lui, în picioare, ca un curtean spășit în fața regelui. Scaunul lui Roth era ridicat pe un mic pedestal. Orgoliu.

— Da, răspunse Durzo.

Nu avea chef de speculații.

— Atunci spune-mi și mie, zise Roth, ridicând privirea de pe rapoartele pe care le citea, deloc amuzat.

Durzo se blestemă în gând, blestemă și soarta. Făcuse tot posibilul să evite asta, suferise din plin, dar iată că inevitabilul se producea.

— Presează până când cedează.

— Nu mi-ai făcut deloc viața ușoară, Durzo. I-ai convins pe toți că nu-ți pasă de nimic.

— Mulțumesc.

Durzo nu zâmbi. Nu-i stătea în fire să o facă pe servitorul umil.

— Problema e că sunt mult mai deștept decât tine, zise Roth.

— Bineînțeles. Fiindcă mă ai la mână.

Roth își miji ochii, vizibil deranjat de răspunsul direct al lui Durzo. Roth era un tânăr zvelt, cu fața ascuțită, acoperită în parte de o barbă neagră și părul lung. Nu-i plăcea deloc să vorbească în plus. Nu-i plăceau nici oamenii. Îi întinse mâna. Și așteptă.

— Nu-l am, spuse Durzo.

Roth îl privi lung.

— Altcineva a ajuns înaintea mea.

— Zău.

Roth copia felul Mamei K de a rosti întrebările ca pe niște simple enunțuri. Credea, probabil, că așa e mult mai autoritar. Dar era o mare greșală, fiindcă simpla imitare a Mamei K nu-l făcea deloc mai puternic. Durzo se întrebă dacă să-i spună lui Roth că Mama K era Shinga. Era clar că Roth nu știa asta. Mama K îl trădase pe Durzo, dar Durzo nu voia să se folosească de șobolani pentru o treabă de bărbat. Dacă era vorba s-o ucidă pe Gwinvere, o făcea cu mâna lui. „Dacă?

Am început să mă înmoi. Când. Când am s-o ucid. M-a trădat. Trebuie să moară.”

— Zău, făcu și Durzo, fără intonație.

— Atunci cred că e momentul să faci cunoștință cu o altă carte a mea.

În clipa următoare, fără ca Durzo să fi văzut vreun semn din partea lui Roth, în cocioabă își făcu apariția un bătrân. Scund și adus de spate, mai cocârjat de ani decât un om obișnuit. Avea ochi albaștri, sfredelitori, și puțin păr argintiu, pieptănat peste capul altfel pleșuv.

Omul zâmbi arătându-și gura știrbă.

— Sunt Vürdmeisterul Neph Dada, sfetnic și prooroc al Maiestății Sale.

Nu doar un vrăjitor obișnuit. Un Vürdmeister. Durzo Blint se simți bătrân.

— Încântat, spuse el. Al Maiestății Sale Garoth Ursuul?

— Al Maiestății Sale Roth Ursuul, al optulea aetheling al Regelui-zeu, răspunse Neph Dada, înclinându-se spre Roth. Pe toți Îngerii Noptii. Nu glumea defel.

Neph îl apucă pe Durzo de bărbie cu o mână fragilă și-l trase spre el până când Durzo îl privi în ochi.

— Știe cine a luat Globul Marginilor, zise Neph.

Nu avea cum să nege. Mai ales în fața unui Vürdmeister. Despre Vürdmeisteri se spunea că pot să-ți citească gândurile. Nu era adevărat, doar aproape de adevăr. Cei mai mulți nu puteau, Durzo știa prea bine. Chiar și cei care puteau, mai degrabă ghiceau decât citeau gândurile. Așa cum i se explicase lui Durzo, nici nu-și mai amintea când, Vürdmeisterii vedeau imagini a ceea ce văzuse cineva. Cei mai buni Vürdmeisteri intuiau multe din numai câteva imagini. Cam asta făcea și Neph Dada acum. „Cum să mă folosesc de diferențele dintre ceea ce am văzut și ceea ce știu?”

— Ucenicul meu, spuse Durzo.

Roth Ursuul – „pe toți Îngerii Noptii, Ursuul?” – înălță o sprânceană.

— Nu știe ce e, continuă Durzo. Nu știu cine l-a trimis. Întotdeauna îmi spune ce misiuni primește.

— Poate n-ar trebui să fii atât de sigur, zise Neph.

— Îți aduc saʼkariul. Dar am nevoie de timp.

— Saʼkariul? repetă Roth.

Era prima dată când Roth folosea cuvântul. Mare greșeală. Ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Durzo simți cum îl lasă nervii.

— Globul Marginilor, explică el.

— Ți-am dat ocazia să fii cinstit cu mine, Durzo. Prin urmare, ceea ce voi face acum e din vina ta, zise Roth și-i strigă unuia dintre paznicii de la intrarea în cocioabă: Fata!

Câteva clipe mai târziu paznicul aduse o fetiță. Era amețită, poate i se dăduse ceva, poate i se făcuseră farmece; paznicul se chinuia să-i care trupul lipsit de vlagă. Avea în jur de unsprezece ani, era slabă și murdară, dar nu ca un șobolan al străzii, ci ca un om sănătos. Avea părul negru, lung și cârlionțat, și aceeași față de înger și demon ca și mama ei. Peste câțiva ani ajungea chiar mai frumoasă decât Vonda. Nuanța pielii o moștenise de la Durzo, dar slavă zeilor, restul îl luase de la mama ei. Uly era o fetiță tare frumoasă. Era prima oară când Durzo își vedea fiica.

Simți cum îl doare o rană ce sângera deja.

— Te-ai hotărât să nu cooperezi cu tot entuziasmul, spuse Roth. În mod normal, te-aș pedepsi exemplar. Dar știm amândoi că nu pot face asta. Am prea multă nevoie de tine, cel puțin în următoarele zile. Așa că poate ar trebui să-i tai o mână pentru ca fetița să știe că nu vrei să te oprești. Că vrei să-i faci rău în continuare. Ce zici, o chestie ca asta ți-ar crește entuziasmul?

Durzo rămăsese înlemnit, privindu-și lung fiica. Fiica lui! „Cum de-o lăsase să ajungă pe mâna acestui om?” Fusesese atuul lui în fața regelui, dar Roth i-o suflase chiar de sub nas.

— Ce zici? întrebă Roth. Noi îi tăiem o mână sau îi tai tu un deget.

Exista o ieșire. Chiar și acum, exista o ieșire. Unul dintre cuțitele lui era otrăvit. Cu venin de viperă. Pentru Kyllar. Nu provoca dureri, mai ales unui copil. Fetița murea în câteva secunde. Poate Roth va fi prea surprins și așa va scăpa. Poate. Sau poate nu.

Dacă-și ucidea fiica și, probabil, se sinucidea, Kyllar avea să trăiască. Sau poate că Roth Ursuul îi cerea să-l ucidă pe Kyllar și să pună mâna pe sa'kari. Aici i-ar fi fost ușor să-l tragă pe sfoară, dacă Roth n-ar fi avut un Vürdmeister.

Putea să-și ucidă propria fiică? Dacă n-o făcea, îl lăsa pe Roth să-l ucidă pe Kyllar.

— Fata n-a făcut nimic, spuse Durzo.

— Scutește-mă, replică Roth. Ai mâinile prea pline de sânge ca să deplângi suferința celor nevinovați.

— Nu e nevoie s-o chinuiești.

Roth zâmbi.

— Aș râde dacă aș auzi vorbele astea din partea altcuiva. Ți-aduci aminte ce s-a întâmplat ultima oară când ai tras pe sfoară un Ursuul?

Durzo nu reuși să rămână impasibil; durerea trecu prin el ca o săgeată.

— Cine ar fi crezut, zise Roth. Tatăl meu ia mama, iar eu iau fiica. Ți-ai învățat lecția, Durzo Blint? Eu cred că da. Și mai cred că tatăl meu va afla cu încântare că închid cercul. A încercat să te șantajeze pentru un sa'kari fals, dar n-a reușit. Eu te voi șantaja pentru un sa'kari adevărat și voi reuși.

Ochii lui Neph scăpărară la vorbele lui Roth. Era clar că nu-i plăcea aroganța prințului. Durzo încă mai șovăia, neștiind cum să se folosească de mica neînțelegere dintre cei doi.

— Iată cum va funcționa șantajul pentru tine, Durzo Blint: dacă văd că opui rezistență, fiica ta va muri. Dar sunt câteva, să le spunem *grozăvii*, la care va fi supusă mai întâi.

Lasă-ți imaginația să le ghicească – cum voi proceda și eu. Când vom termina, va arăta ca o umbră. Voi petrece luni de zile storcând fiecare dram de suferință din mintea și corpul ei... Știi cât îmi place să fac asta. Sunt unul dintre cei mai fanatici discipoli ai lui Hali. Mă înțelegi, Blint? Îți este clar tot ce-ți spun?

— Perfect, răspunse Durzo scrâșnind din dinți.

N-o putea ucide. Pe toți Îngerii Noptii. Pur și simplu nu putea. Va găsi o soluție. Ca întotdeauna. Sigur exista o ieșire. O va găsi și-i va ucide pe cei doi.

Roth zâmbi.

— Acum spune-mi totul despre ucenicul ăsta al tău. Absolut totul.

CAPITOLUL 44

Kyllar ieși din umbra biroului de la Mistrețul Albastru și-l apucă de gât.

— Mmm... mmm! făcu Jarl, încercând să se desprindă.

— Taci, eu sunt, îi șopti Kyllar la ureche.

Temându-se că Jarl va începe să țipe, îi dădu drumul încet. Jarl își masă gâtul.

— Fir-ar să fie, Kyllar! Ia-o mai ușor. Cum de-ai ajuns aici?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Ce vorbești! Tocmai voiam să te caut.

— Poftim?

— Vezi în sertarul de sus. Poți să citești în loc să-ți povestesc eu.

Kyllar trase sertarul și citi biletul. Roth era Roth Ursuul, prinț halidoran. Tocmai fusese ales Shinga. Kyllar era unul dintre cei suspectați de asasinarea prințului. Oamenii regelui porniseră în căutarea lui. Kyllar aruncă biletul.

— Am nevoie de ajutorul tău, pentru ultima oară, Jarl.

— Adică știai toate astea?

— Nu schimbă cu nimic situația. Am nevoie de ajutorul tău.

— Dacă te ajut, sunt în pericol să-mi pierd viața?

— Vreau să știu unde se ascunde Mama K.

Jarl își miși ochii.

— Trebuie să întreb de ce?

— Vreau s-o omor.

— După câte a făcut pentru tine? Nu ai...

— M-a trădat, Jarl, știi asta prea bine. M-a manipulat, m-a pus să-lucid pe Durzo Blint. Se pricepe atât de bine încât m-a făcut să cred că e ideea mea.

— Poate că, înainte s-o ucizi, ar fi mai bine să vezi ce spune. Poate că nu-i bine să te grăbești să-i ucizi pe cei care te-au ajutat cândva.

— M-a convins că, dacă vreau să salvez un prieten, trebuie să-lucid pe Hu Gibbet, numai că n-a fost vorba de Gibbet, ci de Durzo. Ne-a trădat pe amândoi. De ce oare? M-a făcut să distrug un prieten și să-i iau tot ce are mai scump.

— Îmi pare rău, nu te pot ajuta.

— Nu te rog, zise Kyllar.

— Ai de gând să mă bați până accept?

— Fac ce trebuie făcut.

— Se ascunde departe, spuse Jarl, netemător. S-a certat la cuțite cu Blint, nu demult. Nu știu din ce pricină. Dar pe mine m-a ajutat și nu vreau s-o trădez.

— Știi că te-ar vinde într-o secundă.

— Știu. Chiar dacă-mi vând trupul, fac tot ce pot să păstrez restul. Mi-au mai rămas câteva fărâme de demnitate. Dacă le iei și pe alea, n-ai s-o ucizi numai pe Mama K.

— Una e să spui că vei păstra un secret până la moarte, și alta e să-l păstrezi. N-am torturat pe nimeni până acum, Jarl, dar știu cum se face.

— Dacă aveai de gând să mă torturezi, începeai deja, prietene.

Se priviră lung, până când Kyllar lăsă ochii în jos.

— Dacă vrei să te ajut în altă privință, o fac cu plăcere, Kyllar. Sper că știi asta.

— Știu, spuse Kyllar și oftă. Fii gata de orice, Jarl. Se vor întâmpla niște lucruri mult mai repede decât ai crede.

Auziră un ciocănit în ușă.

— Da? spuse Jarl.

Un paznic își iți capul pleșuv.

— Vă caută D-Durzo Blint, zise el speriat.

Kyllar încercă să-și folosească Talentul ca să se ascundă în umbre, la fel cum făcuse ca să intre în Mistrețul Albastru.

Nu se întâmplă nimic. „La naiba.” Kyllar se aruncă sub masa lui Jarl.

— Ce să-i spun? întrebă paznicul, fără să-l vadă pe Kyllar prin ușa întredeschisă.

— Poftește-l înăuntru, răspunse Jarl.

Ușa se închise și se deschise din nou. Kyllar nu îndrăzni să se uite. Dacă se mișca să-l vadă pe Durzo, maestrul sigur ar fi prins de veste.

— Trec direct la subiect, îl auzi spunând.

Pași ușori traversară podeaua și masa gemu sub greutatea cuiva.

— Știu că ești prietenul lui Kyllar, continuă Durzo la doar câțiva centimetri deasupra lui Kyllar.

Jarl aprobă printr-un mormăit.

— Vreau să-i transmiți un mesaj cât mai curând posibil. I l-am trimis deja, dar vreau să mă asigur că-l primește. Spune-i că trebuie neapărat să vorbesc cu el. Mă găsește la Curva Cherchelită. În următoarele două ore. Spune-i că e *arutayro*.

— Zi-mi pe litere, spuse Jarl apropiindu-se de masă și scoțând o pană din călimară.

Durzo se conformă. Jarl scoase un sunet înăbușit când Durzo îl înșfăcă de gât.

— Rapid, târfă. E important. Tu răspunzi dacă nu-l primește, ai priceput?

Masa gemu din nou când Durzo se ridică și părăsi încăperea. După ce se închise ușa, Kyllar ieși de sub masă. Jarl făcu ochii mari.

— Acolo erai?

— Nu poți fi elegant tot timpul.

Jarl clătină din cap.

— Ești incredibil.

În timp ce mototolea hârtia pe care scrisese mesajul, întrebă:

— Ce înseamnă *arutayro*?

— Fără sânge. Adică nu încercăm să ne omorâm când ne întâlnim.

— Ai încredere în el? După ce-ai încercat să-l ucizi aseară?

— Blind mă va ucide, dar o va face profesionist. Crede că merit măcar atât. Pot să ies pe fereastră? Mai am ceva de făcut până să mă întâlnesc cu el.

— Te rog.

Kyllar deschise fereastra, apoi se întoarse spre prietenul lui.

— Iartă-mă. A trebuit să încerc. Trebuie s-o omor, iar prin tine era cel mai ușor să ajung la ea.

— Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta.

Kyllar se strecură afară și Jarl îl pierdu din vedere. Încercă din nou să atragă umbrele. De data asta reuși imediat. „Perfect.” Nu-și dădea seama unde greșise când era în birou.

„Pe toți Îngerii Noptii.” I-ar fi venit greu să-și controleze Talentul chiar și dacă Durzo i-ar fi explicat cum s-o facă. Așa, de unul singur, era aproape imposibil.

Kyllar reveni la fereastră. După un minut, Jarl se uită afară, se apropie de masă și scrisese repede un bilet. Chemă un băiat și i-l dădu.

Kyllar dădu ocol clădirii și se luă după băiat când acesta ieși pe o ușă lateralnică. Știuse că Jarl nu-i va spune – și spera că prietenul lui nu-și va da seama că până la urmă tot se folosisese de el.

Mesagerii erau de mai multe feluri. Unii erau atât de iuți de picior încât Kyllar de-abia se putea ține după ei. Alții pur și simplu dădeau biletul mai departe, altor băieți care, în schimbul câtorva bănuți, băteau tot drumul până la destinatar fără să crâcnească.

După o jumătate de oră ajunseră la o căsuță din cartierul de est. Kyllar îl recunoscuse pe paznicul care preluă mesajul. Era un gadian, cu ochii migdalați și părul negru, drept. Kyllar îl văzuse acasă la Mama K. Semn bun. Mama K era aici. Kyllar se va ocupa de ea mai târziu.

Acum se îndreptă spre Curva Charchelită.

Durzo Blint stătea cu spatele la perete. Pe masa din fața lui era o boccea. Kyllar se așează, își scoase brâul și își puse armele pe el: pumnalul și wakizashiul, pe care le avusese ascunse la brâu, spada ceurană, lungă, prinsă la spate, două pumnale din mâneci, cuțite și săgeți prinse de șolduri, și un pumnal scurt dintr-o cizmă.

— Asta e tot? întrebă Blint.

Kyllar făcu brâul sul și-l împinse lângă boccea lui Blint, care era la fel de voluminoasă.

— Se pare că vom trece la treabă cât de curând.

Blint încuviință din cap și așează halba de bere ladeshiană, puturoasă, în singurul loc în care masa nu era crăpată.

— Ai vrut să vorbești cu mine? întrebă Kyllar, mirându-se că maestrul bea tocmai acum.

Blint nu bea niciodată când avea treabă.

— Au pus mâna pe fiica mea. M-au amenințat. Serios. Roth e mare jigodie.

— Adică o omoară dacă nu le dai sa'kariul, ghici Kyllar. Drept răspuns, Blint luă o dușcă.

— Deci trebuie să mă omori.

Blint îl privi drept în ochi. Răspunsul era da.

— Pentru că ți-o cer ei sau din cauza mea, fiindcă am dat greș? întrebă Kyllar, simțind cum stomacul i se face ghem.

— Fiindcă ai dat greș? repetă Blint ridicând privirea din halbă. N-ai dat greș. Mulți mătrășitori trec prin ceea ce noi numim Ordalie. Uneori sunt supuși Ordaliei ucenicii care au o problemă gravă – orice-lîmpiedică pe un ucenic cu har să devină un mătrășitor cu har. Uneori e doar ceva ce i se

întâmplă unui mătrășitor după ce ajunge maestru. Tocmai de aceea sunt atât de puțini mătrășitori bătrâni... Ordalia mea a fost Vonda, sora mai mică a lui Gwinvere. Am crezut că ne iubim. Am crezut că anumite realități nu ne privesc. M-am încumetat să devin mătrășitor uitând de slăbiciunea asta, așa că Garoth Ursuul a răpit-o. Căuta un sa'kari, cum caută și acum. Cum căutam și eu.

— De ce? Ai Talentul, cu ce te-ar ajuta un sa'kari? Ce poate face un sa'kari?

Durzo rânji.

— Crezi că am să-ți țin o lecție despre noile tale puteri tocmai în ziua în care trebuie să mă bat cu tine? Chiar atât de puțin mă cunoști?

— Sincer, nu știu ce poate face. Văd doar că nu-mi pot folosi Talentul tot timpul. Pot folosi sa'kariul când nu-l am asupra mea?

— Nu mă mai întrerupe. Vreau să înțelegi ceva din asta. E de-ajuns dacă-ți spun că puterea unui sa'kari este enormă. Eu am încercat ani întregi să fac rost de unul. Ca și Garoth Ursuul. Credea că un sa'kari îl va ajuta să-i domine pe prinți și pe Vürdmeisteri. Știa că sunt mai aproape de un sa'kari decât el, așa că a răpit-o pe Vonda, mi-a spus unde o ține și că, dacă pun mâna pe sa'kari, o va ucide.

— Amenințările nu ți-au priit niciodată.

— Ba îmi place să cred că mi-au priit. *Întotdeauna*. Necazul a fost că n-aveam prea mult timp să iau sa'kariul. Regele Davin era pe patul de moarte. Se zvonea că s-ar fi legat de sa'kari, deci trebuia să i-l iau imediat după ce murea. Firește, Garoth o ținea pe Vonda departe de oraș. Știam că Sa'kagé îl pusese pe medicul regelui să-l otrăvească în seara aia. Bănuiam că știa și Garoth. Nu puteam fi în două locuri deodată, așa că a trebuit să aleg... Îl cunoșteam bine pe Garoth Ursuul. E un maestru al capcanelor. E mai deștept decât mine. Și mai viclean. De aceea m-am gândit că, dacă

mă duceam s-o salvez pe Vonda, Garoth avea să mă ucidă fie întinzându-mi o capcană, fie folosindu-se de meisteri. Aflasem de o capcană pe care o mai folosisese: odată intrat într-o încăpere declanșai un mecanism care ucidea persoana pe care încercai s-o salvezi. Așa era el, transforma orice încercare de a o salva pe Vonda într-un bumerang care se întorcea împotriva ei. Obținerea sa'kariului nu-l făcea decât să se bucure și mai mult de târgul încheiat cu mine. Asta a fost Ordalia mea, Kyllar. Să mă arunc cu bună știință într-o capcană, încercând să devin erou, sau să-mi folosesc mintea, s-o uit pe Vonda și să pun mâna pe sa'kari?

— Și ai ales sa'kariul.

— Care era un fals, zise Durzo cu vocea tremurată și privirea ațintită asupra mesei. După aceea am luat-o la fugă, am furat un cal, am scos sufletul din el, dar am ajuns la casa în care se afla Vonda la o jumătate de oră după ce se crăpase de ziuă. Era moartă. Am verificat toate ferestrele, dar n-am găsit nici urmă de capcană. N-am să știu niciodată dacă Garoth poruncise să se șteargă urmele, dacă erau doar magie sau dacă existase, de fapt, vreo capcană. Nememicul. A făcut-o dinadins.

Bău cu sete din halbă.

— Sunt mătrășitor, iar dragostea e un ștreang, continuă el. Singura cale de a plăti pentru alegerea făcută a fost să devin cel mai bun mătrășitor care a existat vreodată.

Kyllar simți un nod în gât.

— De asta nu putem avea parte de dragoste, Kyllar. De asta m-am străduit să te feresc de ea. Am făcut o singură greșeală, am cedat slăbiciunii o singură dată, iar acum, după atâția ani, mă chinuiește din nou. Tu n-ai să mori fiindcă ai dat greș, Kyllar. Ai să mori fiindcă am dat eu greș. Așa merg lucrurile. Alții plătesc mereu pentru eșecurile mele. Eu am greșit, Kyllar, fiindcă am crezut că se trece printr-o Ordalie

o singură dată. Am greșit. Fiecare zi e o Ordalie. Viața este Ordalia.

Din câte vedea Kyllar, alegerea făcută de Durzo nu-i dăduse pace niciodată. Omul ăsta era ca o cochilie goală. Un mătrășitor legendar, care sacrificase totul pentru meseria lui. Kyllar își dorise mereu să fie ca Durzo, fusese copleșit de calitățile lui. Durzo era cel mai bun, dar unde era omul de dincolo de legendă?

— Așadar, Ordalia mea a fost Helene, spuse Kyllar zâmbind cu amărăciune în fața pustiului din el. Nu vrei să te lupți cu mine...

— Și să-l las pe Roth s-o tortureze și s-o omoare pe fiica mea? Astea sunt alternativele mele, băiete: Ori mori tu, ori moare fiica mea, zise Durzo și scoase un gunder de aur dintr-o pungă. Cap, câștigă Roth, pajură, pierd eu.

Dădu un bobârnac monedei, care ricoșă din masă și, imposibil, ateriză pe muchie.

— Există întotdeauna și o a treia opțiune, zise Kyllar încercând să-și folosească Talentul.

„La naiba, chiar merge.”

Blint așeză halba goală în mijlocul mesei, o ridică și o așeză din nou.

— Deci te-ai legat de sa'kari... spuse el, fără să se arate surprins.

— Știi că așa se va întâmpla?

— Crezi că aș fi luat ucenic orice șobolan al străzii? Am știut cu cine am de-a face din clipa în care te-am văzut, Kyllar.

— Știi că am nevoie de sa'kari? Atunci de ce m-ai făcut să cred că mă omori dacă nu-mi folosesc Talentul? M-ai bătut de cel puțin cincizeci de ori!

— M-am străduit aproape cincisprezece ani să pun mâna pe tinicheaua aia. Credeam că-l legaseră în secret de cineva. Credeam că-l apărau prin magie, un secret cunoscut doar de câțiva oameni din regat. Nu m-ar fi ajutat cu nimic dacă l-aș

fi furat fără să știu cine s-a legat de el primul. De unde să știu că-l considerau doar o simplă bijuterie? Că regele i-l va dăruia amantei lui? Pe urmă am crezut că am greșit eu, că era vorba doar de un blocaj. Că, dacă te presam mai mult, îți vei folosi Talentul. După ce m-am străduit cincisprezece ani, crezi că m-aș despărți de el atât de ușor? Crezi că e ușor să-ți irosești cincisprezece ani din viață?

— Dar aveai de gând s-o faci, spuse Kyllar uimit.

— Pe dracu'. Din clipa în care puneam mâna pe el, al meu era.

Kyllar nu-l credea. Încă de la început, intenția lui Blint fusese să-i dea lui sa'kariul – până când intervenise Roth.

— Maestre, luptă alături de mine. Împreună îl putem învinge pe Roth. Nu-i așa că pentru el lucrezi?

— Băiete, cândva am fost ca tine. Multă vreme. Dacă m-ai fi văzut atunci... Ți-ar fi plăcut de mine. Am fi devenit prieteni. De mult nu mai am un prieten.

„Dar îmi place cum ești și acum, maestre. Aș vrea să fim prieteni”, spuse Kyllar, dar numai în gând. Cuvintele acelea nu puteau trece dincolo de buze. Poate că nici nu conta. Durzo nu l-ar fi crezut.

— Roth e prinț halidoran, băiete. Și are un Vürdmeister. Curând va avea mai mulți vrăjitori decât toate ținuturile de la miazăzi, cu magi sau fără magi. Plus o oaste pe măsură. Sa'kagé îi aparține. Nu mai e nicio speranță. Acum n-ai cum să-i opui rezistență. Nici Îngerii Noptii n-ar încerca așa ceva.

Kyllar ridică brațele, exasperat de fatalismul și superstițiile lui Blint.

— Credeam că sunt invincibili.

— Sunt nemuritori. Nu-i același lucru, răspunse Blint și își aruncă în gură un cățel de usturoi. Poți lua tot ce vrei de la mine de-acasă. N-aș vrea să mori doar fiindcă sunt mai bine echipat.

— Nu vreau să lupt cu tine, maestre.

— Ba ai să lupți. Și vei muri. Și-ai să-mi lipsești.

— Maestre Blint, spuse Kyllar amintindu-și vorbele lui Dorian. Ce înseamnă numele meu?

— „Kyllar”? Știi ce înseamnă „a lepăda”?

— A arunca, nu? Când arunci ceva de care n-ai nevoie.

— Da, dar mai are și un alt sens. La nunțile de pe vremuri, mirilor li se cerea să nu se lepede unul de celălalt.

— Adică să rămână împreună până la adânci bătrâneți.

Blint schiță un zâmbet, dar norul negru de pe fața lui nu se risipi.

— Cam așa ceva. A nu te lepăda înseamnă „a rămâne credincios”, și a lepăda înseamnă „a arunca”. Două sensuri opuse. Numele tău e la fel. Înseamnă cel care ucide și cel care e ucis.

— Nu înțeleg.

— Ai să înțelegi, cândva. Îngerii Noptii să te aibă în pază, băiete. Nu uita, au trei fețe.

— Poftim?

— Răzbunare, Dreptate și Îndurare. Întotdeauna știu pe care s-o arate. Și nu uita diferența dintre a te răzbuna pentru un rău făcut altuia și a te răzbuna pentru un rău care ți-a fost făcut ție. Acum șterge-o de aici.

Kyllar se ridică în picioare și își vârî iute armele la loc. Lovi ușor masa cu șoldul și moneda rămasă pe muchie căzu pe o parte înainte s-o poată opri cu Talentul lui. O ignoră, refuzând să vadă un semn rău în asta.

— Maestre Blint, spuse el privind-și maestrul în ochi și înclinându-se. *Kariamū lodoc*. Mulțumesc. Pentru tot.

— Mulțumesc? pufni maestrul Blint, ridicând moneda. Era pajură. „Pajură, pierd.”

— Mulțumesc? Dintotdeauna ai fost un puști afurisit.

CAPITOLUL 45

Kyllar avea o oră la dispoziție înainte ca Durzo să vină după el. Știa asta fiindcă îl văzuse golind o halbă întreagă – Durzo Blint nu lucra dacă era băut.

Acum era momentul să meargă acasă la maestrul Blint. Poate avea noroc să ghicească felul în care Blint voia să-l ucidă după armele care lipseau.

Din precauție nu merse direct, ci ocoli pe străzi lăturalnice. Kyllar descoperi imediat capcana legată de clanța ușii, apoi căută cu atenție cea de-a doua capcană. Dacă ar fi fost vizibil pe de-a-ntregul s-ar fi simțit vulnerabil, dar Talentul îl asculta din nou și-l învăluia în umbre. Încă nu-i era clar cât de bine e camuflat, dar pe strada întunecată și aproape pustie, își permitea să nu se grăbească. Cea de-a doua capcană era plasată în tocul ușii, lângă clanță. Kyllar clătină din cap. Blint spunea că nu se pricepe la capcane. O capcană care se declanșa în momentul în care trăgeai de zăvor era greu de pus.

După ce rezolvă și problema asta, Kyllar scoase șperaclul. Blint îi spusese nu o dată că mai mult de două capcane puse la ușă e pierdere de timp. Cu prima puteai prinde pe cineva, dar dacă era un lucru de mântuială, cel care intra devenea prea încrezător și, cu o a doua capcană pusă perfect, îl dădeai gata. După aceea numai un idiot nu verifica ușa centimetru cu centimetru ca să nu-i mai scape ceva.

Kyllar merse la sigur. Exersase pe ușa asta ani de zile, așa că o descuie aproape imediat. În clipa următoare simți că ceva nu e în regulă. Desfăcu degetele și lăsă șperaclul din

mână tocmai când arcul se destindea. Un ac negru îi țâșni printre degetele răsfirate, zgâriindu-i pielea, cât pe-aci să-i pătrundă în carne.

— Ei, drăcie!

Acul era înmuiat în măselariță și mătrăgună. Amestecul nu era fatal, dar l-ar fi doborât pentru câteva zile și n-ar fi avut timp să ajungă prea departe înainte ca otrava să-și facă efectul. Urâtă treabă – cu alte cuvinte maestrul Blint îl testa în continuare. „Numai un idiot nu verifică ușa centimetru cu centimetru după două capcane.” „Pe toți zeii.”

Kyllar păși înăuntru cu grijă. Această casă secretă nu era la fel de spațioasă precum cea în care își petrecuse primele luni alături de maestrul Blint, iar din cauza animalelor nu avusese o clipă de liniște, plus că duhnea și era tot timpul murdară.

Acum animalele nu mai erau. Kyllar se încruntă. Privind scurt în jur își dădu seama că nu dispăruseră de mult.

Pe masa lui Durzo văzu o scrisoare. Scoase cuțitele din mânecă și o deschise fără s-o atingă. Se îndoia că Durzo ar fi otrăvit hârtia, dar nu crezuse nici că va pune o a treia capcană pe ușă.

„Kyllar”, scria Durzo, cu litere mărunte, adunate. „Liniștește-te. N-aș avea nicio satisfacție să te ucid cu o hârtie otrăvită. Mă bucur că ai scăpat de cea de-a treia capcană dar, dacă te-ai bazat pe ce ți-am spus eu fără să verifici, îți meriți soarta. Am să-ți duc lipsa. Ești ca un fiu pentru mine. Îmi pare rău că te-am atras în viața asta. Și eu și Mama K ne-am străduit să scoatem din tine un mătrășitor. Bănuiesc că numai datorită ție n-am reușit. Însemni pentru mine mai mult decât a însemnat orice altă persoană din viața mea.”

Kyllar clipi ca să-și oprească lacrimile. Nu putea să-l ucidă pe cel care scrisese rândurile astea. Durzo Blint era mai mult decât maestrul lui; era tatăl lui.

„Azi se sfârșește totul”, continua scrisoarea. „Dacă vrei să-ți salvezi prietenii, caută-mă. – A.T.”

„A.T.?” Un nou pseudonim? Oare Blint încerca să-i dea un indiciu? Să-ți salvezi prietenii? Oare Durzo știa unde e Helene? De ce o amenința? Ca să-l facă pe Kyllar să se lupte cu el? Sau se referea și la Jarl?

„Nu.” Kyllar se albi la față. Animalele dispăruseră. Dar toate lucrurile care-i aparțineau lui Blint încă mai erau aici, deci Blint nu se muta.

Pentru un bucătar, animalele nu aveau niciun cusur, iar cel care gusta din mâncare resimțea efectele de-abia după câteva ore – îndeajuns ca bucatele să fie servite la cină.

Blint bea numai după ce termina ceva.

Animalele dispăruseră. Toate. Nu existau prea multe locuri unde să le fi dus.

— La naiba!

Blint voia să-i otrăvească pe nobilii invitați la banchetul Verii. Helene nu va fi acolo, desigur. Și nici Jarl. Blint știa ceva ce el nu știa. Logan va fi acolo.

Roth încerca o lovitură de stat. În seara asta.

Simți cum îl ia amețea. Se sprijini cu o mână de masă ca să nu cadă, făcând să se ciocnească sticlutele și paharele. Ochii i se opriră pe o sticlură care-i era familiară. Cea cu otravă de viperă. Era aproape goală. Blint nu glumise în privința amenințărilor. O vreme, după ce discutasese cu el la *arutayro*, după ce văzuse scrisoarea, Kyllar crezuse că Blint nu-l va uide. Dar o va face. Pentru Blint era o treabă de profesionist. Depășise de mult orice limită, când o lăsase pe Vonda să moară, iar acum nu mai era cale de întoarcere.

Bătrânul Durzo Blint. Îi dădea o șansă, destule informații ca să-și facă apariția, destulă motivație ca să lupte, dar, odată începută lupta, Blint va face tot ce-i stă în putere ca să câștige. Ca întotdeauna.

Deși mintea îi era în altă parte, corpul lui știa ce să facă. Umplu cu un fir de bumbac găurile fine din lama unui cuțit și picură venin de viperă peste el.

Lui Logan nu-i plăcea carnea de iepure, motiv pentru care Kyllar pregăti antidoturi împotriva otrăvurilor date fazanilor și graurilor, în același timp sperând că prietenul lui nu se va atinge de carnea de porc. Mâncată în cantități mici nu era fatală, dar nici nu exista un antidot împotriva ei. Dacă lui Logan i se făcea rău, Kyllar n-ar fi avut cum să-l care ca să-l scoată de acolo.

Se spală bine, dar fără săpun, ca să miroasă cât mai puțin. Își prinse cuțite de antebrățele goale și un pumnal de o gambă. Îmbracă pantalonii și tunică din bumbac negru, gandian, lucios și mulat. Își puse brâul, verificând dacă sticlulele cu otrăvuri și cârligele de cățărare erau la locul lor. Vârî în teaca specială cuțitul otrăvit. Ascunse pumnalele și spada scurtă, ceurană.

Apoi văzu Răzbunarea. Blint lăsase spada neagră, masivă, agățată de perete. Lăsase spada lui preferată lui Kyllar. Fără îndoială o să glumească pe tema asta, fie spunându-i că o să i-o smulgă de la brâu după ce o să-i dea lovitura fatală, fie, dacă se va întâmpla invers, îi va spune că oricum nu mai are nevoie de ea.

„Chiar vrea să mă omoare. Chiar vrea să luptăm până la moarte.” Kyllar ridică spada plin de evlavie și și-o prinse la spate. Era mai grea decât spada pe care o folosea de regulă, dar, cu Talentul lui, nu avea să fie o problemă.

În sfârșit gata, se îndreptă spre ușă, apoi se opri. Își lipi fruntea de lemnul ușii și inspiră adânc, de mai multe ori. Cum de ajunseseră aici? În seara asta unul dintre ei va muri. Kyllar nici măcar nu știa ce va face când va ajunge la castel. Dar, dacă nu făcea ceva, Logan sigur avea să moară.

CAPITOLUL 46

Durzo se târa de-a lungul grinzilor ce sprijineau acoperișul Sălii Mari a Castelului Cenariei, învăluit în întuneric. În meseria lui trebuia să facă de toate. Asta-i plăcuse întotdeauna. Doar cameristă nu-și dorise să fie.

Și totuși, iată că freca lemnul cu o cârpă udă, ștergând praful cu meticulozitate, înaintând încet după ce curăța fiecare centimetru pătrat. În mod ciudat, grinzile care se întindeau pe o lungime de aproape douăzeci de metri deasupra sălii nu mai văzuseră o cârpă de multă vreme. Iar Durzo nu suporta murdăria.

Oricât de grijuliu umbla, din când în când tot mai stârnea câte un nor de praf – care plutea ca niște fulgi de zăpadă, dându-i de gol prezența altfel invizibilă.

Nobilii aflați în sală nu se uitau în tavan, din fericire. Sărbătoarea era în toi. Întâmplările de noaptea trecută îi aduseseră pe toți aici. Murmurul vocilor ajungea până la grinzi în timp ce bărbații și femeile se cinsteau și bârfeau pe seama intențiilor regelui. Evident, întrebarea pe care și-o puneau toți era ce căuta Logan la masa principală. Toată lumea știa că fusese arestat, așa că nu-și luau ochii de la el. De ce era aici?

Logan părea înfrânt – Durzo bănuia că așa și este. Îl cunoștea prea bine pe Aleine ca să nu-și dea seama că regele îl chemase pe Logan ca să-l umilească în public, în fața celor mai importanți nobili din regat. Poate voia să-i anunțe chiar condamnarea la moarte. Poate că voia ca sentința să fie executată chiar acolo, la masă.

Durzo se mișcă din nou și stârnește un nor de praf, adunat de ani de zile. Privi, neputincios, cum praful plutește spre una dintre mesele mai mici. O parte se risipi în aer, o parte se depuse pe brațul unei doamne care gesticula întruna. Femeia se frecă pe braț și continuă să vorbească.

Înaintând încet, și ferindu-se de murdărie, Durzo scrâșni din dinți. Simțea cum lucrurile îi scăpau de sub control. Sigur, mereu își spunea asta, ca să nu-și piardă vigilența. Dar acum senzația lui părea să se adevărească. Se întâmplau prea multe. Iar implicarea lui era prea personală.

Ajunse într-un loc în care se îmbinau mai multe grinzi. N-avea cum să meargă mai departe. Ori făcea un ocol, ori o lua pe dedesubt. Cine proiectase grinzile astea nu se gândise și la cel care voia să se furișeze printre ele.

Își prinse cârligele de ambele încheieturi și își strecură degetele în crăpătura dintre două grinzi. Era dureros, dar mătrășitorii erau învățați să ignore durerea. Se lăsă să atârne în gol, întrebându-se ce-ar crede doamna grasă de dedesubt dacă în farfuria ei s-ar prăbuși o namilă de om. Își folosi greutatea ca să-și vâre mai adânc vârfurile degetelor în crăpătura mult prea îngustă, apoi desprinsă mâna dreaptă și își luă avânt ca să se prindă de cealaltă parte, dincolo de locul în care se îmbinau grinzile.

Mulțumi în gând zeilor pentru cât de lungi îi erau brațele. Reuși să strecoare trei degete în noua crăpătură. Când își schimbă centrul de greutate, simți cum îi alunecă mâna din cauza prafului.

Blint își răsuci încheietura. Alunecă zece centimetri, apoi agăță cârligul în crăpătura din care tocmai i se desprinseseră degetele. Cârligul era rezistent. Blint își eliberă mâna stângă și se legănă din nou – acum s-ar fi putut prăbuși chiar în capul femeii, nu în farfuria ei. Își încordă mâna dreaptă, în timp ce cârligul îi rodea încheietura, și se ridică până reuși

să se prindă de grindă. Apoi își luă avânt, desprinsе cârligul și se agăță de marginea grinzii cu cealaltă mână.

Rămase atârnat acolo, vârfurile degetelor susținându-i întreaga greutate, până când, din cauza prafului, începură din nou să-i alunece. Și mai spunea că-i place meseria asta.

Cu o iscusință exersată îndelung, își luă avânt din nou și se agăță de margine cu un picior. Urcă înapoi pe grindă fără probleme, ignorând norul de praf pe care-l stârnise. Unele riscuri nu pot fi evitate.

„Altele da. Nu m-am gândit chiar la toate!” Durzo încercă să nu se gândească la asta, dar, așa cum înainta de-a lungul grinzii ca o cameristă conștiincioasă, riscurile pe care le întâmpina nu-i dădeau pace. Îi oferise lui Kyllar toate indiciile de care avea nevoie ca să dejoace planul lui Roth. Și îl motivase, ca să fie sigur că vine aici și nu părăsește orașul. „Ghinion, bătrâne.” Dar ce mai conta ghinionul pentru el acum? Tot ieșea în pierdere.

La masa principală, regele se ridică în picioare. Era roșu la față și se clătina. Ridică pocalul.

— Prieteni, supuși, azi e ajunul Sărbătorii Verii. Prilej de sărbătoare, dar și de jale... Cele întâmplare în ultimele ore mă fac să-mi găsesc greu cuvintele. Regatul nostru a suferit o mare pierdere – pe de o parte, Catherine Gyre și toți servitorii ei, uciși de mâna unui soț iresponsabil, pe de alta, iubitul nostru prinț.

Regele se înecă, emoția lui fiind atât de evidentă încât nu puțini ochi se umplură de lacrimi. Prințul era tânăr și impetuos, chiar dacă nesăbuit, iar Casa de Gyre, atât de veche, se bucura de respectul tuturor.

— Astăzi ne-am adunat să celebrăm banchetul Verii. Unii s-ar putea întreba de ce mai sărbătorim dacă s-au întâmplat aceste fapte mârșave. Am să vă spun motivul. Dorim să sărbătorim viața celor pe care-i iubim, nu să le jelim moartea ce va să vină.

În stânga regelui, generalul Agon înclina din cap, încruntat. Durzo se întrebă cât din discursul regelui era opera lui Agon. Cea mai mare parte, probabil.

Regele sorbi din pocal, uitând că era în toiul unui discurs. Nobilii din sală îl priveau derutați. Să bea și ei sau regele mai avea de vorbit? Jumătate băură, jumătate așteptară, dar regele continuă, din ce în ce mai tare.

— Am să vă spun de ce suntem aici. Suntem aici fiindcă *nemernicii care mi-au ucis băiatul n-au cum să mă oprească!* N-au cum să mă pună cu botul pe label! N-au cum să mă oprească să fac ce vreau!

Agon părea alarmat. Aleine al IX-lea trecuse de la persoana întâi plural, pluralul regal, la persoana întâi singular. Băuse probabil și înainte de a veni aici.

— Și-am să vă spun care e dorința noastră suverană. În seara asta, aici, printre noi, sunt mai mulți intriganți, conspiratori, trădători! Da! Și vă jur, trădătorilor, că veți muri!

Regele se învinețise de furie.

— Știu că sunteți aici. Știu ce faceți! Dar, futu-i mama mă-sii, n-o să vă meargă!

„Uite că a mai învățat o înjurătură.”

— Stai jos, Brant! strigă regele când generalul se ridică în picioare.

Nobilii rămăseseră fără glas.

— Unii dintre voi ne-au trădat Halidorului. Voi l-ați omorât pe prinț! Voi mi-ați omorât băiatul! Logan Gyre, în picioare!

Serah Drake ședea mai în spate, potrivit rangului, dar, chiar și de la înălțimea la care se afla, Durzo îi văzu fața îngrozită. Tânăra credea că regele îl va executa pe Logan acolo, pe loc, și nu era singura.

Logan Gyre se ridică, tremurând din toate încheieturile. Era chipeș, și din câte știa Durzo, avea însușiri alese, fiind

simpatizat atât de nobilii adunați acolo, cât și de oamenii de rând.

— Logan, strigă regele. Ești acuzat de moartea fiului meu. Dar ești aici în seara asta și sărbătorești alături de noi! Recunoaște! Mi-ai ucis băiatul?

Câțiva nobili protestară, strigând că Logan n-ar face așa ceva. Speriați, membrii gărzii regale priviră spre căpitanul Arturian. Căpitanul înclină din cap și doi oșteni îl încadrară pe Logan.

„Mda“, gândi Durzo, care între timp ajunsese chiar deasupra mesei principale, la care stăteau regele și Logan, „dacă amenințările nu-l conving pe Kyllar să mă ucidă, asta sigur o va face. Nevinovații pierd întotdeauna.“

— Lăsați-l să vorbească! zbieră regele, dând drumul unui șuvoi de înjurături.

Nobilii se potoliră. Tensiunea era aproape palpabilă. Logan vorbi tare și limpede.

— Maiestate, fiul Vostru a fost prietenul meu. Resping toate acuzațiile.

Regele rămase tăcut mult timp.

— Te cred, duce Gyre, spuse el într-un târziu. După părerea noastră, ducele Gyre e nevinovat, adăugă regele întorcându-se spre nobili. Logan Gyre, ești în stare de orice sacrificiu ca să-ți slujești țara?

Durzo încremeni, la fel de uluit ca și nobilii.

— Da, Maiestate, răspunse Logan cu fermitate, dar se putea observa cât era de încordat.

Se uita țintă la Serah Drake.

„Ce dracu' se întâmplă aici?“ Părea ceva măsluit.

— Atunci te numim prinț moștenitor al Cenariei și îți anunțăm căsătoria, oficiată astăzi, cu fiica noastră, Jenine. Logan Gyre, vei fi moștenitorul nostru până când în familia noastră regală se va naște un moștenitor. Accepți această responsabilitate și această onoare?

— Da.

Teamă ce pusese stăpânire pe toți cei din Sala Mare se transformă în neîncredere, apoi în uimire.

Jenine Gunder se duse lângă Logan, fâstăcită ca orice tânără de cincisprezece ani. Durzo auzi cum Serah Drake scoate un mic țipăt pe care și-l înăbuși cu palma. Apoi fata părăsi sala în fugă. Dar numai Logan și Durzo băgară de seamă, fiindcă, în timp ce Serah alerga spre ușă, cineva strigă „Ura!” și începu să aplaude, urmat de toți invitații.

Regele dădu pe gât pocalul cu vin, iar nobilii îl imitară, închinând în cinstea lui Logan.

— Prințul Gyre! Prințul Gyre! Logan Gyre!

Regele se așeză, dar aplauzele continuă. Toate privirile erau îndreptate spre Logan și Jenine. Regele părea iritat. Logan acceptă aplauzele cu eleganță, chiar dacă puțin cam țeapăn, și roși când proaspăta lui soție îl luă de mână. Jenine era mai mult decât stânjenită de îndrăzneala ei și de dragostea pe care o nutrea față de Logan. Scena era pe placul nobililor. Dar, pe măsură ce entuziasmul lor creștea, regele se arăta din ce în ce mai vexat.

Sala răsună de veselie. Servitorii se bucurau. Străjerii se bucurau. Nobilii simțeau cum de pe viitorul lor se ridică un nor negru. Nu puțini erau cei care exclamau: „Logan Gyre va fi un rege și jumătate!” Uralele se auzeau până departe.

Aleine se învînețea din nou la față, dar nimeni nu-i acorda nici cea mai mică atenție.

— Logan Gyre! Logan Gyre!

— Trăiască prințul Gyre! Uraaa!

Regele sări în picioare, în pragul unei izbucniri nervoase.

— Acum pleacă! Du-te să-ți faci datoria de bărbat! îi strigă el lui Logan, care era la mai puțin de doi metri de el.

Agon se ridică și el în picioare, dar regele îl împinse cât acolo. Logan se uită la Aleine, uimit. Nobilii tăcură.

— Ai surzit? strigă regele. Du-te și trage-i-o fiică-mii!

Prințesa se albi la față. Ca și Logan. Apoi se îmbujoră. Jenine părea că vrea să intre în pământ de rușine. În același timp, o furie abia reținută aspri trăsăturile lui Logan. Oștenii care-l flancau priveau uluiți. Durzo se întreabă dacă nu cumva regele își pierduse mințile.

Nobilii nu scoaseră niciun sunet. Nimeni nu mai respira.

— Afară! Ieșiți! Duceți-vă să vă regulați. SĂ VĂ REGULĂȚI! urlă regele.

Tremurând, livid la față, Logan întoarse privirea și își conduse soția afară din sală. Cei doi oșteni, agitați, îi urmară îndeaproape.

— Atenție, ceilalți! strigă regele. Măine îl jelim pe fiul meu. Jur să-l găsesc pe cel care mi-a omorât băiatul chiar de-ar fi să vă omor pe toți!

Regele se așeză și începu să plângă în hohote. Durzo urmărise toată scenă nemișcat. Nobilii priveau derutați, îngroziți. Se așezară și ei, încet, uitându-se spre rege în tăcere.

Mintea lui Durzo lucra cu repeziciune. Roth nu prevăzuse asta. Imposibil. Durzo însă era sigur că Roth se afla în castel, poate chiar în sala aia. Unul dintre însoțitorii nobililor de rang inferior era omul lui. Dacă își scotea coiful însemna că invazia se contramandază.

Durzo încercă să vadă logica celor întâmplare – nu nebulia regelui îl intriga, ci căsătoria lui Logan. Era o mutare strălucită. Acum, dacă regele era ucis, în loc de patru case cu același drept la tron și cu Logan Gyre putrezind în Cloacă, Logan Gyre devenea rege fără doar și poate. Cu reputația lui și susținerea familiei Gunder, își asigura mult mai repede supunerea caselor nobiliare decât o făcuse regele Gunder.

O mutare absolut strălucită, dar tardivă. Roth avea oameni în tot castelul. Probabil că nu-și permitea o altă încercare. Dacă invazia ar fi fost planificată pentru a doua zi, căsătoria lui Logan ar fi putut schimba totul. Așa însă, Logan și Jenine trebuiau trecuți pe lista celor care urmau să moară.

Așteptând, Durzo își dădu seama că Roth nu renunță la plan. Un servitor se apropie de omul lor și-i șopti ceva. Omul înclină din cap, dar nu-și scoase coiful. Invazia rămânea valabilă.

Era clar că acum Roth va face o mișcare neprevăzută, mai mult ca sigur îl va ucide pe prințul Gyre – care, însoțit de numai doi oșteni, era în drum spre turnul de nord, unde putea fi găsit foarte ușor. Probabil că Roth îl va pune pe Durzo să-l ucidă, Durzo însă nu avea de gând să-i dea șansa asta halidoranului. Va face ceea ce promisesese, dar nu-l va ucide pe prietenul lui Kyllar.

La primul fel, nobilii mâncaseră deja iepurii pregătiți de Durzo. Blint le dăduse cucută urecheașilor un an întreg. O doză îndeajuns de mică, dar care, în combinație cu carnea de graur, putea fi letală. În mai puțin de o jumătate de oră nobilii se vor simți rău. Efectele cucutei se resimțeau treptat. Deja ar fi trebuit să nu-și mai simtă picioarele, să nu se mai poată mișca. Curând, amorțeala se va ridica la cap. Apoi vor începe să vomite. Toți cei care avuseseră ghinionul să guste din carnea de graur vor intra în spasme.

Nu putea spune când se va declanșa totul. Treaba asta cu otrăvurile nu era o știință exactă, oricând cineva își putea da seama că ceva nu e în regulă. Durzo trebuia să treacă la acțiune înainte să se întâmple asta.

Legă un capăt al frânghiei de grindă. Frânghia era din mătase neagră – absurd de scumpă, dar cea mai fină și mai puțin vizibilă dintre cele pe care le avea. Se asigură că harnașamentul pe care și-l pregătise pentru această misiune stă bine fixat și sări.

Se strădui să nu se mai legene și privi în jos, spre țintă. Regele era chiar dedesubtul lui. Durzo ridică genunchii la piept și se întoarse cu capul în jos. Harnașamentul îi rodea umerii, dar își continuă alunecare spre podea.

Acum conta fiecare secundă. Durzo ținea frânghia într-o mână. Reglând tensiunea dintre ea și harnașament putea plonja spre podea sau se putea opri oricând dorea. Când va porni, va trebui să se miște foarte repede: era învâluit în umbre, așadar nu se vedea aproape deloc, dar nu putea acoperi și frânghia.

Într-o încăpere atât de mare, o frânghie care se legăna deasupra regelui de parcă de ea atârna o greutate sigur urma să atragă atenția. Garda regală era alcătuită din oameni aleși pe sprânceană. De către căpitanul Arturian însuși.

Cu cealaltă mână, Durzo scoase două pilule minuscule. Amândouă erau combinații din mai multe ciuperci. Chiar dacă le făcuse foarte mici, pilulele nu se dizolvau repede, dar pentru misiunea asta Durzo nu putea folosi nimic sub formă de pulbere.

Nobilii păstrau în continuare tăcerea. Mai liniștit acum, regele observă că toată lumea se uita la el.

— Ce vă holbați așa? strigă el și începu să-i înjure. E nunta fiicei mele! Beți, lua-v-ar dracu' să vă ia! Vorbiți!

Regele își goli din nou pocalul. Nobilii se prefăcură că stau de vorbă, dar curând începură să facă tot felul de speculații. Durzo își imaginează că se întrebau dacă nu cumva regele înnebunise de tot. O întrebare pe care și-o puneă și el. La fel cum se întreba ce vor crede nobilii după ce regele va bea următorul pocal cu vin.

Un servitor se apropie și i-l umplu. Paharnicul regelui sorbi mai întâi din vin și-l plimbă prin gură. Apoi înmână pocalul regelui, care-l trânti pe masă.

— Maiestate, zise generalul Agon, aflat în stânga regelui. Pot să vă spun ceva?

Regele se întoarse și Durzo coborî ca fulgerul. La trei metri deasupra mesei se opri brusc. Trei metri erau o distanță destul de mare ca să arunce niște pilule atât de ușoare, dar exersase destul. Când se aplecă, frânghia se răsuci și, brusc,

începu să se răsucească și el. Nu repede, îndeajuns însă ca să-și facă griji.

Dar ce mai conta! Nu mai era timp pentru o a doua încercare.

Prima pilulă nimeri în mijlocul pocalului. Cea de-a doua se lovi de margine și ricoșă. Se rostogoli pe masă și se opri lângă farfuria regelui. Durzo scoase calm o altă pilulă și-i dădu drumul.

Regele luă pocalul și dădu să soarbă din el, dar generalul Agon îi spuse:

— Maiestate, poate că ai băut prea mult.

Și întinse mâna ca să-i ia pocalul.

Durzo nu mai așteaptă să vadă ce face regele. Scoase un tub scurt pe care-l avea prins la spate și se uită în spatele lui Agon, la magul regelui, Fergus Sa'fasti. Ținti, dar frânghia continua să se răsucească, nelăsându-l să-și trimită săgeata. Încerca să-l ochească în picior, sperând că, între timp, doza de cucută amortise picioarele magului, iar acesta nu va mai simți înțepătura. Însă la următoarea rotație, iar nu putu ținti fiindcă regele și generalul dădeau din mâini.

„Fir-ar să fie de robe!” Roba magului dezvelea doar vreo cincisprezece centimetri din gambă. Durzo ajunse din nou cu fața la el, dar renunță să-l țintească în picior. Magul își schimbă poziția, iar Durzo nu avea decât o singură săgeată – era înmuiată într-un amestec ținut secret de halidorani fiindcă-i împiedica pe magi să-și folosească puterile.

Durzo suflă în tub. Săgeata se înfipse în pulpa magului. Văzu o umbră de iritare pe fața lui. Magul întinse mâna, dar îi distrase atenția omul lui Roth.

— Mai doriți vin? îl întreabă el pe mag și într-o clipită, săgeata dispăru.

Bravo. Cu mâinile alea era probabil unul dintre cei mai iscusiți hoți din oraș. Dar, bineînțeles, Roth se folosea de tot ce era mai bun.

— Nu vezi că pocalul e plin, idiotule? exclamă magul. Trebuie să servești vinul, nu să-l bei.

Durzo se întoarse cu capul în sus și începu să se cațere, lucru deloc ușor ținând cont că frânghia era din mătase. Odată ajuns sus, se întinse pe grindă ca să-și tragă sufletul. Habar n-avea dacă regele băuse sau nu. Dar își jucase cartea. Acum tot ce avea de făcut era să aștepte.

CAPITOLUL 47

— Atunci bea până crăpi, zise Agon.

Nu-i păsa dacă-l aude regele. Nu-i păsa dacă-l ucide regele.

„Tocmai când credeam că pot să mă înțeleg cu ticălosul ăsta. Își face de ocară fiica și își bate joc de omul care a renunțat la tot ce iubește mai mult ca să slujească tronul.”

Agon reușise să-l convingă pe rege să accepte căsătoria dintre Logan Gyre și Jenine Gunder; regelui însă îi repugname ideea. Era invidios pe înfățișarea și inteligența lui Logan, invidios pe numărul mare de oameni care-i acceptaseră alegerea și furios că Jenine fusese atât de bucuroasă că se mărită cu Logan, în loc să pară resemnată.

Totuși, dacă făcuse un lucru cu adevărat bun în cei zece ani de când îl slujea pe descreieratul ăsta, gândi Agon, acesta era cu siguranță faptul că-l înduplecase să-l numească pe Logan prinț moștenitor.

Chiar dacă Logan nu i-o va ierta niciodată, era spre binele regatului. Uneori datoria îți cerea să faci niște lucruri pe care ai fi dat aproape orice să le eviți. Datoria îl obligase pe Agon să-l slujească pe Aleine al IX-lea, și nu numai datoria. La fel ca Agon, Logan nu era un om care să se eschiveze, dar, ca și lui Agon, asta nu însemna că trebuia să-i și placă.

Logan probabil că-l va urî tot restul vieții pentru asta, Cenaria însă va avea un rege destoinic. Cu inteligența, popularitatea și integritatea lui Logan, țara putea depăși condiția de bârlog al hoților și ucigașilor. Agon era dispus la orice sacrificiu, deși situația nu-i era deloc pe plac. În ochii lui

Logan se văzuse pe sine – dându-și seama că i se rezervase un viitor pe care nu l-ar fi ales niciodată. Văzuse privirea lui Serah Drake. Logan va trăi cu vina acelei trădări toată viața. Privirea aceea îl tulburase peste măsură. Agon de-abia se atinsese de mâncare.

Regele dădu pe gât ce mai rămăsese în pocal. Nobilii vorbeau în șoaptă. Nu era murmurul plăcut din ajunul sărbătorii. Vorbeau ferit, aruncând priviri pe furiș. Fiecare își spunea părerea despre hotărârea regelui, despre motivul pentru care mai întâi își desemnase un moștenitor pentru ca în clipa următoare să-l insulte.

Era nebunie curată.

Treptat, regele abandona lacrimile și tăcerea. Privi de jur împrejur cu ochii plini de ură. Mișcă din buze, dar Agon fu nevoit să se aplece spre el ca să audă ce spune. Nu rămase deloc surprins când îi desluși înjurăturile, una după alta, iar și iar, fără noimă, vorbe spuse la furie.

Apoi, regele izbucni în râs. În sală se așternu din nou tăcerea, iar regele râse și mai tare. Făcu semn spre unul dintre nobili, un conte modest pe nume Burz. Toată lumea întoarse privirea spre conte.

Burz înțepeni și roși la față, dar regele nu spuse nimic, ci privi de jur împrejur, înjurând în barbă. Nobilii continuară să se uite la contele Burz pentru ca, într-un târziu, să-și întoarcă privirea spre rege.

Stiglor, lordul cancelar, care ședea în capul mesei, se ridică în picioare strigând:

— Mâncarea e otrăvită!

Apoi se clătină și se prăbuși pe scaun, dând ochii peste cap. Lângă el, un nobil pe care regele nu-l avea la inimă, Ruel, căzu moale cu fața în farfurie și rămase nemișcat.

Regele scoase un nou hohot de râs. Agon se întoarse spre el. Regele nici măcar nu se uita la Ruel, dar nu-și putea alege mai prost momentul.

— Am fost otrăviți! strigă cineva.

— Regele ne-a otrăvit!

Agon se întoarce ca să vadă cine strigase, dar nu-și dădea seama. Un servitor? Servitorii n-ar fi îndrăznit să facă așa ceva.

Răsună o altă voce:

— Regele! Regele ne-a otrăvit!

Râzând, regele sări în picioare, împleticindu-se. Dădu drumul unui șir de înjurături în timp ce haosul pune stăpânire pe Marea Sală. Scaunele scârțâiau, împinse cât colo de nobilii înspăimântați. Câțiva se clătinară și căzură la podea. Un bărbat mai în vârstă vărsă în farfurie. O tânără de lângă el se prăbuși și ea vomitând.

Agon era deja în picioare și împărțea ordine oștenilor.

Ușa din apropierea mesei principale se deschise brusc și un ins îmbrăcat în livreaua familiei Gyre intră valvârtel, cu mâinile sus, ca să arate că nu e înarmat. Avea livreaua ruptă și plină de sânge. Sub ochi avea o tăietură din care sângele i se scurgea pe față.

„O livrea a familiei Gyre?” Agon nu știa ca vreunul dintre servitorii lui Logan să fie aici.

— Trădare! strigă servitorul. Ajutor! Soldații regelui încearcă să-l omoare pe prințul Gyre! Soldații regelui încearcă să-l omoare pe prințul Gyre! Suntem depășiți numeric. Ajutor!

Agon se întoarce spre garda regală, scoțându-și spada din teacă.

— Trebuie să fie o greșeală. Voi trei! Veniți cu mine!

Apoi se întoarce spre mesagerul rănit.

— Du-ne la...

— Nu! urlă regele și râsul i se prefăcu în furie oarbă.

— Dar, Maiestate, trebuie să-l apărăm...

— Nu-mi iei niciun om. Oamenii mei rămân aici! Rămâneți aici! Și tu, Brant! Sunteți ai mei. Ai mei! Ai mei!

Lui Agon i se părea că acum îl vede pe rege pentru prima oară. Pentru el, Aleine al IX-lea fusese întotdeauna un copil rău, spurcat la gură, motiv pentru care uitase de ce era în stare un copil rău, spurcat la gură și cu o coroană pe cap.

Agon privi spre membrii gărzii regale. Pe față li se citea un dezgust profund. Se vedea că de-abia așteptau să-l apere pe Logan, prințul lor, dar datoria le interzicea să nesocotească porunca regelui.

„Logan, prințul lor.”

Brusc, se luminează. Datoria și dorința se contopiră pentru prima oară după mulți ani.

— Căpitane Arturian, strigă Agon autoritar, ca să-l audă toți. Căpitane! Ce trebuie să faci dacă regele moare?

Căpitanul scund și îndesat clipi de câteva ori.

— Domnule general, trebuie să-l apăr pe noul rege. Adică pe prinț!

— Trăiască regele! strigă Agon.

Regele se uita la el, nedumerit. Făcu ochii mari când Agon ridică spada și dădu să scoată o înjurătură când spada generalului îi retează capul.

Corpului regelui Aleine Gunder al IX-lea se lovi de masă și, înainte să se oprească pe podea, răsturnă câteva scaune.

Când garda dădu să-l atace, Agon ridică spada deasupra capului cu ambele mâini.

— Jur că voi răspunde pentru asta. Omorâți-mă dacă trebuie, dar faceți-vă datoria față de prinț. Salvați-l!

Preț de o clipă nimeni nu mișcă. Groaza nobililor părea undeva, departe. Femeile țipau, bărbații strigau, servitorii, înarmați doar cu cuțite de bucătărie, încercau să-și apere stăpânii care vomitau de zor, iar sala răsuna de „Trădare!” și „Crimă!”

Apoi, căpitanul Arturian strigă:

— Regele a murit; trăiască regele! Să-l salvăm pe prinț! Să-l salvăm pe regele Gyre!

Agon, garda regelui și încă vreo câțiva nobili înarmați doar cu cuțite părăsiră în fugă Marea Sală.

*

Kyllar încetini pasul înainte să-i apară în față podul din vest. Se concentrează și se prefăcu în umbră. Apoi se privi. Umbra era neregulată. Foarte bine; Durzo îi spusese că marginile neregulate ale umbrei îl ascundeau mai bine și astfel îl făceau mai greu de recunoscut. Kyllar spera și ca Talentul să-i înăbușe zgomotul pașilor, dar nu era deloc sigur de asta. Pe de altă parte, nici nu voia să fie sigur când nu mai era nimic de făcut.

Coti pe lângă o clădire și-i văzu pe paznici. Ca să intri pe pod trebuia să treci de o poartă la fel de mare cât porțile castelului. Din lemn de stejar, solidă, întărită cu bare de fier, înaltă de șapte metri, cu țepi din metal în vârf și o ușă mică. Paznicii solizi, în armuri, păreau agitați. Unul se foia de colo-colo, întorcând mereu capul în stânga și-n dreapta. Celălalt era mai stăpânit, privind cu luare-aminte în toate direcțiile, mai puțin spre fluviu. Kyllar se apropie. Îi recunosc pe cei doi, în ciuda coifurilor și nu numai fiindcă gemenii aveau câte un fulger tatuat pe față. Făcuseră parte din ghilda bățăușilor, fiind dintre cei mai periculoși: Lefty – cu nasul încovoiat – și Bernerd.

Kyllar privi în direcția spre care nu se uita Bernerd. În întuneric, o corabie plutea greoi pe râu, semănând cu o morskă rătăcită pe plajă. Avea toate hublourile deschise, dar nu se zărea nicio lumină. Kyllar însă vedea acum la fel de bine ca în timpul zilei. Dacă ar fi avut mai mult timp s-ar fi minunat de ce, pe măsură ce bezna se adâncea, ochii îi deveneau tot mai ageri.

Prin hublourile deschise văzu șiruri de oșteni. Cu toții purtau uniforma cenariană, cu o banderolă roșie prinsă de braț. Oștenii aveau banderola pe brațul stâng, ofițerii pe brațul drept.

Oștenii nu erau cenarieni. Sub coifurile lor, ascunse în umbrele nopții, Kyllar desluși trăsăturile dure, reci, ale celor din nord: părul negru ca pana corbului, ochii albaștri ca lacurile înghețate. Bărbați înalți, ciolănoși, aspriți de vreme și de bătălii. Deci nu erau niște simpli halidorani. Erau munteni halidorani, trupele de elită, cele mai de temut, ale Regelui-zeu. Toți.

La lumina zilei originea lor ar fi limpede pentru oricare cenarian din castel. Noaptea însă, oștenii cenarieni n-ar înțelege imediat că sunt atacați de o oaste străină. Și-ar da seama că banderolele sunt folosite de halidorani ca să se recunoască între ei, dar abia după ceva timp. Fiecare nou grup care s-ar înfrunța cu halidoranii ar trebui să descopere singur.

Kyllar văzu o altă corabie care venea în amonte, la o distanță de doar o sută de metri. Muntenii aveau pieptul mai lat decât ceilalți halidorani, și, cu toate că în munți mai rămăseseră câteva triburi ici și colo, cele care fuseseră absorbite de imperiu dădeau cei mai feroși luptători.

Patru sau cinci sute de munteni. Kyllar nu-și dădea seama exact, dar bănuia că și cealaltă corabie era plină de oșteni de elită. Dacă așa stăteau lucrurile, Halidorul voia să atace castelul chiar în noaptea aceasta. Restul țării avea să se prăbușească asemenea unui om care tocmai fusese decapitat.

Câțiva vrăjitori urcau pe cărarea abruptă care ducea spre pod vorbind între ei. Priveau cerul de deasupra castelului, așteptând probabil un semn.

Kyllar rămase pe loc, neștiind ce să facă. Putea intra în castel ca să-l salveze pe Logan – mai mult ca sigur Roth îl pusese pe Hu sau pe Durzo să-i ucidă pe toți ducii, mai ales după luptele date de Logan la granița cu Halidorul. La fel

de sigur era că uciderea lor va avea loc în scurt timp, dacă nu cumva se și întâmplase deja. Kyllar ori intra în castel ca să încerce să oprească măcelul, ori li se opunea halidoranilor aici.

„De unul singur? Nebunie curată.”

Simțea cum crește furia în el în timp ce corabia se apropia de pod. Știa că nu are de ce să fie loial Cenariei, dar știa că trebuie să le fie loial lui Logan și contelui Drake. Dacă oastea asta pătrundea în castel, toți cei dinăuntru vor fi masacrați.

Deci trebuia să lupte și înăuntru și afară. Minunat.

Kyllar se uită la impostorii Sa'kagé care păzeau podul. Bătăușii probabil că nu aveau habar și nici nu le păsa de dispozitivul de apărare a podului, darămite să știe cum să-l scoată din funcțiune. Nu făcuseră decât să pregătească vinciul care ridica poarta masivă, din fier, a podului.

În clipa următoare, Kyllar văzu deasupra castelului o flacăra lungă, verde-albastră. Și o luă la picior.

Vrăjitorii păreau mulțumiți. Se sfătuiră cu un ofițer, care începu să dea ordine. Unul dintre halidorani ridică o torță și o flutură de două ori. Lefty și Bernerd se postară de-o parte și de alta a podului, fluturând torțele la rândul lor, tot de două ori.

„E clar.”

Kyllar scoase Răzbunarea din teacă. Auzind sunetul metalic, bătaușii se întoarseră. Lefty își miji ochii și se aplecă în față. Din cauza torțelor nu văzură prea departe, doar o dungă subțire din metal care plutea în aer. Și care se abătu asupra lor cu o viteză amețitoare.

În clipa următoare, cei doi se prăbușiră la pământ, fără viață. Kyllar puse torța la loc în mâna lui Bernerd și se uită spre oștenii de pe corăbii. Aceștia coborâseră deja și acum urcau în șir indian pe cărările înguste care duceau la pod.

Kyllar smulse cheile de la brâul lui Bernerd, descuie poarta și se strecură înăuntru. Găsi vinciul. Poarta era, de fapt,

un grilaj masiv, cu țepi, contrabalansat, care putea fi lăsat în apă. În cazul de față peste o corabie.

Kyllar acționează vinciul. Poarta coborî jumătate de metru – și nu scoase un zgomot oarecare, ci un *zângănit* puternic. Kyllar privi în jos. Poarta se lovise de două sfere magice, care străluceau în întuneric. Pe puntea primei corăbii mai mulți vrăjitori se agitau și strigau.

Kyllar dădu fuga în baraca paznicilor. Văzu un ceaun plin cu tocană fierbând deasupra unui foc, instrumente de gătit, un coif, câteva pelerine, dulapuri în care paznicii își țineau obiectele personale și, pe o măsuță joasă, un joc de arșice. Era și un dulap plin cu covoare vechi, late, vârate în niște găleți mari.

Ieși de acolo. Era imposibil ca regele să-și lase podul, atât de important din punct de vedere militar, cu o apărare atât de precară. Stâlpii de susținere erau din lemn armat cu fier – ignifugi. Dar lemnul se uda, nu putea să respire și să elimine apa pe care o absorbea, deci stâlpii putrezeau în timp și trebuiau înlocuiți.

Oare de ce se temea regele de foc atât de mult?

Kyllar pricepu imediat. De-o parte și de alta a podului erau grinzi lungi de lemn fixate pe pivoți. La capătul fiecărei grinzi era un glob uriaș, din lut, cu diametrul cât înălțimea lui Kyllar. Deasupra globului era o scoabă de fier de care atârna o parâmbă. De o parte și de alta a globului erau niște mânere mici.

Kyllar trase de un mâner și dădu la iveală o placă metalică. Scoase placa și un val de fum uleios îl izbi în față. Înțelese de-abia după ce privi cu atenție întregul dispozitiv. Se întoarse repede la poartă și luă torțele paznicilor. Încuiase poarta. Primii halidorani se apropiau de pod.

„Ce fac eu aici?”

Prima corabie se pregătea să treacă pe sub pod. Nu mai era timp. Kyllar lovi cu piciorul un zăvor de siguranță care

fixa grinda în loc și se împinse în ea. Nici gând să se clin-tească. Se împiedică și fu cât pe-aci să cadă peste parâmele de jos, înjură și se împinse din nou în grindă. Afurisiții ăia de paznici nu le ungeau niciodată?

Într-un târziu îi trecu prin minte să-și folosească Talentul. Puterea creștea în el, simțindu-se acum de parcă ar fi putut duce și o căruță în spate. Împinse grinda și se văzu strălucitor, umbra neregulată acoperindu-i și descoperindu-i pielea în timp ce-și direcționa Talentul.

„Dacă am noroc, își vor da seama că sunt aici când va fi prea târziu.”

Un ghem de foc verde zbură pe deasupra globului, cam la un metru de el. Auzi strigătele celor de jos. Fie că-l văzuseră pe Kyllar, fie că-i văzuseră doar torțele, în mod sigur vrăjitorii nu erau deloc fericiți.

Kyllar se propti din nou în grindă, dar neavând niciun punct de sprijin pentru picioare, nu făcu decât să alunece pe scânduri. Grinda abia dacă se clinti.

Un ghem de foc ricoșă din glob și se înalță spre cer. Kyllar nu-l luă în seamă. Ceva alb înflorea deasupra punții – acum corabia se afla chiar sub el. O creatură mică apăru în fața unui vrăjitor cu părul roșu și începu să zboare ca o pasăre colibri. Vrăjitorul rostea o incantație, făcând tot felul de semne, poruncindu-i creaturii.

Kyllar se opinti, dar parâmele de la picioarele lui fură cât pe-aci să-l omoare când se-mpiedică de ele.

Homunculul prinse formă în timp ce se îndrepta ca fulgerul spre Kyllar. Era mic, cam de treizeci de centimetri, și cu fața de un alb bolnăvicios. Semăna întrucâtva cu vrăjitorul cu părul roșu. Ateriză ușor pe glob și ghearele îi pătrunseră în fier ca-n unt. Apoi se întoarse spre Kyllar și şuieră, dezvelindu-și colții.

Kyllar se dădu înapoi, mai-mai să cadă de pe pod.

Jos era vânzoleală mare. Aerul din fața vrăjitorului cu părul roșu se vălurea ca un iaz în care ai aruncat o piatră. Ceva se mișca repede, de parcă ar fi alunecat pe sub aer. Ceva imens. Realitatea părea că-și depășește limitele...

Până plesni. Kyllar văzu iadul pe pământ în timp ce realitatea plesnea la trecerea wyrmului.

Se îndrepta spre el.

Când ajunse la cinci metri, realitatea pocni și se frânse în două. Kyllar zări o gură rotundă, ca de țipar, și uriașă. Gura părea că se întoarce pe dos, ca un con plin de ghimpi. Apoi un șir de dinți ascuțiți se izbiră în homuncului, se dădură înapoi și mușcară din creatura lividă. Alte șiruri de dinți se înfingeau în orice apucau, cu o forță înspăimântătoare, aspirând totul.

Ultimul șir de dinți, cei mai lați, înhățară aproape tot globul de fier, și wyrmul dispăru în gaura lui la fel de iute pe cât apăruse. Aerul se văluri din nou și apoi se liniști de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Homunculele dispăruse. Ca și trei sferturi din glob, lutul fărâmițat, fierul topit ca untura. Uleiul se scurgea în apă, lângă corabie. Oștenii izbucniră în urale. Prima corabie trecuse pe sub pod, iar cea de-a doua mai avea puțin. Slăbit, Kyllar se întoarse repede și din nou fu cât pe-acți să se împiedice în parâme.

— Lua-v-ar dracu'! înjură el, dar apoi le privi cu atenție.

Parâmele făceau parte dintr-un sistem de scripeți – legat de grindă.

— Ce tâmpit sunt!

Înșfăcă o parâma și trase de ea cu putere. Cel de-al doilea glob sări ușor de pe pod. Kyllar auzi un urlet și imediat două proiectile verzi trecură pe lângă el.

Lângă primul scripete era o altă parâma. Subțire. Probabil importantă. Kyllar trase de ea. Grinda care susținea globul de lut se prăbuși. Globul căzu și el. O clipă, Kyllar

se temu că scăpase singura lui armă, dar parâma legăna globul ca o pendulă. Parâma ajunsese la o jumătate de metru deasupra apei și globul căzu pe cea de-a doua corabie, la linia de plutire.

Din întâmplare sau poate pentru că așa trebuia, nu avu loc nicio explozie. Partea globului care lovi corabia era din fier acoperit cu un strat subțire de lut ars. Trecu prin peretele corabiei ca printr-o scoarță de mesteacăn și dădu iama prin muntenii înghesuiți acolo. Restul globului, din lut, se dezintegrează. Uleiul din glob se împrășteie peste oameni și armele lor, udând podelele de lemn.

Kyllar privi corabia. Chiar la linia de plutire era o gaură destul de mare, prin care îi văzu pe supraviețuitori cum urlă de groază și încearcă să iasă. Sperase în ceva mai impresio...

BUM! Corabia explodează. Flăcările țâșniră prin gaura făcută de glob, lărgind-o, mărin-d-o de trei ori. Focul năvăli prin hublouri. Țipetele celor dinăuntru fură înghițite de trosnetul lemnului ars. Oamenii de pe punte căzură secerați, mulți dintre ei în apă. Armurile îi traseră fără speranță sub valurile blânde.

Focul se stinse la fel de repede pe cât se iscase. Fumul continua să iasă prin hublouri, în timp ce oștenii se târau pe punte. Corabia se lăsă pe o parte. Un ofițer, cu o tăietură adâncă la frunte, striga în zadar ordine. Oștenii săreau în apă ca să ajungă la malul ce părea atât de aproape, dar se duceau la fund ca pietrele de moară. Apa nu era adâncă, dar pentru cei îmbrăcați în armură, era de ajuns.

Oprindu-se câteva clipe ca să treacă de la ulei la lemn, focul se năpusti din nou, ca o jivină nesătulă. Cuprinse toate punțile, pârjolindu-le, și, chiar dacă încă plutea, corabia nu mai avea cum să ajungă la mal. Câțiva soldați avură inspirația să-și lepede armura înainte de a sări peste bord, alții se agățară cu disperare de stâlpii podului, dar cel puțin două

sute de munteni nu mai aveau cum să lupte pe pământ cenarian.

Poarta din spatele lui Kyllar se zgudui brusc. Trase o înjurătură. N-ar fi trebuit să rămână acolo, n-ar fi trebuit să stea să privească. Locul lui acum era în altă parte.

Niciun oștean cenarian nu-i sărise în ajutor, nici măcar acum, la două minute după primul semnal. Oricât de grav era ce se întâmpla aici, la castel se întâmplau lucruri și mai grave.

Poarta uriașă se făcu țandări și, printre rămășițele ei fumegânde, își făcură loc vrăjitorii radiind de forță.

Kyllar o luă la goană spre castel.

CAPITOLUL 48

Roth traversă coridorul în fugă, urmat de Neph Dada și doisprezece oșteni în uniformă cenariană. Ajunse într-o încăpăre mică, făcu la dreapta și urcă un șir de trepte înguste.

Era un labirint amețitor de coridoare, holuri și scări de serviciu, dar pentru Roth și oamenii lui era cel mai scurt drum spre turnul de nord. Timpul era prețios. Numeroasele planuri pe care Roth le pusese la cale în cele mai mici detalii, ca pe niște plante de care te îngrijești neîncetat, așteptându-le să înflorească, dădeau roade în noaptea asta. Ca un copil lacom, voia să guste din fiecare, să simtă cum sucul sângieriu i se prelinge pe bărbie.

Regina și cele două fiice mai mici mureau chiar în clipa asta, își dădu el seama cu regret. Păcat. Mare păcat, fiindcă nu putea fi și el de față. Spera ca nimeni să nu se atingă de cadavre până nu le vedea. Dăduse ordine în acest sens, dar deși avea încredere că Hu Gibbet i le va îndeplini întocmai, începuse războiul. N-aveai cum să știi ce se va întâmpla.

Și nu aveai cum să intervii. Măcar nu ratase momentul în care regele își dăduse duhul.

Ce satisfacție! Dacă n-ar fi trebuit să fie atent la drum, Roth ar fi izbucnit în râs.

Ar fi vrut să-și țină arbaleta îndreptată spre fruntea regelui toată seara. Ar fi vrut să-l ucidă cu mâna lui, dar căpitanul Arturian fusese mult prea vigilent. Roth intrase în Sala Mare, doar că fără armă. Un mic dezastru. Dacă n-ar fi intervenit Durzo Blint, tot planul s-ar fi dus de râpă. Și atunci Garoth Ursuul, tatăl lui, l-ar fi ucis.

Până la urmă reușise. Mulțumită lui Durzo, ce demonstrație de virtuozitate! Otrăvirea invitațiilor fusese o idee genială. Roth văzuse cu ochii lui în bucătărie cum degustătorii încercau fiecare fel de mâncare și nici unuia nu i se făcuse rău. Felul în care Durzo otrăvise vinul regelui fusese un exemplu de acrobație. Amestecul acționase chiar mai bine decât promisese Blint. Avea de gând să-l folosească pe Blint și cu alte prilejuri. Cu ajutorul lui, Roth va provoca suferințe nemaipomenite, la care nu s-a gândit niciodată. Ierburi! Nici măcar nu-și imaginase cât de puternice sunt. Durzo va fi cel care-l va instrui cum să le folosească, pe toate. Cine ar fi crezut că ierburile date regelui îl vor scoate din minți pe Agon?

Își râsese în barbă când generalul îl scurtase de cap pe neghiobul de rege. Avusese o satisfacție mai mare decât dacă ar fi făcut-o cu mâna lui. Până acum nu trăise plăcerea de a privi cum cineva comite un act pe care el însuși să-l considere trădare. Ce sentiment înălțător să vezi cum un om își încalcă propriile principii. Roth întârziase în Sala Mare până când văzuse că generalul și oamenii lui înghițiseră momeala și plecaseră în direcția greșită.

Dacă nu omisese nici un detaliu – Roth nu omitea nimic, niciodată – în noaptea aceasta se va înfrupta din fructe și mai dulci decât trădarea lui Agon. Garoth Ursuul va fi atât de mulțumit.

Șase sute dintre cei mai buni munteni ai Regelui-zeu urmau să ajungă la castel într-o jumătate de oră. Alți o mie aveau să sosească în zori. Regele îi spusese că vrea să piardă mai puțin de jumătate dintre ei până intra în țară cu o oaste de ocupație, a doua zi.

Roth aprecie că va pierde mai puțin de un sfert. Poate chiar mai puțin. Își va trece *uurdthanul* cu brio. Regele-zeu îl va numi rege al Cenariei, vasal doar lui. Cu timpul, Regele-zeu îi va da întreg imperiul halidoran lui Roth.

Alungându-și gândurile de mărire, se opri pe ultimul coridor îngust și oamenii lui îl ajunseră din urmă. Ușa din fața lui, prinsă în balamale nevăzute, dădea spre scara de la baza turnului de nord. Roth făcu un semn scurt.

Oamenii lui deschiseră ușa brusc și năvăliră în hol, cu spadele trase. Cei doi străjeri postați la baza turnului nu avură nicio șansă. Nu apucară decât să facă ochii mari, apoi căzură secerați.

— Rămânem aici. Agon nu trebuie să urce în turn. Urmează prințul și prințesa, hotărî Roth, încordându-și arbaleta.

*

Logan aștepta pe marginea patului. Închise ochii și își frecă tâmpilele. Pe moment era singur în dormitorul din vârful turnului de nord. Jenine Gunder – nu, Jenine *Gyre* – îl lăsase să se pregătească.

„Să se pregătească.”

Logan nu se simțea în apele lui. Sigur, se gândise la cum e să faci dragoste, dar se străduise să-și limiteze dorința la o singură femeie – și acea femeie nu era Jenine.

După ce Serah îi acceptase cererea în căsătorie, crezuse că fanteziile lui vor prinde viață. Nu mai departe de azi-dimineață își făcuseră planuri pentru nuntă.

Și iată acum altceva.

Auzi pașii ușori pe covor și ridică privirea. Jenine își desfăcuse părul care acum îi ajungea, plin de bucle, bogat, până aproape de talie. Purta o cămașă de noapte albă, transparentă, și zâmbea cu timiditate. Logan simți că i se taie răsuflarea. Tot ceea ce-l lăsase să-și imagineze rochia ei de aseară – pe toți zeii! aseară? – se adevărea acum; fiecare promisiune fiind depășită de realitate. Ochii lui Logan îi admirară formele

sinuoase, șoldurile, talia îngustă, deasupra căreia se reliefau sâinii perfecți, formele de o dulceață ce-l ducea cu gândul la o operă de artă. Se desfătă cu auriul pielii ei la lumina lumânărilor, cu sfârcurile mai închise la culoare ce se profilau prin cămașa de noapte, vena care-i zvâcnea la gât, atitudinea ei sfioasă. Simțea cum crește dorința în el. O dorea. Dorința urla în el, estompând totul în jur, înghițind lumea, lăsând doar frumusețea din fața lui și gândul la ce va urma.

Întoarse privirea. Rușinat. Simți un nod în gât, care-l împiedică să respire.

— Sunt chiar atât de urâtă?

Logan ridică ochii și-i văzu brațele încrucișate pe piept, lacrimile din ochi. Îndurerat, își feri iar privirea.

— Nu! Nu, doamna mea. Hai, apropie-te.

Jenine nu se clinti din loc. Nu era destul. Logan îi întâlni privirea.

— Te rog. Ești atât de atrăgătoare, atât de... de frumoasă, încât mă tulburi nespus. Pur și simplu mă doare dorința. Vino, așază-te lângă mine. Te rog.

Jenine se așeză lângă el pe pat, aproape, dar fără să-l atingă. Până acum Logan nu știuse prea multe despre ea. Chiar și tatăl lui o considerase o partidă prea bogată pentru el. Logan știa doar că e simpatizată, „veselă”, „că se maturiza pe zi ce trece”, și că nu împlinise șaisprezece ani. Se convinsese la petrecerea din seara aceea, fata pur și simplu strălucise... până când tatăl ei dăduse drumul vorbelor. Logan înțelegea acum ce trebuie să fi simțit tatăl lui când femeia pe care o iubea fusese nevoită să se mărite cu regele.

Și despre fratele Jeninei se spunea că „se maturiza pe zi ce trece”. Despre prinț lumea credea că în sfârșit încetase să mai alerge după femei și începea să-și asume o parte din responsabilitățile guvernării. Dar Logan își imagina că, în cazul Jeninei, „a se maturiza” însemna să nu mai joace prinselea prin castel.

Era atât de diferită de Serah – și era soția lui.

— Sunt... azi-dimineață eram logodit cu altă femeie. O femeie pe care am iubit-o mulți ani... Și încă o mai iubesc, Jenine. Pot să-ți spun pe nume?

— Poți să-mi spui cum vrei, stăpâne, replică ea pe un ton rece.

O jignise. Se simțea rănită, dar dintr-un motiv neîntemeiat. Fir-ar să fie, ce tânără era. Pe de altă parte, înțelegea că nu numai el avusese parte de surprize în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Ai fost îndrăgostită vreodată, Jenine?

Jenine se gândi câteva clipe cu o seriozitate pe care n-ai fi bănuțit-o la o adolescentă de cincisprezece ani.

— Mi-au plăcut... câțiva băieți.

— Nu-i același lucru, spuse Logan răstit, dar regretă imediat.

— Ai să mă-nșeli? ripostă ea. Cu ea?

Cuvintele îl izbiră în plin. Logan își dădu seama că nici Jeninei nu-i venea ușor. Cum s-o fi simțind, să-l placă, să se mărite cu el și să știe că iubește pe altcineva?

Logan își ascunse fața în mâini.

— M-am însurat cu tine fiindcă așa mi-a cerut regele, fiindcă poporul are nevoie de așa ceva. Dar jurămintele sunt jurăminte, Jenine. Îți voi fi credincios. Și-mi voi face datoria de soț.

— Și datoria de a face un moștenitor?

Gheața nu se topise deloc. Logan ar fi trebuit să se aștepte la asta.

— Da.

Jenine se trânti pe pat, își trase cămașa până sus și desfăcu picioarele.

— Datoria te așteaptă, stăpâne, zise ea, întorcând capul și privind spre perete.

— Jenine, uită-te la mine!

Logan îi acoperi goliciunea și – slavă zeilor – îi privi doar fața, deși chiar și acum simțea cum trupul ei îl atrage ca un magnet. Ce deosebire mai era între el și un animal?

— Jenine, îmi voi da toată silința să fiu un soț bun. Însă inima nu ți-o pot da. Încă nu. Mă uit la tine și simt că n-ar trebui să te doresc. Dar ești soția mea! La naiba, mi-ar fi mai ușor dacă n-ai fi atât de... atât de frumoasă! M-aș uita la tine fără să vreau ce... ce-ar trebui să facem în noaptea asta. Înțelege?

Era clar că fata nu înțelegea, dar se ridică în capul oaselor. Era din nou adolescența de adineauri, roșind pentru ceea ce făcuse, dar cu privirea la fel de aprigă.

Logan ridică brațele, exasperat.

— Nu-ți găsesc nicio vină. Nici eu nu înțeleg situația asta. E așa de încurcată. Nimic nu are sens. Aleine...

— Te rog să nu vorbim despre asta acum. Da?

— Am pierdut totul. Totul e... totul e greșit.

Cum putea fi atât de egoist? Pierduse un prieten, dar și ea își pierduse fratele mai mare. Și ea suferea.

— Îmi cer scuze.

— Nu, eu îmi cer scuze, zise Jenine, cu ochii în lacrimi, dar cu o privire fermă. Am știut de la început că voi fi dată celui de care țara va avea nevoie. Am încercat să nu mă îndrăgostesc fiindcă știam că tata mi-ar fi putut spune oricând că vrea să mă mărite. Doi ani am încercat să *nu-mi* placă de tine. Știu că mă crezi o proastă, dar știi cine mi-ar fi putut fi soț? Un prinț ceuran căruia îi plac băieții, altul care are șaiszeci de ani, un alitaeran care are șase ani, un lodricar care nu vorbește limba noastră și are deja două soții, halidorani care își tratează femeile ca pe niște sclave și un modain care a rămas văduv de două ori în împrejurări suspecte... Și tu. Toată lumea te place. Un rege cu capul pe umeri ne-ar fi unit ca să stingă vrajba dintre familiile noastre, dar tata te urăște. Așa că a trebuit să te urmăresc de la distanță, să aud

ce spun despre tine fratele meu și celelalte fete, să aud că ești viteaz, plin de onoare, loial, deștept. Fratele meu mi-a spus că ești singurul bărbat care nu s-ar lăsa intimidat de felul în care gândesc. Știi cum e atunci când trebuie să rostești doar banalități și să te prefaci că nu înțelegi niște lucruri doar ca să nu capeți o reputație *proastă*?

Logan nu prea înțelegea. După părerea lui, femeile nu trebuiau să dea impresia că sunt mai puțin deștepte decât erau cu adevărat. Sau nu așa stăteau lucrurile?

— Când am aflat că urmează să mă mărit cu tine, am simțit că toate visele mele de fetiță se vor adevăra. Chiar dacă tata se purta așa cum se purta... și Serah... și Aleine... Îmi cer iertare, stăpâne. Ai fost sincer cu mine. Știu că nu tu ai vrut asta. Îmi pare rău că a trebuit s-o pierzi pe Serah în schimbul meu. Știu că ai avut parte de o grămadă de surprize neplăcute în ultimul timp.

Jenine ridică bărbia și-i vorbi ca o prințesă.

— Dar voi face tot ce-mi stă în putință ca să fiu o surpriză plăcută, stăpâne. Mă voi strădui să-ți merit dragostea.

„Pe toți zeii, ce femeie!” Logan se uitase la Jenine și nu dăduse atenție decât sânilor ei. O văzuse chicotind cu prietenele ei, văzuse o copilă. Ce neghiob fusese. Jenine Gunder... Jenine Gyre... era o prințesă născută să fie regină. Ținuta ei, sacrificiul ei acceptat, *puterea* ei îl uimeau pur și simplu. Sperase ca, în timp, soția lui să-i fie pe măsură. Acum spera ca el, în timp, să ajungă pe măsura acestei femei.

— Iar eu voi face tot ce-mi stă în putință ca să ne iubim cât mai mult, Jenine. Numai că...

Fata îi atinse buzele cu un deget.

— Spune-mi Jenny, da?

— Jenny?

Logan atinse pielea moale, catifelată, a gâtului ei și-i sorbi trupul din ochi. „E bine. Am voie să fac asta. Pot s-o fac. Pot s-o fac.”

— Jenny? Pot să te sărut?

Fata deveni nesigură din nou, până când buzele li se întâlniră. Apoi, cu toată ezitarea, nesiguranța și naivitatea ei, lui Logan i se păru că era tot ce avea lumea asta mai cald, mai frumos și mai iubitor. Jenny era tot ce însemna femeie, dragălășenia întruchipată. O cuprinse cu brațele și o trase aproape.

Câteva minute mai târziu, Logan se desprinse de ea, întorcând capul spre ușă.

— Nu te opri, zise ea.

Treptele de afară răsunau de zgomot de cizme cu ținte. O mulțime de cizme.

Fără să-și mai tragă hainele pe el, în întuneric, Logan se rostogoli pe pat și își înșfăcă spada.

CAPITOLUL 49

Regnus Gyre de-abia avu timp să se ascundă când Brant Agon trecu în fugă pe lângă el, însoțit de doisprezece oșteni și, inexplicabil, de câțiva nobili pântecoși.

— Trăiască regele! Să-l salvăm pe prinț! strigă unul dintre ei.

„Să-l salvăm pe prinț?” Așadar zvonurile nu se adevereau. Regnus auzise că Aleine Gunder fusese ucis aseară.

Dacă generalul ar fi fost singur, Regnus și-ar fi strigat vechiul prieten. Dar nu acum, când era cu căpitanul Arturian. Căpitanul primise ordin să-l aresteze pe Regnus și avea s-o facă, chiar dacă nu era de acord cu asta.

Auzi strigăte în depărtare, spre mijlocul castelului, dar nu desluși cuvintele. Era îngrijorat, se întâmplaseră atât de multe lucruri pe care nu le înțelegea, și nu putea interveni cu nimic, indiferent de ce se petrecea acum în castel. Avea doar șase oameni, niciunul în armură. Și așa le fusese greu să pătrundă în castel ca servitori, cu spadele bine ascunse. Tot ce putea spera acum era s-o găsească pe Nalia și s-o scoată de aici.

Apartamentul reginei era la al doilea nivel al castelului, în aripa de nord-est. Regnus și oamenii lui merseseră prin castel dezinvolți, în două grupuri de câte trei, încercând să nu atragă atenția servitorilor, acum însă nu mai era timp de așa ceva. Le făcu semn să se apropie și o luă la fugă.

Ajunseră la apartamentul reginei fără să dea peste vreun servitor sau străjer. Noroc chior. Doar doi străjeri, înarmați și în armură, i-ar fi ucis foarte ușor pe Regnus și oamenii lui.

Regnus bătu tare în ușa masivă, apoi o deschise. O doamnă de onoare care se pregătea să deschidă ușa făcu un pas înapoi, surprinsă.

— Gyre! exclamă ea. Maiestate, fugiți! Ucigașul!

Nalia Gunder ședea într-un balansoar cu o broderie în poală, neatinsă. Se ridică imediat în picioare și-i făcu semn doamnei de onoare să plece.

— Nu fi proastă. Hai, pleacă.

Cele două fiice mai mici, Alayna și Elise, păreau că abia se opriseră din plâns. Se ridicară și ele în picioare, șovăind, prea mici ca să-l recunoască pe ducele Gyre.

— Ce cauți aici? întrebă regina. Cum ai intrat?

— Ești în pericol. Cel care mi-a ucis soția și servitorii noaptea trecută a fost pus să te ucidă în noaptea asta. Te rog, Nal... te rog, regina mea, spuse Regnus ferindu-și privirea.

— Ducele meu, zise ea, așa cum o regină și-ar fi întâmpinat vasalul preferat sau cum soția s-ar fi adresat soțului.

Pentru Regnus cele două cuvinte însemnau: „Doar pe tine te-am iubit!”

— Ducele meu! Regnus, merg oriunde spui tu, dar nu pot pleca singură.

— Fetele tale pot veni și ele.

— E vorba de Logan și Jenine. S-au căsătorit în după-amiaza asta.

„Trăiască regele! Să-l salvăm pe prinț!” Acum înțelegea strigătele nobililor. Scurtaseră anunțul clasic: Regele a murit; trăiască regele. Cu alte cuvinte, trăiască noul rege. Prințul Logan.

Regele Gunder era mort. Logan era noul rege.

Unul mai bun decât el s-ar fi gândit la altceva, Regnus era conștient de asta – un soț mai bun s-ar fi gândit la altceva –, dar primul lui gând fu că soțul Naliei era mort. Piticul ăla odios care-i pricinuisese atâtea suferințe era mort; la fel ca soția lui. Și el și Nalia erau, brusc și miraculos, eliberați de

douăzeci și doi de ani de sclavie. Douăzeci și doi de ani – ceea ce crezuse că era o condamnare pe viață încetase pe neașteptate.

Se mulțumise cu bucuriile unui tată mândru și comandant destoinic, fără să spere că alături de soție va cunoaște și altceva decât gustul amar al frustrării. Acum fericirea nu era numai o posibilitate îndepărtată, era aici, la un pas de el, zâmbindu-i, cu ochii plini de dragoste. Cât de diferit ar fi să vină acasă și s-o vadă pe Nalia, să împartă cu ea bucuriile și necazurile, viața și patul.

Dacă voia și ea, o lua de nevastă. Se însura cu Nalia.

Încet-încet, se gândi la celelalte implicații. Logan era noul rege? Genealogii vor avea coșmaruri dacă Regnus și Nalia făceau un copil. Dar ce mai conta.

Izbucni în râs, cu inima ușoară. Apoi se opri. Agon, garda regală și nobilii care săreau în ajutorul fiului său, înarmați cu cuțite luate de la masă.

Logan era în pericol. Oamenii aceia voiau să-l salveze. Logan era în pericol, iar Regnus se ocupa de altceva.

Nu mai era timp de explicații, să-i spună Naliei că e liberă, că Aleine e mort. Trebuia să acționeze. Și nu știa cât timp mai are la dispoziție.

— Sunt în pericol! După mine! strigă Regnus, ridicând spada. Trebuie...

Simți o durere ascuțită în spate. Se întoarce și se frecă pe piept, iritat. Văzu cum ceva negru dispare în umbrele din jur. Unul dintre oamenii lui își duse repede mâna la gât ca să oprească sângele care-i țâșnea în toate părțile. Ca niște marionete cu sforile tăiate, oamenii lui căzură la podea unul după altul, morți. Regnus își privi mâna – era lipicioasă.

Se uită în jos. Pe piept i se întindea o pată de sânge. Ridică ochii spre Nalia. Umbra era în spatele ei, ținând-o strâns. O mână neagră îi ridica bărbia, în cealaltă era spada scurtă care

se împlântase în Regnus. Ochii Naliei erau ațintiți asupra lui, plini de groază.

— Nalia, spuse el și căzu în genunchi.

Vedea doar alb acum. Încercă să-și țină ochii deschiși, dar imediat își dădu seama că *sunt* deschiși și că nu mai contează.

*

Generalul Agon și grupul încropit din nobili și garda regală de-abia se descurcau prin coridoarele labirintice ale castelului. De-a lungul secolelor, castelul se extinsese, devenind tot mai complicat. Oamenii generalului se opriră de două ori în fața câte unei uși încuiate, se contraziseră dacă s-o spargă sau s-o ia pe alt drum și rămaseră la a doua variantă.

Acum alergau pe ultimul coridor care ducea spre turnul de nord – cei din garda regală mai iuți de picior, Agon încercând să țină pasul, iar câțiva dintre nobili gâfâind în urmă. Nobilii renunțaseră de mult la strigătele entuziaste „Să-l salvăm pe prinț” și „Trăiască regele Gyre”. Acum se rugau să nu-i lase puterile.

Agon intră în anticamera turnului și auzi cum străjerii înjură și bat în ușa care dădea spre trepte. Unul dintre ei, colonelul Gher, stătea la intrarea în anticameră.

— Grăbiți-vă, domnilor, îi îndemnă el pe ultimii doi nobili burduhănoși.

Agon privi în jur, lăsându-i pe cei mai tineri și mai puternici să atace ușa groasă. Anticamera nu era mare, aproape șapte metri pătrați, mobilată sumar, cu tavanul atât de sus încât se pierdea în întuneric, și cu numai două uși: una care dădea spre scări și una care dădea spre sală. Altă cale de intrare nu era.

Ceva nu era în regulă. Faptul că ușa era încuiată însemna că străjerii postați aici fuseseră uciși sau cumpărați.

Generalul Agon privi peste umăr la colonelul Gher, care-i poftea pe ultimii nobili în încăpere. Agon trecu pe lângă un nobil burduhănos, lo-Gyre, vărul lui Logan, și dădu să strige ceva, dar pumnul înzăuat al colonelului Gher îl izbi în bărbie.

În cădere, Agon văzu cum colonelul Gher trânteste ușa după el și o încuie. O clipă mai târziu, un membru al gărzii regale se repezi cu umărul în ușă, dar ușa rezistă și imediat auziră cum Gher trage zăvoarele.

— Suntem blocați, constată lordul Urwer, inutil.

Preț de o clipă toți cei din anticameră încremeniră. Ridi-cându-se cu ajutorul unuia dintre oșteni, generalul observă că oamenii, în sfârșit, își dădeau seama de implicații.

Dacă fuseseră trădați de unul de-ai lor însemna că uciderea prințului nu era ceva izolat sau pus la cale de pe o zi pe alta. Tot ce se întâmplase în ultimele zile fusese plănuiră în cele mai mici detalii – de la moartea prințului Gunder până la sechestrarea lor în această anticameră fără ieșire. Șansele de supraviețuire nu erau deloc bune.

— Ce facem acum, domnule general?

— Spargem ușa de colo, răspunse Agon arătând spre ușa care ducea către scări.

Dar probabil că era prea târziu. Scara sigur era deja plină de oșteni inamici și străjeri morți. Pe de altă parte, Agon învățase cu multă vreme în urmă că nu trebuie să piardă timpul pe câmpul de luptă gândindu-se la ce-ar fi trebuit să facă și ce-ar fi trebuit să vadă. Regretele trebuiau lăsate pentru mai târziu, dacă exista un mai târziu.

Garda regală tocmai își reînnoia asaltul asupra ușii când se auzi șuieratul unei săgeți trase dintr-o arbaletă. Un oștean se prăbuși la podea cu pieptul străpuns, de parcă n-ar fi purtat o cămașă de za, ci de mătase. Agon înjură și se uită în jur după vreo gaură în pereți. Nu văzu niciuna.

Oamenii priviră și ei, îngroziți, încercând să se apere de un dușman nevăzut. Alt şuierat și un alt oștean căzu mort.

Agon și oamenii lui ridicară ochii spre tavanul întunecat. Un candelabru care atârna până aproape de ei le împiedica vederea. Din întunericul de sus răsună un hohot de râs sinistru.

Oștenii și nobilii încercară să se ascundă pe unde puteau, dar nu prea era loc de așa ceva. Un oștean se ghemui după un scaun tapițat, cu spătarul înalt. Un nobil smulse un portret al lordului Robin de pe perete și-l folosi ca scut.

— Ușa! urlă Agon, deși simțea cum îl cuprinde disperarea.

Nu aveau cum să iasă de acolo. Cel sau cei care trăgeau asupra lor nu numai că aveau susținători și trădători în castel, dar cunoșteau și secretele castelului. Paranoicul rege Hurlak împânzise castelul cu camere și fereștruci secrete. Fiindcă știa unde sunt, asasinul nu avea decât să stea pe loc și să-i ucidă pe toți. Nu aveau cum să-l oprească.

Alt şuierat. Oșteanul care se ascundea după scaun înțepeni când săgeata pătrunse prin spătar și-i intră în spate. Asasinul le dădea de știre că situația era fără speranță.

— Ușa! răcni Agon.

Cu acel curaj pe care mulți comandanți îl cer, dar puțini îl arată, toți oștenii rămași săriră și începură să împingă în ușă. Erau conștienți că unii dintre ei vor muri, dar și că era singura lor ieșire, singura speranță de viață.

Alt şuierat. Încă un soldat căzu la podea. Lordul Ungert, ținând portretul fără vlagă, scânci ca o fetiță.

Alt şuierat. Un oștean păru că face un salt lateral când o săgeată îi străpunse urechea și-l izbi de cadrul ușii, umplându-l de sânge.

Ușa se crăpă. Unul dintre cei trei soldați rămași scoase un strigăt de triumf. Chiar atunci o săgeată zbură prin

crăpătură și i se înfipse în umăr. Omul se răsuci în loc înainte ca o nouă săgeată, venită de sus, să i se oprească în șira spinării.

Ceilalți doi cedară. Unul lăsă spada din mână și căzu în genunchi.

— Te rog, spuse el. Te rog, nu. Te rog, nu. Te rog...

Ultimul rămase căpitanul Arturian, care atacă ușa ca posedat de diavol. Era un bărbat vânjos, așa că ușa se cutremură și se clătină sub loviturile lui, crăpătura lărgindu-se, iar el încercă să ajungă la încuietoare.

Evită două săgeți care trecură prin gaură, razant cu capul lui, apoi se izbi din nou în ușă. Altă săgeată trecu pe lângă Arturian și Agon văzu cum căpitanul își dă capul pe spate. Săgeata îi zgârie obrazul, o dungă subțire, și-i înjumătăți urechea.

Cu un urlat de durere, căpitanul azvârli spada prin gaură, ca pe o lance. Smulse încuietoarea, tresărind când o săgeată îi pătrunse în braț și ieși pe partea cealaltă. Fără s-o ia în seamă, luă ușa în brațe și o scoase din balamale.

Cinci arcași halidorani în uniformă cenariană stăteau pe trepte cu arcurile încordate. Șase bărbați înarmați cu săbii și un vrăjitor se aflau în spatele lor. Un alt arcaș zăcea la picioarele lor, cu spada gârzii înfiptă în stomac. Cei cinci arcași traseră în același timp.

Plin de săgeți, căpitanul Arturian căzu pe spate, chiar lângă oșteanul rămas în genunchi, care țipă îngrozit.

Altă săgeată. Țipătul se transformă într-o bolboroseală și tânărul se lăsă moale, înecându-se în propriul sânge.

Apoi avu loc una dintre acele scene neobișnuit de firești în haosul unei lupte, pe care Agon le mai văzuse, dar cu care nu se putea obișnui. Un arcaș își lăsă arcul, intră în cameră și puse mâna pe ușă.

— Scuze, îi zise el căpitanului la moartea căruia tocmai contribuise.

Vocea nu era sarcastică, doar politicoasă. Desprinsese ușa din degetele încleștate ale căpitanului, ieși și o așeză la locul ei, sub privirile nedumerite ale lui Agon și ale nobililor.

În acele momente, înainte ca realitatea să-și reia cursul cu brutalitate, Agon se uită la nobili, iar nobilii se uitară la el. Ei erau cei care doriseră să-și pună viața în joc pentru a-l salva pe prinț. Oameni curajoși, chiar dacă unii nu erau deprinși cu meșteșugul armelor, gândi generalul privind cum Ungert se apăra cu un tablou. Aceștia erau oamenii pe care-i condusesese la moarte.

Capcana era ingenioasă. „Servitorul familiei Gyre” fusese, fără îndoială, unul dintre oamenii uzurpatorului. Mișcarea nu numai că divizase garda regală, îndepărtându-i pe majoritatea soldaților de Sala Mare, ci separase și grâul de neghină. Lorzii care veniseră cu Agon nu erau nici pe departe cei mai potriviți ca să-l apere pe prințul Gyre, dar erau oameni care își demonstraseră loialitatea în singurul mod care conta – prin fapte.

Prin uciderea lor, Halidorul îi va elimina pe principalii opozanți. Genial.

Dincolo de bolboroseala și respirația gâtuită a oșteanului muribund, Agon desluși un alt zgomot. Urechile lui îl recunoscură imediat. Cineva arma o arbaletă.

Clic-clic-clac. Clic-clic-clac.

— Așadar știți pe cine trebuie să blestemați înainte de a muri, auzi Agon o voce amuzată, cavernoasă, din ascunzătoarea de deasupra. Sunt prințul Roth Ursuul.

— Ursuul! repetă nobilul Braeton și scui pă.

— O, ce onoare, zise lordul lo-Gyre.

Săgeata i se înfipse în burta imensă cu atâta forță încât îi ieși prin spate, scoțându-i mațele. Vărul lui Logan se prăbuși lângă perete.

Câțiva lorzi îl blestemară pe Ursuul așa cum fuseseră invitați. Unii se adunară în jurul lui lo-Gyre care trăgea să

moară pe podea. Generalul Agon rămase în picioare. Moartea îl va găsi drept, cu fruntea sus.

Clic-clic-clac. Clic-clic-clac.

— Vreau să-ți mulțumesc, generale, spuse Roth. Mi-ai fost de mare ajutor. Mai întâi l-ai ucis pe rege – frumoasă trădare, recunosc – apoi mi-ai adus toți oamenii ăștia exact unde trebuia. Vei fi răsplătit cu vârf și îndesat.

— Poftim? exclamă bătrânul Braeton, privindu-l alarmat pe Brant. Spune că nu-i adevărat, Brant.

Următoarea săgeată trecu prin inima lui Braeton.

— E o minciună, răspunse Agon, dar Braeton era deja mort.

Clic-clic-clac. Clic-clic-clac.

Ungert se uită la Agon, înspăimântat. Tabloul îi tremura în mâini.

— Te rog, spune-i să înceteze, se rugă el de Agon, văzând că e ultimul lord rămas în picioare. Eu nici n-am vrut să vin cu tine. Nevastă-mea a insistat.

În scutul improvizat din tabloul lordului Robin apărură o mică gaură și Ungert se clătină, dându-se înapoi. Câteva secunde rămase lipit de perete, cu fața schimonosită, cu tabloul în mâini. Apoi căzu peste el, făcându-i rama țandări.

Clic-clic-clac. Clic-clic-clac.

— Ticălosule, zise lo-Gyre printre icnete, privindu-l lung pe generalul Agon. Ticălosule.

Următoarea săgeată i se înfipse între ochi. Generalul Agon ridică spada sfidător. Roth izbucni în râs.

— N-am mințit, generale. Îți vei primi răsplata.

— Nu mi-e frică, răspunse Agon.

Clic-clic-clac. Clic-clic-clac. Săgeata îl izbi în genunchi și Agon simți cum îi sfărâcă oasele. Încercă să ajungă la scaun, dar căzu. Peste câteva clipe o altă săgeată îi pătrunse prin cot, părând că-i smulge brațul. Reuși să se ridice în capul

oaselor, agățându-se de brațul scaunului ca un om care se îneacă.

— Mătrășitorul meu mi-a spus că sigur vei cădea în capcana mea. Doar ai fost îndeajuns de prost ca să te încrezi în el, spuse Roth.

— Blint!

— Da. Dar nu mi-a spus și că-l vei trăda pe rege! Asta a fost minunat! Și să-l introduci pe Gyre în familia regală! E amic cu tine, nu? Logan va plăti cu viața pentru asta. Știu că nu ți-e frică de moarte, generale. Răsplata pe care ți-o dau e viața. Te las să trăiești în rușine. Hai, pleacă. Târăște-te, gândacule!

— Te voi hăitui până la sfârșitul vieții, promise Agon scrâșnind din dinți.

— Vezi să nu. Ești un câine bătut, Brant. M-ai fi putut opri, dar n-ai făcut decât să mă ajuți, din aproape în aproape. Acum voi urca împreună cu oamenii mei în turn. Prințul și prințesa vor muri fiindcă nu m-ai oprit la timp. De ce să te mai ucid? Fără tine n-aș fi putut face asta.

Roth îl lăsă pe general acolo, gâfâind pe podea. Distrus.

CAPITOLUL 50

Sergentul Bamran Gamble încordă arcul mare, alitaeran, folosindu-și mușchii enormi ai spatelui. Nu conta că ești ca un taur de puternic; numai cu brațele nu puteai încorda un arc alitaeran. Arcul era din lemn gros, de tisă, lung de peste un metru și jumătate când era destins, iar săgeata trimisă de el putea străpunge o armură la o depărtare de două sute de metri. Auzise că unii nimereau o țintă puțin mai mare de un metru de la o jumătate de kilometru, dar slavă zeilor, el nu era nevoit să facă asta.

Stătea pe acoperișul barăcii paznicilor din curtea castelului. Fuseseră închiși înăuntru de un trădător, dar omul fie nu avusese curaj, fie nu avusese o torță cu care să le dea foc. Gamble ieșise prin acoperiș cu ajutorul oamenilor săi.

Primul ghem de foc al vrăjitoarei trecuse pe lângă capul sergentului înainte ca Gamble să-și încordeze arcul. Vrăjitoarea era singurul meister din curte, trimis acolo să stea cu ochii-n patru. De pe acoperiș, Gamble văzu cum dușmanii încă mai traversau podul din est, dar atenția lui era îndreptată spre vrăjitoare. O femeie cu părul roșu și pielea albă. Răsufă din greu, ca și cum ultimul ghem de foc ar fi sleit-o de puteri, dar deja își aduna forțele, rostind o incantație ceva, încordându-și kiul negru de pe brațe.

Dacă Gamble rata acum, nu mai avea altă șansă. Vrăjitoarea ochea jos, ca să dea foc acoperișului din stuf al barăcii paznicilor și astfel să omoare peste patruzeci dintre oamenii sergentului.

Gamble trase tare de coardă până ajunsese cu cele trei degete în dreptul feței; coarda îi atinse buzele. Nu mai țintea, se lăsa în voia instinctului. Un ghem de foc apăru între palmele vrăjitoarei. Săgeata trecu direct prin flacăra și forța care ar fi purtat-o prin armură străpunse cu ușurință flacăra diafană, coșul pieptului și șira spinării tinerei vrăjitoare. Femeii îi fugi pământul de sub picioare de parcă ar fi fost legată de un cal în plin galop. Săgeata îi țintui corpul de ușa masivă din spatele ei.

Sergentul Gamble nu-și dădu seama când mai scoase o săgeată din tolă. Dacă ar fi avut de ales, ar fi sărit de pe acoperiș și și-ar fi scos oamenii de acolo, dar, pe neașteptate, simți fiorul luptei în sânge. După șaptesprezece ani de când era soldat, lupta pentru prima oară.

Săgeata îi atinse buzele și țâșni din arc, lovind o vrăjitoare care conducea un șir de munteni pe pod. O lovitură măiestră, una dintre cele mai reușite din toată viața lui. Trecuse printre trei șiruri de dușmani în fugă și lovise o vrăjitoare chiar subsuoară, azvârlind-o de pe pod. Vrăjitoarea căzuse, fără vlagă, în apele fluviului Plith.

Muntenii nici măcar nu se opriră. În clipa următoare, sergentul Gamble înțelese că nu-i a bună. Doi arcași și un vrăjitor se desprinseseră din grup și începură să-l caute. Ceilalți traversau în continuare podul. În timp ce arcașii își încordau arcurile, vrăjitorul atingeia fiecare săgeată și vârful ei se aprindea imediat.

Gamble se lăsă să alunece de pe acoperiș și sări în curte. În urma lui două săgeți în flăcări se înfipseră în stuf. Focul se răspândi nefiresc de repede. Până să scoată drugii de la ușă, fumul începu să iasă pe ferestre.

— Ca facem, domnule sergent? întrebă unul dintre oștenii care se adunau în jurul lui.

— Dacă stăm împreună nu ne pot învinge, de asta încearcă să ne despartă. Cred că sunt vreo două-trei sute. Trebuie să ajungem la cazarma de jos.

Acolo erau două sute de oameni de-ai lor. Adică aproape cât dușmanii, deși sergentul Gamble nu credea că un număr egal conta prea mult, mai ales împotriva muntenilor și vrăjitorilor halidorani.

— Fir-ar să fie! exclamă un tânăr pe nume Jules. N-am chef să mor pentru Cei Nouă. Podul din est e încă al nostru. Mă duc acolo.

— Încearcă numai și va fi ultimul lucru pe care l-ai făcut în viață, replică sergentul Gamble. Pentru asta suntem plătiți. Orice încălcare a datoriei înseamnă trădare, cum a făcut Conyer când ne-a încuiat aici.

— Asta-i plată?

— Am știut care-i solda când ne-am înrolat.

— Faceți ce știți că trebuie făcut, domnule sergent, spuse Jules, apoi scoase spada din teacă și le întoarse spatele, sfidător, pornind în fugă spre pod.

Toți cei treizeci și nouă de subordonați întoarseră capul spre sergent. Gamble scoase o săgeată, șopti o rugăciune pentru două suflete în timp ce coarda îi atinge buzele și-l ucise pe Jules. „Mă transform într-un adevărat erou de război, ce mai! Mă pricep să omor femei și oameni de-ai mei.”

— Vom lupta, hotărî el. Aveți nelămuriri?

*

Kyllar trecu în goană prin camerele servitorilor, nevăzut, fără să dea peste vreun dușman. Situația era gravă dacă oștenii regelui nu opuneau nicio rezistență.

Deodată, se trezi în mijlocul unei încăierări. Cel puțin un detașament de munteni intraseră în castel pe alt drum

fiindcă douăzeci dintre ei masacrau de două ori mai mulți oșteni cenarieni.

Cenarienii erau pe punctul de a ceda, chiar dacă sergentul urla tot felul de ordine la ei. La vederea lui, Kyllar se opri din fugă. Îl cunoștea pe sergentul ăsta. Era Gamble, străjerul care intrase în turnul de nord în ziua care Kyllar își redusese la tăcere prima victimă.

Kyllar intră în luptă și începu să ucidă halidorani cu ușurința țăranului care-și seceră holdele de grâu. Ușor ca bună ziua. Deși nu simțea nicio plăcere să ucidă niște oameni care de-abia îl vedeau.

La început, nimeni nu-l observă. Era o umbră în măruntaiele unui castel construit din piatră neagră și luminat de torțe cu flacăra tremurândă. Apoi Kyllar îl salvă pe Gamble, decapitând un halidoran și eviscerând un altul când cei doi îl încolțiseră pe sergent.

Kyllar nu părea să obosească. Era o vijelie. Era prima față a Îngerilor Noptii; era răzbunarea. Era moartea. Nu făcea o acțiune, ci era o stare de fapt. Kyllar era moartea. Dacă fiecare strop de sânge vinovat pe care îl vărsa putea acoperi un strop de sânge nevinovat, în noaptea asta se spăla de păcate.

Senzația străpungerii armurii, a pielii, a cărnii, cu judecata rece a Răzbunării era cea mai îmbătătoare din lume. Kyllar se pierdea în nebunie, un fel de meditație bizară, în timp ce se răsucea și se ferea, despicând, găurind, zdrobind, distrugând fețe, curmând vieți. Totul trecu prea repede fiindcă, în ceva mai mult de o jumătate de minut, toți halidoranii erau morți. Nici măcar un muribund. Furia morții era devastatoare.

Efectul asupra cenarienilor fu copleșitor. Acești neputincioși în armură rămăseseră cu gura căscată privind forma întunecată, care era Kyllar. Nici măcar nu ridicaseră armele. Nici măcar nu erau în poziție de apărare. Pur și simplu se minunau de ravagiile morții.

— Îngerul Noptii luptă pentru voi, le spuse el.

Deja stătuse acolo prea mult. Poate că Logan nici nu mai era în viață. O luă din nou la goană.

Toate ușile erau închise, iar pe coridoare domnea o liniște neobișnuită. Servitorii probabil că se baricadaseră în camerele lor sau fugeau care-n-cotro.

Zgomotul de pași în cadență îl făcu să se oprească. Se ascunse în pragul unei uși, aproape de capătul coridorului. Chiar dacă ochii oamenilor nu-l vedeau, în noaptea asta erau și alte pericole de care trebuia să țină cont.

— Jos cred că sunt blocați peste două sute de oșteni de-ai lor, spuse un ofițer adresându-i-se unui ins a cărui statură mică arăta că e vrăjitor, deși purta armură și spadă. În cel mult un sfert de ceas îi terminăm, meistere.

— Cum rămâne cu nobilii din grădină? întrebă vrăjitorul. Răspunsul fu acoperit de tropăitul muntenilor care trecură pe lângă Kyllar dispărând după colț.

Așadar lorzii erau încercuiți în grădină. Kyllar nu mai fusese acolo – pe cât posibil evitase castelul –, dar văzuse tablouri cu grădina și, dacă pictorii nu se abătuseră prea mult de la adevăr, o putea găsi destul de ușor. Era un loc la fel de bun ca oricare altul unde să-i caute pe Logan și Durzo.

În timp ce se afunda tot mai mult în castel, coridoarele se umpleau de morți, sângele lor năclăind podelele. Kyllar nu-și încetini pasul. Morții făceau parte mai ales dintre gărzile nobililor.

Sărmanii. Kyllar nu avea o simpatie prea mare pentru cei care îmbrățișau cariera armelor și apoi nu se pregăteau îndeajuns pentru ea; oamenii aceștia însă fuseseră masacrați. Peste patruzeci de străjeri erau morți sau pe moarte, zvârcolindu-se, cu spume la gură, gemând de durere. Kyllar văzu doar opt munteni morți.

Orientându-se după bălțile de sânge și cadavre, Kyllar ajunsese la o ușă dublă din lemn de nuc, ferecată pe dinafară. Ridică drugul de fier și o deschise.

— Ce dracu'... zise o voce răgușită, cu accent halidoran.

Retrăgându-se din fața ușii în umbra statuii regelui Aleine al IX-lea aflat într-o poziție eroică, Kyllar văzu câțiva munteni care păzeau încăperea plină de nobili. Bărbați, femei și chiar copii. Cu hainele în neorânduială și înspăimântați. Unii plângeau. Alții vomitau.

Dincolo de raza vizuală a lui Kyllar se auzi zgomot de pași și muntenii își pregătiră armele. Vârful unei halebarde se prinse de colțul ușii și-l rupse, lăsând să se vadă un ofițer îndesat, pe cât de lat în spate, pe atât de înalt. Ofițerul deschise și cealaltă ușă cu halebarda, apoi făcu un semn și doi oameni de-ai lui ieșiră repede pe coridor, spate în spate, cu spadele gata de atac. Priviră spre statuie, spre Kyllar care, ascuns în spatele ei, se făcuse una cu ea, cu brațele lipite de brațele statuii, cu picioarele lipite de picioarele statuii.

— Nu e nimeni, domnule căpitan, raportă unul dintre ei.

În grădina care nu era nici pe departe atât de impresionantă pe cât apărea în tablouri, erau zece străjeri și patruzeci-cincizeci de lorzi – niciunul înarmat. Din fericire, muntenii nu erau însoțiți de vrăjitori. Kyllar bănuia că vrăjitorii erau prea prețioși ca să fie folosiți la paza prizonierilor.

Printre nobili erau și câțiva de rang înalt. Kyllar recunoscuse mai mulți miniștri ai regelui. Faptul că erau toți aici însemna că Roth fusese convins că va ocupa castelul repede și voia să decidă personal pe cine să omoare și pe cine să ia în guvernul lui.

Bărbații și femeile priveau descumpăniți, semn că nu le venea să creadă ce li se întâmplase. Faptul că lumea se întorsese cu susul în jos le depășea capacitatea de înțelegere. Mulți nu se simțeau deloc bine. Unii aveau hainele rupte și pătate de sânge, alții erau neatinși. Câteva doamne cu părul

încă perfect coafat plângeau, în timp ce altele, cu răni pe față și cu rochiile sfâșiate, își țineau firea.

— Fir-ar să fie, domnule căpitan! Doar nu s-a desferecat singură! zise un oștean din spatele lui Kyllar.

— Am fost puși să apărăm încăperea asta și așa vom face.

— Dar nu știm ce-i acolo... domnule căpitan.

— Asta e, răspunse căpitanul scund și îndesat, cu un ton care nu admitea niciun argument.

Lui Kyllar aproape că-i păru rău de tânărul muntean. Instinctul lui avea dreptate. Poate ar fi ajuns un bun ofițer. Asta însă nu-l opri să iasă din umbră la un metru de el.

Își spuse că nu redevenea vizibil doar ca să lupte cinstit. Trebuia să-și conserve puterea. Văzuse destul măcel în jurul lui.

Tânărul halidoran dădu să-și scoată spada din teacă, dar Kyllar fu mai iute și-i străpunse stomacul. Apoi trecu pe lângă el, aruncă un cuțit cu mâna stângă, străpunse armura și coastele unui alt oștean cu o lovitură de jos în sus și înfipse spada scurtă într-altul dintr-o singură mișcare. Îi dădu un cap în gură unui muntean și-l ținu apoi drept pavăză pentru ca bărbatul să poată primi în plin halebarda căpitanului.

Se feri de o sabie și înjunghie un muntean în vintre, cu wakizashiul. Căzut la podea, își răsturnă adversarul cu un genunchi bine plasat și, continuând mișcarea, făcu un salt.

Șase oameni erau morți sau răniți grav. Mai rămâneau patru. Primul era un ins curajos. Atacă urlând că fratele lui tocmai căzuse ucis. Kyllar pară lovitura și ripostă, fratele alăturându-se fratelui. Ultimii trei atacară împreună.

O lovitură scurtă îl lipsi pe unul de spadă și de mâna în care o ținea, altul încrucișă spada cu Kyllar de cinci ori înainte să se ferească prea târziu și să cadă orbit, de la o tăietură de-a curmezișul feței. Kyllar sări peste halebarda care încerca să-i secere picioarele și se întoarse spre ofițer.

Își trecu spada dintr-o mână într-alta și lovi în spatele lui, străpungându-l pe oșteanul rămas cu un singur braț.

Ofițerul lăasă halebarda și scoase spada. Kyllar zâmbi la diferența de gabarit dintre armele preferate de ofițer și se uită peste umărul lui. Ofițerul dădu să se întoarcă, se încrunță, dar nu privi înapoi.

O doamnă frumoasă îl pocni în moalele capului cu un ghiveci de flori. Florile și pământul zburară peste tot, ghiveciul însă nici măcar nu crăpă.

— Mulțumim că ne-ai salvat, dar de ce-a trebuit să te uiți, spuse femeia gâfâind. Puteam să mor din cauza ta.

Era una dintre femeile cu părul și machiajul neatinse de violența celor întâmplare. Faptul că tocmai zdrobise capul unui om părea că n-o afectase absolut deloc. Nu făcu decât să-și scuture rochia de pământ și să cerceteze dacă nu avea vreo pată de sânge. Kyllar era surprins că, în timp ce alergase, sânii nu-i scăpaseră din decolteul mult prea generos. O recunoscuse.

— Dar n-a apucat să se uite înapoi, îi zise el lui Terah Graesin, bucuros că-și acoperise fața cu masca din mătase neagră.

O purta din obișnuință, dar dacă n-ar fi făcut-o, câțiva dintre lorzi sigur l-ar fi recunoscut.

— Măi să fie...

Se auzi un ciocănit în ușă și toată lumea încremeni. Trei ciocănituri, două ciocănituri, trei, două.

— Ordine noi, domnule căpitan! strigă un oștean. Maiestatea Sa spune să-i omorâm pe toți. Avem nevoie de oștenii dumneavoastră ca să-i învingem pe cei din curte.

— Trebuie să plecați numaidecât, zise Kyllar îndeajuns de tare ca să-l audă toți nobilii. Cel puțin două sute de munteni vin dinspre podul din vest. Probabil sunt cei care luptă în curtea castelului. Dacă vreți să trăiți, luați toate armele pe care le găsiți și eliberați-i pe soldații noștri care sunt închiși

jos. Mai sunt și alții care se îndreaptă deja într-acolo. Împreună cu ei veți reuși să ieșiți din castel. Afară puteți organiza o mișcare de rezistență. Deja ați pierdut castelul; ați pierdut orașul. Dacă nu vă mișcați repede, vă veți pierde și viața.

Vestea îi izbi pe nobilii adunați în jurul lui Kyllar ca un jet de apă rece. Unii se pierdură de tot cu firea, alții însă, puțini, păreau că-și înalță fruntea, regăsindu-și demnitatea.

— Vom lupta, domnule, spuse Terah Graesin. Numai că unii dintre noi au fost otrăviți...

— Știi despre ce otrăvuri e vorba. Dacă ați supraviețuit până acum înseamnă că ați luat o doză mică, în jumătate de oră vă veți simți bine. Unde e Logan Gyre?

— O clipă, eu sunt Terah Graesin, noua moștenitoare a tronului. Dacă...

— Unde e Logan Gyre? întrebă Kyllar apăsător.

— E mort. E mort. Regele e mort. Regina e moartă. Prințesele sunt moarte.

Lumea începu să se clatine. Kyllar simți un gol în stomac.

— Sunteți sigură? Ați văzut cu ochii voștri?

— Eram cu regele în Sală Mare când a murit. Iar pe regină și fiicele ei mai mici le-am găsit în apartamentul ei, înainte să fiu prinsă. Arătau... groaznic, răspunse femeia clătinând din cap. Pe Logan și Jenine nu i-am văzut, dar sigur au murit primii. După ce regele le-a anunțat căsătoria, la mai puțin de zece minute după ce-au părăsit sala, am și fost atacați. Generalul Agon s-a dus să-i salveze cu câțiva oameni de-ai lui, dar a ajuns prea târziu. Oamenii care ne păzeau se lăudau cum au măcelărit garda regală.

— Unde?

— Nu știu, dar e prea...

— Știe careva unde s-a dus Logan? strigă Kyllar.

După privirile lor își dădu seama că unii dintre ei știau, dar nu voiau să-i spună ca să nu-i lase singuri. Lașii. Auzi un geamăt venind mai de departe și, făcându-și loc printre

ei, ajunse la un bărbat palid la față, plin de sudoare, întins pe spate. Avea spume la gură, iar lângă el era o baltă de vomă. Arăta atât de rău încât Kyllar aproape că nu-l recunoscuse. Era contele Drake.

Kyllar îngenunche lângă el, scoase mai multe frunze dintr-o pungă și începu să i le îndese printre buze.

— Ai un antidot? întrebă unul dintre lorzii bolnavi, dar care reușeau să se țină pe picioare. Dă-mi-l și mie.

— Dă-mi-l și mie! strigă altul.

Nobilii se îngrămădiră în jurul lui Kyllar, care scoase repede spada și-i lipi vârful de gâtul unuia dintre ei.

— Dacă se atinge vreunul de mine sau de el, jur că vă omor.

— E doar un conte! strigă o femeie grasă, tremurând toată. Și e sărac! Eu îți dau tot ce dorești!

O parte din Kyllar, dură, răzbunătoare, nu voia să le dea antidotul, ca să-i pedepsească pentru meschinăria și micimea lor. Dar, în cele din urmă, luă punga și i-o aruncă lui Terah Graesin.

— Dă-l celor care au cea mai mare nevoie. Pe cei care și-au pierdut cunoștința nu-i mai poate salva, iar cei care stau în picioare n-au nevoie de el.

Femeia vru să spună ceva, uimită că i se poruncește ce să facă, dar se supuse.

Timpul se strecura printre degetele lui Kyllar. Era aici. Era în castel, dar habar n-avea unde trebuia să ajungă. Privi în jos, spre conte, întrebându-se dacă nu cumva era prea târziu ca să-l mai poată salva.

Contele se mișcă. Deschise ochii și se concentrează.

— Turnul de nord, șopti el.

— Acolo s-a dus Logan?

Contele încuviință din cap, apoi se lăsă la loc, epuizat.

— E prea târziu pentru ei, spuse Terah Graesin. Luptă alături de noi. Am să-ți dau pământuri, titluri, am să te iert...

Fără să ia în seamă rugămințile nobililor, Kyllar se înfășură în umbre și o luă la fugă.

*

Oamenii lui Roth urcară treptele în goană și deschiseră ușa dormitorului cu lovituri de picior. Roth și Neph Dada îi urmară pe cei unsprezece oșteni care dădură buzna în cameră printre strigăte și gemete. Chiar dacă ușile duble erau îndeajuns de late ca să intre trei oameni odată, cu patru șiruri de oșteni în fața lui, Roth nu vedea ce se întâmplă, dar nu-i suna deloc bine. Răsunau zgomote de luptă, o spadă trecea printr-o cămașă de zale, capul cuiva trosnea ca un pepene spart.

Lângă el, Neph Dada își întinsese brațele însemnate cu ki. Mormăi ceva și o parte din ki începu să se zvârcolească. O explozie stranie, fără zgomot, aruncă oștenii în toate direcțiile. Până și oamenii lui Roth se clătinară.

Cei trei bărbați din fața lui căzură pe spate și, în timp ce Roth se ținu bine pe picioare, se loviră de bariera invizibilă pe care Neph o ridicase ca să-și protejeze stăpânul. Neph vorbi din nou și camera se umplu de lumină. Roth înaintă alături de el în timp ce oștenii își reveneau din șoc.

Logan încercă să se ridice, dar picioarele nu-l ascultară, de parcă erau ținute de podea. Era gol pușcă și furios. Roth își vârî spada în teacă, iar opt dintre oamenii lui își recuperară armele scăpate pe jos. Șase soldați zăceau pe podea, cu răni adânci, care sângerau din plin. Trei erau morți, trei aveau să moară cât de curând. Așadar, Logan Gyre se pricepea să mânuiască spada.

Pe pat, într-o cămașă de noapte transparentă era prințesa. Se zbătea, furioasă, dar nu se putea acoperi. Neph o imobilizase și pe ea.

Roth se așează lângă fată și își plimbă privirea peste trupul ei nubil. Își linse un deget, îl lipi de gâtul ei și-l plimbă încet în jos.

— Sper că n-am întrerupt nimic important, spuse el.

Jenine Gunder îl fulgeră cu privirea. Se roșise de rușine, dar era și furioasă la culme.

Roth îi duse un deget la buze făcând-o să-și înghită cuvintele.

— Am venit doar să te felicit cu ocazia căsătoriei, porumbița mea. Ei, cum e? Ești mulțumită de cum e înzestrat bărbățulul tău?

Roth se uită la Logan și se încruntă.

— Mda, cred că ești. Dragul meu duce Gyre – ridicăți-l în picioare! Sau, mai bine zis, prințe Gyre? Nu te pierde cu firea. Am văzut-o goală și pe maică-ta, cu timpul și porumbița asta va...

Logan dădu să se repeadă la el, dar legăturile îl ținură pe loc. Unul dintre soldați îl plesni peste față.

Roth continuă de parcă nu l-ar fi întrerupt nimeni. Plescăi din limbă.

— Cu timpul. Asta-i problema. Cu timpul, prințesa s-ar putea mândri și ea cu sânii și șoldurile ei.

Roth îi zâmbi fetei și o ciupi de un obraz. Apoi se ridică în picioare, iar magia lui Neph o ridică pe Jenine de pe pat și o lăsă, tremurând, lângă soțul ei.

— Necazul e că nu ai timp. Sper că te-ai bucurat de căsătoria asta. Iar tu, Logan, prietene, sper că nu ți-ai pierdut timpul cu preludiul – căsnicia voastră a luat sfârșit.

Clipa aceea părea să nu se mai sfârșească. Nimic nu era mai savuros pentru Roth decât să vadă cum uluiala se transforma în groază, iar groaza în disperare.

— Cine ești? întrebă Logan, cu o privire neînfrică.

— Sunt Roth. Cel care a pus la cale uciderea fratelui tău, Jenine.

Ignorându-l pe Logan, Roth urmări cum cuvintele se sparg de față ca un val ce se izbește de stânci. Însă nu se opri, n-o lăsă să-și strige neputința.

— Sunt Roth, Shinga, conducătorul Sa'kagé. Sunt cel care a pus la cale uciderea tatălui tău, Jenine. Cu mai puțin de zece minute în urmă am văzut cum capul i se rostogolește de pe masa încărcată cu bucate alese... Sunt prințul Roth Ursuul de Halidor. Eu sunt cel care a poruncit să fie ucise surorile și mama ta, Jenine. Dacă ciulești bine urechile, s-ar putea să le auzi țipetele.

Roth duse un deget la ureche și mimă concentrarea.

— Numai voi doi ați rămas între mine și coroana Cenariei, Jenine, continuă el. Și voi lua această coroană. Dar, mai întâi, mă tem că va trebui să vă ucid. Cine vrea să moară primul?

După fiecare frază, Roth o privea în ochi, se înfrupta din speranța ei muribundă, îi savura disperarea vecină cu nebunia. Scoase un pumnal și o întoarse cu fața spre Logan.

Logan scoase un strigăt nedeslușit – Neph îi pusese căluș. Se zvârcoli și se încordă, încercând să scape de legături, cu mușchii umflați, imenși, dar fără să reușească să învingă magia lui Neph. Mai degrabă smulgea stele de pe cer.

— Stăpâne, strigă un oștean de pe coridor. Una dintre corăbii a fost distrusă. Meisterii vor să-i ajuți să înăbușe rezistența.

Roth se înfioră de plăcere văzând cum speranța prinde viață în ochii fetei.

— Rezistența, zise el. Poate că vor reuși să te salveze! Dar eroul tău e deja aici. Logan, cum, stai așa, fără să faci nimic? N-ai de gând s-o salvezi?

Mușchii brațelor și picioarelor lui Logan se umflară din nou, iar legăturile magice se lărgiră și se subțiară, dar Neph șopti ceva și legăturile se strânsură la loc. Logan rămase nemışcat.

— Cred că nu, constată Roth, întorcându-se spre Jenine. Dar tu ești prințesa! Garda regală sigur va da fuga aici. Pun pariu că generalul Agon mai are puțin și ajunge, tocmai la timp ca să te salveze!

Roth își mângâie barbișonul uns cu ulei.

— Necazul e că l-am ucis pe Agon, cum am ucis și întreaga gardă regală. Nu mai sunt eroi. Nimeni nu te mai poate salva, Jenine.

Roth trecu în spatele Jeninei și-i atinse cu mâna liberă pânțelele plat. Îi rupse cămașa de noapte, i-o scoase și îi cuprinse un sân în palmă. În timp ce pe obrazul ei se rostogolea o lacrimă, Roth se aplecă și o sărută pe gât, ca un îndrăgostit, privindu-l pe Logan și zâmbind batjocoritor.

Apoi, în locul în care o sărutase, îi tăie gâtul.

Îi dădu brânci și Jenine căzu în brațele lui Logan, din partea dreaptă a gâtului ei sângele țâșnind ca dintr-o fântână arteziană. Neph slăbi legăturile lui Logan pentru ca tânărul s-o poată prinde pe Jenine, dar nu și ca să-i poată opri sângerarea.

În ochii lui Logan se citeau mila și groaza. Un sunet ca o muzică divină pentru urechile lui Roth, sunetul unui suflet aflat la limita suferinței, scăpă de pe buzele lui Logan. Strânse la piept fata care simțea că nu mai are aer. Roth se delecta, încercând să păstreze pentru totdeauna această scenă în amintire, știind că va avea nevoie de ea în lungile nopți fără somn.

În clipa următoare, Logan își veni în fire, se feri de privirea lui Roth și se uită în ochii Jeninei.

— Sunt aici, Jenny, zise el, privind-o lung. N-am să te părăsesc.

Blândețea din vocea lui îl înfurie pe Roth, care simțea că nu era el cel care conta acolo. Cu vocea lui alinătoare, Logan o scotea pe Jenine din această lumea a întunericului și înălța

între ei doi și Roth un zid dincolo de care halidoranul nu avea cum să ajungă.

În timp ce Jenine privea în ochii lui Logan, Roth o vedea cum se liniștește – nu resemnată în fața morții, ci lăsând în urmă disperarea.

— Chiar m-ai fi iubit, nu-i așa? spuse ea.

Roth știa că ar fi trebuit să taie mai adânc, ar fi trebuit să-i reteze beregata, și nu doar o singură arteră. Îl plesni pe Logan peste față, dar tânărul simți lovitura ca pe o pișcătură de țânțar, atât de intens o privea pe prințesă.

— Jenny, Jenny, șopti el. Deja te iubesc. Și voi fi alături de tine cât de curând.

— Ești pe moarte! strigă Roth, la doar un pas de ei, dar cei doi de-abia îl auziră.

Genunchii Jeninei începură să tremure, iar Logan o strânse și mai tare în brațe, închizând ochii și șoptindu-i la ureche, în timp ce sângele ei i se scurgea pe piept.

— Stăpâne, trebuie să mergem, spuse mesagerul și mai agitat.

Logan nici măcar nu se uită la Roth când Jenine se cutremură la pieptul lui. Continuă s-o liniștească, asigurând-o de dragostea lui. Jenine trase de trei ori aer în piept, anevoie, apoi oftă prelung și se lăsă moale în brațele lui Logan, închizând ochii pentru totdeauna. Neph slăbi încet legăturile care o țineau și fata se prăbuși la podea.

— Nu! Nu! urlă Roth.

Fata nici măcar *nu se temuse*. Roth făcuse totul ca la carte, dar fata nici măcar nu se temuse de moarte. Cine nu se temea să moară? Nu era corect. Nu era corect.

Îl palmui pe Logan. Încă o dată. Și încă o dată. Și încă o dată.

— Tu n-ai să mori atât de ușor, Logan Gyre, spuse Roth, rostindu-i numele cu dispreț.

Apoi se întoarse spre oamenii lui, simțind cum îi zvâcnește mușchiul mandibulei.

— Duceți-l în Cloacă și dați-l sodomiților.

— Stăpâne! zise mesagerul, dând buzna din nou în cameră. Trebuie...

Roth îl înșfăcă de păr și, în culmea furiei, îi înfipse pumnalul în față de mai multe ori. Îl trase de păr, apoi încercă să-i taie gâtul, dar nu izbuti, creștându-l deasupra urechii. Pumnalul alunecă și Roth rămase în mână cu o bucată din scalp. Omul urlă de durere și, în sfârșit, Roth îl apucă bine și-i reteză gâtul.

Între timp, Neph deschisese ușa ascunsă. Ridică trupul prințesei prin magie și-l făcu să plutească în fața lui.

— Neph, ce faci acolo?

— Regele-zeu dorește să vadă toate capetele familiei regale. Nu știu ce vrei să faci, dar sfatul meu e să te grăbești.

Neph nu i se adresă lui Roth cu titlul nobiliar. Toate mergeau anapoda, iar Tatăl avea să fie aici cât de curând. Roth se întoarse, gâfâind, cu bucata de scalp plină de sânge în mână. Tremura de furie, iar soldații care-l țineau pe Logan se albiră la față.

— Aduceți-mi capul după ce termină sodomiții cu el. Dar înainte să-l dați sodomiților, tăiați-i scula și aduceți-mi scrotul, vreau să-mi fac o pungă din el. Și vreau să sângereze în timp ce i-o trag sodomiții.

CAPITOLUL 51

Anticamera de la baza turnului de nord puțea a sânge și fecale eliminate în clipa morții, mirosul înțepător de urină strecurându-se prin duhoare. Kyllar simți că se înăbușă în timp ce desfereca ușa.

O privire scurtă îl lămurii. Oamenii fuseseră prinși ca într-o capcană și doborâți de o arbaletă. Kyllar se încruntă. O arbaletă? Într-o încăpere atât de mică?

Apoi văzu platforma îngustă de sub tavan, ce se distingea printre umbrele care acum i se dezvăluiau lui Kyllar. După felul în care erau împrăștiate cadavrele, trăsesse un singur om, luându-i la rând, tacticos, pe nobili și pe membrii gărzii regale.

Așadar asta pățiseră cei care veniseră să-l salveze pe prinț. După dărele de sânge care duceau dincolo de ușă părea că exista un singur supraviețuitor.

Kyllar urcă treptele în fugă, simțind cum i se întoarce stomacul pe dos. La intrarea în dormitor găsi șase halidorani morți. Restul era destul de clar. Surprins în pat cu soția lui – hainele lui Logan erau aruncate în dezordine – prințul sărise să se apere. Omorâse șase halidorani înarmați până-n dinți, dar după urmele de foc de pe podea, fusese rănit sau imobilizat prin magie.

Apoi, judecând după balta mare de sânge închegat, era clar că Roth fie îl ucisese lent, ca să sângereze cât mai mult, fie îi ucisese și pe Logan și pe Jenine. Oricum, cadavrele lor nu erau în cameră. Probabil că halidoranii aveau nevoie de cadavrul lui Logan, ca și de cadavrele celorlalți membri ai

familiei regale ca să arate întregului regat că toată dinastia e moartă și, în consecință, nu mai există niciun urmaș la tron.

Pe podea văzu o cămașă de noapte ruptă. Prințesa, tânără și frumoasă, fusese dusă probabil în altă cameră și siluită până murise.

Kyllar încercă să interpreteze și altfel faptele. Analiză scena la rece, trecând peste șocul disperării. Era posibil ca doar prințesa să fi fost ucisă, iar Logan să mai fie în viață?

Dar oștenii nu l-ar cruța pe Logan, cum nu ar ucide o prințesă pe care ar putea s-o violeze. Logan era un războinic, un spadasin renumit, și moștenitorul tronului. Ceilalți membri ai familiei regale fuseseră asasinați cu brutalitate, dar și cu precizie, profesionist. Dacă halidoranii voiau să facă o excepție și să cruțe pe cineva pentru o anumită perioadă de timp, cu siguranță nu s-ar fi oprit asupra lui Logan.

Durerea îl izbi în plin, ca o măciucă în moalele capului. Logan era mort. Prietenul lui cel mai bun era mort. Mort, iar vina nu putea fi decât a lui Kyllar.

Ar fi putut preîntâmpina totul. L-ar fi putut omorî pe Durzo aseară. Maestrul stătuse cu spatele la el, o țintă pe care n-o putea rata. Doar îi spusese Dorian. Îi spusese!

Ce rău nu-i făcuse lui Logan? Lăsase ca Aleine, prietenul lui Logan, să fie ucis, ascunsese adevărul despre legătura dintre Serah și Aleine, din cauza lui fusese trimis la închisoare pentru crimă, din cauza lui rupsese logodna. Acum Logan fusese obligat să se însoare cu o fată pe care n-o cunoștea și care fusese ucisă – soția lui de mai puțin de o oră, siluită și apoi ucisă. Se așeză pe podea și începu să plângă.

— Iartă-mă, Logan, iartă-mă. Numai eu sunt de vină.

Întinse o mână ca să se rezeme de ceva și dădu de balta de sânge. Își privi mâna mânjită. La fel cum se întâmplase chiar în această cameră cu cinci ani în urmă. Mânjit de sânge, cum se întâmplase iar și iar de când omorâse o cameristă oarecare. Aici îl adusese crima. Cercul se închidea, uciderea

unei ființe nevinovate ducând inexorabil la uciderea altora. În ultimii cinci ani făcuse exact ce-și propusese: să semene tot mai mult cu Durzo Blint. Devenise un ucigaș de profesie. Dormea iepurește, deci dormea ușor, deci era din ce în ce mai periculos. Era mereu cu ochii în patru, iar sângele care-i pătase prima oară mâinile, chiar în camera asta, nu se spălase niciodată. Doar se îngroșase. Nu era deloc o greșeală că sângele lui Logan îi păta mâinile acum, nu era deloc o coincidență.

Soților Drake le plăcea să discute despre o instanță divină: Dumnezeu prefăcea plânsul în râs, suferința în bucurie. Mătrășitorul era prințul-judecător al instanței satanice. Crima ducea la crimă și, cum spunea Durzo, întotdeauna plăteai pentru ea.

„Oare trebuie ca alții să plătească pentru eșecurile mele? Altă soluție nu există?” Sângele de pe mâinile lui spunea nu, nu. Asta e realitatea; e greu, neplăcut, detestabil, dar așa stau lucrurile.

— Îmi încalc propriile reguli, spuse o umbră.

Kyllar nu ridică privirea. Nu-i păsa dacă moare. Omul însă nu mai spuse nimic. După câteva clipe, Kyllar întreabă cu amărăciune în glas:

— „Nu juca cinstit. Crima e crimă?”

Durzo ieși din umbre.

— Kyllar, o singură regulă trebuie să te mai învâț.

— Ce anume, maestre?

— Ești aproape un mătrășitor, Kyllar. După ce-ai învățat cum să câștigi aproape orice luptă, ascultă încă o regulă: Niciodată să nu lupți dacă știi că nu câștigi.

— Am înțeles. Ai câștigat.

Durzo rămase tăcut o vreme.

— Hai, ucenicule. Asta-i Ordalia ta.

— Asta e viața ta? întreabă Kyllar, ridicând în sfârșit ochii. Încercări și provocări?

— Viața mea? Asta e *viața*.

— Nu-i de ajuns. Oamenii ăștia n-ar trebui să moară. Halidorul n-ar trebui să câștige. Nu e drept.

— Niciodată n-am spus că e drept. Lumea mea nu e împărțită în alb și negru, bine și rău, Kyllar. Și nici a ta n-ar trebui să fie. Lumea noastră e făcută din mai bine sau mai rău. În noaptea asta, Cenaria nu avea cum să învingă Halidorul, oricât de mult s-ar fi străduit. Așa, în loc de zeci de mii de țărani, mor doar câțiva nobili. În câteva zile se termină totul. E mai bine așa.

— Mai bine? Prietenul meu cel mai bun e mort, iar soția lui e siluită chiar în clipa asta! Cum poți să stai deoparte și să nu faci nimic? Cum de nu-i ajuți?

— Fiindcă viața nu înseamnă nimic.

— Pe dracu'! Dacă ai crede asta, ai fi fost mort de mult!

— Dar am murit de mult. Tot ce e bun trece, tot ce e rău trece, iar noi nu putem face nimic, nici să schimbăm ceva, nici să schimbăm pe cineva, Kyllar. Mai ales să ne schimbăm noi. Războiul ăsta se va sfârși curând, va fi un învingător, unii vor muri degeaba. Noi însă vom trăi. Ca întotdeauna. Cel puțin eu.

— Dar nu e drept!

— Ce vrei tu? Dreptate? Dreptatea e un basm. Un mit, îmbrăcat în cuvinte frumoase, ca să ne liniștească.

— Un mit în care ai crezut, cândva, zise Kyllar, arătând spre cuvântul DREPTATE scrijelit în lama Răzbunării.

— Am crezut în multe lucruri. Ceea ce nu înseamnă că sunt adevărate.

— Cine-i mai câștigat? Logan sau noi? Logan dormea dus noaptea. Eu mă urăsc. Visez tot felul de crime și mă trezesc plin de o sudoare rece. Tu bei până nu mai știi de tine și risipești banii pe curve.

— Logan e mort. Poate va purta coroană în viața de apoi, dar acum nu-l mai ajută cu nimic, nu?

Kyllar îi aruncă lui Durzo o privire ciudată.

— Și mai spui că viața e searbădă, fără sens. Că nu luăm nimic de valoare atunci când luăm viața cuiva. Uită-te cum te agăți de propria ta viață. Ipocrit afurisit ce ești.

— Orice om care valorează ceva e un ipocrit. Scuză-mi jocul de cuvinte. Până și contele Drake ar fi de acord cu mine. Ipocrizia e prețul pe care-l plătim ca să avem principii, spuse Durzo și vârî mâna în buzunarul de la piept de unde scoase o foaie împăturită. Dacă mă ucizi tu, asta e pentru tine. Explică niște lucruri. Ia-o ca pe o moștenire. Dacă te ucid eu... atunci, când am să mor, mă voi opri în drum spre ultimul cerc din infern ca să schimbăm o vorbă.

Durzo puse hârtia la loc și scoase o spadă grea, pentru două mâini, de mânerul căreia atârna o panglică lungă, roșie. Era mai lungă și mai grea chiar decât Răzbunarea, dar, cu Talentul lui, Durzo o putea ține cu o singură mână.

— Nu, spuse Kyllar. Nu vreau să mă lupt cu tine.

Mătrășitorul se apropie de el. Kyllar rămase nemișcat, nevrând să se apere.

— I-ai dat deja Globul Marginilor? întrebă Kyllar.

Mătrășitorul se opri. Căută în pungă și scoase globul argintiu.

— Ăsta? E nimic. Alt fals.

Durzo aruncă globul în geam. Sticla se sparse și globul dispăru în întuneric.

— Ce-ai făcut?

— Pe toți Îngerii Noptii! exclamă Durzo. Mi-ai legat sa'kariul. Mi l-ai furat. Chiar nu înțelegi nimic?

Durzo părea să vorbească o altă limbă. „Legat?” Kyllar credea că el își legase sa'kariul – altfel cum i-ar mai fi funcționat Talentul? Și cum adică era fals?

— Glumești, replică Durzo, clătinând din cap. Scoate spada și luptă, băiete.

— Acum e spada mea, nu?

— Nu pentru mult timp. Nu ești vrednic să mă urmezi. Durzo ridică spada.

— Nu vreau să mă lupt cu tine, zise Kyllar. Nu vreau.

Durzo încercă să-l lovească. În ultima clipă, Kyllar scoase Răzbunarea și-l blocă. Lovitura întărită de Talent fu contracara de o lovitură pe măsură. Lamele zăngăniră.

— Știam că-l ai în tine, spuse Durzo, rânjind.

Orice iluzie pe care și-o făcuse Kyllar cum că Durzo îl va trata cu blândețe, ținând cont că încă nu avusese timp să-și folosească Talentul cum trebuie, dispăru imediat. Durzo lansă un atac furibund, incredibil de rapid.

Kyllar dădu înapoi, clătinându-se, parând unele lovituri și ferindu-se de altele. Durzo folosea toate trucurile din arsenalul lui. Spada devenea aproape invizibilă din cauza mișcărilor iuți, iar panglica prinsă de mâner se prefăcea într-o pată roșie, scânteietoare. Scopul ei era să distragă atenția adversarului de la vârful spadei. Cel care cădea în cursă se trezea cu vârful de oțel între coaste.

Nu doar spada îl deruta pe Kyllar. Durzo însoțea o lovitură la cap cu un picior în genunchi și un dos de palmă peste față. Combinațiile se succedau cu repeziciune, precum valurile unui râu năvalnic, căruia nimic nu-i stă în cale.

Parând și evitând loviturile lui Durzo, Kyllar se tot dădea înapoi. Deși Durzo nu-i lăsa timp să gândească, lui Kyllar nu-i scăpa niciun detaliu din jur. Camera se afla la ultimul etaj al turnului, având forma unui cerc mare, turtit la un capăt de ușa de la intrare, iar la celălalt de un dulap.

Faptul că recunoștea multe dintre mișcărilor lui Durzo îl mai calmă. Doar se antrenaseră de-atâtea ori împreună. Sigur, pierduse mereu, dar acum alta era situația. Trebuia să fie.

Puterea îi clocotea în brațe, înfiorându-l. Pară o lovitură cu atâta ușurință de parcă spada lui Durzo ar fi cântărit

doar un sfert din greutatea ei. Blint își reveni imediat, dar nu mai înaintă.

Kyllar ajunse la un metru de perete, aproape de un birou din lemn de cireș. Spada lui Blint îi ținti ochii, dar numai pentru a-l deruta. În același timp, Blint ridică piciorul, încercând să-l lovească în genunchi. Kyllar se sprijini de perete și ridică la rândul lui piciorul, parându-i lovitura. Așteptându-se ca spada să întâmpine rezistență, Blint lovi cu prea multă forță. Spada se înfipse adânc în birou.

Kyllar se izbi cu spatele de zid, dar își recăpătă echilibrul și se pregăti de un nou atac. În loc să-și smulgă spada din birou, Durzo scoase dintr-o teacă prinsă la spate două săbii cu cârlig. Ambele aveau formă de semilună, dar altfel aveau lungimea obișnuită, iar cârligul servea la prinderea spadei dușmanului.

— Știi că nu-mi plac astea, zise Kyllar.

— Știu.

Kyllar atacă, încercând în continuare să se adapteze la felul în care Talentul îi influența stilul de luptă. Din câte își putea da seama până acum, mușchii i se mișcau mai iute, cu mai multă forță, dar existau limite până și pentru doi luptători ca ei. Talentul nu te ajuta să iei decizii mai repede, chiar dacă îți accelera mișcările. Kyllar trebuia să fie și mai atent – încă nu-și dădea seama dacă se putea bizui doar pe Talent. Dacă, ajutat de Talent, Blint îl surprindea cu o lovitură de picior, oare îi rupea coastele ca pe niște vreascuri, sau i se întăreau și ele? Singurul mod de a afla îi dispăcea complet și încerca să îl evite.

Blint îl lăsa să înainteze, apărându-se cu cele două săbii cu cârlig. Apoi, când se apropiară de pat, încercă să se folosească de ele. Kyllar dădu să-l lovească și Durzo îi prinse spada cu cârligul și trase de ea, în același timp atacând cu cealaltă sabie.

Kyllar sări înapoi și se trezi împins spre una dintre ferestrele largi ale turnului. Durzo făcu un pas spre el și atacă de jos, dar se opri brusc și-i prinse spada cu celălalt cârlig, imobilizând-o.

Când Kyllar se repezi la el, disperat, Blint îi zbură spada din mâini. Răzbunarea zăngăni pe podea, în spatele lui. Maestrul îl lovi cu piciorul în piept, iar Kyllar abia reuși să atenueze lovitura cu brațele, scoțându-și în același timp pumnalele.

Kyllar se izbi cu spatele în geam, spărgându-l, rupând cerceveaua și încuietoarea. Și simți cum stomacul i se întoarce pe dos în timp ce cade în gol.

Încercând să se agațe de ceva, de orice, se răsuci cu grația disperată a unui pisici în cădere. Abandonate forței gravitaționale, pumnalele zburară care-ncotro, lucind în lumina lunii.

Kyllar se agăță cu degetele de un mic pervaz. Se prinse bine de marginea de lemn și sticlă, mișcarea lui bruscă făcând fereastra să se deschidă. Se izbi cu fața de zidul turnului. Cioburile îi pătrunseră în degete, până la os, când îi alunecă mâna. Dar nu-și dădu drumul.

Clipind, se legănă într-o singură mână. Sângele i se prelingea pe braț și pe față. Atârna la peste șaptezeci de metri deasupra stâncilor de bazalt de la baza turnului înconjurat de apă. Din singurul vulcan de pe Insula Vos țâșneau aburi ce ascundeau corabia trasă la mal. Aburii străluceau în lumina lunii și departe, jos, lângă corabie, Kyllar văzu câțiva oameni care vorbeau între ei. Chiar și de la această înălțime auzea zăngănitul armelor și-i zărea pe invadatorii halidorani cum îi copleșeau pe oștenii ce apărau curtea castelului.

Apoi sergentul Gamble ieși pe poarta principală, în fruntea a peste două sute de oșteni și nobili cenarieni. Încercau să fugă din castel, așa cum le spusese Kyllar, dar, în timp ce-și croiau drum spre poarta de est, halidoranilor li se alăturară

mai bine de o sută de munteni din partea cealaltă a castelului.

În doar câteva secunde, curtea deveni linia întâi a războiului pentru Cenaria. Castelul și orașul erau pierdute. Dacă nobilii erau măcelăriți, la fel avea să fie și Cenaria. Dacă nobilii răzbeau printre muntenii masați în fața lor și traversau podul din est, puteau organiza rezistența. Era singura rază de speranță, dar speranța nu-i orbise niciodată pe cenarieni cu strălucirea ei.

Kyllar auzi un pocnet și căzu zece centimetri. Se agăță de tocul ferestrei în clipa în care se desprinsese încă o balama. Ultima balama pocni și ea și scârțâi.

Kyllar își luă avânt spre oblonul fixat de zidul turnului, încercând să se agațe de el. Se prinse cu degetele, trei șipci cedară, dar reuși să rămână pe loc. Fereastra o luă la vale, întoarsă pe-o parte și pe alta de vântul șuierător. Se lovi de stânci, la câțiva metri de râu – exact acolo unde s-ar fi prăbușit Kyllar – se prefăcu în cioburi și așchii.

Kyllar privi în sus. Balamalele oblonului se desprindeau încet de zid.

„Minunat.”

*

Durzo Blint stătea în mijlocul carnagiului, dar nu vedea nimic. Cadavrele erau împrăștiate prin dormitor. Crini proaspeți înfloreau lângă patul regal – crini albi înroșiți de sânge.

O cămașă de noapte delicată, albă cândva, se îmbiba de sânge în balta de la picioarele lui. Mozaicul de pe podea era pârlolit în cercuri negre. Mirosul înțepător de foc vrăjitoresc acoperea mireasma de parfum.

Durzo vedea numai fereastra deschisă. Fața lui ciupită de vărsat era împietrită de durere. Vântul pătrundea prin

fereastră, involburând draperiile și fluturându-i părul cărunt în ochi.

În mâna dreaptă răsucea un pumnal când pe o parte, când pe alta. Deget după deget, deget după deget, stop. Deget după deget, răsucește. În cele din urmă își dădu seama ce face și vârî pumnalul în teacă. Se încruntă și își prinse pelerina neagră-cenușie în jurul umerilor, acoperind o tolbă plină de săgeți scurte, pumnale, pungi și instrumente de toate felurile.

„Nu așa trebuia să se termine. Nu trebuia să sufere atât de mult.” Se întoarse cu spatele la fereastră, apoi se opri. Lăsă capul într-o parte – i se păru că aude ceva.

*

Kyllar încercă să-și desprindă mâna dreaptă, însângera-tă, de pe oblon. Găsi tecile pumnalelor goale, la fel și teaca spadei prinsă de spate. Gemând, se întinse ca să scoată un pumnal fixat pe gambă. Avea degetele amorțite, zdrelite, slăbite. Fu cât pe-acți să scape pumnalul.

Funiile care legau oblonul de zid cedară ușor. Balamalele ruginite scârțâiră prelung. Kyllar înțepeni, dar n-avea de ales. Trase de două ori aer în piept și își luă avânt, sărind pe pervazul ferestrei deschise.

Oblonul se desprinse de zid și-i rămase în mâini, iar Kyllar sări în dormitor, alunecând pe podea și dezechilibându-l pe Durzo, care căzu peste el. Una dintre săbiile cu cârlig zbură pe fereastră. Oblonul era între ei, blocându-l pe Durzo. Kyllar îl izbi cu oblonul în față.

— Nu vreau... zise el lovindu-l din nou, cu toată puterea și Talentul lui.

Durzo căzu într-o parte. Kyllar se rostogoli și sări în picioare. Blint însă i-o luase înainte. Aruncă un scăunel. Kyllar

reuși în ultima clipă să pareze lovitura, dar se împiedică și se prăbuși la podea, cu fața turtită de o carpetă.

Blint se apropie imediat și ridică sabia cu cârlig. În loc să se ridice sau să se rostogolească, Kyllar apucă de carpetă și trase tare.

Durzo se mișcă mai repede decât se aștepta Kyllar, dar nu făcu decât să secere aerul, izbindu-se cu genunchii de umărul lui Kyllar, după care se dădu de-a dura.

Spada pentru două mâini a lui Durzo rămăsese înfiptă în biroul de lângă fereastră, dar Răzbunarea era mai aproape. Kyllar o înșfăcă și se întoarse.

— Nu vreau să...

Maestrul se aplecă să ia sabia cu cârlig de jos.

— ... mă lupt cu tine! sfârși Kyllar călcând pe sabia lui Durzo.

Durzo trase de ea cu toată puterea Talentului său. Preț de o clipă, lama de oțel păru că rezistă. Apoi sabia se frânse la doi centimetri de mâner.

— Poate că nu vrei să lupți, fiule, dar e ceva în tine care refuză să moară, răspunse maestrul și aruncă sabia ruptă, fără să scoată altă armă.

— Nu mă sili să lupt cu tine, maestre, spuse Kyllar, apropiind vârful spadei de gâtul lui Durzo.

— Ai ales singur în momentul în care mi-ai nesocotit ordinul. Ți-ai încălcat jurământul.

— De ce-ai făcut-o?

— Nu te-aș fi luat ucenic, dar am crezut că ești ceva ce nu ești. Îngerii Noptii să mă ierte pentru greșeala mea!

— Nu mă refer la mine! zise Kyllar, simțind cum îi tremură mâinile. De ce m-ai făcut să-mi trădez cel mai bun prieten?

— Fiindcă ai încălcat regulile. Fiindcă viața e searbădă. Fiindcă și eu am încălcat regulile, răspunse Durzo ridicând din umeri. E molipsitor.

— Răspunsul ăsta nu e de-ajuns!

Durzo își împreună degetele.

— Logan a murit urlând. Jalnic.

Kyllar lovi cu sete. Spada se îndreptă spre gâtul lui Durzo, care nici nu tresări. Lama îl izbi în palmă și se opri, de parcă nici n-ar fi avut marginile ascuțite.

Degetele lui Durzo rămaseră lipite. Mâna care oprise spada lui Kyllar era făcută din magie pură. Îi aruncă Răzbunarea cât colo. Alte mâini apărură în jurul lui, încercând să-l lovească. Kyllar se apără dându-se înapoi, în timp ce Durzo înainta calm, încercând să-și țină Talentul în frâu.

Kyllar nu avea nicio ieșire. Para loviturile tot mai repede, dar mâinile erau mai iuți decât el. Timid, câteva brațe apărură în fața lui și împiedică ră mai multe atacuri, dar nu suficient. Durzo îl împingea tot mai mult.

În cele din urmă, mâinile îl pironiră în perete. Kyllar rămase nemișcat.

— Ei, băiete. Dacă te-aș fi învățat cum să-ți folosești Talentul, ai fi fost cineva.

Durzo scoase un pumnal mic. Îl răsuci între degete. Îl ridică. Dădu să spună ceva, apoi clătină din cap.

— Îmi pare rău, Kyllar.

— Să nu-ți pară. Viața e searbădă, nu?

Durzo oftă. Privea lung Răzbunarea, care strălucea sinistru la picioarele lui Kyllar, la fel de aproape ca lumina lunii, departe la fel ca luna. Pe fața lui brăzdată de cicatrice se citea doar suferință și regret.

Urmărindu-i privirea, Kyllar se uită la spada neagră pe care Durzo o purtase atâția ani și brusc își aminti...

Încruntându-se, Durzo îi smulse punga din mână și o întoarse pe dos. Globul Marginilor îi căzu în palmă.

— *La dracu'. Exact cum mă așteptam, spuse el, cu o voce care părea și mai aspră în liniștea din holul reședinței Jadwin.*

— *Ce anume? întrebă Kyllar.*

Era un fals, un alt sa'kari fals.

Durzo însă n-avea chef să răspundă la întrebări.

— *Fata te-a văzut la față?*

Tăcerea lui Kyllar era de ajuns.

— *Termină ce-ai început. Kyllar, nu-i o rugămintă. E un ordin.*

Omoar-o.

Cicatrice albe, groase, se încrucișau pe ceea ce cândva fusese o față frumoasă. Ochii Helenei se umflau, fata era improșcată cu sânge – din vina lui Kyllar, ca și cicatricile vechi de zece ani.

— *Legăturile dintre oameni sunt ca niște funii. Dragostea e un ștreang, îi spusese Blint când își începuse ucenicia, cu zece ani în urmă.*

— *Nu, zise el.*

— *Ce-ai spus? întrebă Durzo, nevenindu-i să creadă.*

De pe spadă picura sânge negru, care se aduna pe podea.

Încă mai avea timp să se oprească. Să se supună și să trăiască. Dar, dacă o lăsa să moară, Kyllar pierdea ultima frântură de lumină în lumea lui plină de întuneric.

— *Nu vreau s-o omor. Și n-am să te las s-o faci nici tu.*

— *Știi ce înseamnă asta? Cine-i fata asta din cauza căreia vei fi vânat tot restul scurtei tale... E Păpușa!*

— *Da, maestre. Îmi pare rău.*

— *Pe toți Îngerii Noapții! N-am nevoie de scuze! Vreau su-pune...*

Durzo ridică un deget, făcându-i semn să tacă. Pașii se apropi-au. Durzo țâșni pe hol, ca o nălucă, cu spada fulgerând în lumina difuză.

Cu spada fulgerând? Spada lui e neagră.

Străjerul căzu în doi timpi. Era bondocu', străjerul mai în vârstă care-l controlase cu toată grija dimineata.

Lampa din spatele lui Durzo își învălui odrasla preferată în întuneric, aruncându-și umbra peste Kyllar, ascunzându-i fața. Aproape de el, sângele negru picura din vârful spadei. Pic. Pic. Vocea lui Durzo se încordă ca oțelul.

— Kyllar, e ultima ta șansă.

— Da, zise Kyllar, și scoase wakizashiul cu un șuier din teacă, întorcându-se spre cel care îl crescuse. Este.

Se auzi un zgomot metalic, ceva se rostogolea pe podeaua de marmură spre Kyllar. Ridică o mână și simți cum sa'kariul îi sare în palma întinsă.

— Nu! Nu, e-al meu! urlă Blint.

Sa'kariul se prefăcu într-un ulei negru. Și pătrunse în tăietura din mâna lui Kyllar.

Ce spusese Durzo adineauri? Argintiul era alt fals. „Mi-ai furat sa'kariul.” Nu un sa'kari argintiu, ci unul negru. Sa'kariul pe care Durzo îl purtase atâția ani pe lama Răzbunării.

Un sa'kari își alege stăpânul, spusese Jorsin Alkestes în povestea acelui bard ladeshian cu mult timp în urmă. Dintr-un motiv greu de ghicit, sa'kariul negru îl alesese pe Kyllar. Poate cu mulți ani în urmă, în ziua în care Durzo îl bătuse fiindcă o văzuse iar pe Păpușa. În ziua aceea, când spada neagră fusese învăluită de o strălucire albastră. Când Durzo strigase: „Nu, asta nu! E a mea!” în timp ce focul albastru, incandescent, îi ardea degetele lui Kyllar.

„Am avut sa'kariul tot timpul ăsta.” Durzo știa de când Kyllar era copil. Îi lăsase Răzbunarea în noaptea asta ca să-i dea o șansă.

Acum însă era prea târziu. Durzo părea că mai vrea să-i spună ceva lui Kyllar, să dea glas întregii suferințe. Dar niciodată nu fusese priceput la vorbe. De aceea, de la doar câțiva metri distanță, azvârli pumnalul în fața lui Kyllar.

Timpul nu-și încetini curgerea.

Lumea nu se contractă în vârful pumnalului.

Disperarea clocoti în speranța nebunească a lui Kyllar. Nici nu băgă de seamă când mâna i se ridică, nu știu când se eliberase, nu putu să spună cum îi ajunsese în mână sa'kariul de pe spada lăsată pe podea. Tot ce conta era că-l avea.

În acea fracțiune de secundă, din vârful degetelor i se desprinsese o pastă neagră care se lipi de pumnalul ce-i zbura către piept, precum scuipatul de caldarâm.

Când Kyllar privi din nou, pumnalul pur și simplu *dis-păruse*.

Cling.

Se uită în jos ca să-și dea seama de unde venea sunetul. Sa'kariul se rostogolea pe podea, spre el. Se legăna dintr-o parte într-alta și, după ce i se cățără pe cizmă și i se dizolvă în piele, Kyllar simți cum crește puterea înăuntrul lui.

Fără să mai ezite, dădu la o parte brațele fantomatice care-l ținutau de perete. Se balansă de pe un picior pe celălalt, și întinse o mână spre vechiul lui maestru, eliberând puterea care se dezlănțuia în el.

Durzo fu aruncat cât colo, de parcă un uragan iscat ca din senin l-ar fi izbit direct în față. Se balansă de mai multe ori, lovindu-se de tot ce întâlnea în cale, până se opri în perete.

Cu ajutorul Talentului, Kyllar ridică Răzbunarea și o făcu să vină la el.

— Nu lupta când știi că nu poți câștiga, îi spuse maestrului. Și nu lupta când nu vrei să câștigi. Corect?

Durzo se ridică anevoie în picioare și rămase așa, neînarmat. Adoptă o poziție de luptă și rânji.

— Uneori trebuie să lupți.

— Nu și de data asta, răspunse Kyllar, ridicând spada și repezindu-se la el.

Durzo nu se clinti din loc; doar îl privi în ochi, pregătit. În ultima clipă, Kyllar îl ocoli și sări pe fereastră în lumina lunii care scălda turnul de nord.

Unul dintre oamenii pe care-i văzuse pe corabie era Roth.

CAPITOLUL 52

Logan n-avea de gând să lase pe cineva să-i folosească scrotul drept pungă de bani, cu atât mai puțin pe Roth Ursuul. De fapt, tot ce voia el acum era să-l ucidă pe ticălos. Nu-și făcea griji că e neînarmat și gol pușcă – Roth crezuse că așa îl va umili și mai mult – furia îi dădea putere. Cruzimea, depravarea și oroarea la care fusese martor în ultimele ore îl schimbaseră. Va redeveni mai târziu omul pe care-l știaua toți. Acum era doar furie rece, lucidă, neîndurătoare. Își zise că-i poate ucide pe ambii paznici chiar și cu mâinile legate. În fața furiei care clocotea în el nimic nu-i putea sta în cale.

Doar magia. Roth știuse asta, tocmai de aceea își trimisese vrăjitorul, pe Neph Dada, ca să-l ducă în temniță. Era clar că Neph memorase planul castelului fiindcă trecea dintr-un coridor într-altul, de pe o scară pe alta, afundându-se în labirintul acela fără nici cea mai mică ezitare.

Orașul Cenaria avea o singură temniță, legată de castel printr-un singur tunel – acum ticsit de muntenii halidorani – și separată de restul orașului de cele două brațe ale fluviului Plith. Prizonierii erau duși acolo pe apă. Puțini ieșeau vii. Pe răufăcătorii care ajungeau în Cloacă parcă îi înghițea pământul.

Sau, gândi acea mică parte din Logan neatinsă de furie în timp ce un miros neobișnuit îi asalta simțurile, poate se numea Cloacă din alte motive. Din partea de nord a Insulei Vos țâșneau continuu aburi care umpleau temnița cu iz de pucioasă înainte să se risipească în aerul de afară.

Neph Dada se opri în fața unei uși de fier în timp ce unul dintre paznicii lui Logan se scotocea după cheie. Neph îl privi chiorâș și flutură din mână, lujerii negri de pe braț mișcându-se în contratimp cu brațul. Se auzi un clic. Paznicul scoase cheia potrivită și zâmbi pierit.

— Am alte treburi, zise Neph. Vă descurcați fără mine?

— Desigur, domnule, răspunse paznicul, aruncând o privire neliniștită spre Logan.

Logan zâmbi amar în sinea lui. Gol pușcă nu avea prea multe șanse să doboare doi paznici înarmați; dar cu brațele imobilizate de legăturile magice ale lui Neph și cu picioarele pe care abia le putea târșâi, șansele lui erau *zero*.

— În regulă. Legăturile vor ține zece minute, spuse Neph.

— Timp berechet, domnule.

Neph pufni disprețuitor și le întoarse spatele. Un paznic cu nasul mare deschise ușa, dându-i timp lui Logan să se uite de jur împrejur. În stânga și-n dreapta erau uși grele, cu ferestrele zăbrelete.

— Dacă te întrebi de ce te-am adus aici, să știi că sunt cele mai frumoase apartamente din Cloacă. Cele mai confortabile. Pentru nobili. Nu și pentru tine, desigur, spuse Năsosul chicotind.

Logan îl privi încruntat.

— Rampa aia de acolo duce sus. Nu și pentru tine.

Celălalt paznic, cu față de nevăstuică, se uită la Năsos și-l întrebă:

— Mereu te legi de morți?

— Mereu, răspunse Năsosul, vârându-și un deget în nas. Ce te uiți așa? Mă scarpin și eu.

— Gura. Coborâm la trei?

— Mda, până la Urlători. Hai, mai repede.

În drum, Năsosul bătu în a patra ușă.

— Mă întorc imediat, frumoaso!

Din celulă se auzi un țipăt înfundat, dar femeia dinăuntru nu ridică privirea.

— Cățeaua asta mă bagă-n călduri, spuse Năsosul. Ai văzut-o?

Nevăstuica făcu semn că nu, așa că Năsosul continuă:

— Are mai multe cicatrice pe față decât are un muntean, dar ce nevoie ai să te uiți la fața ei?

— Prințul îți rupe gâtul dacă te atingi de ea. Cred că vrea să i-o tragă și el.

— Și de unde-o să știe?

— Vine în noaptea asta. Vrea să-i elibereze pe băieții noștri din Sa'kagé și să se uite la femeiușca asta și la o mucoasă pe care tocmai au adus-o, răspunse Nevăstuica.

— În noaptea asta? În mai puțin de cinci minute îmi fac treaba cu ea, spuse Năsosul și izbucni în râs.

Coborâra două etaje, prin tunele artificiale în care duhoarea de oameni vârați la grămadă se pierdea în cea de pucioasă, fecale și alte mirosuri pe care Logan nu le putea recunoaște. Din când în când, își testa legăturile, dar nu simțea nicio schimbare. De-abia se putea mișca. Dar era pregătit să se folosească de orice șansă. Cu fuga nu rezolva nimic. Trebuia să-i ucidă pe cei doi paznici, să ia cheile și să-și amintească drumul pe care venise.

Urlătorii erau la al treilea nivel, dar, odată ajunși la tunelele naturale, doar lărgite de oameni, Logan nu auzi niciun urlet.

— N-are rost să mergem mai departe, zise Năsosul când ajunse în fața unui uși de fier duble. Ticăloșii ăștia de aici vor face tot ce se cuvine. Nici măcar n-am să încerc să-l scot din Fundătură. Nu vreau să mă apropiu de animalele alea.

— Fundătură? întrebă Logan.

Năsosul rânji, dornic să-l bage în sperieți.

— Fundătura Iadului. Pentru violatori, ucigași și pozonari, pentru care până și spânzurătoarea e prea bună. Îi

aruncă acolo și-i lasă să se mănânce între ei. Apa o ling de pe pietre, și paznicii nu le dau destulă pâine. Câteodată chiar se pișă pe ea.

— Care dintre noi...? Știi tu, spuse Nevăstuică scoțând spada neîndemânatic. Legăturile astea nu țin o veșnicie.

— Care dintre noi ce?

— Știi tu. Care i le taie.

Logan încercă legăturile, dar încă mai erau puternice. Brațele îi stăteau lipite pe lângă corp, nu se putea apleca, iar picioarele de-abia i se mișcau – paznicii știau asta prea bine. „Pe toți zeii!” Nu mai avea timp.

— I le tai eu, mormăi Năsosul.

Luă un par cu un laț în capăt, prinse gâtul lui Logan în laț și îl puse pe Nevăstuică să țină parul.

— Trebuie să avem grijă. Dă-mi cuțitul.

Era un cuțit obișnuit, dar ochii lui Logan rămaseră ațintiți asupra lui. Furia lăasă loc fricii și, brusc, Logan simți cum gheața se topește. Se topește. „Chiar vor s-o facă. Pe toți zeii, nu!” Se zvârcoli, încercând să-și elibereze mâinile și picioarele, ca un animal. Dar, oricât de mult se chinui, întorcându-se într-o parte și-ntr-alta, nu reuși mare lucru.

Năsosul râse, iar Nevăstuică trase de laț până când Logan se făcu stacojiu la față. Nu-i mai păsa. „Să mă ucidă. Pe toți zeii!”

— Păcat că n-ai avut timp să lucrezi mai mult cu mine, zise Năsosul.

— De ce? întrebă Nevăstuică, ținând parul cu amândouă mâinile, agitat.

Năsosul înfipse cuțitul în ochiul lui Nevăstuică. Omul se cutremură și se prăbuși la podea.

— Fiindcă așa fi încercat să-ți dau și ție o parte în loc să tai o parte din tine, răspunse Năsosul.

Paznicul râse ca pentru el și tăie lațul din jurul gâtului lui Logan. Logan îl privi lung, fără să-i vină să creadă, furia și frica dispărându-i încet-încet.

Năsosul nu-l luă în seamă.

— Când ai să te poți mișca, pune astea pe tine. Îmi pare rău că n-au trimis pe unul mai apropiat de măsura ta, zise el, scoțând hainele de pe cadavrul lui Nevăstuică.

— Tu cine dracu' ești? întrebă Logan.

— Nu contează, răspunse Năsosul aruncându-i pantalonii paznicului. Contează cel pentru care lucrez.

Năsosul coborî vocea ca să nu-l audă deținuții din celule.

— Lucrez pentru Jarl. Un prieten al unui prieten de-ai tăi.

— Cine? Generalul Agon?

— Jarl mi-a spus că e prietenul unui prieten, răspunse Năsosul tăind izmenele lui Nevăstuică cu cuțitul. Îți spun exact ce mi s-a spus să...

— Ce dracu' faci acolo?

— Îi tai scrotul.

— Ei, drăcie!

Logan închise ochii și s-ar fi întors cu spatele dacă legăturile magice nu l-ar fi ținut pe loc. Năsosul îi ignoră reacția și se apucă de tăiat.

— La dracu'! Mda, nu-i cine știe ce, dar e de-ajuns. Bine că are părul de-aceeași culoare cu al tău, nu?

Năsosul se ridică în picioare și-i arată trofeul.

— Uite ce e, frumușelule, asta n-a fost ideea mea. Dar, dacă Roth găsește scrotul ăsta după ce și tu și eu suntem „uciși în timpul revoltei”, s-ar putea să rămânem în viață. Ai înțeles?

— Nu.

— Păcat. Nu mai avem timp. Chestia despre care am pomenit în timp ce veneam aici e adevărată. În primul șir de celule sunt o femeie și o fetiță. Jarl vrea să le scoatem de

acolo. Vrea să știe și de ce Roth are nevoie de ele. Ia te uită, legăturile dispar. Apucă de-un picior!

Logan își dădu seama că, dacă se străduia, își putea mișca brațele, iar picioarele erau aproape libere. Îl apucă pe Nevăstuică de-un picior – evitând să se uite la vintrele lui – și începu să-l tragă de-acolo împreună cu Năsosul.

— Adică ai spus toate alea ca să le aud eu? întrebă el.

Năsosul privi încruntat la drugii lungi de fier care acopereau o gaură neagră din podea. Fundătura era atât de adâncă încât, la lumina slabă a torței, Logan nu-i vedea capătul. Năsosul luă o cheie și deschise un mic grilaj de lângă drugii de fier. Din Fundătură răzbăteau zgomote și mormăituri pe care Logan cu greu le-ar fi pus pe seama unor oameni.

— Și ca să văd dacă știe ceva ce nu știu eu înainte de a-l ucide, răspunse Năsosul. Ajută-mă să-l arunc aici. Nu-ți face griji, suficient de adâncă, și pereții sunt drepecți.

Logan îl ajută fără tragere de inimă. Încă nu se mișca în voie ca să poată muta grilajul, așa că-l mută Năsosul, iar Logan îi făcu vânt lui Nevăstuică în Fundătură.

Strigăte demonice de bucurie țâșniră de jos, unde imediat se porni o luptă pe viață și pe moarte. Înfrorându-se, Logan se îndepărtă de margine.

— Acum ce facem?

— Ce facem? repetă Năsosul privind în jos și clătinând din cap. O ștergem de-aici. Dacă învinge în noaptea asta, Roth va dori să dea ochii cu tine. Jarl îi va pune pe câțiva dintre oamenii lui să spună că ți-au văzut cadavrul. Altul va spune că m-a văzut și pe mine, mort, și va recunoaște că mi-a jefuit cadavrul. Și-i va arăta „punga” lui Roth.

— Cam bate la ochi, remarcă Logan. Hai, nu acoperi gaura asta odată?

— Sus mor sute de oameni. E imposibil să afli ce i s-a întâmplat fiecăruia dintre ei. Roth știe asta. Oricum, e tot ce

putem face ca să ne păstrăm capul pe umeri. Jarl va hotărî dacă treaba cu „punga” nu e prea exagerată.

Năsosul privi din nou în Fundătura, de unde se auzea cum se ospătau cei de acolo. Se întoarse spre Logan și rânji.

— Te-a cam pus pe gânduri, nu?

Logan clătină din cap, îngrețșat. Uitându-se la Năsos, văzu cum din Fundătură țâșnește un lasou subțire și cuprinde umerii paznicului. Imediat își dădu seama că funia era împletită din tendoane și se întrebă: „Ce animal de acolo e îndeajuns de puternic ca să împletească o funie din tendoane?”

Ochii Năsosului se umplură de groază când lasoul se strânse în jurul lui și-l trase în jos. Căzu peste grilaj și își desfăcu brațele și picioarele ca să nu se prăbușească în Fundătură. Dar mișcarea nu făcu decât să-i strângă lațul în jurul gâtului. Un chiot sălbatic răzbătu de jos. Logan făcu doi pași înainte, șovăielnici, dar mai repezi, totuși, decât cu o jumătate de oră în urmă, însă era prea târziu.

Ochii Năsosului se bulbucară în timp ce funia îl strângea de gât tot mai tare. Probabil cel puțin cinci inși trăgeau de ea. Brațele i se înmuieră, iar ochii îi ieșiră din cap, clipind spre Logan.

Apoi lăsă brațele jos și alunecă în Fundătură.

Logan încercă să-l prindă. Dar se împletici, împiedicat de ceea ce mai rămăsese din legăturile magice și se trezi că se rostogolește spre Fundătură.

Se agăță de drugii de fier și privi în jos. Întrezări siluetele celor care se învâlmășeau deasupra Năsosului, trăgând și rupând din el, în timp ce paznicul se zbătea și țipa ca din gură de șarpe.

Un minut întreg Logan rămase pierdut acolo, incapabil să-și miște brațele și picioarele. Urletele Năsosului încetară, iar siluetele întunecate se retraseră ca să mănânce în tihnă.

Apoi unul dintre cei de jos îl văzu pe Logan și scoase un strigăt. Logan se aruncă într-o parte, simțind cum magia, slăbită, se încordează și dispare brusc. Se răsuci pe spate, apoi se ridică în capul oaselor, pe pietrele colțuroase, și așează grilajul la loc.

Năsosul scăpase cheia din mână când se dezechilibrase, Logan însă tremura prea tare ca să mai poată pune lacătul. Reuși să se ridice în picioare și să se îndepărteze.

Îmbracă hainele lui Nevăstuică, întinzându-le cât se putea peste corpul lui mai înalt și mai musculos. Avea noroc că paznicului îi plăceau hainele largi, altfel n-ar fi intrat în ele. După ce-și trase și cizmele, care-l strângeau destul de rău, Logan se ridică în picioare.

Încercă să-și adune curajul ca să se întoarcă și să ferece grilajul. Chiar dacă niciodată nu va mai vedea o temniță, știa că va avea coșmaruri tot restul vieții. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se întoarcă pe tunelul lung spre Fundătură. Dar nu putea oferi unor animale ca acelea nici cea mai mică șansă de scăpare.

Merse cu grijă, încet, chiar dacă știa că trebuie să se grăbească. Se opri la câțiva metri de grilaj. Era în același loc. Încă se mai auzeau strigătele celor care se băteau pe cadavru. Îi veni să vomite.

De sus desluși vocile mai multor oameni care se apropiau. Tunelurile din piatră le purtau cuvintele până la el.

— Hei, tu de colo! spuse o voce cu accent halidoran.

Unul dintre deținuții din ultimul șir de celule de lângă Fundătură răspunse fără ca Logan să înțeleagă ce spunea.

— Au trecut pe-aici doi paznici și un prizonier?

Logan îngheță când deținutul mormăi ceva.

— Ce ți-am zis eu? zise vocea apoi. N-au venit pe aici. Crede-mă pe cuvânt, Fundătura aia te bagă-n răcori.

Logan îl binecuvântă în gând pe deținutul care mințise mai mult din obiceiul de a minți autoritățile decât din dorința de a-l salva.

— Chiar crezi că deținuții spun adevărul? întrebă un individ cu un accent halidoran mai cultivat. Prințul vrea confirmarea morții acestui Logan Gyre. Toți oamenii tăi cooperează și cercetează restul temniței. Tu vrei să ne pui bețe în roate?

— Nu, domnule!

Tunelul lung se umplu de o lumină roșie, nefirească, ce nu pâlpâia deloc.

„Un vrăjitor! Fir-ar să fie! Pe unde s-o iau?”

La lumina slabă a torței, Logan cercetă tunelul din nou. Nu găsi nicio nișă, niciun loc unde să se ascundă. Era o fundătură.

„Am scăpat de moarte de atâtea ori ca să sfârșesc aici?”

Se gândi să se năspustească asupra celor doi. Doar cu un cuțit nu prea avea șanse de reușită, dar dacă apuca să-l omoare pe vrăjitor mai întâi, tot mai avea o speranță.

— Aici e multă putere, simt că mă ia amețeala, se auzi o altă voce.

— Așa e, răspunse primul vrăjitor. N-am mai simțit atâta rău adunat într-un singur loc de când... mda, de când l-am întâlnit ultima oară pe stăpânul nostru.

Răspunsul li se păru plin de haz. Lui Logan îi stătu inima în loc când auzi cel puțin șase oameni râzând.

Șase inși. Poate cinci vrăjitori. Cel puțin doi. Chiar dacă erau doi vrăjitori și patru oșteni, tot era pierdut. Iar lumina roșie era tot mai puternică, dușmanii erau la doar câțiva pași.

Îngrozit, Logan privi spre grilaj. Era singura soluție. Contele Drake îi spusese că viața e prețioasă, că sinuciderea e soluția lașului, un păcat împotriva lui Dumnezeu, căruia îi arunci în față darul sacru.

Ce-i spusese Kyllar cândva? Tocmai fuseseră abordați de niște prostituate care lucrau pe cont propriu, fără controlul

și protecția celor din Sa'kagé. Fetele, niciuna mai mare de doisprezece ani, se oferiseră pentru practici sexuale de care Logan nici nu auzise. Kyllar îi spusese: „Nu ți-ar veni să crezi ce-ai fi în stare să faci ca să rămâi în viață”.

„Nu ți-ar veni să crezi ce-ai fi în stare să faci ca să rămâi în viață.”

Logan ridică grilajul și se strecură înăuntru. Rămase atârnat cu o mână de bara de fier în timp ce încuia lacătul. Apoi vârî cheia în buzunar, scoase cuțitul și se lăsă să cadă în iad.

CAPITOLUL 53

Kyllar își dădu seama cât de mare era distanța până la fluviu de-abia când zbură prin aer. N-avea nicio scuză. Stătuse atârnat de pervazul ferestrei și se uitase într-acolo cu mai puțin de cinci minute în urmă. Numai că acum locul se mărea văzând cu ochii. Cu iuțeală. Sigur nu va cădea pe stânci. Slavă cerului. Va cădea însă în apă cu o viteză nemaipomenită, și cu capul înainte. Poate că un înotător experimentat ar fi putut face plonjonul ăsta fără probleme, Kyllar însă nu era nici pe departe așa ceva.

Vedea doar apă înaintea ochilor. Kyllar întinse mâinile și plonjă în fluviu. Mâinile întinse lateral nu-l ajutară cu nimic, dar o fărâmə de Talent se înfășură în jurul lui, iar Kyllar pătrunse ca o așchie sub pielea fluviului.

Talentul îl părăsi în clipa în care atinse apa, care-l izbi cu brutalitate, de parcă un uriaș l-ar fi luat la palme.

Visa din nou, dacă se putea numi vis atunci când... „Când ce?” Gândul se strecură printre degetele lui Kyllar și se pierdu.

Era visul pe care-l avea de zece ani, ori de câte ori vedea moartea cu ochii. Ca întotdeauna, preț de o secundă, știa că e vis. Știa că e vis, dar până să-și dea seama ce vis era, nu se mai putea desprinde din el. Visul îl împresura și Kyllar avea din nou unsprezece ani.

Atelierul de reparații e întunecat, părăsit, rece în lumina argintie a lunii. Azoth e înspăimântat de moarte. A acționat conform planului, dar acum se răsuțește, și Șobolanul e în spatele lui, gol pușcă.

Azoth se retrage încet spre locul în care bărcile erau cândva ridicate din apa murdară a fluviului Plith, spre parâma și piatra legată de ea, spre lațul pe care l-a făcut mai devreme.

— Mai sărută-mă o dată, spune Șobolanul și acum e chiar în fața lui Azoth, și-l trage spre el. Mai sărută-mă o dată.

„Unde-i lațul?” Sigur aici l-a pus. Vede piatra care trebuie să-l tragă la fund pe Șobolan, dar unde-i... Șobolanul îl lipește de el și-i simte răsuflarea fierbinte pe față, mâinile lui trag de hainele lui Azoth...

Iar Ahilles stă în fața lui Jorsin Alkestes, nedumerit.

— Ce zici că vrei să fac?

— Căderea noastră e sigură, prietene. Ne-o spun și strategii, și proorocii. Lumea va afla despre cele șase sa'kariuri, pe care le vor căuta toți cei însetați de putere. De pretutindeni. Mă tem că prietenii tăi care le au acum nu vor supraviețui prea mult Ținuturilor Verii. Îți cer să faci pe omul rău, să plătești cu propria ta reputație, ca să salvezi ceva prețios.

— Ce poate fi mai prețios decât onoarea mea?

— Nu-ți cer să renunți la onoare, ci doar să te prefaci că renunți. E greu, recunosc, dar tocmai de aceea te-am și ales. Pe tine, cel mai onorabil, după unii cel mai cinstit dintre Bravii mei Însoțitori... Tu, Prințul Spadei din Trayethell, poate te simți nedreptățit că n-ai fost ales. Și poate mă crezi nebun. Și poate o să te răzvrătești.

— Niciodată, Maiestate.

— E ușor să mori pentru o cauză, Ahilles. Eu îți cer să trăiești pentru o cauză.

— Ce pot aduce o reputație pătată și o viață de dezonoare, stăpâne?

— Speranță. Și viață, răspunse Ezra, ridicând o sferă neagră.

— Șase sa'kariuri în schimbul a șase îngeri ai luminii, zise Jorsin. Și un sa'kari care să stea noaptea de veghe. Negrul te-a ales. Devoratorul e al tău, prietene. Tu vei fi Îngerul meu, Îngerul Noptii.

O vreme tăcură toți. Apoi, deodată, Ahilles scoase pumnul și își creștă palma. Să-kariul zbură din mână lui Ezra și se lipi de palma lui Ahilles, devorându-i sângele. Pe suprafața lui apărură rune, arzând cu o flacără albastră.

În lumina albastră, incandescentă, Kyllar – din nou detașat, îndepărtându-se de vis – văzu chipul lui Ahilles transfigurat de o durere mai profundă decât durerea de moment a contopirii. Era un chip pe care nimeni, de secole întregi, nu-l cunoscuse sub numele de Ahilles Thorne. Era chipul lui Durzo.

Kyllar se izbi de fundul apei. Deschise ochii și văzu Răzbunarea la câțiva centimetri de el. O scăpase din mână la contactul cu apa. Avea noroc că nu se tăiasse în ea. Avea noroc că lama argintie se înfipsea în nămol, alături.

Simțind cum îi ard plămânii, apucă spada și ieși la suprafață.

„Cât am stat aici?” Nu mai mult de o clipă, altfel l-ar fi luat curentul și s-ar fi înecat. Câteva clipe mai târziu descoperi cu surprindere că respiră din nou, nevătămat de căderea în gol. Doar nasul și degetele îi sângerău în continuare, înroșind apa. Curentul îl împinse aproape de o stâncă. Kyllar se agăță de ea și ieși la mal.

Era pe Insula Vos, sub podul din est, față în față cu reședința ducelui Jadwin. Malul pe care se afla făcea parte din fundația zidului castelului, deci, ca să meargă în amonte, trebuia să se și cațere, să și înoate. Îi luă zece minute istovitoare ca să ajungă într-un loc din care să poată ieși din nou la mal.

Docurile unde-l văzuse pe Roth se aflau în partea de nord a insulei. Ca să ajungă acolo trebuia fie să-și continue drumul prin apă și printre pietrele presărate de-a lungul râului, fie să treacă prin clădirea joasă, urât mirositoare, ce acoperea așa-zisa Crăpătură a Insulei Vos.

Kyllar nu se simțea în stare să mai înoate încă zece-cincisprezece minute. Chiar dacă-l găsea pe Roth acolo, era prea

slăbit. Nasul nu-i mai sângera, iar mâna și-o bandajase cât de cât, dar cum încerca să înoate, cum îi sângera din nou. În plus, îi și zvâcnea și era sleit de puteri după cât sânge pierduse.

În orice altă noapte, Kyllar s-ar fi lăsat păgubaș. Nu era deloc în formă pentru a încerca să-l omoare pe Roth. Logica însă nu mai însemna nimic. Cel puțin nu în noaptea asta. Mai ales după ce-i făcuse Roth lui Logan.

Clădirea de pe Crăpătura Insulei Vos era un pătrat din piatră, cu latura de treizeci de metri, și cu un singur nivel. Un fel de minune inginerească, despre care Kyllar însă nu prea știa multe. După părerea lui, nobilii n-aveau cum să fie impresionați de o minune care putea a ouă clocite.

Era o prostie să meargă mai departe. Era atât de obosit încât de-abia într-un târziu se gândi să-și folosească Talentul. Trebui să-și adune bruma de putere rămasă ca să poată face asta. Se opinti în ușa grea, cu spada în mână. Se uită din nou la cuvântul scrijelit pe ea. DREPTATE. Numai că acum nu mai scria DREPTATE. Clipi de câteva ori.

ÎNDURARE scria acum, cu litere argintii, exact acolo unde înainte stătuse scris cu litere negre DREPTATE. Pe mâner, perpendicular, tot cu litere argintii, în locul celor negre precum sa'kariul, scria RĂZBUNARE.

Sa'kariul dispăruse. Kyllar era atât de sleit încât pe moment îl cuprinse disperarea. Apoi își aminti unde dispăruse. „În pielea mea?” Cât de obosit era? Mai mult ca sigur imaginația îi jucase feste. Sau poate avusese o halucinație.

Își întoarse palma și văzu cum din ea începe să-i curgă o sudoare neagră, uleioasă, care în clipa următoare se coagulă într-o sferă caldă, de metal.

— Ajută-mă, spuse Kyllar. Te rog. Slujește-mă.

Strânse sa'kariul în palmă și acesta se dizolvă, pornindu-i în iureș pe sub piele, pe sub haine, peste față, prin ochi. Kyllar tresări, dar își dădu seama că ochii nu pățiseră nimic

– vedea în continuare prin întuneric la fel ca ziua. Își privi mâinile, spada neagră, și le văzu cum lucesc magic și apoi dispar. Nu erau învăluite de umbre, cum se învăluiau mătrășitorii. Pur și simplu dispăruseră. Kyllar nu mai era o umbră cum fusese înainte. Era invizibil.

N-avea timp să se minuneze. Avea treabă. Trecuseră mai bine de zece minute de când îl văzuse pe Roth la docuri. Dacă voia să-l omoare în noaptea asta, trebuia să se miște rapid. Descuie lacătul și intră.

Înăuntru era o căldură înăbușitoare. De o parte și de alta a unui coș uriaș, cu diametrul de cincisprezece metri, se întindeau mai multe pasarele de lemn. Coșul era făcut din plăci groase de metal, prinse în nituri și susținute de un cadru de lemn. Avea cel puțin patru niveluri, coborând până la crăpătura naturală din scoarța pământului.

Privind în adâncurile umbrite ale Crăpăturii, Kyllar înțelese de ce oamenii o considerau o minune. Cei care lucrau aici nu numai că struneau puterea aerului fierbinte ce țâșnea din pământ, ci împiedicau și fluviul Plith să se scurgă în pământ.

Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, ar fi început să fiarbă, peștii ar fi murit, meseria de pescar ar fi dispărut, iar Cenaria și-ar fi pierdut principala sursă de hrană.

Chiar și acum, fără să bage de seamă haosul ce domnea la nici un kilometru de ei, oamenii lucrau: întăreau frânghiile, controlau scripeții, ungeau angrenajele, înlocuiau plăcile uzate.

Kyllar ajunsese pe o pasarelă lungă, făcu la stânga, apoi la dreapta, și ajunsese la răspântie unde putea intra pe o ușă aflată sub nivelul zero sau pe o ușă de lângă orificiul de golire al coșului, în partea de nord a clădirii – unde probabil că era Roth.

Alese prima variantă. Lângă ușa de serviciu era o alta, dublă, pe unde se aduceau piesele mari. Kyllar o deschise cât să arunce o privire înăuntru.

Văzu o vrăjitoare tânără, cu părul strâns la spate și brațele marcate cu ki. Privea în sus, spre o rampă lungă, de piatră. Cineva îi vorbea, dar Kyllar nu văzu cine. Dincolo de ea mai erau încă douăsprezece vrăjitoare, toate îmbrăcate la fel.

Kyllar se retrase încet. Reveni la locul în care se bifurca pasarela și deschise ușa care dădea spre porțiunea orizontală a coșului.

Aplecat pe o parte, coșul semăna mai mult cu un tunel cu aburi. Era lat de cincisprezece metri, dar, până la ultimul ventilator, ajungea la patru. Podeaua era din tablă groasă pentru ca muncitorii să poată sta fără teamă în timp ce se îngrijeau fie de ventilatorul masiv, amplasat exact acolo unde coșul se prelungea în jos, fie de ultimul ventilator, mult mai mic, înainte ca aerul fierbinte să țâșnească în noaptea cenaniană. Ventilatorul din nord se rotea destul de încet, deci Kyllar îl putea vedea pe Roth prin el.

Păși înăuntru cu grijă, verificând dacă nu cumva podeaua scârțâie sub greutatea lui. Nu auzi nimic. Dar, până să închidă ușa, simți că ceva nu era în regulă.

Răcit după lunga călătorie prin coșul de metal, fumul sulfuros ieșea alene prin tunel în aerul nopții de afară. Treimea de jos a tunelului era plină de fum gros, care se rostogolea și se încolăcea. Singura sursă de lumină era luna, dar razele ei se filtrau prin ventilatorul care se rotea încet. Printre fumul dens și umbrele dănțuitoare vederea lui Kyllar nu era mai ascuțită decât a unui om obișnuit.

„E cineva aici.”

CAPITOLUL 54

Inima lui Durzo sărise odată cu Kyllar, pe blestemata aia de fereastră. Se apropie de ea și privi în jos până când Kyllar ieși la suprafață.

„Extraordinar. De când mă știu n-am încercat o prostie ca asta. Uită-te la el, o face chiar din prima zi – și reușește!” Kyllar ieși la mal și o luă încet spre nord. Durzo știa unde vrea să ajungă. „Încăpățânatul.” Întotdeauna o ținuse pe-a lui, de când îi ceruse să-l ia ucenic și până refuzase să accepte că nu reușise să-l ucidă pe Șobolan, pentru ca în următoarele trei ore să-l mătrășească.

Kyllar făcea tot ce credea el de cuviință, fără să țină cont de consecințe, de părerea altora, nici măcar de a lui Durzo. Îi amintea de Jorsin Alkestes. Kyllar îi devenise loial, se agățase de el, în pofida dorinței lui Durzo. Își pusese toată credința în Blint, cum și-o pusese și Jorsin în el. Kyllar era doar un puști afurisit, dar și el, Durzo, își pusese credința în cineva mult mai rău decât Ahilles Thorne.

Durerea era sunetul scos de fiecare coardă a vieții lui Durzo Blint. Înșelase mii de oameni, astfel că toți cei care crezuseră în el, în cuvintele lui, erau pierduți – Jorsin însă îl cunoscuse bine. Kyllar îl cunoscuse bine. Nu era prima oară în șapte veacuri când existența se dovedea dureroasă. Lumea era făcută din sare, iar Durzo Blint era o rană deschisă. „Oare unde am greșit?”

Se mișcă, fiindcă Durzo Blint era un om de acțiune. Talentul i se lipi de mâini și de picioare – ciudat că se manifesta la

fel, chiar dacă pierduse sa'kariul – și Durzo sări pe fereastră. Dar nu căzu.

Magia din jurul picioarelor îi încetini zborul, ajutându-l să se sprijine cu mâinile de zidul castelului și să rămână atârnat cu capul în jos, ca o insectă. Kyllar nu învățase toate trucurile lui Durzo. La dracu', nici nu-i văzuse toate trucurile.

Știa unde mergea Kyllar, știa și cum să ajungă acolo mai repede decât el, așa că nu se grăbea. Îi atrase atenția zăngănitul de arme din curtea castelului. Se învălui în umbre și se târî până la baza zidului.

Lupta era pe muchie de cuțit. Două sute de străjeri cenariani și vreo patruzeci de nobili, care mai mult îi încurcau, nu-i puteau clinti din loc pe cei o sută de halidorani care blocau poarta spre podul din est. Halidoranii aveau șase meisteri cu ei, dar în această etapă a luptei, ajutorul lor era mai mult de natură psihologică. O mare parte din magie o folosiseră deja.

Obișnuit cu spectacolul luptei și arta asasinatului, Durzo detectă imediat elementele vitale. Uneori era atât de simplu. De obicei, ofițerii erau importanți. Meisterii erau întotdeauna importanți, dar, uneori, oștenii obișnuiți, din prima linie, erau cei care-i îmbărbătau pe cei din jur. Dacă anihilai elementele vitale, schimbai soarta bătăliei. În tabăra halidorană elementele vitale erau doi ofițeri, trei meisteri și un muntean uriaș. În tabăra cenariană erau numai două: un sergent cu un arc mare, alitaeran, și Terah Graesin.

Sergentul era un oștean obișnuit, aflat probabil la prima lui luptă, în ciuda vârstei. Lui Durzo îi era cunoscută expresia de pe fața bărbatului. Era un om care învățase meseria armelor ca să-și găsească rostul și, în sfârșit, și-l găsisese în lupta asta. Trecuse prin propria Ordalie și se acceptase. Această acceptare avea ceva magic în ea și toți cei din jurul lui simțeau asta.

Terah Graesin, desigur, ar fi atras privirile oriunde. Se-meață și cu sânii mari, o nălucă într-o rochie ceruleană sfâșiată. Credea că nimic n-o poate atinge, credea că bărbații trebuie să i se supună, și ei chiar o făceau.

— Sergent Gamble, spuse o voce cunoscută, chiar de sub Durzo.

Sergentul slobozi încă o săgeată, ucigând un meister, dar nu unul foarte important. Conte Drake apăru pe poarta din față și-l apucă de braț.

— Încă o sută de munteni vin încoace, zise contele, cu vocea aproape acoperită de zăngănitul armelor și de zgomotul celor care se luptau cu îndârjire.

La vederea contelui, rana deschisă de Kyllar se acoperi de un nou strat de sare. Durzo crezuse că Drake era acasă, dar uite-l aici, nerefăcut după otrava pusă chiar de el, pe cale să moară împreună cu ceilalți.

— La dracu'! exclamă sergentul Gamble.

Durzo le întoarse spatele. Cenarienii nu mai aveau scăpare. Iar el nu-i putea ajuta. Îl aștepta judecata divină.

— Înger al Noptii, strigă sergentul. Dacă încă mai ești de partea noastră, intră în luptă! Înger al Noptii! Vino!

Durzo înlemni. Așadar Kyllar intervenise deja în castel. „Foarte bine, Kyllar. Am să fac asta pentru tine, pentru contele, pentru Jorsin și pentru toți naivii care cred că până și un ucigaș poate face bine cuiva.”

— Dă-mi arcul, zise Durzo cu o voce aspră, amenințătoare, întărită de Talent.

Sergentul Gamble întoarse capul și, alături de contele Drake, se uită la umbra de deasupra porții. Sergentul îi aruncă arcul și o tolă plină cu săgeți.

Durzo prinse arcul cu o mână și tolă cu ajutorul Talentului. Încordă arcul și, tot cu ajutorul Talentului, scoase o altă săgeată din tolă. Se lăsă pe vine și imediat își localizează țintele.